ZIUA RĂFUIELII

JOHN KATZENBACH

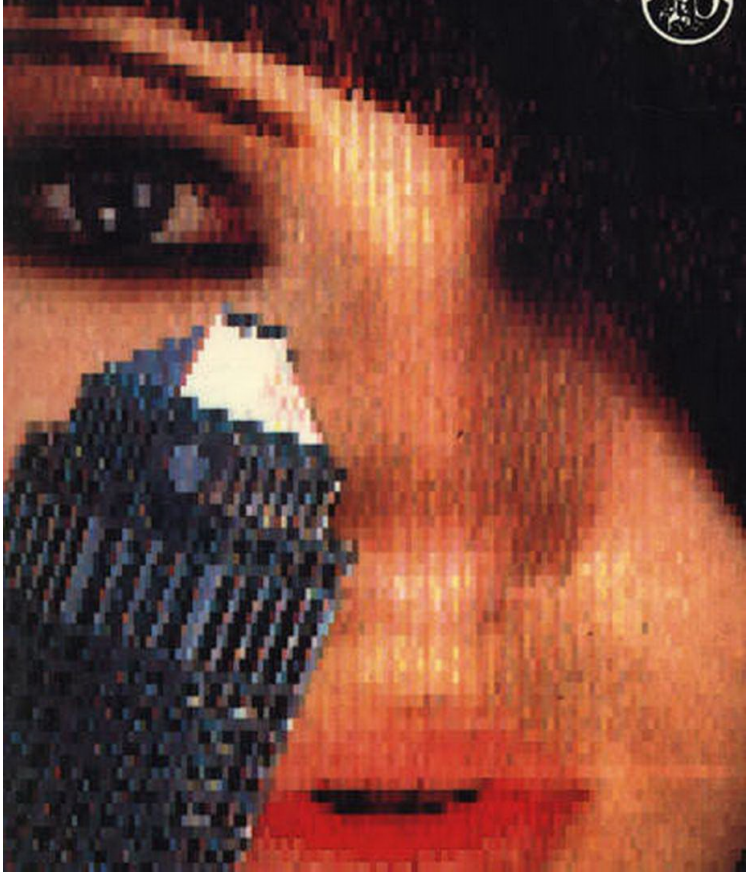

JOHN KATZENBACH

ZIUA RĂFUIELII

Traducere din limba engleză
CARMEN ARDELEAN

RAO Internaţional Publishing Company
Aprilie 1996

„Duncan deschise gura, dar nu reuşi să rostească niciun sunet.

Îşi întoarse privirea şi văzu cum una din ferestrele băncii se face ţăndări. Auzi bubuiturile dinăuntru. Zgomotul gloanţelor aproape că îl strivea.

Preţ de o clipă, strânse în palmă arma ascunsă sub curea, ignorând orice gând, orice ordin, orice responsabilitate. Deschise portiera camionetei, pregătindu-se să coboare.

Brusc, alarma din interiorul băncii începu să ţiuie.

Duncan ezită, îngheţă la auzul cumplitului sunet.

Apoi, din depărtare, un vuiet, pe urmă încă unul şi încă unul, mai aproape, tot mai aproape.

O, Doamne! Sirenele poliţiei.”

„Puneţi receptorul alături şi aşezaţi-vă într-un fotoliu confortabil. E o carte atât de palpitantă, încât nu aveţi voie să vă lăsaţi întrerupt.”

Ocala Star-Banner

UNU

Marţi după-amiaza

UNU: Megan

Se simţea incredibil de norocoasă.

Ceva mai înainte, în aceeaşi lună, ar fi pus rămăşag că nu va reuşi să-i ajute pe soţii Wright şi că ei aveau să-şi retragă toţi banii aceia noi-nouţi de la agentul de bursă din Boston, ca să-i transfere în Hamden sau în districtul Dutchess, apelând la un alt agent imobiliar pentru a-şi căuta o fermă unde să se retragă. Pe urmă, gândindu-se mai bine, îşi amintise de vechea casă a familiei Halliday, de pe North Road. De mulţi ani nu mai locuise nimeni acolo – probabil chiar din ziua în care bătrâna doamnă Halliday dăduse ortul popii, iar moştenitorii proprietăţii, nepoţi şi nepoate din Los Angeles şi Tucson, lăsaseră totul în grija firmei. Toţi agenţii imobiliari de la County Estates Realty făcuseră, in corpore, excursia obligatorie pe drumuri de ţară, să inspecteze locul, să constate scurgerile din tavan, instalaţiile sanitare care de-abia mai mergeau sau igrasia adunată în atâţia ani şi să se consoleze la gândul că aşa va rămâne, mai ales că lumea din zonă intrase într-o adevărată febră a noilor construcţii. După aceea, casa fusese ignorată, uitată, ca un câmp părăsit peste care pădurea înaintează puţin câte puţin, luându-l în stăpânire.

Îi condusese pe soţii Wright cu maşina ei, prin pădure, pe jumătatea de milă de drum prăfuit, plin de hârtoape, care ducea până în faţa uşii de la intrare. Soarele de toamnă târzie părea să despice umbra pădurii cu o claritate specială, ca pentru a studia fiecare frunză ofilită,

tatonând, inspectând, luminând fiecare creastă, fiecare rotunjime. Pâlcuri dese de copaci înnegriţi de ploaie se ridicau în cale, reflectând razele de soare ce se scurgeau printre tufişuri.

— Acum, cred că vă daţi seama că va trebui să faceţi reparaţii majore... le spusese, dar, spre satisfacţia ei, nici nu-i dăduseră atenţie, căci vedeau doar nuanţele palide ale ultimelor frunze de toamnă, nicidecum iarna cenuşie care se apropia încet, dar sigur. Se porniseră aproape imediat.

— Aici facem o seră, iar în spate extindem platforma. Nu-ţi face griji pentru salon, sunt sigur că putem să dărâmăm peretele acela...

Încă mai vorbeau despre planul casei când semnaseră oferta, în biroul ei. Ea le ţinuse isonul, propunându-le arhitecţi, antreprenori, decoratori, în timp ce le lua cecul. Fusese sigură că oferta avea să fie acceptată şi că soţii Wright aveau să facă din casă o adevărată bijuterie. Aveau bani şi înclinaţie pentru asta; niciun copil (doar un ogar irlandez) şi două venituri frumuşele, plus timp suficient ca să-şi cheltuiască banii.

În dimineaţa aceea, speranţele îi fuseseră confirmate de contractul semnat de vendori, adus pe biroul ei.

— Ei bine, rosti ea cu voce tare, intrând cu maşina pe aleea din faţa casei unde locuia, pot spune că te descurci destul de bine.

Megan Richards observă maşina roşie, sport, a gemenelor, parcată ca de obicei, în aşa fel încât bloca parţial intrarea. Desigur, se întorseseră de la liceu şi precis că se puseseră deja pe telefoane, Lauren la unul, Karen la celălalt, în camera de alături, stând însă în cadrul uşii, ca să nu se piardă din ochi, vorbindu-şi într-un limbaj tineresc. Acum aveau propria lor derivaţie telefonică, o concesie făcută adolescenţei la un preţ foarte mic pentru linişte şi pace şi pentru a nu mai fi nevoită să se ridice şi să răspundă din cinci în cinci minute la telefon.

Zâmbi şi aruncă o privire spre ceas. Duncan mai avea o

oră până să se întoarcă de la bancă. Asta, dacă nu lucra până târziu. Îşi puse în gând să stea de vorbă cu el despre orele suplimentare, timp furat mai ales pentru Tommy. Fetele îşi vedeau de lumea lor şi, cât timp aceasta nu includea băutură, golani şi droguri, totul era în regulă. Ele ştiau să-l găsească dacă simţeau nevoia să stea de vorbă cu el; ştiuseră întotdeauna. Pentru o clipă, se gândi cu uimire la raportul special care exista între taţi şi fiice. Văzuse asta la Duncan, pe când gemenele mergeau încă de-a buşilea şi el se rostogolea cu ele împreună, pe podea, gâdilându-le şi înghiontindu-le în joacă; simţise acelaşi lucru la tatăl ei. Era cu totul altceva decât relaţia dintre taţi şi fii. În acest caz, era vorba de o viaţă întreagă de luptă şi competiţie, cu teritorii câştigate sau pierdute – simpla şi fundamentala bătălie a vieţii. Cel puţin, aşa se presupunea că trebuie să fie.

Observă cu coada ochiului bicicleta roşie a lui Tommy, aruncată la nimereală în boscheţi.

Nu şi pentru fiul meu. Gândul o făcu să se îmbujoreze în obraji. Simţea un nod dureros în gât. Pentru el, nimic nu era cu adevărat normal.

Ca de obicei, simţi cum i se înroşesc ochii şi îşi spuse pe un ton dur, batjocoritor: Megan, ţi-ai risipit toate lacrimile. Şi, oricum, e mai bine acum. Mult mai bine. Aproape normal.

În faţa ochilor îi apăru imaginea fiului pe care-l ţinea la sân. Ştiuse chiar de la naştere că nu va fi ca gemenele, cu orele regulate de masă, de schimbat scutece, de şcoală, de adolescenţă, cu adaptarea lor perfectă, firească, la orice program, de parcă totul ar fi fost stabilit dinainte de o minte superioară. Îşi coborâse privirea spre trupul micuţ, chinuit, dominat de instincte şi uimire, încercând să-i găsească sfârcul şi ea înţelesese că o va face să sufere de sute de ori şi apoi din nou, de la capăt.

Coborî din maşină şi se îndreptă, târându-şi picioarele spre boscheţi. Trase bicicleta din frunzişul umed,

stăpânindu-şi cu greu furia când îşi stropi fusta cu picuri de apă şi, apucând ghidonul cu grijă şi străduindu-se să nu-şi zgârie pantoful, blocă pedala. Lăsă bicicleta în poziţie normală, pe potecă.

Aşa că, se gândi, l-am iubit şi mai mult.

Zâmbi. Am ştiut eu că asta era cea mai bună terapie. Mai multă iubire şi-atât.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra bicicletei. Am avut dreptate.

Doctorii îşi revizuiseră diagnosticul de douăzeci de ori, de la înapoiere mintală la autism, de la schizofrenie infantilă la incapacitatea de a memora şi apoi la „să vedem ce va mai fi". Într-un fel, era mândră de felul cum înfruntase toate caracterizările lor, cum luase fiecare părere a unui expert şi demonstrase că era greşită, îngustă sau, pur şi simplu, inexactă. La urma urmelor, îi dăduse dracului pe toţi şi îşi văzuse, pur şi simplu, de viaţa ei, trăgându-i pe ceilalţi după ea, accelerând ritmul câteodată, frânând alteori, dar întotdeauna devotată ritmului lui interior.

Dacă alesese drumul mai greu, era mândră de asta.

Se întoarse şi privi din nou spre casa lor. O arhitectură colonială, dar o construcţie nouă, retrasă cu vreo treizeci şi cinci de metri faţă de linia străzii din cel mai bun cartier din Greenfield. Nu era cea mai mare casă de pe stradă, dar nici cea mai mică. În mijlocul peluzei se afla un stejar masiv. Îşi amintea cum, cu vreo şase ani în urmă, gemenele legaseră de el o anvelopă, nu pentru că şi-ar fi dorit cu disperare să se dea în leagăn, ci pentru că ştiau că avea să atragă copiii din vecinătate şi astfel îşi puteau face prieteni de joacă. Ele gândeau mereu prospectiv. Anvelopa era încă acolo, atârnând vertical, încă vizibilă în lumina înserării. Se gândi din nou la Tommy, cum se dădea în leagăn aici, înainte şi înapoi, la nesfârşit, oră după oră, fără să-i observe pe ceilalţi copii sau vântul, ploaia, zăpada – orice ar fi fost – zvâcnind din picioare prin aer şi lăsându-

le pe spate, cu ochii neîmblânziţi şi larg deschişi, privind fix, absorbind cerul.

Lucrurile astea nu mă mai sperie, îşi spuse ea. Nici nu mai plângea văzând ciudăţeniile lui. Ca atunci când se spălase pe dinţi timp de două ore. Postul de trei zile. Sau când nu vorbise o săptămână şi apoi nu mai voise să doarmă, pentru că avea prea multe de spus şi prea puţine cuvinte pentru asta. Îşi privi ceasul. Nu mai e mult până să vină şi el acasă. O să-i pregătească o supă de orez şi o pizza de casă – cina lui preferată. Puteau sărbători vânzarea casei Halliday şi cu nişte îngheţată de piersici. Pe când îşi plănuia meniul, încercă să calculeze mintal comisionul pe care avea să-l primească. Destul pentru o săptămână la Disney World, în această iarnă. Lui Tommy o să-i placă, gemenele or să se plângă că era o copilărie, bună numai pentru puşti, dar pe urmă or să se distreze copios. Duncan o să fie fericit să poată călări, chiar dacă n-o să arate acest lucru, iar ea o să poată sta pe marginea piscinei, la soare. Aprobă ca pentru sine. La naiba, de ce nu?

Megan privi pe stradă, doar-doar va zări maşina tatălui, rostind în gând o rugăciune de mulţumire. De trei ori pe săptămână, tatăl ei, acum pensionar, îl lua pe Tommy de la şcoala nouă. Era bucuroasă că băiatul nu trebuia să meargă cu autobuzul decât de două ori pe săptămână şi aprecia felul în care tatăl ei, plin de riduri şi cu părul alb, se pricepea să înveselească atmosfera. De fiecare dată, dădeau amândoi buzna în casă, făcând tot felul de planuri nebuneşti şi povestind în amănunt ce se întâmplase la şcoală, turuind vrute şi nevrute. Cei doi Tommy, se gândi ea. Seamănă mai mult decât îşi pot da seama.

Deschise uşa de la intrare şi strigă:

— Fetelor! Am sosit!

Auzi glasurile inconfundabile, tinereşti, vorbind încet la telefon.

Pentru o clipă, simţi acea nelinişte cunoscută. Ce bine ar

fi să fie şi Tommy aici. Nu pot să sufăr când îl ştiu undeva pe drum, când nu-l ţin în braţe, fără să-mi pese de protestele lui, nu prea categorice, că-l strâng prea tare. Oftă încet şi auzi o maşină venind pe stradă. Probabil că ei sunt, se gândi, uşurată, apoi puţin iritată chiar din cauza acestei relaxări.

Îşi atârnă pardesiul de cuier şi îşi scoase pantofii din picioare. Nu, n-aş schimba nimic. Absolut nimic. Nici măcar problemele lui Tommy. Am avut noroc.

DOI: Cei doi Tommy

Judecătorul Thomas Pearson tocmai străbătea culoarul când auzi clopoţelul care anunţa sfârşitul cursurilor. De o parte şi de alta, uşile se deschiseră larg şi holul se umplu de copii. Glasuri tinere îl înconjurară, chiote vesele de copii care îşi strângeau cărţile şi hăinuţele, făcându-i loc să treacă şi apoi strângând iarăşi rândurile în urma lui. Sări într-o parte, pe când trei băieţi treceau în fugă pe lângă el, cu hainele atârnându-le în urmă, ca nişte mantii de fanfaroni. Pearson dădu peste o fetiţă micuţă, cu părul roşcat strâns în cozi şi prins cu funde. „Scuzaţi”, îi spuse ea, cu o politeţe copilărească. El trecu mai departe, făcând o plecăciune de o amabilitate exagerată, iar fetiţa izbucni în râs. Se simţea de parcă s-ar fi aflat la marginea mării, lovit de spuma valurilor sparte şi de clocotul apelor din jur.

Făcu semn cu mâna spre câteva feţe pe care le recunoştea şi zâmbi altora, sperând că astfel va mai anula ceva din vârsta, înălţimea şi aparenta sa austeritate, că se va încadra mai bine printre culorile vii şi lumina ce scălda coridorul şcolii. Descoperi clasa lui Tommy şi îşi făcu loc printre trupurile micuţe, într-acolo. Pe uşă era pictat un balon mare, multicolor, alături de care, pe o plăcuţă, stătea scris „Secţiunea specială A”.

Întinse mâna să deschidă uşa, gândindu-se cât de mult îi

plăcea să-şi ia nepotul acasă, cât de tânăr se simţea în felul acesta – dar uşa se deschise brusc. Aşteptă o clipă şi, din partea cealaltă, se îţi mai întâi un ciuf de păr castaniu, apoi fruntea şi, în cele din urmă, o pereche de ochi albaştri.

O clipă, rămase cu privirea aţintită asupra ochilor acelora, văzând-o mai întâi pe răposata lui soţie, apoi pe fiică-sa şi, în sfârşit, pe nepotul său.

— Bună, bunicule. Am ştiut că tu eşti.

— Bună, Tommy, şi eu am ştiut că o să dau peste tine.

— Sunt aproape gata de plecare. Pot să-mi termin mai întâi desenul?

— Dacă doreşti.

— Vii să mă vezi?

— Sigur că da.

Judecătorul simţi cum băiatul îl apucă de mână şi se gândi cât de puternică era strânsoarea unui copil. Cu câtă forţă se agăţau copiii de viaţă, îşi zise el. Doar adulţii o desconsideră. Se lăsă tras în clasă. Făcu un gest din cap, în semn de salut, spre învăţătoarea lui Tommy şi aceasta îi răspunse cu un zâmbet.

— Vrea să-şi termine desenul, spuse judecătorul Pearson.

— Bine. Nu vă deranjează să aşteptaţi?

— Câtuşi de puţin.

Îşi simţi mâna eliberată din strânsoare şi aşteptă, privind cum nepotul său se aşeza pe un scaun, în dreptul unei mese lungi. Alţi câţiva copii desenau şi ei. Toţi păreau preocupaţi de ceea ce făceau. El rămase în picioare, uitându-se la Tommy, care luă un creion roşu şi începu să tragă nişte linii.

— Ce desenezi?

— Frunze arzând. Şi focul se întinde spre pădure.

— Aha.

Nu ştia ce să spună.

— Uneori rămâi descumpănit.

Se întoarse şi observă că învăţătoarea venise lângă el.

— Cum aţi spus?

— Rămâi descumpănit. Îi pregătim pe copii pentru desen, pentru artă şi nu trece mult şi ne trezim că ne-au făcut o scenă de război, o casă în flăcări sau un cutremur care loveşte un întreg oraş. Asta mi-a desenat unul din ei săptămâna trecută. Bine gândit. Plin de detalii. Inclusiv oamenii care se prăbuşeau într-o crevasă.

— Puţin cam... ezită el.

— Macabru? Sigur că da. Dar majoritatea copiilor din secţia noastră au atâtea probleme cu sentimentele lor, încât încurajăm orice fantezie, dacă asta îi apropie mai mult de ceea ce le produce teamă. De fapt, e o tehnică foarte simplă.

Judecătorul Pearson aprobă din cap, apoi spuse:

— Totuşi, sunt convins că preferaţi desenele cu flori.

Învăţătoarea zâmbi strâmb.

— Asta chiar că ar fi o schimbare. Sunteţi amabil, adăugă ea, să-i rugaţi pe domnul sau doamna Richards să-mi dea un telefon, ca să stabilim o întâlnire?

Judecătorul îşi coborî privirea spre Tommy, care continua să fie preocupat de foaia lui de hârtie.

— S-a întâmplat ceva?

— Cred că e în firea omului să se gândească la ce-i mai rău, zâmbi învăţătoarea. Din contră, a făcut mari progrese în cursul toamnei, aşa cum s-a întâmplat şi în vară. Aş dori să participe la unele din orele normale de clasa a treia, după vacanţa de Crăciun.

Se opri o clipă.

— A, bineînţeles că aceasta va rămâne principala lui sală de studiu şi s-ar putea să mai aibă şi unele momente de regres, dar ne gândeam că, pentru el, ar fi o încercare mai serioasă. E într-adevăr foarte ager; doar când se simte frustrat...

— ...îşi pierde controlul, termină judecătorul propoziţia.

— Mda. Asta nu s-a schimbat. Încă face crize destul de

serioase, dar, pe de altă parte, sunt câteva săptămâni de când nu a mai intrat într-una din transele lui obişnuite.

— Ştiu, spuse judecătorul.

Îşi aminti cât de speriat fusese prima dată când îşi văzuse nepotul, pe când încă mergea de-a buşilea, rămânând dintr-odată cu privirea pierdută, rupt de restul lumii. Copilul stătea aşa ore întregi, fără să doarmă, fără să vorbească, fără să plângă, de-abia respirând, ca şi cum s-ar fi aflat pe altă lume, pentru ca apoi să-şi revină brusc, câteva ore mai târziu, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Privi spre Tommy, care termina de desenat, adăugând câteva ultime tuşe de portocaliu aprins peste cer. Cum ne-ai mai speriat... Unde pleci în momentele acelea?

Probabil că într-o lume mai bună, îşi zise el.

— Am să le spun. Vă vor suna imediat. Mi se pare o veste bună.

— Să ne ţinem reciproc pumnii.

Ieşiră pe poarta principală a şcolii şi, pentru o clipă, judecătorul fu uimit de cât de repede se risipise entuziasmul de la sfârşitul zilei de şcoală. În parcare nu mai erau decât vreo câteva maşini. Simţi o adiere rece trecându-i prin pardesiu, pe sub pulover şi cămaşă, până la piele. Se înfioră şi îşi încheie nasturii hainei.

— Încheie-ţi haina, Tommy. Oasele mele bătrâne simt iarna în aer.

— Bunicule, ce sunt acelea oase bătrâne?

— Ei, oasele tale sunt tinere. Încă mai cresc, se fac mai mari şi mai puternice. Ale mele, ce să zic, sunt bătrâne şi obosite, pentru că sunt pe lume de atâta vreme.

— Nu chiar aşa de multă.

— Cum să nu, sunt aproape şaptezeci şi unu de ani.

Tommy rămase o clipă pe gânduri.

— Asta *e într-adevăr* multă vreme. Oasele mele or să crească la fel de mult?

— Probabil şi mai mult.

— Şi cum se poate să simţi cu oasele? Eu simt vântul pe faţă şi mâini, dar nu în oase. Tu cum faci?

Judecătorul izbucni în râs.

— Ai să ştii când ai să fii mai în vârstă.

— Urăsc lucrul ăsta.

— Care?

— Să mi se spună să aştept. Vreau să ştiu acum.

Judecătorul se aplecă şi-l luă de mână pe nepotul său.

— Ai perfectă dreptate. Când vrei să afli ceva, să nu laşi pe nimeni să-ţi spună să aştepţi. Insistă şi învaţă.

— Deci, cum e cu oasele?

— Păi, de fapt, e o figură de stil. Ştii ce înseamnă asta?

Tommy aprobă cu un gest al capului.

— Dar, la drept vorbind, înseamnă că, atunci când îmbătrâneşti, oasele devin mai fragile şi nu mai au la fel de multă viaţă în ele. Aşa că, dacă bate vântul rece, eu simt răcoarea în trup. Nu doare, înseamnă doar că sunt mai sensibil. Înţelegi?

— Cred că da.

Copilul făcu câţiva paşi în tăcere. Apoi spuse, mai mult pentru sine: „Sunt multe de învăţat” şi oftă. Bunicului îi venea să râdă în hohote, gândindu-se ce constatare extraordinară era aceea. În loc de asta, însă, strânse mai tare mâna nepotului într-a lui şi porniră împreună mai departe, prin aerul cenuşiu al după-amiezii, spre maşină. Observă o berlină ultimul model, parcată lângă maşina lui, şi, când ajunseră acolo, o femeie coborî de pe bancheta din spate. Părea să fie de vârstă mijlocie, era înaltă şi foarte solidă şi purta o pălărie mare, neagră, trasă peste frunte. Şuviţe de păr roşu aprins căzeau în dezordine de sub borurile largi şi purta o pereche de ochelari negri, de soare. Judecătorul se simţi stingherit. Cum putea să vadă? Încetini pasul, privind spre femeia care se îndrepta spre ei cu pas sigur, cu încrederea în sine a unui om de afaceri.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă judecătorul.

Femeia îşi descheie pardesiul şi îşi duse încet o mână

înăuntru. Zâmbi.

— Domnul judecător Pearson? spuse ea. Bună ziua. Îşi coborî privirea spre nepotul lui. Acesta trebuie să fie Tommy. Leit maică-ta şi taică-tău, nu? Aşchia nu sare departe de trunchi. Se vede pe tine.

— Îmi pare rău, începu judecătorul. Vă cunosc?

— Dumneata judecai procese penale, nu? întrebă femeia, ignorându-i întrebarea. Continua să zâmbească.

— Păi, da, dar…

— Ai făcut treaba asta mulţi ani.

— Da, dar vă rog…

— Atunci sunt sigură că îţi sunt cunoscute obiectele de genul acesta.

Scoase încet mâna din interiorul pardesiului. Ţinea un revolver de calibru mare. Drept spre stomacul lui.

Judecătorul căscă ochii spre armă, total nedumerit.

— E într-adevăr un Magnum de 357 milimetri, continuă femeia.

Judecătorul constată că vorbea apăsat şi rar, copleşită de furie.

— Ar putea face o gaură zdravănă în burtă. Şi una şi mai mare în micuţul Tommy. Parcă l-aş termina pe el mai întâi, pentru ca în ultimele secunde din viaţa dumitale să te chinuie gândul că porţi toată vina pentru moartea lui. Nu mă face să închei totul aici, înainte să înceapă cu adevărat. Urcaţi amândoi liniştiţi în maşina mea, în spate.

— Pe mine mă puteţi lua, dar… începu judecătorul.

Mintea începu să caute febril prin toate cazurile pe care le judecase, sentinţele pe care le dăduse, deciziile pe care le luase, întrebându-se care era procesul în care ameninţarea depăşise puterea raţiunii, cine era omul care voia să se răzbune. Văzu feţele a sute de bărbaţi furioşi, cu ochii păstrând urmele vârstei şi crimele lor. Dar nu-şi amintea de nicio femeie. Şi în niciun caz de femeia care îl împungea uşor în coaste cu ţeava unui revolver.

— A, nu, nu, nu, continuă femeia. El e foarte important.

El e cheia pentru toate acestea.

Făcu un gest cu pistolul.

— Uşurel, uşurel. Păstrează-ţi calmul, ca şi mine. Nu face nicio mişcare greşită, domnule judecător. Gândeşte-te ce prostie ar fi să muriţi amândoi aici. Gândeşte-te cât ai fura din viaţa nepotului dumitale. Viaţa lui, domnule judecător. Atâţia ani. Sigur, te pricepi la asta. Eşti genul de om care fură uşor ani din viaţa unui om. Porcule! Să nu încerci să faci ceva.

Observă că portiera maşinii fusese deschisă dinăuntru, ceea ce însemna că erau şi alţii în maşină. Sute de idei îi copleşeau gândurile. Fugi! Strigă! Cere ajutor! Ripostează!

Dar nu făcu nimic din toate astea.

— Fă ce spune doamna, Tommy, rosti el. Nu-ţi face griji, sunt lângă tine.

O pereche de mâini puternice îl apucară şi-l aruncară cu brutalitate pe podeaua maşinii. Preţ de o clipă, simţi un miros de piele de pantofi şi praf, amestecat cu izul acru de transpiraţie din cauza fricii. Zări nişte pantaloni şi ghete, apoi o pânză neagră îi fu pusă peste cap, înăbuşindu-l. Se gândi brusc că era la fel cu gluga pe care călăul o pune pe capul condamnaţilor şi începu să se zvârcolească, dar fu redus la neputinţă de strânsoarea unor mâini puternice care-l împinseră în jos. Simţi trupul uşor al lui Tommy căzând peste el şi încercă să mormăie ceva. Se străduia să-i vorbească, rânduindu-şi cuvintele de îmbărbătare în minte: Nu-ţi fie frică, sunt aici – dar nu scoase decât un geamăt. Auzi o voce bărbătească rostind calm, dar dur:

— Bun venit la revoluţie. Acum însă, bătrâne, somn uşor.

O greutate îi lovi tâmpla, apoi întunericul cuprinse totul şi el leşină.

TREI: Duncan

Secretara bătu uşor în uşa cu glasvand, apoi băgă capul

în birou:

— Domnule Richards, aveţi şi astăzi de lucru până târziu? Adică... aş putea să stau, dar trebuie s-o sun pe colega mea de cameră, să cumpere ea de mâncare...

Duncan Richards îşi ridică privirea de pe planşa întinsă în faţa lui şi îi zâmbi.

— Am să mai rămân puţin, Doris, dar nu e nevoie să stai şi tu. Vreau doar să termin cu hârtiile legate de cererea companiei Harris.

— Sunteţi sigur, domnule Richards? Vreau să spun, nu e nicio problemă...

El clătină din cap.

— Am lucrat prea des până târziu, spuse el. Suntem bancheri. Ar trebui să respectăm programul bancar.

— Ei, oricum, eu sunt aici până la ora cinci, zâmbi ea.

— Perfect.

Dar, în loc să revină la hârtiile lui, Duncan Richards se lăsă pe spate în scaun şi îşi puse mâinile pe după cap. Se răsuci cu totul, întorcându-se spre geam. Aproape că se întunecase şi maşinile care ieşeau din parcare aprinseseră farurile, despicând spaţii mici şi albe în întuneric. Abia mai vedea conturul copacilor de pe Main Street pe fundalul cerului din ce în ce mai cenuşiu. Pentru o clipă, îşi dori să se afle iarăşi în clădirea veche a băncii, la capătul străzii. Erau înghesuiţi şi birourile erau prea mici, dar clădirea era mai retrasă, aşezată pe un dâmb micuţ, aşa că putea vedea până departe. Clădirea nouă era perfectă din punct de vedere arhitectural şi total lipsită de viaţă. Nicio privelişte, niciun fel de circulaţie. Mobilier modern, măsuri de protecţie de mare precizie. Lucrurile se schimbaseră din vremea când îşi începuse cariera. Greenfield nu mai era un orăşel universitar oarecare. Sosiseră aici oameni de afaceri, constructori, oameni cu bani de la New York şi Boston.

Oraşul îşi pierde anonimatul, îşi spuse el. Poate că aşa se întâmplă cu noi toţi.

Reflectă la cererea din faţa sa. Mai văzuse vreo şase la fel în ultimele şase luni; o mică firmă de construcţii care dorea să cumpere o bucată de teren arabil, cu vedere spre Green Mountains – douăsprezece hectare, pe care aveau să se ridice şase case grozave. Socoteşte fiecare casă la aproape trei sute de mii şi mica firmă avea să devină imediat o companie mijlocie. Cifrele păreau corecte, reflectă el; le vom completa cererile de împrumut pentru cumpărarea terenului, apoi un alt împrumut pentru construcţie şi, probabil, ne vom alege şi cu ratele la case când se vor vinde. Nu trebuia să folosească un calculator ca să afle ce profit substanţial avea să obţină banca. Era mai preocupat de problemele firmei constructoare. Oftă, gândindu-se ce greutăţi vor avea. Riscă, ipotechează totul, câştigă. Stilul american. Asta nu s-a schimbat.

Dar un bancher trebuie să fie precaut şi cuceritor. Niciodată grăbit, niciodată presat.

Şi asta era pe cale să se schimbe. Băncile mici, cum era Banca principală de stat din Greenfield, erau presate de marile concerne bancare. „Baybanks” din Boston tocmai îşi deschisese o filială pe Prospect Street, iar „Citicorp” cumpărase „Springfield Naţional”, rivala sa de temut de până atunci.

Poate că şi pe noi o să ne cumpere cineva, îşi zise el. Suntem o ţintă ispititoare pentru preluare. Cifra de afaceri din următorul trimestru va marca o creştere spectaculoasă. Îşi propuse să încerce să cumpere nişte acţiuni, aşa, pentru orice eventualitate. Dar nu se zvonise nimic, aşa cum se întâmplă de obicei. Se întrebă dacă era cazul să-l întrebe pe bătrânul Philips, preşedintele băncii, dar apoi renunţă. Philips a stat mereu cu ochii pe mine, încă din prima zi. N-o să se oprească acum.

Îşi aminti cum intrase pe poarta băncii pentru prima dată, cu optsprezece ani înainte. Tatăl lui Megan îi ţinuse uşa deschisă, iar el ezitase. Noua tunsoare îl jena şi îşi tot trecea mâna prin păr, simţindu-se, probabil, ca unul căruia

i se amputase un picior, în zilele de după operaţie.

Simţi o crampă în stomac, amintindu-şi de spaima de atunci şi de cât de greu îi fusese să o ascundă în ziua aceea care parcă nu se mai termina.

De ce mă gândesc la asta acum?

Privi iar pe fereastră şi, deşi încerca să scape de amintiri, ele continuau să i se furişeze în minte. Fusese într-o dimineaţă însorită. Banca avusese mulţi clienţi. Atâta soare, lume şi muncă, încât nervozitatea mea trecuse neobservată. Credeam că n-o să mai am forţa să mai calc într-o bancă. Philips a spus că pot începe pe post de casier, pentru că judecătorul Pearson a pus o vorbă bună pentru mine. Se cunoşteau, erau parteneri de golf. Mi-au tremurat mâinile când am dat primii bani şi, de fiecare dată când se deschidea uşa, credeam că s-a terminat totul. Mă aşteptam să văd nişte bărbaţi încruntaţi, îmbrăcaţi în haine oarecare. Veniţi, în sfârşit, să mă ridice.

Se întrebă când îi dispăruse teama. După o săptămână? O lună? Un an?

De ce mă gândesc la asta acum?

S-a terminat. Au trecut optsprezece ani şi s-a terminat.

Nici nu mai ştia de când nu se mai gândise la începuturile vieţii sale în lumea bancară. Cu siguranţă, de mai mulţi ani. Se întrebă de ce îi reveniseră în minte tocmai acum şi îşi plimbă limba pe cerul gurii, ca pentru a îndepărta un gust amar. Nici n-am să-mi mai amintesc vreodată, îşi promise. Totul e altfel acum. Ridică foaia de hârtie în mână, privind cifrele cu atenţie. O aprobare condiţionată, îşi zise. S-o trecem prin Consiliu, să vedem ce cred şi ei. Constructorii n-o mai duc aşa de rău în zilele noastre – nu ca pe la începutul anilor ’80. Dar guvernul mărise prima de asigurare cu o jumătate de punct în dimineaţa aceea şi poate că nu era rău să aibă o discuţie în legătură cu asta la următoarea şedinţă de Consiliu. Să-i pună pe cei de la previziuni la treabă. Îşi notă ceva în calendar.

Telefonul de pe biroul său începu să bâzâie şi intercomul intră în funcţiune. Era secretara.

— Domnule Richards, doamna Richards vă caută la telefon.

— Mulţumesc.

Ridică receptorul.

— Ascultă-mă, Meg, n-am să întârzii. Tocmai terminam...

— Duncan, te-a anunţat tata cumva că mai rămâne cu Tommy în oraş? Încă nu s-au întors şi mă întrebam dacă nu cumva ţi-au spus ţie ceva.

— Nu s-au întors?

Duncan Richards aruncă o privire spre ceas. Aproape o oră întârziere. Cântări îngrijorarea din vocea soţiei sale. Minimă. Nu era speriată, ci doar îngrijorată.

— Nu.

— Păi, ai sunat la şcoală?

— Da. Au spus că tata a ajuns acolo la timp, ca de obicei. A mai stat puţin, până ce Tommy şi-a terminat nu ştiu ce desen, apoi au plecat.

— Ei, nu cred că e cazul să te montezi prea tare. Probabil că l-a dus în centru, la jocurile mecanice. De fapt, n-au mai trecut pe acolo de două săptămâni, aşa că bănuiesc că acolo sunt.

— L-am rugat să n-o facă. Îl incită prea tare pe Tommy.

— Haide, zău aşa. Se distrează atât de bine. Şi, oricum, cred că taică-tău e cel căruia îi place să joace.

Vocea ei îi părea mai relaxată.

— Dar am pregătit o cină specială, iar el îl hrăneşte probabil cu chiftele din alea grase, cu brânză.

— Mă rog, poţi să vorbeşti cu tatăl tău, dar nu cred să aibă vreun efect. Îi plac gustările rapide. La şaptezeci şi unu de ani, ar trebui să se mai potolească.

— Probabil că ai dreptate, râse ea.

El puse receptorul la loc în furcă, luă un bloc-notes şi începu să noteze câteva lucruri pe care se gândea să le prezinte pentru susţinerea împrumutului în faţa celor din

comitete. Auzi o bătaie în uşa cu glasvand şi o zări pe secretară, care-i făcea semn cu mâna. Îşi puse pardesiul. Îi făcu şi el cu mâna. Mai bine termin astea mâine, îşi zise apoi.

Telefonul de pe biroul său bâzâi din nou şi ridică receptorul, aşteptându-se să audă tot vocea soţiei.

— Bună. Uite, tocmai eram pe punctul de a pleca, spuse el, fără altă introducere.

— Zău? răspunse vocea de la celălalt capăt al firului. N-aş crede. Am impresia că n-o să mai pleci nicăieri. Niciodată.

Numai câteva cuvinte – şi acele sunete şi tonuri îi răscoleau amintirile, îi erau oribil de familiare; totul în jurul lui se frânse brusc, dintr-odată, ca dus de furtună. Strânse colţul biroului cu mâna, ca pentru a se calma, dar îşi simţi capul vâjâindu-i şi înţelese imediat: totul era pierdut.

Totul.

PATRU: Megan

Megan Richards închise telefonul, mai mult nervoasă decât îngrijorată. Duncan găseşte mereu tot felul de explicaţii rezonabile. E aşa de organizat, de raţional, că uneori îmi vine să urlu.

Se îndreptă spre sufragerie şi trase perdeaua la o parte, ca să poată vedea în lungul străzii. Strada era întunecată şi pustie. Rămase nemişcată, atentă, până când poziţia incomodă o sili să renunţe. O clipă mai târziu, trase draperiile şi reveni în bucătărie.

Pregăteşte oricum cina, îşi spuse. Poate că n-au mâncat. Îşi privi ceasul şi clătină din cap. Tommy e întotdeauna flămând după şcoală.

Câteva minute, îşi făcu de lucru cu oalele şi cratiţele, verificând temperatura din cuptor. Se duse în sufragerie şi

verifică aranjamentul celor cinci tacâmuri. Îi veni o idee şi se duse repede înapoi în bucătărie, deschise un sertar şi luă de acolo încă un cuţit, o furculiţă şi o lingură. Apucă o farfurie şi un pahar de pe raft, apoi un şerveţel din spatele altei uşiţe de dulap. Aşa, îşi zise ea şi se apucă să le pună pe masă. Când o să vină tata, o să vadă că am pus un tacâm şi pentru el. Poate că atunci o să se simtă vinovat că-l îndoapă pe Tommy cu chiftele cu brânză.

Studie aranjamentul, apoi auzi o maşină. Uşurată, se întoarse în salon, trăgând iar draperiile, de data asta încet, căci nu dorea ca ei s-o observe, dar gândindu-se: e a suta oară când va trebui să-i spun tatei că nu-i nicio problemă să-l ia pe Tommy cu el pe undeva – trebuie doar să-mi spună.

Dar a mai făcut şi altădată acelaşi lucru şi n-am fost aşa nervoasă. Clătină din cap, de parcă ar fi putut să scape de gânduri cu forţa.

Privi din nou afară şi trase o înjurătură, văzând cum farurile maşinii treceau mai departe şi se opreau pe o alee la capătul străzii.

La naiba!

Privi din nou spre ceas.

Auzi râsete de la etaj şi se hotărî să verifice dacă nu cumva gemenele primiseră vreun mesaj şi uitaseră să-l transmită mai departe. Era aşa de logic, încât o surprinse că nu se gândise la asta mai înainte. Aruncă încă o privire spre strada pustie, apoi porni pe scară în sus, sărind câte două trepte deodată.

— Lauren? Karen?

— Suntem aici, mamă!

Megan deschise uşa camerei lor şi le găsi lungite printre foi de curs şi manuale.

— Mami, şi tu aveai teme pentru acasă când erai în liceu?

— Bineînţeles, zâmbi ea. De ce?

— Vreau să zic, în ultimul an, ca noi.

— Din nou, bineînţeles.

— Nu mi se pare drept. Anul viitor mergem la colegiu şi nu văd de ce să ne mai complicăm cu toate temele astea aiurite. Zece probleme la matematică. Am impresia că am făcut câte zece probleme la matematică în fiecare seară, de pe vremea când eram copil.

Karen începu să chicotească şi-i tăie vorba mamei sale, înainte ca aceasta să apuce să spună efectiv ceva.

— Păi, Lauren, dacă încercai să calculezi rezultatele corect, poate că luai şi tu note mai bune decât opt minus.

— Nu-s decât cifre. Cifrele nu sunt la fel de importante cum sunt cuvintele. Şi, mă rog, tu cât ai luat la ultimul test de limba engleză?

— Nu-i cinstit. Era vorba de *Casa umbrelor* şi ştii că n-am putut s-o termin de citit, pentru că mi-ai luat cartea!

Lauren luă o perniţă şi o aruncă spre sora ei, care începu să râdă şi i-o aruncă înapoi. Niciuna nu nimeri ţinta.

Megan ridică braţul.

— Pace! decise ea.

Gemenele se întoarseră spre ea şi Megan rămase surprinsă de perfecta asemănare dintre ochii şi părul lor, precum şi de felul în care o priveau. Ce vrajă emană, îşi zise ea. Îşi ghicesc una alteia sentimentele, gândesc la fel, îşi mângâie durerile atât de uşor. Nu sunt niciodată singure.

— Ia spuneţi-mi, rosti Megan. A vorbit vreuna dintre voi cu bunicul azi? L-a luat pe Tommy de la şcoală şi încă nu s-au întors. Mă întrebam dacă nu cumva v-a lăsat vorbă că întârzie.

Încerca să nu lase să i se simtă îngrijorarea în glas.

Atât Karen, cât şi Lauren clătinară din cap.

— Nu, spuse Karen. Era prima născută, cu nouăzeci de secunde mai repede, iar acum părea să fie cea care răspundea întotdeauna prima. Eşti îngrijorată?

— Nu, nu, nu, doar că bunicul n-are obiceiul să nu

anunţe pe cineva dacă intenţionează să se ducă în centru.

— Da, dar nici nu se omoară cu sunatul, spuse Lauren. Aşa e bunicul, îi vine câte o idee şi gata! Doar ştii şi tu. După el, lumea toată e tribunalul lui şi face ce vrea, pentru că el controlează totul.

Nu vorbea cu răutate, ci doar relata nişte fapte. Megan zâmbi.

— Chiar aşa pare să gândească uneori, nu?

— Cu Tommy se poartă mai special, adăugă Karen.

— Tommy e mai special.

— Ştiu, dar...

— Niciun fel de „dar”. Aşa e el.

— Păi, uneori mi se pare că noi nici nu mai intrăm la socoteală şi că el se bucură de un regim privilegiat.

Era o nemulţumire veche, dar justificată.

— Karen, ştii că nu-i acelaşi lucru. Motivul pentru care fiecare are parte de un tratament diferit e că fiecare avem nevoi diferite. Pur şi simplu, Tommy are nevoie de el mai mult ca voi, fetelor. Am mai vorbit despre asta.

— Ştiu.

— Te temi că s-a întâmplat ceva? întrebă Lauren.

— Nu. Sunt la fel de îngrijorată cum aş fi dacă voi n-aţi veni la timp de la şcoală. Vedeţi, e acelaşi lucru.

Dar, în sinea ei, ştia că era o minciună. Se întrebă de ce se simţea mai vulnerabilă în privinţa fiului ei decât a fetelor. Ar fi trebuit să fie invers. Totul era pe dos.

— Vrei să mergem până în centru şi să încercăm să-i găsim? Pariez că ghicesc unde sunt.

— Sigur, spuse Karen. La arcade, jucând jocul acela cu invadatori din spaţiu. Ce zici, mami, să mergem? Ne întoarcem imediat.

— Nu, nu, clătină ea din cap. Trebuie să apară. În orice caz, terminaţi-vă temele. Nu vă uitaţi la televizor până nu sunt gata.

Gemenele începură să mormăie în semn de protest şi Megan ieşi, închizând uşa în urma ei.

Intră în dormitor şi îşi scoase fusta şi ciorapii, punându-şi în loc o pereche de pantaloni decoloraţi. Puse bluza în dulap şi îşi trase un tricou peste cap, apoi luă o pereche de pantofi de sport vechi şi se duse la fereastră. Chiar şi pe întuneric, se vedea mai bine de la etaj. Spre nemulţumirea ei, strada era la fel de pustie. Din locul unde se afla, putea vedea uşor salonul familiei Wakefield, peste drum. Câteva umbre se mişcau înăuntru. Se întoarse şi văzu cele două maşini ale familiei Mayer, parcate pe aleea din faţa casei. Privi din nou în lungul străzii şi îşi verifică ceasul. E târziu, îşi zise. Foarte târziu.

Ceva înăuntrul ei fierbea şi o înfierbânta. E târziu, târziu – asta era tot ce-i trecea prin minte. Se lăsă cu toată greutatea pe marginea patului.

Unde?

Simţi nevoia să facă ceva, se întinse după telefon şi formă 911.

— Poliţia şi pompierii din Greenfield.

— Bună seara, sunt doamna Richards, de pe Queensbury Street. Nu e nicio urgenţă sau ceva de genul ăsta. Nu cred, dar mă întreb dacă... vedeţi, tatăl şi fiul meu au întârziat de la şcoală. Azi l-a luat el şi, de obicei, vin direct acasă, drept pe South Street şi pe şoseaua 116, iar eu am început să mă îngrijorez şi m-am gândit...

Vocea o întrerupse, rapid şi eficient.

— Nu s-a raportat niciun accident în această seară. Şi nicio blocare a circulaţiei în zonele menţionate. Nu s-au cerut ambulanţe. Nicio patrulă de poliţie nu a fost solicitată nicăieri. N-am primit informaţii despre vreo acţiune a poliţiei statale, decât pentru trei maşini ciocnite pe autostrada de lângă Deerfield.

— Nu, n-au cum să fie ei. E vorba de altă direcţie. Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Legătura se întrerupse şi ea închise telefonul, simţindu-se puţin jenată, dar şi uşurată. Supărarea luă din nou locul

îngrijorării şi de data asta se dovedi mult mai puternică.

— De data asta îi pun pielea pe băţ, rosti ea cu voce tare. Nu-mi pasă dacă are şaptezeci şi unu de ani şi e judecător.

Se ridică şi netezi cuvertura de pat în locul unde stătuse. Se întoarse la fereastră.

Unde să fie? se întrebă din nou. Era de ajuns să formuleze cuvintele şi îngrijorarea revenea.

Se întoarse la telefonul de lângă pat şi formă numărul de la biroul soţului ei. Nu răspundea nimeni. Măcar el e pe drum spre casă, îşi spuse şi asta o reconforta puţin.

Începu să măsoare camera dintr-un capăt în altul, gândindu-se ce să mai facă, unde să meargă. La parter, să vadă de mâncare.

Dar, când ieşi din dormitor, îi atrase privirea o pată de culoare dinspre camera lui Tommy. Se duse într-acolo şi găsi un morman de pulovere roşii şi pantaloni, lenjerie şi şosete murdare, toate legate la un loc şi trase într-o parte. N-o să înveţe niciodată să folosească un coş pentru rufe murdare. Pur şi simplu, e prea mult pentru el. O clipă, ezită, apoi îşi aminti: era o vreme când credeam cu toţii că orice e prea mult pentru el. Refuză să se lase iarăşi copleşită de toate nopţile acelea de înfrângere şi disperare. Acum suntem învingători, îşi zise ea. În sfârşit, suntem învingători. Acum cred că nimic nu mai e prea greu pentru el.

Dintr-odată, îşi dădu seama că, pentru prima dată, se lăsase pradă celor mai fireşti fantezii părinteşti, imaginându-şi ce avea să devină fiul ei când va fi mare. Va creşte, îşi zise ea. Va deveni ceva. Privirea îi alunecă de jur-împrejurul camerei, peste patul făcut de mântuială, peste jucăriile, cărţile şi obiectele ciudate care, puţin câte puţin, ajungeau să umple camera oricărui băiat, tot felul de vechituri inutile, tot atâtea mici comori. Încercă să descopere o dovadă, cât de mică, a problemelor lui Tommy, dar nu găsi nimic. Nu te lăsa păcălită, îşi porunci.

Dovezile sunt acolo. Dar încep să dispară. Îşi aduse aminte cum, cu ani în urmă, un doctor le propusese să tapeteze pereţii cu pânze moi, în caz că devine violent. Mulţumesc Domnului că nu am ascultat niciodată decât de noi înşine.

Se aşează pe patul lui şi apucă, la nimereală, un soldăţel de jucărie. Toate testele, verificările, analizele, electroencefalogramele şi testele de stimulare senzorială, pe toate a trebuit să le suporte. A fost uşor pentru Duncan şi pentru mine. Noi n-aveam decât să ne îngrijorăm. El a fost acela care ne-a arătat ce înseamnă să ai curaj.

Lăsă jos jucăria.

Unde e?

La naiba!

Brusc, se ridică în picioare, coborî scările şi se îndreptă spre uşa de la intrare. O deschise larg şi ieşi în aerul rece al nopţii, rămânând aşa până simţi că-i îngheaţă mâinile şi picioarele.

Unde?

Intră în casă şi apucă marginile mesei din hol cu amândouă mâinile.

Termină cu isteria, îşi spuse ea. O să fie şi mai penibil peste câteva minute, când vor intra pe uşă în fugă, ţipând de foame.

Mustrarea o calmă pentru moment. Apoi însă, teama aceea neclară începu iarăşi să-şi facă loc în sufletul ei.

Se îndreptă spre scări şi strigă, spre etaj:

— Fetelor!

Karen şi Lauren îi răspunseră într-un glas.

— Totul e în regulă, le spuse ea. Voiam să ştiţi că masa e gata în curând.

În parte, era o minciună. Dorise doar să le audă glasurile o clipă, să se convingă că erau în siguranţă.

E o nebunie, îşi zise ea.

Nici vorbă. Au întârziat foarte, foarte mult.

Se apropie de telefonul din bucătărie, formă 91 şi se opri. Ezită înainte de ultima cifră. Se aşează, ţinând în

continuare telefonul în mână. Şi chiar în acea clipă, aducând o rază de lumină în camera întunecată, se auzi o maşină care oprea pe aleea din faţa casei.

Se simţi uşurată. Trânti receptorul înapoi în furcă, porni grăbită spre uşa de la intrare, o deschise şi, în noaptea de afară, îşi văzu soţul – nu copilul ţinut de mână de tatăl ei – venind spre ea cu paşi apăsaţi.

— Duncan! strigă ea.

Din trei paşi, bărbatul ajunse lângă ea.

Chiar şi în lumina palidă care pătrundea prin uşa întredeschisă, ea observă că avea ochii roşii.

— Duncan! Doamne, Dumnezeule! S-a întâmplat ceva! Tommy! Ce s-a întâmplat? E bine? Unde e tata?

— Cred că sunt bine amândoi, spuse Duncan. Aşa cred. O, Doamne, Megan – au dispărut. I-au luat. S-a terminat. Totul.

— Cine i-a luat? Ce vrei să spui? rosti Megan, încercând să-şi păstreze controlul.

— Am fost atât de prost, rosti Duncan.

Nu vorbea cu soţia lui, ci cu noaptea şi cu anii trecuţi peste el.

— Atâţia ani, reluă el, iar eu credeam că s-a terminat – că n-a rămas decât o amintire dureroasă, sau poate un vis urât. *Nu s-a întâmplat nimic,* aşa mă gândeam. Ce imbecil!

Megan îşi adună toate puterile pe care spera să le mai aibă, încercând să nu ţipe.

— Spune-mi! se răsti ea. Unde e Tommy? Unde e tatăl meu? *Unde sunt*?

Duncan o privi şi şopti:

— Trecutul...

Braţele îi căzură moi pe lângă corp şi, trecând pe lângă ca, porni spre casă; ajuns în dreptul uşii, se întoarse spre Megan:

— O mie nouă sute şaizeci şi opt.

Se răsuci şi lovi cu pumnul în zid.

— Îţi aminteşti anul acela? Îţi aminteşti ce s-a întâmplat

atunci?

Ea aprobă cu un semn al capului, golită brusc de orice picătură de viaţă. Sute de imagini oribile i se perindau prin minte şi închise ochii, încercând să scape de ele. Ameţită, începu să clipească şi îşi privi fix soţul.

Rămaseră aşa, la o mică distanţă unul de celălalt, incapabili să se atingă, în lumina slabă dinspre uşă, care se zbătea zadarnic să învingă întunericul de afară. La drept vorbind, niciunul dintre ei nu reuşea să înţeleagă nimic, în afară de faptul că dezastrul de care crezuseră că au scăpat şi că nu îi mai putea atinge îi luase prin surprindere şi îi strângea acum în tentaculele sale.

DOI

Lodi, California

SEPTEMBRIE 1968

Puţin după venirea zorilor, întreaga echipă era în picioare.

Lumina palidă a dimineţii trecea uşor prin perdelele grele, de la ferestre, pătrunzând în colţurile cele mai ascunse ale căsuţei mici, de lemn, cu un singur etaj, ai cărei locatari se mişcau cu o încetineală firească pentru acea oră. Un ibric de ceai se auzi în bucătărie. Se desluşeau mormăieli nemulţumite, în timp ce saltelele erau luate din centrul camerei de zi şi împinse la perete. Se strângeau sacii de dormit. Se trăgea apa la toaletă, fără oprire. Cineva lovi o sticlă de bere pe jumătate plină şi conţinutul ei se vărsă pe podea; se auzi o înjurătură. Apoi, un hohot de râs răguşit, din spatele casei. Mirosul greu de ţigări, rămas din seara trecută, ca şi amintirea cuvintelor rostite cu furie, pluteau în aerul nemişcat şi dens.

Olivia Barrow, care adoptase ca *nom de guerre*[1] prenumele de Tanya, se îndreptă spre una din ferestre şi trase uşor perdeaua într-o parte. Îşi plimbă privirea dintr-o parte în alta, în lungul străzii prăfuite, încercând să descopere vreun semn că erau supravegheaţi. Studia fiecare persoană care intra în raza ei vizuală, fiecare vehicul care trecea pe stradă. Se uita în primul rând după lucruri ieşite din comun – camionul oprit pentru a aduce ziare, omul acela neglijent, ce stătea în pragul uşii, mai degrabă vigilent decât năucit. Apoi, căuta orice ar fi putut

1 Nume conspirativ (n. tr.)

părea obişnuit – maşina care mătura strada, lumea care aştepta autobuzul. Studia fiecare detaliu, fără să se grăbească, aşteptând, pândind orice semn grăitor. În cele din urmă, convinsă că nu erau urmăriţi, lăsă perdeaua şi se îndreptă spre mijlocul camerei de zi.

Dădu la o parte un teanc de ziare vechi şi nişte resturi. O clipă, studie locul în care trăiau. O sumedenie de tratate politice şi manuale militare despre arme şi explozibile erau adunate într-un teanc în colţul camerei – locul pe care ea îl numea bibliotecă; pereţii erau o pastişă bizară de sloganuri revoluţionare scrise de mână şi afişe cu cântăreţi de rock-and-roll. Aruncă o privire indiferentă spre formaţia Jefferson Airplane.

Olivia observă doar în treacăt obiectele îngrămădite peste tot şi murdăria, rezultatul traiului în comun al atâtor oameni, într-un loc mic, ieftin şi anonim. De fapt, era mulţumită de spaţiul restrâns. Locurile mici nu pot ascunde secrete, îşi zise ea. Secretele sunt slăbiciuni. Ar trebui să ne descoperim total unii faţă de alţii. În felul acesta, armata devine mai disciplinată, iar disciplina înseamnă putere. Ţinea în mână un pistol semiautomat de calibrul 45; trase piedica şi goli încărcătorul cu zgomot, izbutind astfel să risipească toată ameţeala, acreala şi oboseala şi să capteze atenţia imediată a celorlalte şase persoane din apartament. Adora efectul instantaneu pe care îl avea zgomotul armei pregătite pentru tragere. Un mod clasic de a te face ascultat.

— E timpul să ne spunem rugăciunea de dimineaţă, le spuse ea răspicat.

Se auzi un târşâit de picioare, urmat de zgomotul metalic de verificare a armelor; fiecare din ceilalţi membri ai grupului îşi luă arma deja repartizată, apoi formară cu toţii un cerc în mijlocul camerei. Mai erau încă două femei şi patru bărbaţi. Doi dintre bărbaţi purtau barbă şi părul lung până la umeri; doi erau negri, cu părul vâlvoi, stil afro. Erau îmbrăcaţi într-o adevărată colecţie de pantaloni

şi articole militare de toată ziua. Unul dintre bărbaţii negri purta pe frunte o banderolă în culori vii şi lăsa să se vadă un dinte de aur când zâmbea. Unul din bărbaţii albi avea o cicatrice roşie pe gât. Amândouă femeile erau brunete şi palide. Cu toţii îşi aşezară armele – câteva pistoale, două puşti cu ţeava scurtă, un Browning semiautomat – pe podea, în centrul cercului. Apoi îşi împreunară mâinile şi Olivia începu să intoneze.

— Noi suntem noua Americă, spuse ea, accentuând pe ultima silabă, extaziată de curgerea cuvintelor pe care le rostea. Negri, metişi, piei roşii, albi, galbeni, bărbaţi, femei, copii, suntem cu toţii egali. Ne-am înălţat din cenuşa străbunilor. Suntem Brigada Phoenix, care aduce lumina noii societăţi. Ne opunem blestematelor norme fasciste, rasiste, discriminatorii, desuete, războinice ale părinţilor noştri lacomi după bani şi vă anunţăm noi orizonturi. Astăzi e Ziua Întâi a noii lumi. Lumea pe care o scoatem cu arme şi gloanţe din învelişul acestei societăţi putrede. Viitorul ne aparţine nouă, celor care credem în adevărata justiţie. Noi suntem noua Americă!

Întregul grup repetă:

— Noi suntem noua Americă!

— Viitorul este...?

— Al nostru!

— Astăzi este...?

— Ziua Întâi!

— Cine suntem?

— Brigada Phoenix!

— Ce aducem?

— Arme şi gloanţe!

— Cui aparţine viitorul?

— Nouă!

— Moarte porcilor!

— Moarte porcilor!

Olivia ridică pistolul sus şi îl învârti în aer, deasupra capului.

— Perfect, exclamă ea. Perfect!

Urmă o clipă de tăcere; membrii grupului rămăseseră nemişcaţi, cu privirile ridicate spre pistolul agitat de Olivia. Apoi, una dintre femei lăsă mâinile pe lângă corp şi şopti, greoi, „Scuzaţi-mă”. Brusc, păşi peste grămada de arme şi, cu un pas grăbit, rupse cercul în partea cealaltă. Tropăind din tenişi pe podeaua de linoleum, ieşi în fugă pe hol şi dispăru în baie, trântind uşa în urma ei.

Ceilalţi rămaseră în cameră, holbându-se după ea.

Olivia rupse tăcerea.

— Hei, matematicianule, ia pofteşte şi vezi ce-i cu odorul tău, rosti ea în batjocură.

Unul dintre bărbaţii cu barbă ieşi din cerc şi porni grăbit spre culoar, ezitând în faţa uşii de la baie.

— Meg? şopti el. Mă auzi? Te simţi bine?

În spatele lui, grupul rupse rândurile. Toţi îşi luară armele şi le puseră în păstrare. Se auzeau râsete din bucătărie, unde începuseră pregătirile pentru masa de dimineaţă.

Omul cu barbă auzi cum fata dinăuntru începe să vomite.

— Meg. Te rog, răspunde. Te simţi bine? continuă el să şoptească.

Nu simţise că o altă persoană se furişase în spatele lui şi tresări auzindu-i glasul:

— Poate că odorul tău nu e gata, matematicianule, ce zici?

Omul cu barbă se răsuci brusc, vorbind pe un ton gutural, din cauza tensiunii:

— Ţi-am spus că o să fie bine! M-ai întrebat, iar eu ţi-am spus! E la fel de convinsă ca noi toţi. Înţelege de ce suntem aici! Aşa că las-o mai moale, Tanya!

— Trebuie să te purifici, continuă Olivia cu fermitate, fără să-şi ascundă dispreţul din glas. Trebuie să scapi de toate gândurile tale burgheze şi să le înlocuieşti cu focul pur, revoluţionar.

— Ţi-am spus, suntem pregătiţi.

— Cred că tu eşti veriga slabă, matematicianule. Ţi-e mintea încă plină de toată învăţătura aia pe care ai primit-o la şcoală. Tot te mai porţi ca un puşti de colegiu care se joacă de-a revoluţia.

— Uite ce e, Tanya, nu mă joc de-a nimic şi ai face bine să mă laşi în pace. Suntem aici, nu? Nu mai sunt nenorocitul tău de matematician valoros. Am lăsat toate astea în urmă. Tu eşti cea care îmi aminteşte mereu. Am vorbit deja despre asta de vreo două ori şi începe să mă calce pe nervi. Colegiul a rămas în trecut. Am terminat cu el. Phoenix e la fel de real pentru mine cum e şi pentru tine. La urma urmelor, nici tu n-ai fost revoluţionară în toată viaţa ta nenorocită!

— Nu, răspunse Olivia cu vocea egală, calmă şi pe un ton amar. Am fost şi eu printre porci odată. Dar s-a terminat. Am dat totul pentru această mişcare. De asta mi-am luat numele ăsta, înţelegi? Dacă aş muri azi, aş muri fericită. Dar tu, matematicianule, tu ai muri fericit? La ce ai renunţat tu? Porcii încă folosesc numele din închisoare când vorbesc despre Sundiata şi Kwanzi, dar noi îi cunoaştem după numele de revoluţionari. Şi sunt gata să-şi dea viaţa. Au trăit destul în chinul ghetourilor, iar astăzi sunt gata să moară în război. Ceilalţi la fel; Emily şi Bill Lewis – nume frumoase, normale, americane, nu? – dar acum sunt Emma şi Ch6. Sunt soldaţi adevăraţi. Nu suntem actori într-o piesă de teatru. Însă voi doi, voi sunteţi cei care mă îngrijorează.

— Mai bine lasă-le încolo de discursuri.

— Ce să zic, s-a găsit cine să vorbească. Pentru că de la tine numai vorbe am auzit până acum. Despre cum ai fost agresat cu gaze lacrimogene, arestat şi bătut. Unde îţi sunt cicatricele, matematicianule? Vom vedea. Acum ai şansa să ripostezi, dar mă întreb dacă vei fi într-adevăr în stare. Gata cu prostiile pacifiste, gata cu nesupunerea blândă, civilizată, de duminică. Război! Ei au vrut-o, aşa că acum

le facem pe plac.

— Trebuie să mor ca să dovedesc că sunt sincer?

— Alţii au făcut-o.

El ezită.

— Ţi-am spus. Suntem gata. Vom face ceea ce trebuie să facem.

— Vom vedea, nu? Vom vedea, cât de curând.

Olivia îi aruncă bărbosului o privire glacială. Era aproape la fel de înaltă ca şi el şi îl putea privi drept în ochi. Apoi pufni, neîncrezătoare. Înainte ca bărbatul cu barbă să-i poată răspunde, se răsuci pe călcâie şi dispăru în direcţia dormitorului din spate. Bărbatul cu barbă o urmări o vreme cu privirea, clocotind de furie.

— Asta are impresia că ea e vedeta spectacolului ăstuia nenorocit, şopti el printre dinţi.

În sinea lui, însă, adăugă: Şi chiar aşa şi este.

Se întoarse iarăşi spre uşa de la baie.

— Haide, Meg, te simţi bine?

Auzi apa trasă la toaletă şi, după încă o clipă, uşa se deschise încet. Fata era palidă şi tremura.

— Îmi pare rău, Duncan, mi s-a făcut dintr-odată rău. Cred că din cauza nervilor. Nu-ţi face griji, o să fie bine. Spune-mi doar ce trebuie să fac, adăugă ea, rămânând cu privirea aţintită în lungul holului, spre camera în care Olivia tocmai dispăruse. Ştii care e părerea mea. Dar am să fac ce spui tu.

— Uite ce e, cu toţii suntem agitaţi. Asta e o zi importantă.

— O să-mi fie bine.

— O să iasă perfect. Zău, e vorba mai mult de o atitudine. Şi oricum, nimeni n-o să fie rănit. Aşa că nu fi nervoasă.

Dar ea ştia că nu era vorba de nervi. Ştia că viaţa prindea, grăbită, formă în trupul ei şi, pentru o clipă, se întrebă dacă era momentul potrivit să-i spună. Nu, îşi zise ea, nu aici, nu acum. Dar când? Nu aveau prea mult timp.

Megan ridică mâna şi-l mângâie pe obraz.

— Tu te simţi bine?

— Sigur. De ce nu?

— Mă întrebam doar.

— De ce? Adică, ce s-ar putea întâmpla?

Ea îl privi fără să răspundă.

— La naiba, mormăi el furios, nu începe şi tu acum. O s-o ducem la bun sfârşit. Am vorbit despre asta şi e clar. M-am săturat de marşuri. M-am săturat de proteste. Astea n-au dus niciodată la vreun rezultat. Am vorbit şi despre asta şi despre ailaltă, despre tot felul de lucruri. Singurul lucru pe care-l înţeleg cei aflaţi la putere în această societate e violenţa după regulile lor. Aşa că trebuie să-i lovim direct în inimă. Poate că asta o să schimbe lucrurile. E singura cale.

Ezită, apoi adăugă:

— E singurul tip de simbolism pe care or să-l înţeleagă. O să le atragă atenţia. E necesar.

Pentru început, ea nu spuse nimic. Apoi şopti:

— Bine, atunci. Să crezi în schimbare e una. Dar nu începe şi tu să vorbeşti ca Tanya, pentru că nu ţi se potriveşte.

— Am mai discutat despre asta, oftă el, nemulţumit.

Ea clătină din cap.

— La naiba, nu acum! Te rog, nu acum!

Duncan o apucă pe după umeri, dar fără supărare, doar ca s-o ţină la distanţă de un braţ. Ea îl cuprinse cu mâinile.

— Nu acum, şopti el. Ah, Cristoase, n-ar fi trebuit să te aduc aici. Nu era un loc nimerit pentru tine. Am ştiut eu.

— Locul meu e acolo unde eşti şi tu, spuse ea şi izbucni în râs. Vai de mine, ce pompos sună!

Ştia că o glumă îl va ajuta să se relaxeze. Observase tensiunea ce i se citea în ochi. Spera că ea se datora îndoielii. Trebuie să găsesc o cale de scăpare, îşi spuse ea. Trebuie să scăpăm de aici.

O clipă mai târziu, Duncan îi dădu drumul.

— Hai să mâncăm, rosti el pe un ton normal, apucând-o de bărbie.

Megan clătină din cap.

— Nu ştiu dacă mi-e poftă de ceva, spuse ea, apoi ezită, ca şi cum ar fi reflectat. Ciudat, reluă ea. De fapt, dacă mă gândesc bine, cred că aş fi în stare să mănânc şi un cal. Cu frişcă.

— La micul dejun? râse el.

— Haide, spuse ea, luându-l de mână.

Dar zâmbetul masca îngrijorarea care striga înlăuntrul ei: Spune-i! Totul s-a schimbat acum. Nu mai suntem doar noi doi.

Disperată, încerca să găsească cuvintele potrivite şi momentul oportun.

Olivia Barrow era aşezată în faţa măsuţei de toaletă din dormitorul din spatele casei şi se privea în oglindă. Se tunsese scurt şi asta îi asprea trăsăturile feţei. Se studie atent: nasul drept, pometii înalţi şi fruntea lată, care o făcea pe maică-sa să o mângâie aşa de des pe cap, când stătea în spatele ei şi se uitau amândouă în oglindă, şi să-i spună ca va fi întotdeauna cea mai drăguţă fată, indiferent la ce petrecere se va duce. Gândul acesta o făcu să râdă: probabil că maică-sa nu se gândea la petreceri de felul celei din ziua aceea. Îşi aminti de agenţia care încercase s-o convingă să semneze un contract, ca manechin, pe când se afla în primul an la colegiu, şi pufni dispreţuitor. Îmi lipseşte o cicatrice, îşi zise ea. Vreun semn oribil, roşu-purpuriu, care să treacă prin mijlocul acestor trăsături frumoase, ca o cută pe pânza terminată a unui pictor. Ar fi mai bine dacă aş fi mai mică şi grasă, oarecare. Mai bine ajungeam o *hippie* fără forme, cu părul sârmos, cu fundul mare şi sânii căzuţi, fredonând incantaţii magice despre pace, dragoste şi flori şi arătând de parcă unica mea preocupare pe lumea asta ar fi să aflu de unde aş putea să mai fac rost de o doză de drog. Aş fi mai greu de recunoscut aşa.

Dar era la fel de conştientă şi de forţa pe care i-o dădea frumuseţea. Se aplecă fără greutate, atingându-şi degetele de la picioare, şi apoi, în aceeaşi poziţie, se sprijini cu palmele de podea. Era important să-şi menţină forma fizică.

Maică-sa fusese dansatoare. Îşi amintea cum o privea alunecând, zvâcnind şi sărind prin sala de antrenament. Fusese întotdeauna puternică. Olivia simţi că se înfurie dintr-odată. De ce nu luptase? De ce lăsase ca boala să-i distrugă viaţa? Îşi aminti cât de şocată fusese de uşurinţa cu care cancerul rosese forţa mamei sale, mărunţind-o parcă peste noapte, făcând din ea o fiinţă mică şi jalnică. Olivia ura să-şi amintească de clipele acelea. Ura înfrângerea, ura murmurele şi nepriceperea doctorilor. Ura neputinţa cu care tatăl său acceptase situaţia.

Se întrebă ce făcea el în clipa aceea. Probabil că se închisese în cuşca aia prăpădită, în apartamentul ce dădea spre Washington Square, ca să citească tratate de drept, să se pregătească pentru încă un asalt legal în sprijinul cine ştie cărei cauze pierdute, destinată inevitabil eşecului. Tata, îşi zise ea cu o umbră de tandreţe, tata se luptă mereu cu morile de vânt. Dacă nu-i ies ele în cale, le caută singur.

Într-un fel straniu, îl şi iubea, îl şi ura. Era conştientă de cât de multe lucruri învăţase de la el, cât o influenţase felul în care el se simţea legat de o cauză. El îi arătase că viaţa trăită fără pasiune şi convingeri era doar o existenţă ştearsă, rece. Îi dovedise că acţiunea, îndatoririle sociale, protestul stăteau la baza inteligenţei ei. Apartamentul lor din Village fusese totdeauna plin de rumoarea cântecelor unei mişcări sau alteia. Mereu părea că se trezeşte în braţele tatălui ei, la miezul nopţii, când o ducea din dormitorul ei micuţ, ca să facă loc vreunui vizitator important, de obicei bărbos, de obicei cu o chitară în spate şi care îşi petrecea noaptea în patul ei. Primele ei sacrificii pentru mişcare.

În clasa a treia, pe când ceilalţi scriau comentarii literare despre *Pânza de păianjen* sau *Vântul prin sălcii,* ea discuta despre Joe Hill şi formaţia Wobblies. I se perindau prin minte sutele de demonstraţii la care participase. Îşi amintea că odată, să tot fi avut vreo şapte sau opt ani, tatăl ei o luase de mână după el, într-o sală mare şi întunecoasă din Greenwich Village, unde erau sute de oameni care strigau: „Eliberaţi-i! Eliberaţi-i! Eliberaţi-i!” Mai târziu, aflase că fusese o adunare de sprijin pentru Julius şi Ethel Rosenberg. Îşi amintea cât de impresionată fusese de forţa glasurilor, de puternica unitate a celor aflaţi în spaţiul încins, al acelei încăperi. Fusese sigură că această cauză, în care tatăl ei era atât de implicat, avea să fie încununată de succes şi plânsese când văzuse titlul într-un ziar, câteva luni mai târziu. Aşa era tata, îşi zise ea. Se afla acolo pentru a-şi arăta sprijinul. Venise pentru a-şi dărui trupul, prestigiul şi banii unei cauze pe care o considera dreaptă. Şi cu ce rezultat? Statul i-a ucis pe soţii Rosenberg. Statul strâmba mereu din nas şi râdea de oamenii de felul tatălui meu.

Dar de mine n-o să râdă.

Şi-l imagină iarăşi pe taică-său. În fiecare zi purta un costum – fie albastru, fie maron, fie gri cu dungi. Îl numea „camuflaj corporal”. Trebuie să arăţi la fel ca duşmanul, râdea el. Pierdea întotdeauna cu zâmbetul pe buze. Avea un simţ al umorului pe care i-l adoram. Dar uram faptul că pierdea. Principiile lui erau întotdeauna corecte. Politica lui era întotdeauna corectă. Cauzele pe care le susţinea erau întotdeauna importante. Tactica era înţeleaptă. Raţionamentul său juridic era întotdeauna pătrunzător. Prezentarea făcută era întotdeauna directă, impresionantă.

Şi întotdeauna pierdea.

Olivia se privi din nou în oglindă şi alungă imaginea tatălui său din minte.

Astăzi am să le arăt tuturor că acţiunea înseamnă putere. O clipă îşi imagină ziarele de dimineaţă. Ideea o

incita şi îşi privi ochii albastru-cenuşii în oglindă, ca şi cum ar fi căutat o imperfecţiune. Zâmbi mulţumită.

Totul era perfect.

Pierduseră prea mult timp pândind, aşteptând, observând.

Cunoştea traseul pe care urma să-l parcurgă maşina blindată. Ştia procedura de ridicare a chitanţelor pentru banii lichizi şi depozitarea acestora la bancă. Totul se petrecea întotdeauna la sfârşitul zilei de lucru, miercurea, din două în două săptămâni. Un moment liniştit pentru bancă. Se gândi la cei doi paznici. Nici măcar nu se oboseau să-şi desfacă curelele de la revolvere. Săptămâna trecută, unul din paznici pusese puşca jos, când un sac cu bani căzuse din maşină. Omul era gras, iar ea observase cum gâfâia de efort. Amândoi paznicii păreau aproape plictisiţi. Total relaxaţi. Ignorând acel moment unic care avea să-i surprindă.

Şi de ce nu? Ăsta e doar un orăşel de fermieri, într-o zonă de podgorii. De-abia dacă se simte ecoul vieţii trepidante de la San Francisco, aflat la o distanţă de două ore şi un secol în timp. Ceea ce se întâmplă pe străzile oraşelor se vede doar în câteva imagini colorate, la ştirile de seară. Nimic care să te îngrijoreze.

Nimic, înainte de a veni eu aici.

Planul era puternic din punct de vedere politic, pentru două motive. În primul rând, banii pe care plănuiseră să-i fure veneau, în mare parte, de la o filială locală a uzinelor Dow Chemical. Faptul că această fabrică micuţă producea pesticide pentru creşterea producţiei agricole şi nu avea nicio legătură cu uzinele mai mari, unde se fabricau napalmul şi alte substanţe chimice, nu conta. Iar atacul însuşi avea să se petreacă în această comunitate mică, conservatoare. Câţiva republicani bătrâni, obosiţi, susţinători ai lui Eisenhower; numai buni să primească lovitura. Toţi poliţiştii de aici sunt fii de fermieri, ai căror părinţi şi-au pierdut pământurile în favoarea băncii. Asta o

să le arate că revoluţia poate izbucni oriunde.

Asta îi plăcea cel mai mult: valoarea clipei de şoc.

Se privi încă o dată, zâmbind nerăbdătoare. Apucă pistolul şi ochi imaginea sa, reflectată în oglindă, apoi rămase aşa, nemişcată, câteva clipe. Greutatea armei o electriza. Simţi o senzaţie de puternică excitaţie. Continuând să ţină pistolul îndreptat înainte, ridică mâna liberă spre sâni şi începu să se mângâie.

Toţi războinicii sunt la fel înainte de bătălie, îşi zise ea.

Nu se întrerupse, deşi auzi uşa deschizându-se în spatele ei. Era Emily Lewis. Olivia continuă să-şi mângâie sânii, privind-o pe cealaltă femeie în oglindă.

— Tanya, rosti aceasta. Putem vorbi o clipă?

— Oare n-ar fi timpul să terminăm cu vorbele?

— Da, ai dreptate. Însă mă preocupă un aspect al planului.

Olivia se întoarse şi o cuprinse cu braţul pe după umeri; apoi, o clipă mai târziu, îi trecu mâna prin părul negru şi cârlionţat. O trase spre marginea patului.

— Spune-mi, rosti ea.

— E vorba de cum vom scăpa de acolo. Înţeleg ce-i cu cele două camioane. Înţeleg ce-i cu schimbul dintre ele. Dar ceea ce mă sperie este că, la plecare, vom trece chiar prin faţa băncii. Nu ştiu dacă am să pot să-mi păstrez sângele rece.

— Asta-i toată frumuseţea fugii. Pornim într-o direcţie şi apoi, înainte ca porcii să se prindă, exact când se iau după noi, plecăm în direcţia opusă. Ai dreptate. E nevoie de nervi tari. Dar suntem suficient de puternici. Va fi bine, ai să vezi.

— Crezi că ea o să reuşească? Să conducă maşina, vreau să spun. Dacă ne opreşte cineva?

— De asta l-am lăsat pe Duncan s-o aducă în brigadă, în primul rând, o să facă tot ce-i spune odorul ei. Orice-ar fi. Al doilea lucru pe care nu trebuie să-l uiţi este că n-a primit niciodată nici măcar o nenorocită de amendă de

parcare, naiba s-o ia. Porcii n-au cum s-o prindă cu absolut nimic. Şi uită-te la ea. Arată ca orice studentă obişnuită, poate ceva mai aiurită, mai ameţită. Un poliţist speriat, în căutarea unui grup de revoluţionari profesionişti, nu-şi pune mintea cu ea. Şi chiar dacă ne opresc, dacă-i notează numele şi permisul, n-o să le iasă nimic pe computere. Tot va trebui să o lase să plece. Iar noi vom sta cu toţii în spate, râzând de mama focului.

Emily se lăsă pe spate pe pat şi zâmbi.

— După tine, totul pare atât de simplu...

— Chiar e simplu. Kwanzi şi Sundiata au mai făcut vreo şase trebuşoare dintr-astea. Au sânge rece. Se pricep într-adevăr la aşa ceva.

— Mda, numai că au fost prinşi o dată.

— Nu slujeau cauza potrivită.

— Ca acum?

— Ca acum, spuse Olivia, mirându-se ea însăşi de cât de uşor îi era să mintă şi continuând în acelaşi fel: pe vremuri erau criminali. Acum sunt revoluţionari. Pur şi simplu, ştiu cum să folosească ştiinţa dobândită în luptă.

Femeia brunetă închise ochii.

— Of, ce bine era dacă ne alegeam ceva mai simplu pentru prima acţiune, spuse ea. Dar am încredere în tine.

— Bine. Gândeşte-te la bani. Arme noi. Un sediu mai bun. Noi recruţi. Brigada Phoenix se va transforma în realitate. Vom deveni o adevărată organizaţie revoluţionară. Se va vedea. Categoric.

— Doamne, râse Emily, ce-or să se mai supere porcii!

Olivia se lăsă pe pat lângă ea şi îi mângâie gâtul cu degetele.

— Trebuie să aveţi încredere în mine, îi spuse. Trebuie să faceţi aşa cum vă spun eu. Împreună, suntem o armată.

— Aşa am să fac. Aşa vom face cu toţii.

Degetele îi alunecară mai jos, deschizând nasturii bluzei bleu de bumbac a celeilalte femei, apoi urmând conturul sânilor. Emily închise ochii.

— Bill e gelos când facem asta, spuse ea.

Se înfioră când Olivia îi atinse stomacul şi întinse şi ea mâna, să mângâie părul blond al Oliviei.

— Va trebui să înveţe că te iubesc şi pe tine, adăugă ea.

— Şi eu te iubesc, adăugă Olivia, desfăcându-i pantalonii. Dintotdeauna. Şi pentru totdeauna.

Nu-i spuse: Tu eşti singura care are importanţă. Tu eşti singura la care ţin. Când se vor termina toate astea, tu şi cu mine vom pleca şi o vom lua de la capăt, scăpând de toţi aceşti încurcă-lume şi paraziţi politici. Împreună, ne putem dedica noii lumi. Noi suntem Brigada Phoenix. Noi două, împreună.

Emily chicoti.

— Toţi sunt excitaţi. Precis li se face de altceva în dimineaţa asta.

Începură să râdă amândouă. Apoi, repede, se dezbrăcară. Când se pregătea să se aşeze peste cealaltă femeie, Olivia observă că uşa dormitorului se crăpase puţin. Auzea răsuflarea, deşi nu putea vedea cine era acolo.

— Intră, ordonă ea, apoi aşteptă până ce în uşă apăru faţa bărboasă a soţului iubitei ei. Poţi să priveşti, îi spuse cu brutalitate lui Bill Lewis. Nu ai voie să spui nimic. Nu ai voie să faci nimic. Doar să priveşti.

Era un ordin, dat pe un ton care nu lăsa loc pentru discuţii. Zvâcni din cap, făcându-i semn spre colţul camerei. Omul se înroşi vizibil la faţă; cicatricea roşie de pe gât îi strălucea ca un far. Ezită, apoi aprobă cu un gest al capului. Porni încet spre locul desemnat, fără să rostească niciun cuvânt.

Olivia zâmbi, simţind forţa ce se năştea în trupul său, şi se lăsă să alunece peste partenera ei.

Chiar înainte de prânz, brigada se adună în camera de zi.

— Bun, spuse Olivia. Să vedem încă odată ce avem de

făcut fiecare. E important ca nimeni să nu aibă nelămuriri în legătură cu rolul său.

Brusc, făcu semn cu mâna spre Emily.

— Ce ai de făcut?

— Eu sunt prima în bancă, la ghişeu, ca să completez un formular. Îl acopăr pe paznicul băncii când văd că fraţii atacă maşina blindată.

Olivia se răsuci uşor şi arătă spre cei doi negri.

Kwanzi îi răspunse.

— Noi suntem cei care începem jocul. Îi doborâm pe paznicii maşinii blindate. Exact când ies pe uşă, Sundiata rămâne înăuntru, eu stau afară.

— Ch6?

— Eu îi supraveghez pe casieri, să mă asigur că niciunul nu declanşează alarma.

Ea aprobă din cap, apoi se întoarse brusc spre Duncan.

— Şi?

— Eu conduc prima camionetă. Parchez la colţul dintre River Street şi Sunset, ca să văd intrarea în bancă. Cum îi văd pe Kwanzi şi Sundiata că trec la treabă, opresc în faţa băncii şi deschid uşile din spate.

— Iar apoi?

— Îmi păstrez calmul.

— Exact. Megan?

Megan trase adânc aer în piept şi, încercând să-şi ascundă tremurul vocii, spuse:

— Eu stau în a doua camionetă, parcată în spatele parfumeriei, cu motorul pornit. Aştept până apare prima camionetă. Apoi, după ce urcă toţi, pornesc. Încet, trec în jos pe Sunset Street, pe lângă bancă.

— Exact.

Olivia ezită.

— Dar în interiorul băncii?

Kwanzi răspunse imediat.

— Fără împuşcături, decât dacă nu se poate altfel. Iar dacă se trage, ochim în tavan. Nu uitaţi, nimic nu-i

convinge mai tare pe porci decât sunetul gloanţelor.

Toţi dădură din cap în semn de aprobare.

— Şi nu vreau să fiu acuzat de crimă.

— Cred că toată lumea ar trebui să ţină piedica pusă, spuse Duncan. În felul acesta, vom fi siguri că nu greşeşte nimeni. Luăm banii, ca să le fie clar. Dacă începem să tragem, ziarele porcilor o să ne descrie drept nişte nenorociţi de hoţi de bancă.

Ceilalţi aprobară din cap.

— Fratele nostru are dreptate, rosti Olivia. Amintiţi-vă de ce suntem aici. Să nu înceapă să vă mănânce palma în care ţineţi arma.

— Dar dacă paznicii pun mâna pe arme? întrebă Emily.

— N-o să se întâmple aşa ceva, spuse Olivia. Odată ce sărim pe ei, or să facă tot ce li se spune. La urma urmelor, râse ea, nu-s banii lor.

Pe feţele celorlalţi apăru câte un zâmbet.

— O să vedeţi, până să se dumirească ei, noi am şi plecat.

Sundiata interveni.

— Mai e ceva. Lăsaţi-i în pace pe casieri. Or avea ei câteva mii la ei, dar mai au şi bancnote marcate şi alarme. Aşa că nimeni să nu se lăcomească. Noi urmărim banii din blindat, fraţi şi surori, să nu ne pierdem cu firea.

Se auziră murmure de aprobare.

— S-ar putea să fie acolo vreo sută de miare.

Cifra, deşi mai fusese rostită, încă îi impresiona. După o clipă, Olivia rupse tăcerea.

— Întrebări?

— Cine stă de pază? întrebă Duncan.

— Eu, ripostă Olivia. Eu sunt la uşă, atentă la stradă. E nevoie de patru minute cu totul, până ieşiţi. Timpul minim pentru ripostă, în caz că îi trece cuiva prin cap să declanşeze o alarmă, este de cinci minute. Vom avea şaizeci de secunde pentru a părăsi scena, înainte de sosirea primei maşini de poliţie. Iar porcul va intra,

probabil, direct în bancă, n-o să pornească după noi. Aşa că, nu uitaţi, când spun „Porniţi”, începem. A înţeles toată lumea?

— Sora noastră are dreptate, spuse Kwanzi. Când Sundiata şi cu mine am fost prinşi în magazinul de băuturi, asta s-a întâmplat pentru că n-am plecat când era momentul. Nu cumva să încurcaţi lucrurile, băieţi!

— Suntem o armată, spuse Olivia. Să ne purtăm ca atare.

— Chiar aşa, răspunseră cei doi negri la unison.

— Nu uitaţi, spuse Olivia. Plecăm în ordinea în care am intrat. Direct în spatele camionetei.

Se auziră râsete nervoase.

— În regulă, spuse Olivia, aruncând o privire spre ceas. Se apropie momentul. Plecăm peste o oră.

Ceilalţi mai rămaseră câteva clipe pe loc, apoi rupseră rândurile. Kwanzi scoase o sticlă de whisky scoţian, trase o duşcă zdravănă, apoi i-o dădu lui Sundiata.

— Poftim, spuse Sundiata, dând sticla mai departe. Să vă mai trezească niţel.

Cei doi negri se priviră şi izbucniră în râs.

Nenorociţii, ce mai fac pe cocoşii, îşi zise Olivia. Doi homosexuali puşcăriaşi. Şi au impresia că sunt destul de proastă ca să am încredere în ei. Li se pare că se folosesc de noi, cu spoiala lor de gargară revoluţionară şi numele lor africane nou-nouţe. I-am citit imediat. Habar n-au cu cine au de-a face. Habar n-au ce flacără există în mine şi or să se ardă rău de tot.

Megan îl prinse pe Duncan în bucătărie. Bărbatul stătea la masa mică, ieftină, acoperită cu linoleum, ca o tejghea; ochii lui fixau un pistol şi o mână de cartuşe. Îşi ridică privirea când o văzu.

— Nu prea cred să am nevoie de ăsta, Meg. Eu nu fac decât să stau la volan şi e mai bine să-l ţin cu amândouă mâinile.

Schiţă un zâmbet, încercând să arboreze un aer încrezător, dar, în loc de asta, nu reuşi decât să mai adauge câteva riduri de îngrijorare pe faţa deja chinuită.

— Ştii, în toată săptămâna care a trecut am fost disperat să nu cumva să mă împuşc singur în picior. Ce ciudat, să-ţi concentrezi frica într-un singur punct... Mă imaginez în faţa băncii, lângă camionetă, cu pistolul în mână – şi totul merge strună. Pe urmă, pistolul se descarcă. E ca un film derulat cu încetinitorul. Văd glonţul în clipa în care îmi pătrunde în picior. Nu doare, nici vorbă de aşa ceva, dar sunt plin de sânge şi nu mai pot conduce camioneta, iar ei sunt obligaţi să mă lase acolo. Mă trec toate sudorile numai când mă gândesc, spuse el şi clătină din cap. Ce ciudat, nu?

— Nu ştiu. Dar te-ai cam zvârcolit şi în somn în ultima vreme.

— N-am dormit prea bine, trebuie să recunosc. Mă simt obosit tot timpul.

Megan respiră adânc şi se uită repede în jur. Ceilalţi erau risipiţi prin casă; după toate aparenţele, se putea bucura de acest preţios moment de singurătate. Acum, îşi impuse ea, trebuie s-o faci acum. Spune-i!

— Duncan, eşti sigur că e bine ce facem?

Îl văzu cum începe să se înfurie. La naiba! începuse discuţia în cel mai prost mod cu putinţă.

— Nu, nu, ştiu ce vei spune, continuă ea repede, încercând să-şi păstreze controlul. Sunt de acord cu tine în ce priveşte angajamentul şi acţiunea. Sunt de acord că trebuie făcut ceva. Dar uită-te la noi. Eşti sigur că asta e soluţia potrivită?

— Nu vreau să mai discut acest subiect, se răsti el.

Cap pătrat, îşi zise ea. Îl urăsc la fel de mult cum îl iubesc, când îl aud vorbind aşa. Ia câte o hotărâre nenorocită şi, pe urmă, ce mai contează consecinţele? Nu-i place să se gândească la nimeni altcineva. Ei bine, iată un lucru la care nu s-a gândit.

— De acord, spuse ea furioasă. N-o să vorbim despre asta. Hai să vorbim despre altceva, la naiba, despre ceva cu totul diferit...

Trase aer adânc în piept.

— ...cred că sunt însărcinată.

Un amestec uimitor de surpriză, şoc şi o umbră de plăcere îi lumină faţa. Rămase aşa câteva clipe, privind-o, apoi o întrebă:

— Crezi... ce?

— M-ai auzit bine.

— Mai spune-mi încă o dată.

— Cred că sunt însărcinată.

— Însărcinată? Un copil?

— Duncan, zău aşa!

— Păi, asta... asta e... asta e...

— Cum?

— Păi, e minunat. Vom avea un copil. Cred că e timpul să tăiem nodul gordian, nu? Să legalizăm legătura şi tot restul. Oho! Adică, e cazul. Vreau să spun, eşti sigură?

— Nu definitiv. Dar după toate semnele, aşa se pare. Ar trebui să merg la clinica gratuită, să-mi fac un control ca să fiu sigură, dar sunt convinsă că aşa e.

Privi spre cel care, acum, părea să fie un nou Duncan, cel din alte vremuri. Pe jumătate un băiat mulţumit, pe jumătate un bărbat preocupat. Pe figura lui se citea entuziasmul, aşa cum nu se mai întâmplase de multe luni, iar asta o liniştea. Pentru câteva secunde, uitară de planurile pentru acea zi.

Duncan se lăsă pe spate în scaun.

— Nu ştiu ce să zic, spuse el şi zâmbi larg. Vreau să spun, asta chiar că e o surpriză. Ştii, fiecare se întreabă ce reacţie va avea la aflarea unei asemenea veşti. Uf! E prea mult. La naiba, e prea mult. Ca şi cum ai sări în trenuleţul din parcul de distracţii, după ce a prins viteză... Dumnezeule, ar trebui să-i sunăm pe ai noştri, presupun. Sunt câteva luni de când nu i-am mai sunat. Ce mai

surpriză o să le facem!

Privindu-l, ea nu-l vedea decât pe acel Duncan pe care îl iubea şi care întorcea vestea pe toate feţele, în sinea lui, evident satisfăcut, derutat, mândru. Brusc însă, chipul îi fu cuprins de îngrijorare.

— Ei, îmi pare rău, ezită el. Vorbeam fără să mă gândesc. Adică, vrei să faci copilul, nu? Te gândeai, poate, să renunţi la el?

— Duncan, pentru numele lui Dumnezeu!

— Of, îmi pare rău. Ştii, m-am gândit că e mai bine să mă asigur.

Începu iarăşi să rânjească, uitând complet de atmosfera întunecată care-i înconjura.

— Măi, măi, măi... Ce mai poveste! Chiar că e...

Se opri la jumătatea propoziţiei.

Ochii îi căzură pe arma aflată pe masă, în faţa lui.

— A, nu, spuse el. Acum înţeleg.

Aruncă o privire dură spre Megan.

— Sper că nu mă păcăleşti! Nu e cumva...?

— Duncan! îl întrerupse ea. Nenorocitule! Crezi că te-aş minţi când e vorba de aşa ceva?

Intensitatea furiei ei îl calmă.

— Nu, nu, nu, vreau să zic, e vorba de ce spui tu şi de ce trebuie să facem.

Se opri, cu umerii căzuţi, copleşit şi neliniştit.

— Ce porcărie, spuse el. Mare porcărie...

Privi pistolul, după care se uită la ea.

— Vreau să zic, ce ne facem?

— Asta schimbă lucrurile, insistă ea.

— Da? Chiar le schimbă? În ce fel? Nu putem dezerta acum. Ce însemnăm noi, ce angajament am făcut?

Ea deschise gura, gata să răspundă; cuvintele, ca un torent, îi stăteau pe buze. Dar le opri brusc, la auzul paşilor grăbiţi ce se îndreptau spre bucătărie. Cu gura deschisă şi întinzând mâna spre Duncan, peste masă, îşi ridică privirea şi îi zări pe Bill şi pe Emily, care tocmai

intrau. Ch6 şi Emma, îşi zise ea. Ce mai revoluţionari nenorociţi!

Ce căutăm aici? se întrebă Megan.

Dar nu avu timp să găsească un răspuns.

Emily ţinea o puşcă pneumatică de 12 mm în poziţie de tragere. Trase violent piedica şi introduse un cartuş. Sunetul o făcu pe Megan să îngheţe.

— A sosit timpul, rosti Emily cu o voce egală, rece. E timpul să-i dăm drumul.

— Pe locuri, fiţi gata, start, spuse Bill, care îşi legase o eşarfă pe lângă gât, ca să ascundă cicatricea. Gata de start. La atac!

Brusc, cu o disperare aproape totală, Megan privi cum Duncan fixează încărcătorul în pistol şi se ridică în picioare; apoi îşi strecură arma pe sub curea.

Duncan avea o senzaţie de ameţeală, de parcă o sută de mâini îl răsuceau într-o sută de direcţii diferite.

Apoi, simţindu-se ca aruncaţi la mal de reflux, Duncan şi Megan îi urmară pe Bill şi Emily, ieşind pe uşa deschisă.

La fabrica de pesticide de pe Sutter Road, doi bărbaţi opriră o maşină blindată şi cam veche în apropierea intrării principale şi intrară în clădire, îndreptându-se spre biroul supraveghetorului. Unul dintre bărbaţi era îndesat, cu faţa roşie de efort, şi se apropia de şaizeci de ani. Colegul lui avea părul cârlionţat şi pe jumătate vârsta partenerului său. Bărbatul mai tânăr părea neliniştit, aflat parcă sub tensiune. Îşi tot scotea cascheta de poliţist de un albastru deschis şi îşi trecea câte o mână prin păr, pentru ca apoi să-şi aşeze cascheta la loc. În cele din urmă, bărbatul mai în vârstă îşi apucă tovarăşul de mână şi îi domoli nerăbdarea.

— Uite ce e, Bobby, băiatule, las-o mai moale. Vreau să prind pensia şi, dacă mă cari după tine în ritmul ăsta, n-am nicio şansă. Am să fac un atac de cord şi am să cad lat. Ce-ai să-i spui şefului atunci?

— Mă scuzaţi, domnule Howard. Am s-o las mai moale.

— Şi încă ceva, Bobby, băiatule. Spune-mi Fred.

— Sigur, domnule Howard.

Porniră mai departe, în lungul culoarului, la pas. O clipă mai târziu, bărbatul mai în vârstă începu să vorbească.

— Precis că asta e prima ta acţiune mai importantă. Se vede că eşti agitat.

Tânărul aprobă cu un gest al capului.

— Îhî. Tot ce-am făcut până acum a fost să umblu noaptea prin magazine, şi asta doar în ultimele două luni. De când m-am întors din armată, în aprilie. Nu s-ar zice că am făcut vreo muncă serioasă, ca asta.

— E adevărat. Ai fost în străinătate?

— Mda.

— Ceva acţiune?

— Păi, într-un fel, da. Am participat la câteva schimburi de focuri. Dar mai mult am făcut ce făcea toată lumea – am umblat prin junglă, fără să vedem prea multe, atenţi să nu dăm ortul popii, înţelegeţi?

— Sigur. Şi atunci, de ce eşti aşa agitat?

— N-am mai fost obligat să car bani nicăieri până acum. Mai ales pe ai altora.

— E bine să te obişnuieşti, puştiule, râse bătrânul, pentru că merită să-ţi păstrezi slujba asta.

Tânărul ezită.

— Eu o consider temporară, în aşteptarea uneia mai bune, spuse el.

— Ai făcut cerere la poliţie?

— Îhî. Am trecut examenele, şi la secţia locală şi la poliţia statală. Unchiul meu a fost poliţist. E o treabă grozavă.

— Bravo ţie, puştiule. Majoritatea tinerilor din ziua de azi nu vor să aibă de-a face cu forţele poliţieneşti. Nu vor decât să-şi lase părul lung ca nişte *hippies* şi să fumeze haşiş. Munca de poliţist e minunată. Îi ajută pe oameni. Ştii, faci ceea ce e bine pentru societate şi aşa mai

departe. Am fost şi eu poliţist pe vremuri.

— Nu zău? N-am ştiut.

— Mda. În poliţia militară din Coreea, apoi alţi douăzeci de ani la secţia din Parkersville. Doar eu şi încă trei tipi. M-am retras acum câţiva ani şi am început să lucrez pentru firma Pinkerton. Mai am numai opt luni şi vine momentul să încasez trei pensii. De la armată, de la secţia din Parkersville şi de aici. În fiecare lună, cum te văd şi cum mă vezi.

— Ohoho, domnule Howard, nu-i rău. Ce-o să faceţi?

— Am să-mi cumpăr o rulotă şi am să-mi duc nevasta în Florida o vreme. La pescuit în toată regula, ce mai!

— Oho, sună grozav!

— Cred şi eu.

Bătrânul arătă către birouri.

— Uite, acolo e. Ei, puştiule, ai văzut vreodată – se aplecă asupra chitanţei – douăzeci şi una de mii nouă sute douăzeci şi trei de dolăraşi şi treizeci şi şapte de cenţi la un loc?

— Nu, domnule.

— Ei bine, îţi vom completa educaţia chiar acum. Dar nu cumva să te-apuce iarăşi nervii, că asta nu-i nimic. Nici pe departe. Stai să vezi când ai să cari un milion.

Rânji către bărbatul mai tânăr şi deschise uşa de la biroul supraveghetorului. Cei doi bărbaţi intrară în încăpere.

O secretară tânără îl salută pe gardianul în vârstă.

— Fred Howard, ca de obicei, ai întârziat cinci minute. Ce mai faci?

— Mulţumesc, bine, Martha. Dar cine stă cu ochii pe ceas?

Ea râse, apoi îl întrebă:

— Unde e domnul Williams astăzi?

— Prostul bătrân s-a ales cu o răceală.

— Şi nu mă prezinţi noului tău partener?

— Sigur, râse bătrânul. Martha, dânsul e Bobby Miller.

Bobby, ţi-o prezint pe Martha Matthews.

Cei doi tineri îşi strânseră mâinile. Jenat, băiatul bolborosi câteva cuvinte de salut.

— Nu-i de ajuns, presupun că vrei s-o inviţi pe frumoasa asta în oraş, spuse bătrânul.

Amândoi tinerii roşiră.

— Fred! exclamă fata. Codoş bătrân ce eşti!

— Habar n-am ce înseamnă asta, îi răspunse el râzând.

Fata se întoarse spre tânăr.

— Să nu-i dai atenţie. E doar o relicvă bătrână, care ar fi trebuit scoasă din uz de-acum o sută de ani.

Bătrânul râse, amuzat de felul în care îl tachina.

— Asta îţi va fi misiunea de acum înainte? îl întrebă ea pe tânăr.

— Aşa cred, aprobă el din cap. Cel puţin, până primesc confirmarea pentru poliţie.

— O să fie un poliţist adevărat, Martha. Şi încă unul bun de tot, pun rămăşag.

— Ei, bravo, răspunse ea, zâmbind. Felicitări. Pe mine aici mă găseşti, continuă ea. Presupun că te voi vedea şi data viitoare.

Bătrânul izbucni în hohote de râs, înainte ca tinerii să mai poată spune ceva. Secretara se întoarse spre el.

— În regulă, Fred, ştii unde sunt banii. Semnează hârtiile astea, uliu bătrân ce eşti, şi pleacă de-aci înainte să se închidă banca.

Îi zâmbi bătrânului care îşi scrise numele pe nişte documente.

În maşină, pe când făceau drumul spre banca de pe Sunset Street, paznicul mai vârstnic spuse:

— Cred că te-a plăcut fata. Tu ai vreo drăguţă?

— Nu, domnule. Credeţi că m-a plăcut?

— Fără îndoială.

— Mă rog, poate că aşa o fi, râse tânărul. Şi s-ar putea să-mi încerc norocul.

— E o fată grozavă, spuse bătrânul. O tot urmăresc de vreun an. La început lua notiţe şi completa formulare, dar a ajuns repede secretara supraveghetorului şef. Are capul bine aşezat pe umeri.

— Şi nu numai atât, spuse tânărul.

Amândoi izbucniră în râs. După o clipă de tăcere, bătrânul reluă:

— Aşa deci, spuneai că ai fost prin alte locuri. Ai avut vreodată probleme?

— De vreo două ori, în lupte. Ştiţi, era tot timpul întuneric şi trăgeam la nimereală. Habar n-aveam dacă lovim ceva. Dar cu toţii eram morţi de frică. N-a fost chiar aşa de rău, zâmbi el. Dar dumneavoastră?

— În Coreea a fost cu adevărat oribil. Măcar vouă, băieţi, nu vă îngheţa sângele în vine. Dar cel mai frică mi-a fost într-o urmărire rapidă; pornisem după nişte tipi care ţineau un magazin de băuturi. Ei mergeau cu o camionetă, iar eu, ce să zic, cu maşina de teren. Pe drum drept aproape că-i ajungeam din urmă, dar, de fiecare dată când dădeam colţul, ei bine, făceau ce făceau şi îşi luau zborul. Am fost convins că am să dau de dracu', fiindcă mergeam cu o sută douăzeci la oră. La naiba, zău că am răsuflat uşurat când ne-am trezit cu ei în faţă şi eu, cu câţiva băieţi din poliţia locală, am deschis focul, să terminăm cu ei. Săreau gloanţele de jur-împrejur, da' măcar stăteam cu picioarele pe pământ, înţelegi ce vreau să zic.

Tânărul dădu din cap şi amândoi începură să râdă.

— Uite-aşa se maturizează omul peste noapte, rânji bătrânul.

Frână şi maşina se opri zgâlţâindu-se în faţa băncii.

— În regulă, la treabă. Eu iau pistolul...

— Ăăă, domnule Howard, dacă nu vă deranjează, aş dori să-l iau eu.

— E vreo problemă?

— Păi, n-am mai ţinut niciodată atâţia bani în braţe şi asta îmi dă o stare nervoasă. Cred că prefer, pur şi simplu,

să ţin pistolul.

Bătrânul începu să râdă.

— Nu-i mare lucru. Dar data viitoare, băiete, tu va trebui să ridici sacii ăştia, nu eu.

Tânărul aprobă din cap, zâmbi şi puse gloanţele în încărcător. Apoi aşează arma în chingă şi desfăcu suportul.

— De obicei, nu-mi bat capul cu toată procedura asta, spuse bătrânul. Noi nu facem decât să apucăm sacii, să-i aruncăm pe cărucior, să intrăm pe uşă, apoi în casa de fier şi pe urmă, pe-aci ţi-e drumul.

— Doamne, Dumnezeule, domnule Howard, la cursul de pregătire erau foarte categorici în legătură cu procedura.

— Uite ce e, băiete. De dragul tău, de data asta o să facem totul exact aşa cum scrie la carte. Pe urmă ai să vezi că totul merge ca pe roate. Nu-i mare scofală, înţelegi? Aşa, deci, paznicul dinăuntru se numeşte Ted Andrews. Fost poliţist în San Francisco, până a luat un glonţ în picior, acum vreo doisprezece ani. Nu ştiu ce părere ai despre negri, dar el e un tip pe cinste, aşa că te poftesc să fii politicos.

— Da, domnule.

— Să-l pui o dată să-ţi spună nişte poveşti. Ai avea multe de învăţat despre munca de poliţist. Despre ce ai de făcut.

— Da, domnule.

Bătrânul îşi desfăcu închizătoarea hamului în care ţinea pistolul.

— De acord, zâmbi el. Ca la carte.

Ezită o clipă, verificând mai întâi strada prin parbriz, apoi, răsucind oglinda exterioară, privi în spatele maşinii.

— Partea stângă liberă.

— Partea dreaptă liberă.

— Eu ies. Tu mă acoperi.

— Exact.

Bătrânul ieşi din maşină şi se îndreptă spre scaunul pasagerului.

— Sunt gata. Acum te acopăr eu.

— Ies şi eu.

Tânărul ieşi din maşină, cu arma pregătită.

— Pornesc spre spate, spuse bătrânul.

— Eşti acoperit. Îl văd pe paznicul băncii îndreptându-se încoace.

— Uşile sunt deschise. Am banii. Am pornit.

— Eşti în continuare acoperit. Să mergem, domnule.

— În regulă, băiete, pornim.

Bătrânul, cu o mână pe revolver şi cu cealaltă împingând căruciorul în care se aflau cei trei săculeţi cu bani, intră pe prima uşă a băncii. Îşi ridică privirea şi se pregăti să-i facă semn prietenului său, când zări un negru mititel îndreptându-se spre el. Nu raţionă, nu calculă, lăsându-se purtat de instinct, şi strigă:

— S-ar putea să avem probleme!

Tânărul se întoarse rapid şi observă un alt negru apărând de după colţul clădirii şi rămânând pe loc, chiar în faţa lui, la cel mult şase metri distanţă. Bărbatul se oprise şi ducea mâna la piept.

Chiar se întâmplă ceea ce mi se pare? se întrebă brusc tânărul. Cu voce tare, însă, strigă:

— *Atenţiune! Tu, cel de-acolo! Rămâi pe loc!*

Negrul din stradă nu ascultă ordinul. În loc de asta, tânărul paznic îl văzu scoţând de sub pardesiu un revolver şi ochind în direcţia lui.

Nu aşa trebuia să fie, îşi zise el. Apoi urlă: „Are armă!” în clipa în care sunetul glonţului despică aerul. Apăsă la rândul său pe trăgaci şi se aruncă în spatele maşinii, însă nu destul de repede pentru a evita loviturile în plin din arma lui Kwanzi. Fusese atins în coapsă.

— Sunt rănit, urlă el, sunt rănit! Un medic! Un medic! Ah, Dumnezeule! Domnule Howard! Ajutaţi-mă! Un medic!

Paznicul bătrân nu se întoarse să-l privească. Încerca, în schimb, să intre pe de-a-ntregul în bancă, cu cărucior cu tot. Zări pistolul din mâna negrului din faţa sa şi îşi scoase şi el arma. Reuşi să tragă un foc înainte de a auzi şuierul

gloanţelor şi parcă simţi ceva, ca o mână puternică lovindu-l în piept, aruncându-l pe spate, prin geamul de sticlă de la intrare, care se făcu ţăndări. Pricepu vag că se întâmplase ceva îngrozitor şi se întrebă de ce îi era aşa de greu să respire. Nu reuşea să lege acest gând de sângele care-i îmbibase cămaşa.

În interiorul băncii, Sundiata se întoarse cu arma spre casieri, uitându-se după paznicul băncii. Se auzeau ţipete, lumea era cuprinsă de panică.

La un ghişeu, Emily scoase de sub haină un revolver; arma i se agăţă de buzunar şi aproape că îi scăpă din mână. Se porni să urle: „Nu mişcaţi! Nu mişcaţi! Nimeni nu mişcă!” şi începu, la rândul ei, să se uite după paznic. Bill, agitând arma spre funcţionarii băncii, urla şi el:

— Nu mişcă nimeni! Nu mişcă nimeni!

Nimeni nu asculta de ordinele lor. Lumea alerga în toate direcţiile, după mese şi scaune, ghişee, orice. Unii se înghesuiau prin colţuri. Micuţul sediu al băncii era plin de strigăte de panică.

Paznicul băncii sărise din prima secundă în spatele unui birou. Îşi scoase arma şi, trăgând adânc aer în piept, se ridicase uşor, cu biroul drept pavăză, ţinând strâns arma cu amândouă mâinile. De la mai puţin de doi metri distanţă, trase în viteză patru focuri în Sundiata, care ţâşni, ca o jucărie de copil, căzând apoi la podea.

În clipa aceea, oamenii aflaţi în bancă începură să urle, spaima lor împletindu-se cu explozia stridentă a sistemului de alarmă al băncii. Pentru membrii brigăzii aflaţi în interiorul băncii, sunetul acela hârşâit păru să risipească toate gândurile şi să dejoace toate planurile.

Emily, cu gura căscată, privea fix spre trupul lui Sundiata, căzut exact la picioarele ei; îşi aminti că paznicul intra în atribuţiile ei. Se răsuci spre locul în care se ascunsese acesta şi trase o rafală. Reculul o aruncă înapoi; nu reuşise decât să spargă geamul, deasupra locului unde se ghemuise bărbatul. El trase ultimele două gloanţe spre

ea, apoi se lăsă în jos, încercând cu disperare să-şi încarce din nou arma. Trebuia să scoată cartuşele noi din bandulieră. Întotdeauna se gândise că le purta mai mult de frumuseţe, iar acum degetele crispate abia se mişcau. Auzind un zgomot, la numai câteva zeci de centimetri, îşi ridică privirea. O femeie înaltă, cu o înfăţişare surprinzătoare, ţinea o puşcă de calibrul 45 îndreptată spre el. Era palidă ca un mort.

— Porcule, rosti ea.

Glonţul explodă în biroul aflat chiar lângă capul său, zgâriindu-i urechea. Paznicul alunecă pe spate, cu faţa plină de cioburi, asurzit parcă de zgomot.

Olivia urlă o înjurătură de neînţeles, ochi şi apăsă din nou pe trăgaci.

Arma se blocase.

Trase cu disperare de trăgaci, urlând.

Paznicul aruncă cartuşele în încărcător, cuplă cilindrul şi ridică arma spre Olivia, acum lipsită de apărare. Ochi cu atenţie, surprins pentru o clipă că încă mai era viu, că mai avea o şansă, că mai putea riposta.

Nu o observă pe Emily care, de la celălalt capăt al holului, ridică revolverul şi, fără să ochească, trase al doilea glonţ, lovind capul şi umerii paznicului şi aruncându-l într-o parte, ca pe ringul de lupte; bărbatul se prăvăli cu tot trupul peste birou şi rămase acolo, frânt şi răsucit, ucis pe loc.

Olivia aruncă pistolul cât colo şi apucă revolverul paznicului. Se întoarse după Emily, gândindu-se: Nu aşa. În niciun caz nu era prevăzut să se întâmple aşa.

Peste drum, Duncan era şocat şi îngrozit.

Îl văzuse pe Kwanzi apărând de după colţ şi pornind spre intrarea băncii, exact aşa cum era în plan, şi, grijuliu, ambalase motorul camionetei. Dar abia parcursese vreo zece metri când prima rafală risipise orice urmă de normalitate în acea după-amiază fierbinte. Apăsase violent

pe frână, văzându-l pe paznicul tânăr al maşinii blindate trăgând şi sărind apoi într-o parte. Nu vedea ce se întâmpla în interiorul băncii; lumina de afară părea să fie dintr-odată mai puternică, blocându-i vederea.

Se întoarse şi îl zări pe Kwanzi, ţintuit de rafala de gloanţe de zidul gălbui al clădirii. Sub ochii lui Duncan, Kwanzi alunecă, până rămase şezând pe trotuar, lăsând în urmă o pată imensă de sânge.

Duncan deschise gura, dar nu reuşi să rostească niciun sunet.

Îşi întoarse privirea şi văzu cum una dintre ferestrele băncii se face ţăndări. Auzi bubuiturile dinăuntru. Zgomotul gloanţelor aproape că îl strivea.

O clipă, strânse în palmă arma ascunsă sub curea, ignorând orice gând, orice ordin, orice responsabilitate. Deschise portiera camionetei, pregătindu-se să coboare.

Brusc, alarma din interiorul băncii începu să ţiuie.

Duncan ezită, îngheţând la auzul cumplitului sunet.

Apoi, din depărtare, un vuiet, apoi încă unul şi încă unul, mai aproape, tot mai aproape.

Ah, Doamne. Sirenele poliţiei.

Sosesc. Sosesc.

Se gândi la Olivia şi la ceilalţi aflaţi în bancă, închipuindu-şi cum gloanţele le sfârtecă trupurile. Se gândi la Megan, care îl aştepta la câteva blocuri mai departe. E singură, îşi zise el. E singură-singurică.

Se opri, pe jumătate coborât din maşină, ţinând încă arma în mâna dreaptă, pe deasupra volanului.

Nu ştia ce să facă.

— Să mergem! ţipă Olivia. Să mergem! S-a terminat!

Auzi sirenele maşinilor care se apropiau şi, dintr-o săritură, ajunse la uşă. Emily stătea nemişcată, privind fix trupul paznicului. Olivia o apucă de mână.

— Plecăm, spuse ea. Acum!

— Unde e Bill?

Olivia habar n-avea.

— Vine el! Haide odată! Acum!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Emily. Nu înţeleg.

Olivia o trase câţiva paşi spre ieşire, până când instinctul de conservare al celeilalte intră în acţiune şi începu şi ea să alerge. Amândouă auzeau sirenele maşinilor de poliţie care se apropiau.

Ieşiră în fugă pe prima uşă dublă a băncii şi Emily îşi coborî privirea spre trupul inert al paznicului mai în vârstă, oprindu-se brusc.

— Doamne, Dumnezeule! rosti ea, ascunzându-şi faţa în palme.

— Nu te opri! Nu te opri! urlă Olivia, apucând-o din nou de mână. Trebuie să ieşim imediat! Haide! haide!

O prinse pe Emily în braţe, aruncând-o de cealaltă parte a cadavrului, pe stradă. Emily căzu pe trotuar şi văzu trupul lui Kwanzi.

— Nu, se tângui ea. Şi el...?

— Potoleşte-te! strigă Olivia. Nu te uita! Salvează-ţi pielea!

O ridică pe Emily în braţe, fără niciun efort. Îi simţea totuşi muşchii crispaţi, parcă întinşi la maximum. Trebuie să scăpăm amândouă, îşi spuse ea. Vom reuşi să o luăm de la început.

— Haide, e timpul să plecăm. Totul va fi bine.

Olivia o trase pe Emily în stradă. Văzu camioneta, la vreo două străzi distanţă. Duncan era acolo, pe jumătate ieşit din camionetă. Timp de o clipă, privirile li se întâlniră. Unde eşti? Ce faci? Ar trebui să fii aici! ţipă Olivia în gând. Hai, Duncan! Salvează-ne!

Olivia începu să-i facă un semn cu mâna, dar Emily se împiedică şi căzu, iar Olivia se aplecă spre ea cu amândouă mâinile.

Privi iarăşi spre Duncan. Vino aici! ţipă în sinea ei.

Fricos nenorocit, îşi zise ea. Laşul! Cuvântul acela o umplu de furie.

O ridică din nou pe Emily şi îi spuse:

— Trebuie să o luăm la fugă. Haide, o să reuşim. Putem scăpa. Nu e departe.

Olivia începuse s-o împingă pe Emily spre Duncan când prima maşină de poliţie, scârţâind din cauciucuri, îşi făcu apariţia de după colţ, oprindu-se cu un scrâşnet la vreo zece metri în spatele lor. Olivia ridică revolverul luat de la paznicul mort şi ochi silueta poliţistului care tocmai cobora, încercând să găsească adăpost. Apoi o altă maşină îşi făcu apariţia, blocându-i, de data aceasta, drumul spre camioneta lui Duncan. O a treia maşină sosi şi ea, apoi a patra. Se întoarse din nou spre bancă, continuând să se agaţe de Emily.

— Haide, îi strigă iubitei ei. Dacă intrăm, putem lua ostatici!

Abia atunci îl observă pe paznicul rănit al maşinii blindate. Omul se târâse până în faţa maşinii, lăsând în urmă o dâră de sânge. Îi ţinti faţa, dar el se feri şi glonţul lovi un felinar, făcându-l ţăndări. Bărbatul ţinea arma îndreptată spre ele.

— Nu! urlă Olivia.

Emily se întoarse şi ridică arma.

— Nu! urlă iarăşi Olivia.

Paznicul tânăr trase.

— Nu! spuse ea pentru a treia oară.

Forţa loviturii o smulse pe Emily din strânsoarea ei.

Olivia scoase un ţipăt prelung de durere, simţindu-se dintr-odată singură, încercând să-şi prindă iubita în braţe şi să se împotrivească forţei care o smulsese şi o aruncase pe spate.

Se întoarse şi privi spre stradă. Emily, abia respirând, căzuse cu totul pe spate. Nu mai avea piept; în locul lui rămăsese un amestec însângerat de carne şi oase sfărâmate. Ridică spre Olivia o privire întrebătoare, ca şi cum ar fi încercat să exprime o uimire din adânc, convinsă că Olivia îi va răspunde convingător.

Apoi muri.

Olivia strigă *Nu, nu, nu!* şi căzu în genunchi lângă Emily. Scăpă arma din mână şi cuprinse capul celeilalte femei în braţele sale. *Nu!* continuă ea să strige, lăsând capul pe spate, ca un animal încolţit. Se simţi brusc sufocată de furie şi primul gând concret care îi trecu prin minte, parcă după ore întregi de amorţeală, era: *Ucide-i! Ucide-i pe toţi!*

Duse mâna după armă.

În clipa aceea se auzi o voce:

— Nu încerca!

Se întoarse şi se trezi în faţa ţevii întunecate a revolverului unui poliţist.

Un ţipăt gâtuit îi ieşi de pe buze şi se întoarse la rămăşiţele sfârtecate ale trupului lui Emily. Îşi ridică încă o dată capul, încercând să-l descopere pe Duncan şi să-l blesteme, dar nu vedea dincolo de cercul de poliţişti care o înconjurau. Aşa că, în loc de asta, închise ochii şi se lăsă pradă întunericului, agoniei şi disperării, în timp ce primele impulsuri ale urii îi mijeau în suflet.

Duncan văzu tot ce se întâmplase.

Coborî din camionetă şi îşi ascunse pistolul sub cămaşă.

Făcu un efort supraomenesc ca să n-o ia la fugă.

Mergi liniştit. Nimeni nu te-a văzut. Mergi liniştit. Nimeni nu ştie. Mergi, naiba să te ia. Mergi!

Se întoarse în lungul străzii şi, în sfârşit, la capătul rândului de case, dădu colţul şi se îndepărtă în grabă. Se strecură printre două clădiri şi începu să alerge. Îşi auzea respiraţia întretăiată şi sunetul acela, ieşit prin gura deschisă, părea să se amplifice odată cu panica profundă ce punea stăpânire pe el. Până la urmă o luă la goană, cu inima bătând să-i spargă pieptul, aşteptându-se în fiecare clipă să audă şuierul asurzitor al unei maşini de poliţie în spatele său.

Bill Lewis văzu şi el ce se întâmplase, la adăpostul

relativ al biroului băncii.

O văzuse pe Olivia luând-o pe Emily şi trăgând-o după ea afară.

N-avem banii, îşi zisese. N-avem nimic. Privise casierii din jurul său şi personalul băncii, oamenii risipiţi peste tot, cu braţele ridicate, cuprinşi de panică şi decişi să se predea; alţii îşi ascundeau capetele, ca şi cum aşa s-ar fi putut ascunde şi de gloanţe.

Ce s-a întâmplat? se întrebă el aproape indiferent.

Totul a ieşit prost.

Făcu trei paşi spre ieşire când văzu prima maşină de poliţie frânând brusc în mijlocul străzii.

Nu, îşi zise el. Nu aşa.

Se retrase, departe de schimbul de focuri din stradă.

Trebuie să ies de-aici. Afară! Afară!

Bill se întoarse şi apucă o casieră de braţ, împungând-o cu pistolul în bărbie. Îşi dădu seama că, în ciuda tuturor împuşcăturilor, el încă nu trăsese cu arma sa. Din simplă curiozitate, se întrebă dacă asta avea vreo importanţă.

— Dă-mi banii! urlă el.

Era surprins să-şi audă propria voce, să constate că, de fapt, acţiona, în loc să rămână uluit de evenimente. Se lăsă în voia instinctelor dominate de adrenalină. Lăsă braţul casierei şi începu să-şi umple cămaşa cu teancuri de bani.

— Afară! îi strigă el. Pe uşa din spate! Scoate-mă afară!

Ea făcu un semn şi el o trase după sine, spre spatele clădirii. Văzu o uşă blocată cu un drug gros de fier, pe care scria: IEŞIRE DE URGENŢĂ.

La naiba, asta chiar că e o urgenţă. Izbi uşa până o deschise, acţionând astfel un alt sistem de alarmă, care se alătură celorlalte zgomote. O lăsă pe casieră, împingând-o violent într-o parte, şi porni în goană spre aleea din spate. De pe strada principală răzbăteau alte schimburi de focuri.

Se îndepărtă în fugă, primul lui gând fiind să lase o distanţă cât mai mare între el şi focurile acelea.

Apoi înţelese: muriseră cu toţii.

Într-o fracţiune de secundă, se gândi la soţia lui şi la Olivia, iar asta aproape îl făcu să se oprească acolo, pe alee, gâtuit de emoţie. Trase adânc aer în piept, ca şi cum aerul pe care îl înghiţea i-ar fi putut calma gândurile, reordonând lumea. Se calmă. Abia acum observă că aleea era pustie. E prea multă derută pe-aici, îşi zise el. Ai să reuşeşti. Vei scăpa!

Fugi, îşi spuse în sinea lui. Fugi! Fugi!

Megan auzise sunetul sirenelor şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Câteva secunde mai înainte, desluşise în depărtare sunetul gloanţelor. Un zgomot ciudat, neobişnuit, şi abia după câteva momente înţelesese. Apoi, cum tirul continuase, fusese cuprinsă de disperare.

Am ştiut eu. Am ştiut. Am ştiut.

Se terminase, înainte ca măcar să avem şansa să începem.

De ce l-am lăsat? De ce am lăsat să se întâmple aşa ceva?

Nu-şi putea controla suspinele.

A murit. Ştiu că a murit.

Se cuprinse în braţe, cât de strâns putu, legănându-se în agonie pe scaunul şoferului. Vreau să merg acasă. Ah, sărmanul meu copil, îmi pare rău. I-am lăsat să-ţi răpească tatăl, înainte de a-l putea cunoaşte. Ah, Doamne, câtă durere...

Brusc, îi veni să vomite şi reuşi să deschidă portiera şi să iasă, împleticindu-se, din camionetă. Se sprijini de zidul unei clădiri şi încercă să se stăpânească.

Apoi, cu faţa încă udă de lacrimi, îşi îndreptă spinarea. Îmi pare rău micuţule. Am făcut numai prostii, dar am să te scot de aici. Tu n-ai să te naşti într-o celulă de închisoare. O să mergi acasă şi o să ai o viaţă frumoasă, îţi promit. Mă auzi?

Se întoarse spre camionetă. Îşi puse nişte mănuşi subţiri, de cauciuc. Olivia îi pusese pe toţi să poarte

mănuşi, ca să nu lase amprente. Le scoase şi le aruncă într-un container de gunoi din apropiere; se simţea mai bine fără ele.

Megan se retrase, fixând mai departe camioneta, încercând să se gândească la tot ce ar fi putut face vreo legătură între ea şi brigadă. Camioneta aceea fusese închiriată; cealaltă fusese furată. Asta fusese ideea Oliviei, ca prima maşină de fugă să fie în neregulă, ca s-o poată abandona ulterior, dar a doua să fie perfect legală, cu număr de înregistrare şi formalităţi de închiriere. Trebuia dusă înapoi la agenţia de închiriere din Sacramento după trei zile.

Putem ieşi de-aici cu ea, îşi spuse.

Cu un efort de voinţă, se întoarse în camionetă. Parcă şi cabina mirosea a conspiraţie, ca trupurile membrilor brigăzii, despre care era sigură că zăceau morţi la numai câteva case mai încolo.

Megan porni motorul, ştergându-şi lacrimile cu mâneca hainei. Ambală şi porni încet, îndepărtându-se de locul de întâlnire. În dreptul colţului ezită, privind în amândouă direcţiile înainte de a se înscrie, cu atenţie, în trafic. Sunetul sirenelor răsuna de departe în aer, dar pe strada din faţa ei circulaţia se desfăşura normal, parcă neafectată de evenimentele ce aveau loc atât de aproape. Într-un mod ciudat, se simţea invizibilă în fuga ei. Sunt doar o persoană oarecare într-o maşină, îşi zise ea. Cu nimic deosebită de altcineva. Aş putea fi doamna aceea bătrână din limuzina de colo, sau omul de afaceri din Cadillacul din faţă. Observă un grup de adolescenţi cu părul lung, într-un Volkswagen cu rulotă, pictat în culori vii. Aş putea fi în locul lor, iar ei în locul meu. Părea că în jurul ei crescuse o carapace, un balon de săpun care putea s-o apere.

— Vom reuşi, rosti ea cu voce tare.

Opri la semafor. Atunci îl văzu ieşind dintre două clădiri, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând.

— Duncan, şopti ea.

Nu se gândea la riscuri; tot ce vedea era omul pe care îl iubea, tatăl copilului ei. Ieşi din camionetă, făcându-i semne cu mâna. Nu se gândi că s-ar putea să fie un poliţist pe urmele lui, sau că într-o clipă ar fi putut distruge totul.

Îl văzu cum se schimbă la faţă când o zări. Dintr-odată speranţa îi licări în ochi.

Lumina semaforului se schimbă şi ea sări înapoi la volan. Trecu de intersecţie, oprindu-se în staţia de autobuz de pe partea opusă. O clipă mai târziu ajunse la maşină şi urcă lângă ea.

— Unde mergem? întrebă ea. Ce fac ceilalţi?

— Mergi unde vrei, te rog. Cred că ceilalţi sunt morţi. Sau i-au prins poliţiştii. Porneşte, te rog.

Ea se înscrise din nou în trafic. Peste câteva clipe le apăru în faţă drumul care ieşea din oraş.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, intrând pe şoseaua cu patru benzi. Nu-i păsa în ce direcţie merge; ştiau unde vor să ajungă.

— A ieşit prost. A ieşit prost din prima clipă. Ea spunea că paznicii or să-şi arunce armele, dar n-a fost aşa, au început să tragă, s-au declanşat alarmele şi totul s-a dus dracului aşa de repede, că n-am ştiut ce să fac.

Îşi ridică marginea cămăşii, arătându-i pistolul de calibrul 45.

— Aş fi putut să-i ajut. Aş fi putut.

Megan îi făcu semn să tacă.

— E în regulă, spuse ea. N-ai fi putut să faci nimic. Trebuia să ne dăm seama. Asta-i tot. Trebuia să ne dăm seama.

Nu era nevoie să-i dea lecţii sau să-l dojenească, punându-l să înceapă să se gândească la viaţa care se năştea în ea. Megan înţelese că simţea şi el asta, aproape la fel de puternic ca şi ea, chiar dacă nu putea să se exprime în cuvinte. Cu coada ochiului, îl zărise lăsându-se pe spate şi închizând ochii.

— Probabil că ne vor prinde imediat. Să nu te opui. Să

faci exact ce ţi se spune. Ne predăm cu calm, fără proteste, va fi mai sigur aşa. Eu am să spun că n-ai avut nicio legătură şi o să mă creadă. Taică-tău o să-ţi găsească un avocat bun, o să fie bine şi pentru tine şi pentru copil. Nu vreau să păţeşti ceva...

Începu să râdă, fără veselie, un râs amar care trăda propria lui disperare.

— Dar n-am vrut nici să mor.

Tăcu.

— I-aş fi putut salva. N-am vrut să fac ceea ce se aştepta de la mine. I-am părăsit. Am fost un laş.

— Acţiunea era menită eşecului de la bun început, răspunse Megan furioasă. Am urmat o idee nebunească. Am fost seduşi de căţeaua aia de Tanya. Tu ai făcut ce era drept pentru mine, pentru copil. Ai scăpat.

— Chiar aşa? răspunse el. Nu cred că am făcut nimic bun, pentru nimeni.

Se lăsă pe spate şi închise ochii, să alunge agonia care îl răscolea. O clipă mai târziu deschise ochii şi se uită de jur-împrejur, de parcă abia acum vedea unde se află.

— Unde mergem? o întrebă.

— Acasă, îi spuse ea.

El dădu din cap în semn de aprobare.

Cuvântul acela o umplea de o forţă pe care nu şi-o cunoscuse. Îşi concentră gândurile spre fiinţa din trupul ei: nu-ţi fie teamă, copile, totul va fi bine. Mergem acasă.

Megan strânse din dinţi, cuprinsă de hotărâre.

În tăcere, porniră spre est, lăsându-se cuprinşi de întunericul din ce în ce mai adânc.

TREI

Marţi seara

Se întreba de ce nu-l loviseră.

Ultimul lucru pe care îl mai văzuse, înainte să-i pună gluga aceea neagră peste cap, fusese mâna unui bărbat, care ţinea un pistol lipit de tâmpla acoperită a bunicului lui. Întins pe podeaua maşinii, auzea respiraţia întretăiată a bunicului; se linişti însă, căci respira regulat şi asta îi aminti de vremea când era mic, iar bunicul încă îl mai ţinea ore întregi în braţe, chiar dacă adormea, după ce-i citea câte o carte.

Nu voia să se mişte sau să-şi schimbe poziţia în vreun fel, dar începuseră să-i amorţească picioarele şi nu era sigur că va rezista durerii. Încercă să se gândească la cât timp trecuse de când erau în maşină. Nu putea fi mai mult de câteva minute, dar teama putea dilata timpul şi nu era sigur. Auzea motorul şi cauciucurile rulând pe şosea; simţea fiecare hurducătură. Nimeni nu vorbea şi nu ştia câţi erau în maşină, pe lângă el şi bunicul. Nu ştia de ce îl luaseră, sau ce aveau de gând să-i facă. Ştia însă suficient ca să-i fie teamă. Rămase nemişcat. În cele din urmă, cineva râse. Un hohot scurt, mai degrabă de uşurare decât de veselie.

— Bun, spuse vocea. A fost mai uşor decât am crezut.

Era o voce de bărbat, constată Tommy. Numărul Unu.

— Am ştiut că va fi uşor. Floare la ureche.

Altă voce de bărbat. Numărul Doi.

— Cel mai simplu mod de a ataca prada e să-ţi surprinzi total adversarul. E bine când omul nu ştie ce-o să i se întâmple. Genul de persoană care habar n-are că prezintă interes pentru cineva. Sunt aşa de surprinşi, nenorociţii, că

nu mai sunt în stare nici să gândească. În plus, întotdeauna fac exact ce le spui. Ăştia doi au fost perfecţi, spuse Numărul Unu.

— Nici n-au mişcat. Ai încercat vreodată să ocheşti pe cineva care ştie că e ţinta ta? întrebă Numărul Doi.

— Nu, dar chiar mă gândeam...

— Gura!

Involuntar, Tommy tresări la auzul vocii de femeie. Îl înspăimânta.

— Încercaţi să vă ţineţi gura până ajungem acasă, continuă femeia. Cristoase! De ce nu-i daţi copilului şi lui bunicu-său cărţile voastre de vizită? Nu fiţi tâmpiţi!

— Scuze, răspunse Numărul Unu.

— Nu zice „hop” până nu sari pragul, spuse ea, apoi izbucni în râs.

Tommy ura vocea femeii. Îi dădea ameţeli şi simţea, pentru prima dată, lacrimi în ochi. Nu reuşea să se oprească, mai ales când se gândea la părinţii lui. Vreau acasă, îşi zise, simţind cum încep să-i tremure buzele.

— Dar nu mai avem mult. Să fiu a naibii, nu mai e mult.

Numărul Unu şi Numărul Doi o imitară, scoţând câte un hohot de râs. Tommy simţea că răpitorii încep să se relaxeze. Maşina îşi continua drumul şi, din când în când, îl zgâlţâia când treceau peste hârtoape. Câteva minute, nimeni nu mai scoase o vorbă, apoi se auzi glasul femeii:

— Am ajuns.

Maşina părăsi şoseaua, intrând pe un drum pietruit. Tommy auzea sunetul cauciucurilor scârţâind pe pietriş. Numără încet, de la unu la treizeci şi cinci, şi îşi zise: probabil că e o alee lungă, altfel decât cea de la noi de acasă. Când maşina opri, întinse mâna la întâmplare, căutând mâna bunicului său. Când o găsi, i-o strânse cu putere şi se bucură nespus când bunicul îi întoarse strângerea, păstrându-i mâna într-a lui. Acum chiar că trebuia să facă un efort ca să-şi ţină lacrimile.

— În regulă, se auzi vocea femeii. Coborâţi încet.

Bunicul îi strânse mâna cu putere, apoi îi dădu drumul.

El înţelese şi aşteptă.

Auzi deschizându-se trei dintre portierele maşinii. După o clipă, alte mâini îl apucară şi se trezi ridicat pe jumătate şi împins de la spate, afară din maşină. Piciorul îi amorţise şi, ajuns afară, în picioare, se scutură. Era frig şi începu să tremure, fără să se poată controla. Gluga făcea să pară că totul împrejur era cufundat în întuneric, aşa că spera să i-o scoată cât mai repede. Auzi iarăşi gemetele bunicului şi sunetul picioarelor târşâite, pe când îl scoteau din maşină. Simţi prezenţa bătrânului alături de el. Întinse iarăşi mâna şi regăsi mâna bunicului, refăcând legătura; simţi forţa bătrânului. Se trase lângă bunicul său şi acesta îl cuprinse cu braţul pe după umeri.

— E în regulă, Tommy, sunt aici. Trebuie să faci ce ţi se spune. N-am să-i las să-ţi facă vreun rău.

— Frumos discurs, o auzi el pe femeie. Grozave cuvinte.

Simţi că bunicul se pregătea să-i răspundă, apoi se răzgândi.

— Acum vom merge înăuntru, spuse femeia. Păşiţi încet. Bătrâne, ţine copilul. Eu am să vă ghidez de la spate. Gata? Bine, faceţi zece paşi drept înainte, până ajungeţi la nişte scări.

Tommy porni înainte, continuând să strângă mâna bunicului. La început, simţi pietrişul sub tălpi, dar apoi intră pe un fel de potecă. Se opri când simţi că bătrânul se oprise.

— Bine, spuse femeia. Acum, trei trepte în sus şi ajungeţi pe o platformă, apoi încă un pas până la uşă.

Se conformară. Tommy se gândea că asta semăna cu jocul de-a baba-oarba, pe care îl jucase la petrecerea de ziua unui băieţel din vecini. Îşi amintea cum fusese învârtit de nenumărate ori, până să fie împins în direcţia corectă.

— Bine. Acum, întoarceţi-vă uşor spre dreapta. Domnule judecător, întinde mâna şi ai să simţi balustrada... Bine. Acum, urcăm. La capătul scărilor pornim spre stânga; e un

mic palier. Apoi, încă o scară mică.

Cei doi Tommy urcară scările. Tommy se împiedică o dată, dar bunicul reacţionă rapid, îl prinse şi îl ajută să nu cadă pe scări.

— Bine, bine, spuse femeia. Doar nu vrem ca valorosul nostru colet să se strice pe drum.

Îl împinse brutal pe bătrân de la spate şi acesta făcu un efort să nu cadă. Urcară şi al doilea rând de scări.

— În regulă, acum drept înainte pe culoar, cam douăzeci de paşi... e bine aşa. Aşteptaţi să deschid uşa. Acum urcăm din nou. Atenţie, scara asta e strâmtă.

Probabil că mergem în pod, îşi zise Tommy.

— În regulă, conchise femeia. Bine aţi venit în noua voastră casă.

Tommy o simţi apropiindu-se de bunicul său şi împingându-l spre ceva anume. Rămase şi el pe aproape.

— Staţi jos, rosti femeia.

Pipăind, descoperiră un pat şi se aşezară, cu mare atenţie.

— În regulă, puteţi să vă scoateţi măştile.

Judecătorul Pearson apucă marginea măştii negre, grăbit să scape de camuflajul acela sufocant şi să respire iarăşi normal. Cu capul acoperit, se simţise doar la un pas de moarte, vulnerabil ca un nou-născut. Vreau să văd totul, când se va întâmpla, îşi spusese. Dacă au de gând să mă omoare, vreau să fie obligaţi să mă privească în ochi. Ridică masca pe jumătate, apoi ezită. Un gând cumplit îi trecu prin minte: dacă ştim cine sunt... Lăsă masca aşa pentru o clipă şi spuse:

— Nu e nevoie să vă vedem cine sunteţi. Aşa nu vă putem identifica. De ce să nu lăsăm...

— Scoateţi măştile! îl întrerupse ea violent. Acum!

Judecătorul făcu aşa cum i se spusese, încercând să privească în altă parte.

— Nu, bătrâne, n-ai înţeles nimic! spuse ea, furioasă.

Se apropie de el şi îl apucă de bărbie cu două degete,

întorcându-i faţa să-l privească direct în ochi, ca o profesoară gata să dojenească un elev poznaş.

— Uită-te la mine, şopti ea, iar lui Tommy i se păru că strigase. Ţine minte figura asta. Vreau să-ţi aminteşti fiecare amănunt. Să-ţi spun ce frumoasă eram odată? Vezi ridurile dintre sprâncene? Sau laba gâştii de lângă ochi? Vezi cum îmi atârnă carnea sub bărbie? Ce zici de culoarea ochilor, de forma feţei? De pometii înalţi? Vezi cicatricea asta mică, exact pe frunte?

Îşi trase brusc părul pe spate, dezvelind un semn mic, ca o crestătură.

— O vezi? Să n-o uiţi. Vreau să-ţi rămână fixată în memorie, ca să n-o uiţi niciodată.

Se ridică în picioare, privindu-i pe cei doi Tommy de sus.

— Cred că vom ajunge să ne cunoaştem foarte bine înainte să se termine toate astea, rosti ea. Aveţi multe de învăţat. Amândoi.

Femeia se aplecă şi brusc, înspăimântător, îl împinse violent pe judecător pe spate, pe pat. Îi băgă mâna în buzunar şi-i luă cheile de la maşină, apoi se îndreptă şi izbucni în râs.

— Mai ales tu, porcule. O să te reeducăm în totalitate.

Zâmbi. Tommy se gândi cât de speriat era deja de zâmbetul ei.

— Priveşte împrejur, domnule judecător. Măsoară camera în lung şi-n lat. Ai stat vreodată într-una din celulele în care îi trimiteţi pe oameni? Ai fost vreodată închis, ca un criminal ce eşti? De ce nu scrijeleşti ceva pe perete? Aşa fac cei răi, ca să calculeze timpul rămas. Pe urmă, imaginează-ţi şase mii cinci sute şaptezeci de semne mititele. Eu aşa am făcut.

Tăcu din nou, lăsându-şi furia să ricoşeze în spaţiul micuţ. Zâmbi încă o dată.

— Curând vă aduc masa de seară, spuse ea şi se întoarse spre uşă, apoi adăugă: Ar fi bine să acceptaţi programul fără să vă plângeţi.

— Vom face tot ce ne spuneţi, spuse judecătorul.

— Exact aşa veţi face, răspunse femeia. Pentru că altfel veţi muri.

Se întoarse şi-l privi pe Tommy.

— ...Amândoi.

Apoi plecă.

Auziră lacătul pus la uşă în urma ei.

Imediat, judecătorul Pearson îşi cuprinse nepotul în braţe, strângându-l la piept.

— Ei, am cam încurcat-o, spuse el. Nu-ţi face griji. Ne descurcăm noi.

— Cum, bunicule? şopti Tommy cu vocea întretăiată.

— Păi, nu sunt sigur, dar găsim noi o cale.

— Vreau acasă, spuse Tommy, luptându-se cu lacrimile. Vreau acasă, la mami şi la tati, adăugă el, fără să se mai poată stăpâni.

Bunicul îi atinse uşor chipul, ştergându-i lacrimile ce începuseră să-i şiroiască pe obrajii delicaţi.

— E în regulă, îi spuse el cu blândeţe. Nu-ţi fie teamă, sunt lângă tine.

Tommy suspină o dată, apoi încă o dată, îngropându-şi faţa în cămaşa bătrânului şi pornindu-se pe plâns în hohote. Bunicul începu să-l legene, ţinându-l strâns şi şoptindu-i fără încetare:

— Sunt aici, sunt aici...

Câteva minute mai târziu, băiatul se linişti.

— Îmi pare rău, bunicule.

— Nu-i nimic, Tommy. De obicei, plânsul te face să te simţi puţin mai bine.

— Chiar că mă simt mai bine, răspunse Tommy şi se trase mai aproape de bunicul lui. Ai să vezi, am să fiu puternic. Am să fiu un soldat, aşa cum ai fost şi tu.

— Nici nu mă îndoiesc.

— Bunicule, e greu să fii viteaz când eşti înspăimântat. A spus că o să ne omoare.

— Vrea să ne sperie.

— Pe mine mă sperie foarte tare.

— Mda, şi pe mine. Nu prea înţeleg ce vrea, dar cred că e decisă să ne sperie, ca să facem tot ce ne spune. Dacă o lăsăm să ne înspăimânte, va fi mai puternică. Aşa că trebuie să n-o lăsăm să ne sperie prea tare. În felul ăsta vom înţelege ce avem de făcut.

— Bunicule, am fost răpiţi?

Bătrânul zâmbi şi continuă să-şi legene nepotul.

— Sigur că aşa pare, rosti el cu o voce pe care şi-o dorea calmă. Unde ai învăţat cuvântul ăsta?

— Tati mi l-a citit dintr-o carte, anul trecut. E şi ea tot un pirat?

Judecătorul Pearson încercă să-şi amintească de subiectul cărţii, dar nu-i veni în minte decât *Insula comorilor,* cu Billy Bones, cu petice negre peste ochi şi cu lunganul de John Silver.

— Cred că da, în sensul modern al cuvântului.

— Se poartă ca un pirat, încuviinţă Tommy.

Judecătorul îl strânse iarăşi în braţe.

— Asta cam aşa este, spuse el. Cam aşa e.

— O să ne omoare? întrebă copilul.

— Nu, nu, nu, de unde ai mai scos-o şi pe asta? întrebă repede judecătorul. Probabil că am negat prea repede, îşi spuse el.

Tommy nu răspunse, dar părea să reflecteze serios.

— Cred că asta vrea. Nu ştiu de ce, dar cred că ne urăşte.

— Nu, Tommy, n-ai dreptate. Pare aşa, pentru că şi ea e speriată. Ce ştii tu despre răpiri?

— Nu prea multe.

— Ei bine, e împotriva legii, de asta e aşa crispată.

— Ai putea s-o trimiţi la închisoare, bunicule?

— Aş putea, într-adevăr, Tommy. S-o închid, ca să nu mai sperie şi alţi băieţei.

Tommy zâmbi printre lacrimi.

— O să vină poliţia?

— Aşa cred.

— O să-i facă vreun rău?

— Numai dacă vrea să riposteze.

— Sper s-o lovească. Şi ea te-a lovit pe tine.

— N-am nimic.

Judecătorul Pearson ridică mâna la frunte şi pipăi locul umflat după lovitură. Nu era chiar aşa de rău, îşi zise el. Nu-l lovise prea tare.

— Sunt trei cu totul. Doi sunt bărbaţi.

— Exact, Tommy. Dar s-ar putea să fie mai mulţi, ale căror voci nu le-am auzit, aşa că e bine să fim atenţi. Vom sta cu urechile ciulite şi vom încerca să aflăm câţi sunt.

— Dacă te mai loveşte, am s-o lovesc şi eu.

— Nu, Tommy, să nu faci aşa ceva, îi răspunse bătrânul, strângându-l din nou în braţe. Încă nu e momentul să te lupţi cu ea. Aşteaptă până vom şti mai multe despre ce se întâmplă. Important e să facem în aşa fel încât să ne eliberăm.

— Bunicule, ce se întâmplă?

— Păi, de obicei, în caz de răpire, se cer bani. Probabil că acum îi sună pe părinţii tăi, să le spună că suntem bine şi că or să ne dea drumul când le va da nişte bani.

— Câţi?

— Nu ştiu.

— Nu putem să-i plătim noi şi să plecăm?

— Nu, dragul meu băiat, nu merge aşa.

— De ce nu le-au luat pe Karen şi pe Lauren în locul nostru?

— Păi, cred că şi-au dat seama cât de mult te iubesc tati şi mami şi au înţeles că vor plăti mulţi bani ca să te aducă înapoi.

— Dar dacă nu au destui bani?

— Nu-ţi face griji. Tatăl tău poate lua oricând nişte bani de la bancă.

Băiatul căzu pe gânduri, iar judecătorul Pearson aşteaptă următoarea întrebare.

— Bunicule, încă îmi mai e frică, dar mi-e şi foame. Azi au avut caşcaval pané la bufet şi nu prea mi-a plăcut.

— Ne-aduc ei cina. Dar trebuie să ai răbdare.

— De acord, dar nu sunt încântat. Probabil că mami a făcut friptură, iar asta îmi place la nebunie.

Judecătorului Pearson îi veni să plângă. Îşi privi nepotul şi îşi trecu mâna prin părul lui răvăşit, apoi îi cuprinse faţa în palmele bătrâne. Îşi zări venele albăstrii şi petele maronii, de bătrâneţe, de pe spatele palmelor sprijinite pe obrajii palizi ai nepotului său. Trase adânc aer în piept, îşi strânse nepotul mai aproape şi îşi spuse în gând: nu-ţi face griji, Tommy. Bătrânul ăsta n-o să lase pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Zâmbi spre Tommy şi acesta îi răspunse. Ei nu ştiu că ai întreaga viaţă înainte şi că n-am să las pe nimeni să-ţi răpească această şansă.

— Bine, Tommy. Vom fi amândoi soldaţi.

Nepotul încuviinţă.

Bătrânul aruncă o privire rapidă în jur, studiind mansarda în care se aflau. Nu era nicio fereastră; se aflau într-o cameră scundă, plină de praf şi cu două paturi de fier. Locul era doar puţin mai mare decât o celulă de închisoare, aşa cum spusese femeia, dar atmosfera era la fel de tenebroasă. Tavanul urmărea conturul acoperişului, ceea ce dădea camerei o formă triunghiulară. Pe unul din paturi era un teanc de pături, dar camera părea călduroasă. Făcu câţiva paşi şi studie treptele care duceau spre singura uşă. Era limpede că fusese montat un zăvor nou-nouţ şi foarte solid. Studiul sumar al camerei nu dezvălui altceva important. Dar nu poate fi vorba de aşa ceva, îşi spuse el. O asemenea cameră are întotdeauna secretele ei. Trebuie doar timp să le descoperi.

Aruncă o privire spre paturile de campanie şi teancul de pături de un măsliniu deschis şi îşi aminti unde mai văzuse aşa ceva. Parcă era într-o altă viaţă, îşi zise. Îşi aminti cum trecuse cu greu prin apa caldă ca sângele şi cum i se umpluse gura de nisip când se aruncase pe plajă, prea

speriat ca să se mai gândească la moartea care-l înconjura. Pe atunci era tânăr, puţin mai mare decât un copil şi făcuse unsprezece aterizări sub tirul inamic. Îşi amintea de strigătele sergentului: „Dacă puşcaşii Marinei militare îşi dau viaţa aici, înseamnă că merită să ne luptăm pentru locul acesta!” Nu înţelesese ce voia să spună omul acela până când nu intrase pentru prima dată în luptă, pentru cucerirea primului colţ uitat de plajă de pe malul Pacificului. Numele îi reveneau în minte: Guadalcanal, Tarawa, Okinawa. Îşi amintea că, de fiecare dată, se gândea că va fi ultima oară şi se apropia cât putea de mult de aeronava de transport al trupelor, zbârnâind şi apoi coborând în picaj, până jos. Am fost convins că voi muri acolo, că nu voi mai ajunge niciodată acasă altfel decât într-un sicriu. Îşi amintea cât de surprins fusese că supravieţuise războiului. Ei bine, îşi zise el, doar nu m-am luptat să traversez Pacificul, pe când eram copil, ca să fiu acum executat ca un animal prost la abator, la bătrâneţe.

Strânse uşor umărul lui Tommy.

— De acord, Tommy. Vom începe să facem nişte planuri.

Copilul încuviinţă.

Nu prea arată a câmp de luptă, îşi spuse judecătorul Pearson, dar, dacă e nevoie, pot foarte bine să-mi dau viaţa şi aici.

Olivia Barrow închise uşa în urma ei şi trase zăvorul.

Zgomotul părea să adune în el toţi acei ani de ură şi să-i închidă în cameră. Îşi dădu seama: acesta e numai începutul. Prima mişcare.

Simţi o undă de entuziasm trecându-i prin vine.

Merge, îşi spuse ea. Atâta timp, atâta efort şi planificare, iar acum totul merge strună. M-am gândit optsprezece ani la toate astea, iar acum clipa a sosit şi îmi place la nebunie.

Coborî scara în fugă, sărind câte două trepte deodată, şi îl găsi pe Bill Lewis în bucătărie, pregătind nişte

sandvişuri.

— Crezi că preferă maioneză sau muştar? o întrebă el.

Privirile li se întâlniră şi izbucniră amândoi în râs. Continuând să hohotească, el se întoarse spre masă, să termine sandvişurile.

— Am să le fac şi nişte supă, spuse el. E important sa ştie că avem grijă de ei. Trebuie să-i facem să înţeleagă că dominăm în totalitate situaţia.

Olivia păşi în spatele bărbatului şi se lipi de trupul lui.

— Dominăm situaţia, şopti ea.

El lăsă mâncarea deoparte, dând să se întoarcă spre ea.

— Nu, spuse ea, desprinzându-se. Mai târziu.

Îşi trecu un deget peste pieptul lui, peste catarama de la pantaloni şi peste fermoar. El făcu un pas spre ea, dar femeia întinse braţul, oprindu-l.

— Sunt prea multe de făcut.

— N-am încotro, rosti el. Au trecut prea mulţi ani.

Ea îl linişti cu o singură privire plină de asprime.

— Unde e Ramon? îl întrebă.

— S-a întors puţin jos, doar ca să se asigure că nu mai e nimeni prin zonă.

— Bine. Am să dau telefonul acela. Mă poate duce el cu maşina.

— Dar musafirii noştri?

— Te ocupi tu de ei.

— De acord, spuse el. Ne vedem cam într-o oră.

— Probabil că nici n-o să fie nevoie de atâta vreme.

Îl lăsă pe Bill Lewis, căruia nu-i mai spunea Ch6, lângă tejgheaua pe care desfăcea o cutie de supă de roşii. Luă sacul de umăr pe care îl pregătise mai devreme şi ieşi în aerul răcoros al serii. Prin întuneric, încercă să-l zărească pe Ramon Gutierrez. Îi auzi paşii pe aleea pietruită şi aşteptă până când el ajunse lângă ea. Era un bărbat mic de statură, slăbuţ, cu părul creţ şi o mustaţă deasă, neagră, bine unsă. După cum se mişca, şi el părea bine uns, îşi spuse Olivia. Omul fusese recrutat de Bill, care-i fusese

iubit, cu mulţi ani în urmă, pe când organizau împreună acţiuni subversive. Ramon făcuse parte din mişcarea naţionalistă portoricană, dar organizaţia renunţase la el după un incident în care fusese implicată fiica de zece ani a unuia din liderii mişcării. Era un tip nervos, cu multă experienţă infracţională şi binecunoscut prin puşcării, victimă a nesăţioaselor sale pofte sexuale. O dată fusese închis pentru că violase o bătrână. Un copil, o bătrână, câte o escapadă cu un alt bărbat – tocmai aceste slăbiciuni îl atrăseseră spre Olivia. Olivia ştia că, atâta timp cât îi anticipa momentele de erotism şi se străduia să i le controleze, îl putea convinge să facă orice. Mă doreşte, îşi zise ea. Şi Bill mă doreşte. Acum îi am pe amândoi la mână.

— Ramon, rosti ea brusc, ia cheile. Trebuie să dăm telefonul acela şi e important să luăm maşina porcului ăluia bătrân, înainte s-o observe cineva.

— Ai plănuit totul foarte bine, spuse el şi zâmbi.

— Exact, răspunse ea. Sunt ani buni de când tot fac planuri.

În maşină, el reluă discuţia:

— Nu mi-a plăcut că a trebuit să-l lovesc pe bătrân, dar nu ştiu ce mi-a venit. Mă gândeam la toţi fraţii şi surorile pe care probabil că i-a trimis în închisoare şi l-am lovit, pur şi simplu. Ar fi păcat să-l fi rănit. Avem nevoie de el.

— A fost foarte bine ce-ai făcut. Dar trebuie să-ţi aminteşti mereu să te controlezi. Poţi rata o treabă dintr-asta dacă nu poţi să te controlezi. Totul face parte dintr-un plan. Noi ştim asta, dar ei nu ştiu. De asta avem toate atuurile. Trebuie să-i ţinem mereu în şah. Atât pe musafirii noştri, cât şi pe ţintele noastre.

O vreme, merseră în tăcere. Erau şi alte maşini pe drum, despicând întunericul cu lumina farurilor. Toţi se îndreaptă spre casă, după lucru, îşi spuse ea. O cină plăcută, eventual un pic de televizor după aceea. Poate-şi desfac o bere şi se uită la vreun meci sau la programele pe satelit,

cu poliţişti sau detectivi particulari. Puţină violenţă înainte de ştiri şi, poate, obişnuita repriză de picioare desfăcute şi gemete pe sub pătură, înainte de culcare. Toţi sunt aşa de mulţumiţi de ei înşişi, aşa de comuni. Habar n-au cine şi ce face, chiar sub nasul lor.

— Tu faci ca totul să pară foarte uşor, rosti Ramon pe un ton admirativ.

— Păi, n-a fost uşor? Până acum, cel puţin. Şi, mai ştii ceva?

— Ce?

— Va fi şi mai uşor. Începând chiar din clipa asta.

Maşina tocmai intra pe strada principală din oraş. Trecură de oficiul poştal şi de secţia de poliţie, de College Inn şi de alte câteva restaurante. Văzu grupurile de studenţi pornind la drum, spre pizzerii şi bufete-express, bărbaţi şi femei de afaceri, îmbrăcaţi în pardesie, îndreptându-se spre locurile de parcare cu serviete diplomat în mâini. Normal pentru un orăşel micuţ, inofensiv.

Olivia îi arătă o cabină telefonică aflată pe cealaltă parte a drumului, lângă o clădire comercială cu un aspect modest. Făcu un semn spre staţia de benzină aflată ceva mai departe.

— Mă laşi aici şi ai grijă de maşină până dau eu telefon.

— Ăsta e locul? întrebă Ramon, cu o nuanţă de nervozitate în glas.

— Ăsta e locul, râse ea. Exact. El e chiar acolo. Şi habar n-are ce-o să i se întâmple.

Ramon încuviinţă şi înghiţi în sec.

— Am să fac plinul, spuse el. E bine să ai tot timpul rezervorul plin.

— Corect, răspunse ea.

Olivia îşi observă răsuflarea aburindă, ridicându-se ca un fum în aerul întunecat. Aşteptă până când Ramon dădu colţul, îndreptându-se spre benzinărie, după ce-i făcuse un semn cu mâna.

N-are niciun strop de curaj, îşi zise ea. Acţionează doar din frică sau din slăbiciune. Să nu uiţi asta.

Cu asta, şi-l scoase din minte şi începu să se concentreze asupra lucrului pe care îl avea de făcut. Intră în cabina telefonică şi introduse o monedă în aparat. Învăţase pe dinafară numărul de telefon, aşa că îl formă uşor. Era ora cinci după-amiază. Nu era sigură dacă secretara mai era sau nu acolo. Telefonul sună de două ori, apoi auzi vocea pe care o aşteptase atâţia ani.

— ...Bună. Uite, tocmai eram pe punctul de a pleca, spuse el, fără nicio introducere.

Răspunsul ei veni aproape pe negândite:

— Zău? Eu cred că nu. Am impresia că n-o să mai pleci nicăieri. Niciodată.

Simţi un fior de plăcere când de la celălalt capăt al firului nu primi niciun răspuns.

Ştie, îşi spuse ea. Ştie!

Am fost sigură. Am fost sigură, de la bun început.

Şi, în acele câteva secunde, în timp ce Duncan Richards, cuprins de panica amintirilor, înghiţea în sec, cei optsprezece ani părură să se evapore dintr-odată. Olivia nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

În mansardă, judecătorul Pearson auzise maşina pornind şi apoi îndepărtându-se pe aleea pietruită. Se duc să dea telefon, îşi zise el. Sunt suficient de şmecheri ca să nu se folosească de telefonul de aici. Se aşeză pe marginea patului, ţinându-l pe Tommy strâns lângă el. Apoi, dintr-odată, se îndreptă pe spate.

O şansă, îşi spuse el. Poate.

Se ridică repede.

— În regulă, Tommy, vom încerca să facem ceva. Tu ascunde-te în spatele patului. Ţine capul jos, dacă se precipită lucrurile. Haide, repede.

Tommy dădu din cap şi se strecură sub pat. Judecătorul se îndreptă spre uşa mansardei şi începu să bată cu

putere.

— Hei! Hei, voi, cei de-acolo! Ajutor!

Ciuli urechile.

— Hei, nu e nimeni? Haideţi odată! Ajutor!

Ezită, apoi bătu iarăşi în uşă. Constată că zăvorul părea foarte solid, dar uşa se zguduia din ţâţâni când bătea în ea. Uşa, îşi dădu seama, nu era solidă, ci doar din lemn presat, gol pe dinăuntru, ca mai toate uşile moderne.

— Hei, voi de-acolo!

Aşteptă şi, în cele din urmă, auzi paşi urcând pe scări.

— Ce vrei, bătrâne?

Numărul doi, îşi zise Tommy. Se ghemui şi mai mult, dar ţinu capul ridicat, ca să-l vadă pe bunicul şi să audă ce se petrecea.

— Ascultă-mă, trebuie să merg la toaletă. Am probleme cu vezica şi toată... ezită o clipă... toată zăpăceala asta a pus-o în funcţiune.

— Ce?

— Trebuie să merg la toaletă.

— Cristoase!

— Uite, unul din voi poate să vină cu mine, altul să supravegheze copilul, dar vă rog...

— Nu, nu, acum nu.

E singur, înţelese judecătorul într-o clipă. Sunt numai trei şi doi din ei au plecat cu maşina. Gândul făcu să-i bată inima mai tare.

— Ştii ce, foloseşte găleata aia nenorocită, spuse Bill Lewis.

— Care găleată?

— La naiba, nu-i nicio găleată acolo?

— Nu.

— Cristoase!

Bill Lewis privi împrejur şi zări, într-un colţ al holului, găleata pe care intenţionase s-o ducă în mansardă mai devreme. Rosti o înjurătură printre dinţi. La naiba, îşi spuse el, nu-mi place deloc treaba asta. Unde dracu’ e

Olivia?

Judecătorul Pearson jubila.

E singur, hotărî el. Ceilalţi au plecat cu maşina şi l-au lăsat aici. Nu are experienţă şi e speriat şi nesigur.

Trase adânc aer în piept. Acum, îşi zise el. Acum.

Dacă deschide uşa să te ducă la baie, sau să-ţi dea găleata, acum e momentul. Nu contează ce armă îţi flutură pe la nas.

Bătrânul se încordă, poruncind tuturor muşchilor săi bătrâni. Picioarele trebuie să zvâcnească înainte. Braţele trebuie să-l apuce pe bărbat. Mâinile, să scoată ultima picătură de viaţă din el. Se aplecă puţin, aşezându-se mai bine pe picioare, pregătit pentru momentul în care avea să se deschidă uşa.

Bill Lewis ezită.

A trecut atâta timp, îşi spuse el. Şi niciodată n-am făcut aşa ceva. În suflet păru să i se cuibărească îndoiala. Apoi alungă gândul şi îşi spuse: de asta eşti aici. Vei fi bogat. Nu strica lucrurile.

Într-o fracţiune de secundă, se întrebă dacă nu cumva se păcălea singur.

Apoi înghiţi cu greutate şi ridică arma pe care o aruncase pe umăr în prima clipă în care auzise strigătele bătrânului. Era un revolver micuţ, automat, şi verificase de două ori dacă fusese încărcat corect. Trase piedica şi împinse indicatorul pe foc automat. Regretă că nu se putea folosi de o asemenea armă decât o dată. Pipăi nerăbdător trăgaciul.

Duse mâna la zăvorul uşii.

— Te rog, trebuie să mă duc...

Judecătorul Pearson era ghemuit în spatele uşii, gata de atac. Îşi asculta tremurul prefăcut al vocii, de parcă era vorba de altcineva. Închise ochii, se pregăti, gata să se arunce peste cel aflat de cealaltă parte a uşii.

— În regulă, spuse Lewis.

Dar în loc să deschidă uşa, ezită din nou.

— Uite ce e, bătrâne, spuse el după o clipă de reflecţie. Sunt înarmat şi n-am să-ţi permit să-mi faci vreo figură. Am să las găleata lângă uşă. Pe urmă am să deschid zăvorul. Aştepţi până ce îţi dau comanda şi pe urmă deschizi uşa şi iei găleata.

Trase adânc aer în piept şi împinse găleata lângă uşa mansardei.

— Ascultă-mă bine, bătrâne. Am să te omor. Am să te omor aşa de repede, că nici n-ai să ai timp să-ţi dai seama că eşti în drum spre iad. La prima mişcare anapoda, eşti un om mort.

Tăcu, lăsând cuvintele să-şi facă efectul.

— Şi tot ne rămâne copilul.

Bill Lewis aşteptă, cu mâna pe zăvor.

— Să te aud, bătrâne. Vreau să te aud.

— În regulă, spuse judecătorul Pearson, nemişcat.

— Ascultă aici, îi spuse Bill Lewis.

Trase de piedica armei automate, armând-o complet.

— Cunoşti sunetul ăsta?

— Nu...

— E un pistol automat proaspăt armat.

Făcu iarăşi o pauză.

— Ar fi o moarte teribilă. Numai gloanţe şi sânge.

— În regulă.

Îndoiala se strecura în sufletul judecătorului Pearson. Parcă şi muşchii începeau să se relaxeze. Se lupta cu sine: Acum? E bine? El e singur, poţi să-l dobori? Fă-o! Nu, aşteaptă. Aşteaptă. Nu, acum e cel mai bun moment! Fă-o!

Părea că două voci necunoscute urlau în trupul său, fiecare în parte cerându-i atenţie.

Se ridică în picioare. O a treia voce, gravă, propria sa voce, pe care şi-o amintea din atâtea decizii luate în urma atâtor dezbateri la care asistase, rosti: Nu. Nu acum. Aşteaptă.

— N-am cum să ratez. Cu arma asta, în niciun caz.

— Înţeleg, spuse judecătorul.

Într-o clipă, simţi toată greutatea anilor săi, o imensă şi tristă povară.

— Eşti gata, bătrâne? strigă Bill Lewis.

— Da.

— Nu te-am auzit.

— Da, sunt gata să primesc găleata.

În timp ce judecătorul Pearson rostea aceste cuvinte, Bill Lewis îşi scoase cheia şi deblocă zăvorul, apoi făcu un pas în spate. Îşi închipuia că bătrânul fusese păcălit de strigăte. Ridică arma la şold, ţintind spre uşă.

— În regulă. Deschide uşa şi ia găleata.

Văzu uşa deschizându-se încet, apoi îl zări pe judecător, care îl măsură cu privirea de sus până jos. Lewis îi făcu semn cu ţeava armei spre găleată. Judecătorul dădu din cap şi o apucă de mâner.

— Mulţumesc, spuse el. Vă suntem recunoscători.

Lewis îl fixă cu privirea.

— Nicio problemă. Vrem să vă simţiţi bine cât timp staţi aici.

Pronunţa perfect cuvintele. Lewis zâmbi când judecătorul dădu din cap.

— A, domnule judecător.

— Da?

— Cum preferaţi sandvişurile? Cu muştar sau maioneză?

— Cu maioneză.

Bill Lewis izbucni în râs, închizând uşa în urma bătrânului. Se îndepărtă, fără să-şi mai amintească, nici măcar pentru o clipă, cât de speriat fusese în primele clipe – o slăbiciune la fel de mare ca frica însăşi.

Olivia Barrow lăsă ca tăcerea de la capătul liniei telefonice să crească, înghiţind parcă tot întunericul nopţii. Îşi imagină paloarea cadaverică de pe faţa prăzii sale.

— Cine e acolo? auzi ea, în sfârşit.

— Ei, Duncan, zău aşa! Ştii cine e.

Rostea aceste cuvinte pe tonul cu care mătuşa îşi

dojeneşte nepotul adorat, pentru că a spart un oribil vas antic.

— Chiar trebuie să ne jucăm de-a ghicitoarea? îl întrebă.

— Nu, răspunse el.

— Atunci, rosteşte-mi numele, ceru ea. Rosteşte-mi numele.

— Olivia. Tanya.

— Acelaşi lucru… Ei, n-ai de gând să-ţi saluţi vechea tovarăşă de arme? A trecut aşa de mult timp şi mă aşteptam la un salut călduros, bună, ce mai faci, cum te-au schimbat anii ăştia? Ca o revedere a unor foşti colegi de şcoală, ăsta e salutul pe care-l aşteptam.

— A trecut multă vreme, răspunse el.

— Dar ne aducem aminte, nu? Ne amintim totul, chiar dacă e mult de atunci.

— Da, eu îmi amintesc.

— Zău, Duncan? Îţi aminteşti cum m-ai lăsat să mor, laşule, pui de căţea ce eşti?

— Îmi amintesc, răspunse el.

— Îţi aminteşti că Emily a murit, pentru că tu n-ai fost acolo, alături de noi? Pentru că ne-ai lăsat singure, pe strada aia, faţă în faţă cu toate puştile alea nenorocite, şobolan prăpădit ce eşti?

— Îmi amintesc.

Olivia nu se mai putea controla. Receptorul îi tremura în mână.

— Ştii de când mă gândesc la ziua asta?

— Îmi imaginez.

— De optsprezece ani, în fiecare minut al fiecărei zile.

Duncan nu răspunse nimic.

Olivia trase adânc aer în piept. Încă o dată. Tăcu, ascultând sunetele nopţii care abia începea şi respiraţia întretăiată a celui de la telefon. Aerul răcoros îi răsfira părul, limpezindu-i gândurile.

— Ai ceva de zis? îl întrebă ea.

El tăcu, neştiind ce să spună.

— Nici nu-mi imaginam.

Olivia trase iarăşi aer în piept şi simţi imediat cum furia se stinge, înlocuită de o arsură constantă, atât de familiară, pe care o cunoştea de mulţi ani.

— Ei bine, spuse ea, a venit vremea răfuielii.

Lăsă cuvintele să-şi facă efectul.

— Ce vrei să spui? o întrebă el.

— Astea-s vorbe de puşcărie, vorbe de delincvenţi, Duncan, ceva ce eu ştiu foarte bine, iar tu nu, datorită mie. Din cauză că nu le-am spus niciodată cine eşti. E expresia care se foloseşte atunci când cineva îţi este dator şi vii să-ţi încasezi datoria. Am pus mâna pe ei, şobolan nenorocit ce eşti, şopti ea. Am pus mâna pe ei, iar tu o să plăteşti.

— Cine? Ce vrei să spui? Despre ce vorbeşti?

Ea îi intui panica şi constatarea îi încălzi sufletul.

— Îi am pe amândoi. I-am luat din parcarea de la şcoală şi acum sunt în mâna mea. Ştii despre cine vorbesc.

— Te rog... începu Duncan.

Expresia o înfurie.

— Nu te ruga de mine! Nu cerşi! Laşule! Ai avut o şansă şi ai ratat-o. Ar fi trebuit să fii acolo şi n-ai fost!

Din nou, tăcerea se lăsă grea pe fir.

— Ce doreşti? întrebă Duncan, după câteva minute chinuitoare.

Ea ezită.

— Ei bine, Duncan, se pare că te descurci minunat. Anii au fost blânzi cu tine, ai profitat. Te-ai aranjat al naibii de bine.

Olivia respiră adânc şi făcu o pauză.

— Am să-ţi iau totul.

— Te rog să nu le faci niciun rău. Am să-ţi dau tot ce vrei.

— Exact. Aşa vei face.

— Te rog, spuse iarăşi Duncan, uitând cum fusese admonestat mai devreme.

— Dacă îi vrei înapoi, va trebui să plăteşti, Duncan.

— Am să plătesc.

— Nu cred că e cazul să apelez la toate ameninţările alea prosteşti, ca la televizor, nu? Cum ar fi, să nu suni la poliţie. Să nu spui nimănui. Doar să fii pregătit să faci ce ţi se va spune. Trebuie să-ţi amintesc toate astea?

— Nu, nu, fie ce-o fi, sunt gata, orice-ar fi...

— Bine. Vom mai vorbi în curând.

— Nu – stai! Tommy, fiul meu, unde...

— E bine. La fel şi fascistul ăla bătrân de judecător. Nu-ţi face griji. Încă nu i-am omorât. N-am făcut cum ai făcut tu cu Emily. Ei încă mai au o şansă.

— Te rog, nu ştiu...

— Dar am s-o fac, Duncan. Am să-i omor, la fel de uşor cum ai omorât-o tu pe Emily şi cum era să mă omori şi pe mine. Înţelegi?

— Da, da, dar...

— Înţelegi sau nu? urlă ea.

— Da, rosti el scurt.

— În regulă, Duncan. Acum aşteaptă. Am să te mai sun. Eu am putut aştepta optsprezece ani pentru asta. Desigur că şi tu poţi aştepta câteva ore, spuse ea, râzând pe seama lui. Noapte bună. Toate cele bune tipei tale, matematicianule.

Apoi închise.

Olivia Barrow ieşi repede din cabina telefonică, ferindu-se de ea ca de o fiinţă vie şi apoi rămase pe loc, fixând-o atent, ca şi cum ar fi măsurat o parcelă de pământ. Îl zări pe Ramon, care oprise maşina într-o parcare, la câteva zeci de metri distanţă. Îi făcu semn cu mâna şi porni repede într-acolo. El îi deschise portiera şi femeia urcă în maşină.

— Cum a mers? întrebă Ramon.

Olivia era roşie ca focul. Ţinând pumnii strânşi, lovi bordul maşinii, ca pe o tobă.

— S-a întâmplat ceva? insistă Ramon.

— Nu, ripostă ea. Numai că mă simt aşa de bine, încât

trebuia să fac ceva.

Ramon păru să se liniştească.

— Atunci e bine, îi răspunse el. Spune-mi cum a mers.

— Mai târziu, când ajungem acasă, spuse ea. Am să vă povestesc o singură dată, ţie şi lui Bill.

— În regulă, spuse el, încă nervos. Deci, ne aduce mălaiul, aşa-i?

— O să plătească. Nu-ţi face griji.

— În regulă, zâmbi Ramon şi ambală motorul.

— Aşteaptă, îi ordonă ea.

— Nu vrei să plecăm de aici?

— Nu, răspunse ea. Mai avem ceva de făcut.

— Nu înţeleg, spuse el, dar ea păstră tăcerea, privind afară pe geam.

— Nu cred să mai dureze mai mult de un minut, două, îi spuse.

Se uita spre intrarea în bancă. Haide, Duncan, îşi zise ea. Vreau să te văd la faţă.

Pe când ea privea faţada băncii, luminile din clădire începură să se stingă, una câte una. Alte câteva clipe de întârziere, apoi uşa din faţă se deschise. De pe cealaltă parte a străzii, Olivia îl văzu pe Duncan.

— E bine, râse ea, cel puţin n-a făcut infarct.

Olivia îl văzu pe Duncan scăpând din mână cheile, aplecându-se să le ia şi începând să închidă uşile. Îşi pusese pardesiul pe umeri, cam într-o parte, şi mâinile îi tremurau vizibil. Servieta, plină de hârtii, rămăsese deschisă. Panica îl făcea să se grăbească, ghici Olivia. Observă că folosea două rânduri de chei, după care îl văzu deschizând uşiţa unui panou electric aflat lângă uşa de la intrare. Îl văzu formând un şir de cifre, probabil un cifru. Olivia se întrebă cât de sigur pe el putea să fie în timp ce forma numărul acela.

— Să mă ia naiba, rosti ea cu voce tare. Nemernicul ştie să pună în funcţiune sistemul de siguranţă.

Îl urmări mai departe pe Duncan care, cu paşi nesiguri,

pe jumătate în fugă, porni spre o zonă micuţă de parcare. Ramon rânji neliniştit spre Olivia.

— Acum plecăm? o întrebă el.

— Răbdare, Ramon, răbdare. Avem de învăţat nişte lucruri.

Maşina lui Duncan porni şi trecu în goană pe lângă locul unde se aflau.

— În regulă Ramon, dă-i bătaie. Hai să luăm urma nemerniculuiîn BMW-ul lui frumos şi nou.

— De ce?

— Fă cum îţi spun!

El porni în viteză, ieşi din parcare şi porni rapid pe urmele lui Duncan.

— Şi dacă te observă?

— Crezi că are vreo şansă? Nătărăul poate să se considere norocos dacă ajunge acasă fără să se lovească de ceva. Dar, dacă asta te face să te simţi mai bine, lasă mai multă distanţă între noi, numai nu-l pierde din vedere.

— ’Nţeles!

Ramon îl lăsă pe Duncan să se îndepărteze şi apoi îşi reluă drumul.

— De ce facem toate astea? Doar ştim unde stă. Am mai văzut locul.

— Exact. Vreau doar să mă asigur că merge acasă şi nu direct la FBI.

— Aha, am înţeles. Vrei doar să fii sigură.

— Exact.

Explicaţia era la nivelul gândirii lui Ramon, care îşi continuă drumul cu mai mult entuziasm în următoarele minute. Trecură fără probleme prin centrul oraşului, spre străzile mai liniştite, străjuite de şiruri de copaci. Olivia urmărea cu atenţie farurile maşinii lui Duncan, trecând de pe o stradă pe alta.

— Acum intră pe East Street.

— Mai are un rând de case. Lasă-l un minut şi pe urmă trecem uşor pe lângă el.

Olivia se întoarse în clipa în care treceau prin faţa casei şi îi zări pe Megan şi Duncan, stând în prag, parcă împietriţi de surpriza pe care le-o făcuse chiar ea.

— În regulă, spuse Olivia pe un ton pe deplin satisfăcut. Să-i lăsăm să cântărească lucrurile o vreme. Să-i lăsăm să fie cuprinşi de panică şi îngrijorare, pân-o să le iasă pe nas.

Ramon încuviinţă şi rânji.

— Înapoi acasă?

— Întâi trebuie să iau maşina judecătorului şi s-o ascund în pădure. Pe urmă vom merge să vedem ce fac musafirii noştri.

Parcă aş pregăti ceva de mâncare, îşi zise ea. Acum e momentul să las aluatul să dospească, înainte să-l bag la cuptor.

Megan şi Duncan intrară în sufragerie cu paşi nesiguri şi se aşezară în fotolii, faţă în faţă, copleşiţi de nenumărate întrebări, dar incapabili să rostească vreuna din ele. După şocul iniţial al sosirii lui Duncan acasă, după torentul de lacrimi vărsate aproape imediat după aceea, cei doi se lăsaseră cuprinşi de incertitudine, în timp ce panica le făcea inimile să bată mai tare.

Megan încercă să se controleze, nefiind sigură dacă trecuse o oră sau doar câteva minute. Parcă ar fi pierdut noţiunea timpului, ca şi cum îi dispăruse orice urmă de siguranţă. Se strădui să-şi amintească nişte lucruri simple: E marţi. Suntem acasă. E ora cinei.

Dar efortul nu făcea decât să o năucească şi mai tare. Trebuie să mă agăţ de ceva, îşi zise ea. Îşi aruncă privirea de jur-împrejurul camerei, observând la întâmplare lucruri cunoscute, făcând un efort să-şi amintească povestea fiecăruia: scrinul vechi, cumpărat dintr-un magazin din Hadley şi refăcut de mână, cu mare greutate; setul de cupe de la magazinul artizanal din Mystic; acuarela, reprezentând câteva nave pe chei, făcută de o prietenă

care se apucase din nou de pictură, după ce-şi văzuse copiii mari. Fiecare din aceste lucruri îi umpleau viaţa, făcând-o să-şi amintească cine era în acea clipă, cine avea să fie în viitor. Şi totuşi, nu mai era sigură de nimic. Nimic n-o mai liniştea, ca şi cum fusese aruncată cu totul în alt loc. Probabil că asta e moartea, îşi spuse ea.

— Nu înţeleg, rosti ea în cele din urmă.

— Ce nu înţelegi? o repezi el.

— Bine. Uite ce ştiu eu. Puţin după ora cinci după-amiază, la câteva minute după ce m-ai sunat, am primit un telefon de la Olivia Barrow. A spus că i-a luat pe cei doi Tommy de la şcoală şi că-i ţine prizonieri. A spus că va trebui să plătim ca să-i luăm înapoi.

— Dar am crezut că e în închisoare...

— S-ar părea că nu.

— Nu fi sarcastică!

— Mă rog, nu ştiu ce importanţă ar avea felul în care a ajuns aici! La naiba, e aici! A pus mâna pe ei! Numai asta contează!

Megan sări în picioare şi începu să măsoare camera în lung şi în lat, cuprinsă de disperare, fără să-şi dea exact seama ce face.

— Tu eşti de vină! Tu eşti de vină! Tommy al meu! Tatăl meu! E vina ta! Erau prietenii tăi nenorociţi! Eu n-am vrut să am de-a face cu ei! Se jucau de-a revoluţionarii! Cum ai putut? Nemernicule!

Se repezi spre Duncan care, surprins, se dădu într-o parte. Nu-l nimeri de prima dată şi reuşi să pareze a doua lovitură. Ea se aruncă asupra lui, lovindu-l orbeşte, gemând. El o apucă strâns şi, în cele din urmă, ea îi căzu în braţe. Duncan o cuprinse la piept şi, împreună, începură să se legene uşor.

După câteva minute de tăcere, netulburată decât de scârţâitul scaunului şi de gemetele ei, Megan reuşi să rostească:

— Îmi pare rău. N-am putut să mă abţin. Ah, Duncan.

— Nu-i nimic, şopti el. Înţeleg.

Tăcu preţ de câteva clipe.

— Ne-am schimbat, reluă el.

Ea îl privi printre lacrimi.

— Duncan, te rog, trebuie să fii rezonabil. Toată viaţa mea, din clipa în care ne-am cunoscut, ai fost cel puternic, te rog să nu te schimbi acum. Dacă nu, nici nu ştiu cum vom trece peste toate astea.

— Am să fiu puternic, rosti el cu calm. Am să încerc din răsputeri.

Rămaseră tăcuţi. Megan simţea un nod în gât.

— Ah, săracul meu copil, spuse ea.

Strânse mâna lui Duncan, chinuită de gânduri copleşitoare, înspăimântătoare. Înghiţi în sec.

— Ce-o să ne facem? întrebă ea, în cele din urmă, pe un ton plat, indiferent.

— Nu ştiu.

Ea dădu din cap şi, împreună, continuară să se legene.

— Copilaşul meu, spuse ea. Tatăl meu.

— Megan, ascultă-mă. N-o să li se întâmple nimic. Domnul judecător poate să se descurce singur. El o să aibă grijă de Tommy. Ştiu asta.

Ea se ridică pe jumătate şi-l privi.

— Crezi asta?

— Sigur. Bătrânul are încă nervii tari.

— Chiar aşa este, zâmbi ea, mângâindu-l pe Duncan pe obraz. Chiar dacă minţi, oricum e plăcut să gândim aşa.

— Cel mai important lucru e să nu intrăm în panică.

— Cum? Spune-mi, Duncan, cum să nu intrăm în panică?

— Ce n-aş da să ştiu…

Ea începu iar să plângă, dar o altă voce o opri.

— Mami? Tati? Ce s-a întâmplat?

Era Karen, în pragul uşii. Lauren îşi iţea capul din spatele surorii sale.

— V-am auzit plângând, pe urmă v-am auzit certându-vă. Unde e Tommy? Unde e bunicul? S-a întâmplat ceva? Sunt

bine?

Vocile celor două fete tremurau.

— Ah, Doamne, fetelor… rosti Megan.

Duncan văzu paloarea de pe feţele copilelor. O clipă, nu reuşi să spună nimic, privind teama ce se citea pe chipurile lor.

— Au păţit ceva? întrebă Karen, cu vocea spartă.

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat? întrebă iarăşi Lauren.

— Mami? Tati?…

Amândouă începură să plângă, cuprinse de teamă, buimăceală şi nelinişte.

Duncan trase adânc aer în piept.

— Veniţi încoace fetelor, luaţi loc. Amândoi sunt sănătoşi, din câte ştim…

Aşteptă până când fetele intrară în cameră, într-un pas, ca şi cum între ele ar fi existat o legătură invizibilă. Vedea cât sunt de speriate, şocate de un lucru pe care nu-l înţelegeau. Se aşezară pe canapeaua aflată în faţa părinţilor lor.

— Nu aşa, veniţi mai aproape, spuse el.

Gemenele se aşezară pe podea, lângă picioarele părinţilor. Amândouă plângeau încet, dar neştiind de ce, simţind doar că echilibrul familiei fusese oarecum zdruncinat.

Duncan rosti, fără nicio pregătire:

— Tommy şi bunicul au fost răpiţi.

Fetele se înroşiră brusc, făcând ochii mari.

— Răpiţi? De cine?

— Cum?

Nu ştia ce să răspundă. O tăcere grea se lăsă în cameră. Duncan observă că locul lacrimilor fusese luat de ceva ce nu era nici tristeţe, nici teamă. Nu-şi putea imagina ce se petrecea în mintea lor şi asta îl îngrijora. Ridică braţul.

— Va trebui să mai aveţi puţină răbdare, spuse el.

Simţi mâna lui Megan pe genunchi. Se întoarse şi zări un altfel de grijă pe faţa ei.

— Trebuie să le spunem totul, spuse Duncan. Şi ele fac parte din toate astea. Suntem în continuare o familie şi participăm în mod egal la orice eveniment. Trebuie să afle adevărul.

— Care adevăr? Cât de mult din adevăr?

— Nu ştiu, clătină el din cap.

— Duncan, sunt încă nişte copile!

Megan întinse braţele şi le trase pe gemene la pieptul său.

— Nu suntem copii! Trebuie să ştim! spuseră ele, desprinzându-se din strânsoarea ei.

Duncan rămase tăcut câteva clipe.

— Megan, mai e ceva, mai există un lucru la care tocmai m-am gândit: de unde ştim că nu sunt şi ele în pericol?

Megan se lăsă să cadă pe scaun, ca lovită de trăsnet.

— Ah, nu se poate... crezi asta?

— Nu ştiu. Nu ştim nimic.

Megan încuviinţă. Înghiţi în sec cu greutate şi făcu un efort să-şi îndrepte spatele.

— Fetelor, vreau să mergeţi la bucătărie şi să faceţi un ibric de cafea. Dacă vă e foame, luaţi-vă ceva de mâncare. Lăsaţi-mă singură cu tatăl vostru câteva minute, să discutăm puţin despre asta, apoi veniţi înapoi şi vă vom lămuri, rosti Megan, pe tonul mamei care ştie bine ce spune, tonul pe care îl folosea când dorea să pună capăt oricăror proteste.

— Mami!

— Faceţi aşa cum v-am spus! le ceru ea.

Duncan o văzu pe Karen, trăgându-şi sora de mânecă. Amândouă se întoarseră spre el, iar el confirmă cu un gest al capului. Păreau triste şi dezamăgite, dar se ridicară în picioare şi plecară spre bucătărie fără să mai plângă.

Duncan se întoarse spre Megan.

— S-aud, reluă el, ce le spunem?

Cântări o clipă lucrurile.

— Să începem prin a le spune că tatăl lor e un

delincvent? Că poliţia din Lodi, California, ar mai fi şi acum fericită să-i dibuiască ascunzătoarea, chiar după optsprezece ani? Sau, poate, să încep prin a le spune că e un laş care şi-a lăsat tovarăşii să moară în stradă, când le-a întors spatele şi a fugit? Sau că, de fapt, ele au fost concepute înainte de a ne căsători? Sunt sigur că asta le va crea alte emoţii. Cum să le spunem că toată viaţa pe care am trăit-o a fost o minciună, o acoperire pentru ceva ce ar trebui să fie doar o poveste veche?

— Nu-i adevărat! ripostă Megan. Viaţa noastră nu e o acoperire pentru nimic. Ăştia suntem. Nu mai suntem cine eram. Nimeni nu mai e la fel!

— Olivia nu s-a schimbat.

Megan rămase fără replică.

— Într-adevăr, repetă ea după o vreme, îngrozită.

Apoi se gândi mai serios: Chiar aşa să fie? Nu ştim.

Încă nu.

— Deci, spuse Duncan, cu ce începem? Cum le explicăm?

— Nu ştiu, răspunse Megan. Presupun că începem cu începutul.

Furia lui Duncan se risipi la fel de repede precum izbucnise. Tăcu o vreme, apoi încuviinţă.

— În regulă, îi spuse. Le spunem şi ne rugăm să iasă bine.

Dar, în acea clipă, amândoi se aşteptau la ce era mai rău, deşi nu ştiau ce ar putea fi asta.

Olivia Barrow stătea în parcare, lângă maşina judecătorului, simţind învăluirea aerului răcoros al nopţii. Se străduia să străpungă întunericul cu privirea. Constatând că nu era nici ţipenie de om, deschise portiera şi se strecură în spatele volanului limuzinei scumpe care aparţinea judecătorului. Pentru o clipă, mângâie scaunele de piele, apoi porni motorul şi băgă în viteză, ascultând sunetul egal al motorului.

Mergea repede, dar atent, străbătând oraşul Greenfield, cufundat în întuneric. Oraşul părea să respire cu încetinitorul, ezitant; puţină lume se mai vedea pe străzi.

Chiar şi firmele luminoase ale restaurantelor şi magazinelor păreau mai neînsemnate.

Câteva clipe mai târziu, părăsea centrul oraşului, trecând prin zona rezidenţială. Observă doar în treacăt casele egale şi ordinea proprie unei suburbii, rămânând atentă la drumul care se deschidea înaintea sa, pierzându-se în întunericul şi mai adânc al ţinutului din afara oraşului.

Intră fără probleme pe un drum lăturalnic, de ţară, apoi pe un altul, până când zări cărarea care ducea spre casa ei şi încetini. Depăşi locul cu vreo cincizeci de metri şi, în cele din urmă, intră pe un drum plin de praf, care ducea în pădure. Încetini, lăsând limuzina masivă să treacă peste gropile şi hârtoapele drumului forestier. Crengi de copaci şi tufişuri răzleţe se loveau de portierele maşinii, iar scrâşnetul lor îi amintea de gemetele animalelor în călduri. După câteva clipe, găsi locul pe care-l descoperise cu câteva săptămâni mai înainte, într-o plimbare. Asigurându-se că nu înţepenise cauciucurile în vreo mlaştină, întoarse maşina cu faţa în direcţia opusă.

Opri motorul şi, luând un mic sac de umăr, îi verifică conţinutul: un schimb de haine, nişte articole de toaletă, câteva acte false, o sută de dolari în bancnote, cărţi false de credit şi pistolul Magnum de calibrul 357 mm.

Mulţumită, închise sacul şi îl lăsă pe podea, alături de locul şoferului. Apoi ieşi din maşină, lăsând cheile înăuntru. Supapa mea de siguranţă, îşi zise. Pentru orice eventualitate.

După asta porni înapoi printre tufişuri şi copaci întunecaţi, străbătând rapid drumul scurt care o despărţea de fermă.

Tommy sorbea lacom câte o lingură de supă şi lichidul

cald îl făcea să uite unde se afla. Gândurile îi fugeau acasă şi, preţ de o clipă, se întrebă dacă părinţii şi surorile lui stăteau acum în jurul mesei, la cină. Apoi îşi dădu seama că, probabil, nu putea fi vorba de aşa ceva, din cauza lui şi a bunicului, şi se întrebă ce făceau. Or fi şi ei speriaţi? Se gândi la surorile lui şi îşi dori să le aibă lângă el. Presupuse că ele n-ar putea fi soldaţi la fel de buni ca el şi bunicul, dar ştiau jocuri pe care le puteau juca împreună, ca să-şi treacă timpul. Întotdeauna se joacă cu mine, chiar când alţi copii nu vor, chiar când râd de mine şi-mi dau porecle, pentru ele nu contează. Îşi aminti că odată ninsese, iar el stătuse afară o oră întreagă, încercând să prindă măcar un fulg în mână. Ceilalţi copii din vecini au râs de mine, mi-au spus că n-am să fiu în stare, dar chiar atunci Karen şi Lauren au ieşit afară şi au încercat să mă ajute şi n-a trecut mult până ce toţi copiii au început să facă la fel. Şi mai era şi băiatul care stătea la vreo două case mai departe, care mă lovea tare de tot în braţ, până când Karen l-a lovit la rândul ei şi el a încetat. Amintirea îl făcu pe Tommy să zâmbească. Chiar că-i dăduse una, s-o pomenească, îşi spuse el; băiatului îi dăduse sângele pe nas şi Karen refuzase să-şi ceară scuze. Se gândi la nopţile când îi era frică de întuneric şi cum Karen şi Lauren îşi aduceau sacii de dormit în camera lui şi dormeau pe covor, până ce el adormea şi puteau să plece. Dar tot ştiam când plecau, îşi zise el, doar că în momentul acela noaptea nu mai părea aşa de înfricoşătoare. Se uită la sandvişul pe care-l ţinea în mână. Ele mi l-ar fi făcut cu roşii, salată şi nişte cartofi prăjiţi. Iar Lauren mi-ar fi strecurat şi o napolitană cu ciocolată, din cele pe care mami le ţine pe raftul de sus.

Vin ele după mine, îşi zise el. Şi mami şi tati la fel. Iar tati o s-o bată pe femeia aceea care mă sperie şi o s-o aresteze, pentru ca bunicul s-o trimită la închisoare, fiindcă acolo îi e locul.

Sper ca Lauren şi Karen să nu uite să-mi aducă nişte

prăjituri.

Se opri din mâncat, ca să ia nişte înghiţituri de lapte. Ar fi fost mai gustos dacă i-ar fi pus nişte sirop de ciocolată. Muşcă iar din sandviş. În timp ce mesteca, îl observă pe bunicul său, aşezat pe marginea patului şi privind în gol.

— Bunicule, trebuie să mănânci nişte supă. E bună, îi spuse el.

Judecătorul Pearson clătină din cap, dar îi zâmbi băiatului.

— Nu mi-e foame acum, răspunse el.

— Dar trebuie să fim puternici amândoi, dacă va fi cazul să ne luptăm.

Judecătorul Pearson zâmbi din nou.

— Am spus eu asta?

— Sigur că da.

Tommy dădu la o parte farfuria goală şi se apropie de bătrân.

— Te rog, bunicule, spuse el şi vocea începu să-i tremure uşor. Te rog să mănânci, adăugă el, luându-l pe bătrân de mână. Mama spune mereu că nu merge treaba fără mâncare. Nu te poţi juca şi nu poţi face nimic.

Judecătorul Pearson privi în jos spre băiat şi dădu din cap.

— Tot ce spui tu, Tommy, are foarte multă logică.

Îşi trase farfuria şi începu să soarbă supa. Spre surprinderea lui, era bună. Continuă să mănânce, în timp ce nepotul său urmărea cum dispare fiecare înghiţitură.

— Ai dreptate, Tommy. Deja mă simt mai puternic.

Băiatul izbucni în râs şi bătu uşor din palme.

— Tommy, cred că ar trebui să-ţi predau ţie comanda. Tu vei fi generalul şi eu soldatul. Se pare că ştii cel mai bine ce-i trebuie armatei sale.

Judecătorul Pearson începu să mestece sandvişul. Nu avea destulă maioneză.

Dumnezeule, e mult timp de când n-am mai mâncat supă, lapte şi un sandviş. Mâncare pentru copii. Mă întreb

dacă îşi închipuie că asta ne va face şi mai dependenţi – că, tratându-mă ca pe un copil, voi deveni mai puţin adult.

Pentru prima dată, judecătorului Pearson îi trecu prin minte că era nevoie şi de altceva, în afară de forţă, pentru a-şi croi drum cu forţa şi pentru a scăpa din mansardă. Decise să reflecteze la implicaţiile psihologice ulterioare acestei sechestrări. Dar mai întâi trebuie să acţionăm cumva, îşi spuse el.

— Tommy, îţi dai seama că au trecut câteva ore de când am fost prinşi şi încă n-am cercetat cu atenţie celula asta a noastră?

Aruncă o privire pe ceasul de la mână. Trecuse de nouă seara. Nu erau prea deştepţi, îşi zise el. Ar fi trebuit să-i ia ceasul. Asta ne-ar fi dezorientat şi mai mult. Dar cum ştim ce oră este, ştim şi că au trecut aproape cinci ore de când ne-au luat. Asta ne ajută să ne agăţăm de ceva.

— Ce vrei să spui, bunicule?

— Ce ştim despre locul în care ne aflăm?

Judecătorul Pearson se ridică în picioare. Se simţea plin de energie.

— E podul unei case, răspunse Tommy.

— Unde crezi că ne aflăm?

— Undeva, la ţară.

— Cât de aproape de Greenfield?

— Nu putem fi prea departe, pentru că n-am stat aşa de mult în maşină.

— Ce altceva mai ştim?

— Ştim că aleea care duce la casă e foarte lungă.

— De unde ştii asta?

— Am numărat până la treizeci şi cinci de când am părăsit şoseaua.

— Bravo, băiete.

— Aşa că mami şi tati nu au prea mult de mers până la noi.

Judecătorul zâmbi.

— Probabil că ne vor duce chiar ei acolo. De obicei aşa

se întâmplă, când se ajunge la o înţelegere.

— De acord. Ce bine ar fi dacă s-ar grăbi. Bunicule, crezi vom pleca acasă în seara asta?

— Nu, nu cred.

— Tati ar putea să completeze un cec.

— Probabil că vor bani gheaţă.

— Eu am aproape cincizeci de dolari în bancă, acasă. Crezi că s-ar mulţumi cu atât?

Judecătorul Pearson zâmbi din nou.

— Nu. Poţi să-ţi păstrezi banii. Îi strângeai pentru ceva anume?

Tommy încuviinţă cu un gest al capului, dar nu spuse nimic.

— Şi?

— Trebuie să-mi promiţi că nu-i spui lui mami.

— De acord. Îţi promit.

— Vreau un skateboard.

— Nu ştiu ce să zic, nu ţi se pare puţin cam periculos?

— Mda, dar am să port întotdeauna cască şi genunchiere, ca băieţii mari de la şcoală.

— Dar ai o bicicletă foarte frumoasă. Mai ţii minte când ne-am dus, cu tatăl tău şi cu tine, s-o alegem?

Tommy dădu din cap.

— Ce nu-ţi mai place?

— Nu-i asta... doar că, mă rog...

— Vrei un skateboard.

— Da.

— Bine, n-am să spun la nimeni. Şi să ştii că, după ce ajungem acasă, am să-ţi dau o bancnotă de cinci dolari, s-o adaugi la contul din bancă.

— Grozav.

Judecătorul Pearson privi iarăşi de jur-împrejurul camerei. Nu era decât un singur bec, atârnat în suportul din centrul tavanului. Verificară lumina, apăsând pe întrerupătorul de lângă uşă.

— Tommy, cred că a venit momentul să ne cunoaştem

mai bine podul.

— De acord, spuse Tommy, ridicându-se în picioare.

— Dar scoate-ţi pantofii, rosti judecătorul încet. Nu-i lăsa să cadă pe podea, pune-i pe pat. Pe urmă mergi încetişor, bine?

— De ce, bunicule?

— N-are rost ca cei de jos să ne audă plimbându-ne pe aici.

Tommy încuviinţă şi făcu aşa cum i se spusese.

— În regulă, spuse judecătorul Pearson. La drum. Bătrânul şi băiatul porniră, pe pipăite, de-a lungul peretelui camerei.

— Ce căutăm? şopti băiatul.

— Nu ştiu. Orice.

Ajunseră la capătul primului perete şi Tommy găsi un cui lung, plin de praf, pe podea.

— Bine, bine, spuse bătrânul, punându-l în buzunar. Îşi continuară drumul de jur-împrejur. Brusc, bătrânul se opri, pipăind planşeul de lemn.

— Pune mâna aici.

— E rece. E rece de la un cap la altul.

Judecătorul Pearson puse o mână pe locul rece.

— S-ar putea să reuşim să ieşim pe aici. Nu e izolat. Mă întreb de ce. Poate că pe vremuri aici a fost o fereastră.

Merseră mai departe. Când ajunseră la uşă, Tommy îi arătă că nici cuiele care o fixau în balamale nu erau fixate complet.

Cercetară şi cele două paturi de campanie. La unul din ele, o bară de fier era slăbită. Judecătorul Pearson o slăbi şi mai tare.

— Pot s-o scot de aici, spuse el.

Pe urmă se aşeză pe pat şi îşi puse pantofii în picioare. Tommy făcu şi el la fel.

— N-am găsit prea multe, spuse băiatul.

— Nu, nu, nu, aici n-ai dreptate. Tu ai găsit cuiul şi, împreună, am descoperit locul slab care ne-ar putea duce

afară, plus bucata de metal pe care o putem transforma în armă. Pe lângă asta am aflat ceva despre uşă, deşi e încă prea devreme să spunem cât e de important. Am făcut mai mult decât îmi închipuiam. Mult mai mult.

Optimismul din glasul său ridică puţin moralul băiatului.

— Of, bunicule, spuse el după o clipă, sunt obosit şi aş da orice să fiu acasă.

Se urcă pe pat şi-şi lăsă capul în poala bunicului.

În afară de asta, încă mi-e frică. Nu la fel de tare, dar tot mi-e frică.

Băiatul închise ochii şi, în gând, judecătorul Pearson se rugă să adoarmă. Mângâie fruntea băiatului şi simţi cum i se umezesc ochii. Se întrebă unde-i dispăruse toată vigilenţa. Îşi simţea trupul relaxându-se încet, luptându-se cu tensiunea şi frica. Lăsă capul pe spate.

Brusc, Tommy sări în sus.

— Vin! spuse el.

Judecătorul Pearson deschise ochii.

Auzi paşi pe hol şi o mână care încerca uşa.

— Sunt aici, Tommy. Nu-ţi face nicio grijă.

Ce prostie am spus, îşi zise el. Dar nu se putea gândi la nimic altceva.

Olivia Barrow dădu uşa de perete şi intră în camera de la mansardă. Observă că „protejaţii” ei se ghemuiseră lângă perete şi citi îngrijorarea oglindită pe feţele lor.

— Aţi terminat de mâncat? se răsti ea.

Tommy şi bunicul încuviinţară cu un gest al capului.

— Bine. Trebuie să vă păstraţi forţele, continuă ea, repetând, fără să ştie, cuvintele lui Tommy. Nu se ştie cât va dura.

Se apropie de cei doi.

— Bătrâne, arată-mi fruntea.

— E în regulă, spuse judecătorul Pearson.

Doar n-am s-o las să-mi facă vreo figură, îşi zise el. Nu mai ţine de data asta.

— Vreau să văd!

— Am spus că e în regulă.

Ea ezită.

— Care vasăzică, ne ţinem de glume, da?

El clătină din cap.

— Nu-înţelegi nimic, nenorocit bătrân, nu?

— Ce să înţeleg?

— Ce cumplit de vulnerabili sunteţi.

— Uite ce e, spuse judecătorul Pearson, pe tonul moralist care reuşea să-i scoată pe mulţi din sărite. Suntem prizonierii tăi. Ai pus mâna pe noi, fără să ne dai nicio şansă. M-ai lovit şi l-ai speriat pe băiat. Ne-ai aruncat în gaura asta de şoarece. Probabil că i-ai înfricoşat de moarte şi pe părinţii lui. Eşti la cârma jocului, bravo ţie. Acum ce-ar fi să-ţi vezi de treabă? Ce, sunteţi amatori? Dă-i bătaie, cucoană. Să lăsăm amabilităţile. N-are sens să prelungim lucrurile mai mult decât e necesar. Scoate-ţi banii ăia nenorociţi şi lasă-ne să plecăm acasă!

Olivia zâmbi.

— Ah, domnule judecător, nu înţelegi.

— Nu mai vorbi în dodii!

Ea clătină din cap, ca şi cum s-ar fi amuzat de cine ştie ce glumă spusă în gând.

— Bătrâne, eşti atât de naiv! Crezi că poţi scăpa de sub control răspunzând cu aceeaşi monedă. Nu fizic, ci intelectual. Te certi cu cei care te-au capturat. Îi pui să-ţi aducă tot felul de lucruri – cum ar fi o găleată. Manipulezi aranjamentul. Mâine-poimâine ai să-mi ceri şi nişte pături în plus – chiar dacă aici e suficient de cald...

— Păi, nu ne-ar mai strica vreo câteva, şi nişte perne...

— Sau să te plângi de mâncare...

— De fapt, nu se poate spune că supa şi sandvişurile sunt potrivite...

— Aţi avut la dispoziţie cinci ore şi şocul iniţial s-a mai estompat. Aţi avut puţin timp pentru a cântări situaţia. Nu pare prea gravă. Niciunul din voi nu e rănit. Podul ăsta nu-

i cel mai prăpădit loc posibil. Cât despre răpitorii voştri, ei bine, ei par puţin cam ciudaţi, dar vă închipuiţi că puteţi ajunge la o înţelegere cu ei. Dumneata cunoşti, cât de cât, situaţia – presupun că ai ascultat mărturii legate de răpiri în vreun proces, nu? În mare, lucrurile ar putea sta mult mai rău. Asta te pune pe gânduri, nu?

— Treci la subiect.

Olivia scoase un revolver masiv şi îl flutură prin aer.

— Subiectul este că mă faci să trec iar la ameninţări. Îi ştiu eu pe tipii de soiul dumitale, domnule judecător. Paznicii de închisoare sunt tot aşa. Ei cred că pot rezolva totul cu forţa. Ştiu că nu există nimic mai important decât să ţii totul sub control. Aşa stau lucrurile în puşcărie, domnule judecător, deşi probabil că dumneata n-ai fost niciodată pe-acolo. Sute şi sute din cei mai duri, răi şi violenţi criminali respectă ordinele date de o mână de gărzi în uniformă. Totul vine de la creier – autoritate, forţă, putere. La fel şi aici. Eu sunt gardianul. Voi, prizonierii. Eu trebuie să vă ţin sub control. Voi căutaţi tot felul de mici subterfugii pentru a vă păstra identitatea. Zău aşa, la capitolul ăsta am un avans bunicel în faţa voastră.

Olivia rânji, arătându-le pistolul, şi apoi îl dădu deoparte, ca în joacă.

— Nu înţelegi? Sunt o expertă.

Brusc, îşi întoarse privirea spre Tommy.

— Iată o ameninţare, domnule judecător. Am să iau băiatul.

— Ce?

— E simplu, domnule judecător. Văd că sunteţi mai puternici împreună. Poate că am să vă despart. Mai e şi un subsol în casa asta, dacă vreţi să ştiţi. Ne-am gândit deja să vă ducem acolo, dar ar fi părut o cruzime. E mai rău decât în oricare din celulele prin care am trecut. Nu e lumină. E frig, umezeală şi igrasie. Vine şi un miros de canal. Un loc foarte deprimant, plin de microbi şi cine mai ştie ce. Poate c-am să-l leg pe băiat acolo o vreme.

— Te rog, nu! Vreau să stau aici! aproape că strigă Tommy.

Judecătorul simţi cum băiatul începe aproape imediat să tremure.

— Nu va fi necesar, spuse el. Vom face tot ce ne ceri.

— Fruntea!

— Poftim, uită-te.

Olivia lăsă revolverul deoparte şi scoase o mică trusă medicală. Tamponă fruntea judecătorului cu Betadine.

— Ceva dureri de cap?

— Nu mai mult decât era de aşteptat.

— Oricum, continuă ea, să-mi spui dacă ai ameţeli.

— Aşa am să fac.

Ea strânse medicamentele şi se ridică.

— Trebuie să înţelegi ceva, domnule judecător.

— Ce anume?

— Am mai spus şi mai devreme. Asta nu-i o răpire. Nu e ceva normal. Nu seamănă cu nimic din experienţa dumitale.

Izbucni în râs.

— O să vă arăt. Fiţi atenţi. Vom transforma un lucru foarte obişnuit într-un lucru cumplit.

El o privi nedumerit.

Olivia bătu brusc din palme.

— Haideţi, băieţi, cine are nevoie la toaletă înainte de culcare?

Nici judecătorul şi nici Tommy nu răspunseră.

— Hai, zău aşa. Aveţi şansa de a evita umilinţa găleţii. Cine vrea să meargă?

Ei rămaseră în continuare tăcuţi.

— Ei bine, veţi merge amândoi. Domnule judecător, mai întâi dumneata. Ridică-te şi ieşi pe uşă. Compatriotul meu aşteaptă afară, cu pistolul lui automat cel mititel – o armă remarcabilă, domnule judecător. Ai pus vreodată mâna pe aşa ceva? Ştii, de-abia dacă face un pic de zgomot când omoară pe cineva.

Judecătorul nu ştia dacă lăudăroşenia asta se baza pe realitate sau era doar o supoziţie.

Olivia izbucni din nou în râs.

— Am ghicit ce-ţi trece prin minte, domnule judecător. Ei bine, să lăsăm deocamdată acest mic mister, da?

Schimbă brusc tonul, dintr-unul jucăuş într-unul dur:

— Ridică-te dracului în picioare şi du-te la toaletă. Eu am să rămân aici, să-i ţin companie micuţului Tommy.

— Bunicule, te rog, nu mă lăsa!

Judecătorul Pearson se ridică în picioare şi ezită.

— Mişcă, domnule judecător!

— Bunicule!

Olivia se apropie de pat şi-şi puse braţul pe umărul lui Tommy.

— Te rog, bunicule, nu mă lăsa singur. Te rog! Nu vreau să pleci! Bunicule!

— Vezi ce dificil e să alegi, domnule judecător? Te simţi rupt în două? Ce-am să fac eu în spatele dumitale? Ce se va întâmpla? Poate că ai să pleci şi când te vei întoarce băiatul nu va mai fi aici, ci jos în subsol. Poate că, dacă nu pleci, am să-l iau eu, pur şi simplu, ca să fac acelaşi lucru. Haide, domnule judecător, hotărăşte-te. Doar asta fac judecătorii, nu? Iau hotărâri. Eşti blestemat şi dacă o faci, şi dacă n-o faci. Hai, domnule judecător, ghiceşte! Ce-am să fac? Cât de crudă pot fi! Care este alegerea corectă?

— Bunicule!

— Am să mă duc, Tommy, stai liniştit. Mă întorc imediat.

— Bunicule! Te rog!

Olivia îl apucă pe băiat de umăr şi-l fixă pe bătrân.

Să te ia naiba! îşi spuse el. Se întoarse şi se grăbi să iasă pe uşă, fiecare pas părând marcat de un strigăt sau un suspin al băiatului. Fiecare sunet îi rănea sufletul şi ezită, chinuit, între tânguirile lui Tommy şi ameninţările care-i treceau prin minte. Îl zări pe Bill Lewis care rânjea, cu revolverul pregătit, aşteptându-l la jumătatea culoarului.

— Aici, spuse Lewis, făcându-i semn cu mâna. Lasă uşa

deschisă. Probabil că vrei să auzi ce se întâmplă afară.

Judecătorul se grăbi, urinând nerăbdător.

— Mai repede, domnule judecător.

Trase apa şi reveni în pod, unde Tommy plângea neîntrerupt. Răsuflă uşurat: cel puţin, nu se atinsese de el.

— M-am întors, m-am întors, m-am întors. Totul e bine, Tommy, totul e bine.

Se repezi să-l strângă în braţe pe băiat, ca să-l liniştească. Era furios la culme, în timp ce îl ţinea la piept, legănându-l.

Olivia îi lăsă în pace câteva momente, apoi reluă:

— Ei, n-a fost aşa de greu. Dar ce urmează va fi mai greu. Tommy! Ridică-te în picioare! E rândul tău!

— Se descurcă şi la găleată, spuse judecătorul furios.

— Nu, nu se poate. Acum, nu. Nu e permis.

— Vă rog, spuse judecătorul Pearson. Lăsaţi-mă să-l duc eu.

— Nicio şansă.

— Bunicule! gemu Tommy. O să mă ducă în subsol, ştiu eu!

— Poate, zâmbi Olivia. Există şi posibilitatea asta, nu? Viaţa e aşa de... schimbătoare. Să mergem! adăugă ea şi rânji.

— Nu, bunicule, nu. Vreau să stau aici cu tine. Nu trebuie să merg, nu-mi trebuie! Te rog, lasă-mă să stau aici, te rog, bunicule, te rog!

Judecătorul Pearson ştia că rugăminţile băiatului nu vor avea niciun efect asupra femeii.

— E în regulă, Tommy. Fii bărbat. Eşti în stare. Ai să reuşeşti şi totul va fi bine. Sunt sigur de asta.

Grijuliu, îl ajută pe Tommy să se ridice în picioare.

— Sunt aici. Du-te, fă-ţi nevoile şi vino imediat înapoi. Nu-ţi face griji.

Băiatul plângea amarnic, zgâlţâindu-şi umerii. Dar bunicul îl văzu dând din cap. Judecătorul Pearson îl prinse în mâinile sale şi îl întoarse spre uşă. Dintr-odată, se simţi

cuprins de o mândrie fără margini.

— Grăbeşte-te. Te aştept.

Tommy porni cu un pas hotărât spre uşă.

Olivia îi privi o clipă, apoi făcu un semn spre judecătorul Pearson.

— Stai jos!

Se conformă. Aşteptă o nouă bruftuluială din partea ei. În loc de asta însă, ea se întoarse şi ieşi grăbită din cameră.

— Hei! strigă judecătorul.

Ea dispăru şi, în urma ei, zăvorul uşii se închise cu zgomot.

— Hei, la naiba! Stai! Tommy!

Îl auzea pe băiat ţipând: „Bunicule! Bunicule!”.

Judecătorul Pearson sări în picioare. Străbătu cu paşi repezi spaţiul mic al camerei şi coborî cele câteva trepte. Începu să bată violent cu pumnul în uşa camerei.

— Adu-l înapoi! Adu-l înapoi! Tommy! Tommy! Adu-l înapoi, naiba să te ia!

Prin minte i se învălmăşeau furia, spaima, surpriza şi disperarea. Se simţea trădat şi asta îl înfuria cumplit. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Tommy! Tommy! strigă el.

Era gata să se prăbuşească lângă perete, cu sufletul distrus de sentimentul înfrângerii.

În clipa aceea, la fel de repede cum se închisese, uşa se deschise.

El întinse mâna, fără să se gândească, fericit şi uşurat într-o clipă, îndată ce zări silueta micuţă a băiatului. Apoi se opri. Tommy era ţinut strâns de Olivia, care-i pusese o mână peste gură. Imediat îi dădu drumul şi băiatul se aruncă în braţele bunicului.

Judecătorul Pearson îl cuprinse la piept pe băiatul care încă suspina şi lacrimile începură să-i curgă în neştire, amestecându-se cu ale copilului.

— Sunt aici, Tommy, nu-ţi fie frică, sunt aici. Am să am

grijă de tine, fii liniştit. Sunt aici, aici, aici...

Şopti ultimele cuvinte la urechea băiatului, liniştindu-l încet, dar sigur.

Judecătorul Pearson ridică privirea. Mângâia părul lui Tommy şi îi ţinea capul la pieptul său, dar ochii îi erau aţintiţi asupra Oliviei.

— Cine controlează situaţia, bătrâne? îl întrebă ea brutal.

— Voi.

— Începi să înveţi, porcule, replică ea.

Se întoarse şi ieşi din cameră, închizându-i în pod.

PATRU

Miercuri dimineaţa:

KAREN ŞI LAUREN

La început, cuvântul li se păru electric, încărcat cu o energie care ameninţa să le ia în stăpânire pe amândouă: răpiţi. Nu ştiuseră cum să reacţioneze. Nimic de genul acesta nu făcuse parte din experienţa lor de până atunci; nu fuseseră victimele nici unui delict şi nici nu cunoşteau pe cineva în această situaţie. Nu fuseseră agresate niciodată, casa nu le fusese jefuită şi nici maşina furată. Odată, un bărbat le urmărise de la şcoală până acasă, pe când erau în primul an de liceu, dar, când mama lor sunase la poliţie, se dovedise că persoana misterioasă era fiul înapoiat mintal al directorului şcolii. Se pierduse, era inofensiv şi până la urmă gemenele îl duseseră acasă, după ce-i dăduseră ceva să mănânce.

Astfel că, încercând să înţeleagă exact ce se întâmplase, amândouă trăiau un sentiment de confuzie. Pe lângă asta, mai era şi un fel de vină, furia împotriva lor însele, pentru că elementul de fascinaţie şi senzaţional ameninţa să minimalizeze ideea că ar trebui să se teamă pentru bunicul şi fratele lor. Totuşi, ameninţarea la adresa celor doi Tommy părea ciudat de vagă, aşa că starea de agitaţie rămânea dominantă. Porniră în grabă spre bucătărie, nemulţumite de sarcina atât de lumească de a pregăti cafeaua şi gustarea, întrebându-se cum de-i putea fi cuiva foame, cum de le puteau cere să plece din cameră şi dacă toată situaţia asta avea să le schimbe întreaga viaţă, dar mai ales întrebându-se ce se va mai întâmpla mai departe.

Karen şi Lauren puseră la fiert apa pentru cafea şi

aşezară nişte resturi de mâncare pe o farfurie din bucătărie. Auzeau vocile răstite ale părinţilor lor, însă nu reuşeau să înţeleagă ce-şi spuneau. Erau de părere că nu e frumos să tragi cu urechea intenţionat, însă faptul că, din întâmplare, se aflau în apropierea uşii deschise nu putea fi considerat drept imixtiune.

— E ceva despre faptul că trebuie să ne spună adevărul, şopti Karen. Ce-ar putea fi?

— Nu ştiu. Crezi că ne vor spune?

Karen ridică din umeri.

— Nu vor să ne spună niciodată nimic, dar tot ajung acolo până la urmă.

— Crezi că au vreun secret teribil pe care să ni-l fi ascuns până acum? întrebă Lauren, cu respiraţia tăiată.

Dintre cele două, ea era cea mai romantică.

— Mami şi tati? ripostă Karen pe un ton dur.

Ea era cea practică şi vocea sa căpăta chiar reflexe ale tonului realist, de bancher, al tatălui său.

— Ei, hai, zău aşa, continuă ea. Uită-te la ei, pentru numele lui Dumnezeu. Ţi se pare că arată a persoane care să fi avut cine ştie ce viaţă secretă?

— Păi, totul e posibil, răspunse Lauren, uşor descumpănită, neştiind cât de aproape fusese de adevăr. Îţi aminteşti de poza în care tati are părul lung şi ochelari ca bunica, iar mami poartă o rochie înflorată...

— ...fără sutien.

Izbucniră amândouă în râs.

Erau două gemene subţirele ca nişte sălcii, cu braţe zvelte, musculoase, ca şi tatăl lor, cu părul castaniu-roşcat şi ochii albaştri ai mamei lor; tot de la ea moşteniseră şi talentul pentru gimnastică. Jucau fotbal şi baschet la colegiu, făceau parte din trupa de teatru şi se luptau cu limbile străine. Karen avea stilul ei propriu de a-şi lăsa colţurile gurii; Lauren îşi tot arcuia sprâncenele. Lui Karen îi plăcea să-şi dea părul de peste faţă cu amândouă mâinile, pentru ca pe urmă să-l scuture din toate puterile.

Când reflectau, Lauren îşi lovea bărbia, asemenea unei caricaturi a unui filosof antic. Fiecare purta un lanţ de aur la gât, cu numele încrustat pe o bucată de argint, la mijloc. Aceasta era o concesie făcută celor dinafara familiei; părinţilor ei nu le fusese niciodată greu să le deosebească. Duncan afirma adeseori că era vorba de felul cum înclină capul, de o inflexiune diferită a vocii, care îl ajutau să le recunoască. Megan se gândise mereu că perfecta lor asemănare ar fi putut crea confuzie: dar erau fiicele ei şi le-ar fi recunoscut şi dintr-o mie.

Totuşi, amicii şi prietenii potenţiali erau şocaţi, găsind că asemănarea lor era descurajantă. Gemenele erau încântate. Deşi făcuseră întotdeauna parte din grupurile cele mai acceptabile, de la şcoala elementară şi până în liceu, în ultima vreme se bazaseră pe propriile lor puteri pentru a se distra. Megan observase că puţinii prieteni cărora fetele le făceau într-adevăr confidenţe erau, invariabil, dintre cei mai singuratici; copii singuri la părinţi, aleşi de gemene.

— Crezi că Tommy e bine? întrebă Lauren.

În vieţile lor dominate de rutină, existase o singură constantă care întrecea orice altceva: fratele lor.

Vorbiseră de multe ori despre clipa în care, cu mulţi ani în urmă, mama lor venise să le explice că nu ştia ce era cu Tommy, dar că era altfel decât alţi copii.

Tatăl lor le adusese un alt mesaj. El le dusese la film, mâncaseră în oraş şi apoi le adusese înapoi acasă; rămăseseră în maşină şi aşteptase până ce ele se liniştiseră şi îşi îndreptaseră toată atenţia spre el.

— Trebuie să ţineţi minte că voi vă veţi avea întotdeauna una pe cealaltă, le spuse el, însă Tommy e singur-singurel şi trebuie să-l apăraţi mereu, pentru că şi el e o parte din viaţa voastră. Toate familiile au probleme, iar Tommy va fi problema noastră.

Lauren şi Karen nu uitaseră niciodată acest lucru.

În plus, erau de părere că părinţii lor făceau prea mult

caz de neputinţa şi de momentele de rătăcire ale lui Tommy. Ele consideraseră întotdeauna că felul de a fi al fratelui lor era ceva special, unic şi minunat: „Ca un copil dintr-o carte care te poartă spre tărâmuri de vis, în Narnia sau în centrul pământului”, spusese odată Lauren. „Cred că îi place să dispară în spaţiu. Poate că e un Mic Prinţ şi, din când în când, porneşte în călătorie, călare pe un meteorit.”

Dar, deşi Lauren fusese puţin geloasă, Karen rămăsese cu picioarele pe pământ. Când Tommy intra în criză, plângând cu disperare, ţipând, în clipele de neînţeles când se arunca la pământ sau se lovea de ziduri, roşu de furie împotriva tuturor lucrurilor care îi stăteau împotrivă, Karen fusese întotdeauna aceea care, cu blândeţea şi spiritul ei practic, reuşise să-l calmeze la fel de bine ca şi mama ei. Nu făcea decât să-l cuprindă în braţe şi să-i şoptească la ureche lucruri fără sens, iar el se oprea, se liniştea şi, în cele din urmă, îşi ridica privirea spre ea, zâmbitor. Ea îi citea pasaje din Ogden Nash şi „Jabberwocky”, ori îi spunea bancuri teribile care, de fiecare dată, îmblânzeau ieşirile fratelui ei.

Nici lui Tommy nu-i fusese vreodată greu să le deosebească pe fete, chiar când încercau să-l păcălească şi îşi schimbau hainele între ele. Acesta era unul din jocurile lor preferate, iar el nu greşise niciodată.

— Sigur că da. E prea deştept pentru orice răpitor. E puternic ca o stâncă, zău aşa. Îţi aminteşti când a căzut din leagăn, pe când avea patru ani, şi şi-a scrântit încheietura, dar n-a spus nimănui de asta vreo două zile? Abia când ai văzut tu ce vânăt şi umflat era locul, mami l-a dus la doctorul Schwartzman.

— Îmi amintesc, zâmbi Lauren. Ştii, numai când are câte un moment din acela de rătăcire mă sperii, când se retrage în sine, nu spune nimic şi stă aşa, cu privirea aia fixă. Dacă i se întâmplă iarăşi şi răpitorii nu înţeleg? I-ar putea face rău.

— Bunicul e acolo. Le poate explica.

— Dacă-l lasă. Şi, oricum, s-ar putea să-i facă şi lui rău.

— Doamne, nu ştii nimic despre răpiri. Nu le e de niciun folos să le facă rău celor pe care-i răpesc. Aşa nu mai primesc bani.

— Ştiu asta. Toată lumea ştie. Dar, uneori, oamenilor li se face frică. Precis că au şi arme. Iar bunicul probabil că o să-i înfurie, pentru că e uns cu toate alifiile şi n-o să se lase fraierit. Asta mă îngrijorează.

— Unde sunt frişca şi zahărul?

— Chiar sub nasul tău, proasto!

— A, le-am găsit.

— Şi totuşi, de ce să vrea cineva să-i ia pe bunicul şi pe Tommy?

— Nu ştiu. Asta mă preocupă şi pe mine. De obicei, bogaţii sunt răpiţi. De exemplu, fiii bătrânilor miliardari. Sau vedetele de cinema.

— Cum ar putea mami şi tati să plătească?

— Păi, probabil că au destui bani.

— De unde ştii?

— Ei bine, am văzut carnetul de cecuri al tatei şi are acolo peste şapte mii de dolari.

— De obicei, răpitorii vor milioane.

— Am putea să-i împrumutăm?

— De la cine?

— Nu ştiu.

— Totuşi, de ce se ceartă?

— Chiar aşa. Şi de ce n-au chemat poliţia? Te-ai gândit la asta?

— Mda, la televizor poliţiştii sunt anunţaţi oricum.

— Da, ştiu. Sau vreun detectiv particular, ca Spenser sau Magnum.

— Crezi că vor face şi ei la fel?

— Nu ştiu. Nu cred să fie vreun detectiv particular în Greenfield. Precis că nu e niciunul care să semene cu tipii ăia.

— Crezi că va trebui să mergem la şcoală mâine?

— La asta nu mă gândisem.

— Săracul Tommy. Precis că e speriat.

— Mda, probabil. Crezi că i-au legat?

— Nu. Mă rog, poate la picioare. Presupun că răpitorii nu ştiu cât de repede pot să alerge.

— Mda. Mai repede decât tine, grăsuno.

— Păi avem amândouă aceeaşi greutate, aşa că mai bine uită-te la tine.

— Nu, nu-i adevărat. Eu am slăbit două kilograme şi jumătate. Dar nu ţi-am spus.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

— Presupun că e din cauză că ai mâncat atâta grapefruit. Puah!

— Oricum, el tot e mai rapid decât noi amândouă.

— Şi dacă îl omoară?

Terminând de pus întrebarea, Lauren duse mâna la gură. Reluă pe un ton precipitat.

— ...Nu, nu, nu, nici să nu te gândeşti la asta. Nu-mi vine să cred că am spus aşa ceva.

— Dar dacă se întâmplă? întrebă Karen.

Se priviră una pe alta şi simţiră lacrimi în colţul ochilor. Într-o clipă se şi cuprinseră în braţe.

— N-am să-i las, plânse Lauren. N-am să-i las. E doar un băieţel şi nu e drept să se întâmple un asemenea lucru.

— Trebuie să facem ceva, spuse Karen. Dacă i se întâmplă ceva lui Tommy... La naiba, nici eu nu accept. N-am să-i las.

— Dar ce putem face?

— Nu ştiu. Însă, dacă îi fac lui Tommy chiar şi cel mai mic rău, am să... am să... ei bine, am să-i omor.

— Exact. Nu se pot juca ei cu noi. Îţi aminteşti cum îl mai bătea Alex Williams pe Tommy? Ei bine, l-ai aranjat tu.

— Nici nu credea că am să-l pocnesc.

Karen zâmbi.

— Nu-şi imaginează aşa ceva, pentru că eşti fată şi doar o adolescentă. Ei bine, nu suntem chiar aşa de mici. Am putea fi în armată dacă am dori.

— Trebuie să ai optsprezece ani pentru asta.

— Şi ce dacă, nouă luni nu înseamnă aşa de mult. Oricum, te lasă şi mai înainte, dacă sunt de acord părinţii. Îţi aduci aminte de tipul care a venit la sala de festivităţi, pentru recrutări?

— Exact.

— Ssst, ai observat?

— Ce anume?

— S-au liniştit. Nu se mai ceartă.

— Crezi că e cazul să mergem înăuntru?

— Aşa cred.

Dar, înainte ca ele să apuce să facă vreun gest, îl auziră pe tatăl lor care le chema.

Se aşezară pe canapeaua aflată în faţa părinţilor. Rămaseră, tăcute, aşteptând o explicaţie.

Megan vorbi prima.

— Fetelor, nu avem prea multe informaţii, dar iată ce vă putem spune: Tommy şi bunicul au fost luaţi cu forţa de nişte persoane. Nu ştim unde se află şi nici ce vor. Deocamdată. L-au sunat pe tatăl vostru şi au vorbit cu el exact înainte să vină acasă. Au spus că vor mai lua legătura cu el. De fapt, asta aşteptăm.

— Sunt sănătoşi?

— Ni s-a spus că amândoi sunt bine. Nu cred că au de gând să le facă ceva rău, nici lui Tommy şi nici bunicului, până când... – ezită – ... mă rog, pur şi simplu nu ştiu ce planuri au. Vor bani.

— Cât?

— Încă nu ştim.

— De ce nu sunaţi la poliţie? întrebă Lauren.

Duncan trase brusc aer în piept. Începe circul, îşi spuse el.

— Ei bine, ne-au ameninţat sau, mai bine zis, au

ameninţat că Tommy şi bunicul vor suferi dacă anunţăm poliţia. Aşa că, pentru moment, cred că nu e bine s-o facem.

— Dar poliţiştii ştiu cum să trateze cu răpitorii...

— Credeţi că poliţia din Greenfield ne-ar putea ajuta?

— Păi, nu, dar poate poliţia statală, sau FBI-ul...

Ar trebui să le spun totul chiar acum, îşi zise Duncan şi aruncă o privire spre Megan.

— Nu, Lauren, mai întâi să aşteptăm.

— Să aşteptăm! Cred că asta e...

— Fără comentarii, o întrerupse Duncan.

Lauren se lăsă furioasă pe spate, iar Karen se aplecă spre ei.

— N-are nicio logică, spuse ea. Poliţia ne-ar putea ajuta. Dacă nu avem destui bani pentru răpitori?

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem despre ce e vorba.

Se lăsă tăcerea, până când Karen vorbi din nou.

— De ce, mami, de ce s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu, draga mea.

Karen clătină din cap.

— N-are nicio logică.

Linişte.

Karen se întinse şi o apucă pe Lauren de mână. Amândouă se aşezară mai bine pe canapea. Karen se simţea mai puternică dacă simţea atingerea surorii sale. Lauren îi strânse mâna pentru a-i da curaj.

— E fără sens. Credeţi că suntem nişte copii şi că nu ne puteţi spune, dar Tommy e fratele nostru şi nu înţelegem nimic. Nu e cinstit şi nu-mi place. Credeţi că e bine să nu ştim, dar noi suntem de altă părere. Credeţi că nu putem suporta adevărul, dar e fratele nostru şi vrem să dăm o mână de ajutor. Şi cum am putea, dacă nu ştim nimic?

În acea clipă, Lauren începu să plângă, de parcă pledoaria surorii sale ar fi fost şi a ei. Karen avea şi ea ochii roşii, fiind gata să izbucnească în lacrimi.

Megan simţi că i se rupe sufletul. Se aşează între cele

două fete şi le cuprinse pe amândouă cu braţele, strângându-le la piept.

Duncan se ridică şi veni să se aşeze lângă Karen, aşezându-şi braţele peste cele ale familiei înlănţuite.

— Ai dreptate, spuse el pe un ton care se dorea normal. Nu v-am spus nici jumătate despre ce e vorba.

O privi pe Megan.

— Ar trebui să ştie şi ele, îi spuse.

Ea încuviinţă cu un gest al capului.

— Îmi pare rău, ai avut dreptate. Hai să le spunem.

Le ţinea strâns în braţele ei, dar le simţi încordându-se şi îndreptându-şi atenţia spre tatăl lor.

— Nici nu prea ştiu de unde să încep, rosti el, dar mai întâi am să vă dau nişte răspunsuri. Motivul pentru care nu am chemat poliţia să ne ajute este că eu, noi, mama voastră şi cu mine ştim cine sunt răpitorii.

— Îi cunoaşteţi?

— E vorba de o femeie pe care am cunoscut-o amândoi acum optsprezece ani. Înainte să vă naşteţi voi.

— Cum?

— Împreună cu ea, făceam parte dintr-un grup de radicali.

— Ce-e?

— Radicali. Ne credeam revoluţionari. Aveam de gând să schimbăm lumea.

— Voi doi?

Duncan se ridică şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat.

— N-aveţi idee care era situaţia, spuse el. Războiul a fost de vină. Era nedrept şi diabolic, iar întreaga naţiune înnebunise. Era în 1968. Pe camioane se lipeau afişe şi poze cu puşcaşii marini, iar deştepţii de la ambasadă făceau pe nebunii; mai era şi imaginea aceea cu vietnamezul împuşcat. Pe urmă, a fost ucis Martin Luther King, împuşcat pe când vorbea dintr-un balcon din Memphis, au mai fost şi mişcările de stradă din Newark şi

Washington şi restul. Au fost obligaţi să aducă mitraliere pe scările Capitoliului. Părea că întreaga ţară atârnă de un fir. Pe urmă, a fost împuşcat Bobby Kennedy – chiar acolo, la televizor, de parcă ar fi fost cine ştie ce emisiune teribilă – şi aveai impresia că nimic nu se mai putea întâmpla fără violenţă. După aceea, a fost Convenţia Republicană de la Chicago. Nu vă puteţi imagina cum a fost, poliţiştii arătau ca nişte trupe de asalt şi copiii sângerau pe străzi. Parcă înnebunise lumea. În fiecare seară, la ştiri, acelaşi lucru. Bombe, lupte de stradă, demonstraţii şi război. Iarăşi şi iarăşi. Războiul era pretutindeni. Asta nu înţelegea nimeni. Război era şi aici, la fel ca acolo.

Ezită, apoi repetă încetişor:

— O mie nouă sute şaizeci şi opt.

Duncan respiră adânc, îşi adună gândurile şi continuă povestea:

— Iar noi îl uram. Credeam că trebuie oprit. Am încercat cu mitinguri. Am încercat cu demonstraţii. Şi totuşi, continua. Nimeni nu voia să ne asculte! Nimeni! Nici nu vă puteţi imagina ce groaznic era. Nimănui nu-i păsa! De parcă războiul ajunsese să fie un simbol al întregii societăţi putrede. Nimic nu mergea. Nimic nu era cinstit. Aşa că ne-am gândit că societatea trebuie să se schimbe. Şi ne-am gândit că e cazul s-o distrugem, pentru a o lua de la început.

Credeam sincer în toate astea. Eu cel puţin credeam. Pare o copilărie prostească şi depăşită, dar atunci era ceva real şi ne-am gândit că trebuie să murim pentru a aduce schimbarea. Noi înşine eram puţin mai mari decât nişte copii, dar credeam. Doamne, cum mai credeam!

...Şi trebuie să înţelegeţi că atunci am cunoscut-o pe Olivia.

Făcu o pauză, părând să reflecteze.

— Olivia avea planuri. Planuri mari, care făceau apel la romantismul din noi. În loc să ne lăsăm bătuţi şi ameţiţi cu gaze lacrimogene, aveam în sfârşit să le răspundem aşa

cum meritau! Mai rău, era genul de om care te putea convinge să faci orice. Când Olivia propunea ceva, părea cât se poate de firesc ca acel lucru să se întâmple aşa cum spusese. Era frumoasă, deşteaptă şi ageră. Ne-a îmbrobodit pe toţi – poate cu excepţia mamei voastre. Ne juca pe degete, pe fiecare în altfel. Cu mine folosea sarcasmul, ruşinea, umilinţa. Îmi arunca momeala, pentru a mă forţa să acţionez. Cu ceilalţi se folosea de sex, argumentaţii, logică – de tot ce avea.

Fetele veniseră mai aproape, cu privirile aţintite asupra tatălui care, în faţa lor, se frământa şi încerca să le dea o explicaţie.

— Împreună cu ea, am făcut ceva, rosti Duncan, alegându-şi cu grijă cuvintele. Noi – nu, mai ales eu, pentru că mama voastră a fost tot timpul împotrivă – am mers pe calea a ceea ce noi credeam că e o revoluţie. Un mod de a da o lovitură chiar în inima societăţii pe care o uram aşa de mult. Ah, m-am lăsat al naibii de bine convins că făceam ceea ce era drept, corect şi potrivit. Şi, desigur, nu era o crimă. Nu, nu ne puteam numi criminali. Eram revoluţionari. Era un simplu act de zel revoluţionar.

Se întoarse cu spatele, dar continuă să vorbească.

— Eram atât de naiv! Eram doar un student prostuţ, cu idealuri aiurite şi, din cauza mea, amândoi ne-am trezit implicaţi în ceva ce ne depăşea cu mult puterile.

Ezită.

— Nu, spuse Megan. Nu, aici greşeşti.

Duncan se întoarse şi o privi.

— Niciodată n-a fost o prostie să vrei să schimbi lucrurile. Niciodată n-a fost o prostie să vrei să înceteze războiul, spuse ea şi respiră adânc. Numai că am urmat un lider nepotrivit, atât şi nimic mai mult. N-am gândit cu mintea noastră.

— Olivia? întrebă Karen.

— Era foarte convingătoare, spuse Megan. Nici nu vă puteţi imagina. Mai ales când erai pregătit pentru a fi

convins.

— Eu tot nu înţeleg, spuse Lauren. De ce nu putem chema poliţia s-o aresteze pe femeia asta?

Duncan îşi feri privirea.

Megan respiră adânc.

— Lucrul ăsta pe care l-am făcut noi... Ei bine, ea a fost prinsă şi arestată. Noi am scăpat. Acum optsprezece ani.

— Dar...

Megan începu să vorbească mai repede.

— Ea nu le-a spus niciodată cine a mai fost implicat. Dacă ne-am duce la poliţie, probabil că ar face legătura între noi şi ea.

— Dar s-a întâmplat acum optsprezece ani, iar acum totul e altfel!

— Un singur lucru a rămas la fel, rosti Duncan brusc.

Cele două fete se întoarseră spre el, iar Megan se uită în altă parte.

— Au murit cinci oameni.

Fetele se holbară la tatăl lor.

— Tu i-ai... începu Lauren.

— Nu. Mă rog, cel puţin nu direct. Am omorât eu pe cineva? Nu cu arma. Dar dacă am fost implicat? Da.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Karen.

Duncan trase aer în piept.

— Am încercat să jefuim o bancă.

— Ce-ee?

— Am încercat să jefuim o bancă. Intenţionam să dăm lovitura exact când o maşină blindată aducea bani şi bunuri de la o uzină de produse chimice. Vedeţi voi, uzina chimică era asociată cu corporaţia care producea napalm...

— Şi ce dacă?

— Trebuie să înţelegeţi. Napalmul se folosea în război şi...

Ezită.

— Într-adevăr, reluă el, acum mi se pare o nebunie.

— Dar de ce o bancă?

— Să facem rost de bani. Să cumpărăm arme şi să ne facem propagandă. Să facem în aşa fel încât grupul nostru să devină cunoscut.

— Asta chiar că am reuşit, şopti Megan cu amărăciune în glas.

— Dar, tati... începu Lauren.

— Uite, înţeleg că explicaţiile par stupide, dar asta este.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă temătoare Karen.

Duncan oftă.

— A mers prost din prima clipă. Paznicii băncii nu şi-au aruncat armele, aşa cum credeam noi. Au început să tragă. Doi din ei au murit, ca şi trei din grupul nostru. A fost un dezastru. Eu conduceam camioneta cu care trebuia să fugim. Am văzut ce s-a întâmplat şi, în loc să mă duc să-i ajut, am plecat. Am avut mare noroc, am găsit-o pe mama voastră şi ne-am întors în est, încercând să uităm. Ne-am ascuns. Am uitat. Lumea s-a schimbat. Şi iată-ne ajunşi aici.

— Dar de ce nu ne putem duce la poliţie acum? repetă Lauren.

Se oprise din plâns, frământată de curiozitate.

— Pentru că ar trebui să merg la închisoare.

— Ah...

Întreaga familie rămase tăcută timp de câteva clipe. Duncan ştia că fetele mai au încă multe întrebări, dar că le vor păstra pentru mai târziu.

— Ei bine, rosti Karen pe un ton surprinzător de hotărât, cred că asta înseamnă că va trebui să ne descurcăm singuri. Suntem în stare? Să le dăm ce vor şi să terminăm odată.

Duncan şi Megan dădură din cap.

— Aşa sper, spuse Megan încet.

Judecătorul Pearson deschise ochii şi începu să clipească din cauza luminii puternice care inunda camera. Era înţepenit; parcă o mână uriaşă i-ar fi prins gâtul, ca-ntr-o

menghină, în somn. Cu grijă îşi schimbă poziţia, încercând să nu-şi deranjeze nepotul care dormea mai departe, cu gura întredeschisă şi capul în poalele bunicului său. Prin somn, băiatul scoase un sunet chinuit şi îşi scutură mâinile pe lângă faţă, ca şi cum ar fi dorit să risipească vreun vis urât ori să îndepărteze cine ştie ce început de coşmar; apoi se răsuci şi căzu iarăşi într-un somn adânc. Judecătorul se strecură cu grijă mai la o parte, apoi luă o pătură şi o aşeză peste băiatul care oftă şi continuă să doarmă.

Preţ de o clipă, judecătorul se gândi să stingă lumina din tavan, apoi renunţă. Nu dorea ca băiatul să se trezească pe întuneric şi să se sperie.

Aruncă o privire pe ceasul de la mână. Era trecut de două dimineaţa.

Sunt un bătrân care nu doarme bine noaptea şi pe urmă moţăie în timpul zilei. De parcă tot trupul ar fi început să mi se năruiască. Nimic nu mai merge ca altădată. Se gândi la sine ca la o pendulă veche, preferată, cu arcuri, leviere şi greutăţi care se amestecă şi se lovesc una de alta pentru a dirija timpul, şi nu ca unul din ceasurile acelea moderne cu cuarţ, cu afişaj digital şi mişcări precise, controlate de un microprocesor computerizat.

Îşi roti privirea de jur-împrejurul camerei pentru a suta oară. Ei bine, încă n-am ajuns la ultimul ticăit.

Ciuli urechea, dar în toată casa nu se auzea niciun zgomot, în afara respiraţiei regulate a nepotului său. Îl uimea reacţia trupului copilului: fusese atât de speriat, iar acum îşi revenea. Până acum, copilul a fost puternic. Dar mă tem că răul abia acum ar putea să înceapă. Nu ştiu cât de rezistent va mai putea fi.

Se înfioră, amintindu-şi cum mersul la baie devenise un fiasco.

Femeia aceea mi-a arătat ceva, îşi zise el. Mi-a arătat că poate fi crudă, că ştie să se joace cu minţile oamenilor. Era o demonstraţie impresionantă de control, care scotea în evidenţă foarte eficient poziţia lor extrem de delicată.

Probabil că nu există niciun subsol umed, întunecat şi igrasios, aşa cum le spusese ea, dar ameninţarea lui a fost la fel de eficientă ca şi cum ar fi fost reală, poate chiar mai mult. Îşi puse în minte să fie atent la astfel de manipulări; oblig-o să rămână la nivelul lucrurilor palpabile, îşi spuse el. Forţeaz-o să se ocupe de lucruri reale. N-o lăsa să apeleze la imagini înspăimântătoare, care nu fac decât să-ţi slăbească hotărârea.

Judecătorul Pearson clătină din cap. Dacă ar fi vorba numai de mine, le-aş spune să-i dea bătaie, să mă împuşte şi cu asta să-i ia naiba.

Îşi coborî privirea spre Tommy şi, pe negândite, îi trecu mâna prin păr. Dar nu e vorba numai de mine şi nu le pot permite să ne despartă. Acesta va fi primul teren de luptă, decise el, chiar dacă ei încă nu ştiu asta. N-am să permit să fim despărţiţi, nici măcar o clipă – indiferent câte arme ne ameninţă. Poţi câştiga bătălia asta, se încuraja el, iar apoi, după ce vei începe să obţii câte o mică victorie, vei putea reflecta la felul în care ai putea câştiga cea mai mare bătălie. Ei umblă după bani. N-o să arunce pe fereastră atuurile numai bune de târguială, doar ca să facă o banală demonstraţie de forţă.

Luarea acestei decizii îi dădu puteri. Constată că mâna îi alunecase, din neatenţie, pe umărul lui Tommy şi acum simţea mişcările ritmice ale trupului copilului sub pătură. Zâmbi. Practic, e imposibil să vezi un copil şi să nu-ţi vină să-l mângâi pe cap ori să-i aşezi pătura mai bine sub bărbie, îşi zise el.

Apoi se aşeză pe celălalt pat şi-şi lăsă gândurile să rătăcească, visând cu ochii deschişi în acele ore ale dimineţii.

Întâi se gândi la soţia lui, ceea ce era normal, pentru că o recunoştea în multe din trăsăturile copilului. Fu bucuros că ea nu mai trăia, ca să-şi facă griji pentru ei. Era un gând egoist, dar asta era situaţia; nu-l putea schimba. Îşi aminti înmormântarea ei şi cât de prost se simţise, jenat că trăia,

că trebuia să strângă mâini şi să întâmpine prieteni vechi. Era într-o după-amiază de toamnă timpurie şi frunzele abia începeau să se îngălbenească. Dar fusese foarte cald şi îşi amintea că se încinsese şi că nu se simţise deloc bine în costumul negru. Dorise să şi-l scoată şi să strige că totul era o greşeală – numai un prost nu şi-ar fi dat seama că se încurcaseră lucrurile. Judecătorul nu ascultase cuvintele pastorului şi nici şirul neîntrerupt de condoleanţe de la musafiri. În schimb, urmărise cum norii grei, cenuşii, ce se adunau departe, deasupra munţilor, prevesteau o furtună teribilă şi spera, în sinea lui, că ploaia se va îndrepta spre el, norii se vor sparge chiar deasupra capului său şi valuri de ape îl vor înghiţi. Gemenele fuseseră cele care îl trăseseră de cot, luându-l de lângă mormânt, iar el îşi amintea cum le simţise tinereţea trecând prin el. Nu plouase. Ziua fusese caldă şi însorită, iar viaţa mersese mai departe.

Şi totuşi, i se păruse absurd ca el să-i supravieţuiască – şi acest lucru încă îl preocupa. De-a lungul anilor petrecuţi împreună, nu se gândise niciodată la această posibilitate. Fusese convins, cu acea siguranţă născută dintr-un soi de prostească aroganţă masculină, că va muri primul şi că era important ca ea să aibă tot ce-i trebuia. Toate plăţile lor de asigurare fuseră făcute în acest sens; testamentele lor cuprindeau doar câteva prevederi minime, pentru cazul în care ea ar muri înaintea lui. Îşi amintea cât de prost se simţise când, în cabinetul doctorului, îşi dăduse efectiv seama că ea nu mai era. Îl privise, peste masă, pe doctorul cu halat alb şi îşi spusese: e o idioţenie, cu siguranţă că vom putea aranja să schimbăm situaţia. Nu sesizase absurditatea părerii că moartea era doar o altă problemă juridică.

Zâmbi, amintindu-şi de toate astea.

Problema cu legea este că te forţează să vezi totul din perspectiva precedentelor şi a deciziilor; totul poate fi revizuit. Cuvinte şi sentinţe date cu sânge rece, rigide,

menite să constrângă toată infinita varietate creată de omenire în cadrul unor reguli fixe. Ea observase dintotdeauna impactul acestor cuvinte de lege asupra oamenilor. Astfel dăduse viaţă legii. Atâtea decizii, atâta viaţă şi libertate, atâţia ani în care răspunsese la întrebări despre vină şi inocenţă, iar ea fusese o parte integrantă din toate acestea, până când murise şi el nu mai putuse continua.

Asta se întâmplase cu zece ani în urmă, iar el încă era în viaţă. Am crezut că voi pune mâinile pe piept şi voi muri, dar nu s-a întâmplat aşa şi asta mă surprinde şi acum.

Ce n-aş da să fie şi ea aici. Ar mânca-o de vie pe căţeaua aia.

Gândul acesta îl făcu să zâmbească, deşi ştia că e departe de adevăr.

Judecătorul se lăsă pe spate pe pat şi se ghemui sub pătură. E frig, îşi zise el. În seara asta va fi brumă şi va ninge în curând. În cameră e frig, pentru că pereţii sunt subţiri şi aerul rece pătrunde prin locul acela de care nu trebuie să uit.

Se întrebă ce fel de casă era aceasta. Probabil o fermă veche, cu două etaje pe centru şi aripi pe ambele părţi.

Şi, probabil, izolată în pădure, fără vecini sau circulaţie rutieră, îşi spuse el înfuriat.

Ei bine, îşi spuse apoi, respirând adânc, nu face nimic. Niciun loc nu poate fi atât de departe de civilizaţie încât să nu poată fi găsit. Niciun loc nu e atât de izolat încât legea să nu ajungă până acolo.

Timp de o clipă, îi revăzu în minte pe răpitori şi se înfurie. Nici măcar n-au pus pe cineva de pază la uşă. Sunt aşa de siguri de ceea ce fac, încât s-au dus cu toţii la culcare. Nu se tem de Tommy şi de mine, nu se tem de Megan şi de Duncan, nu se tem de poliţia care îşi va face apariţia în forţă, pe uşa principală, să-i trimită drept în iad, din partea mea.

Se simţi puţin ruşinat de acest ultim gând. Ar trebui să

vreau să fie arestaţi şi judecaţi. Ar trebui să le doresc să fie înghiţiţi de sistem.

Dar am fost judecător timp de treizeci de ani şi n-am încredere în propria mea profesie. Nici cât negru sub unghie.

Era surprins de propriul său cinism. Reveni cu gândul la situaţia existentă.

De ce sunt aşa de siguri pe ei? Ar trebui să fie neliniştiţi, asudaţi, nerăbdători. Ar trebui să nu-şi găsească locul, să nu poată dormi de grijă. În loc de asta, era o linişte desăvârşită, ca în casa unei familii tipice de la o margine de oraş, care se odihnea ca să-şi refacă puterile pentru încă o zi obişnuită.

Nu înţelegea. Era normal să stea de veghe. Era normal să rămână la pândă.

Nu se tem să se arate în faţa noastră. Asta e complet anormal.

Judecătorul Pearson se răsuci, chinuit, pe patul tare.

La tribunal audiase zeci de cazuri de răpire şi sechestrări de persoane de toate genurile, timp de treizeci de ani. Încercă să-şi amintească detalii şi să descopere ce cazuri semănau cu acesta, dar constată că nu se putea concentra; nu se putea gândi decât la femeia aceea şi la zâmbetul răutăcios pe care-l abordase când se oprise în faţa lor, în parcare.

Ce au făcut? Ne-au luat cu forţa, iar ea se poartă de parcă ne-ar cunoaşte – pare că ştie mai multe despre noi.

Simţi răcoarea nopţii şi îşi strânse mai bine pătura.

E foarte periculoasă, îşi zise. Ceilalţi, în ciuda armelor pe care le au, sunt mai puţin primejdioşi. Nu au forţa ei. Ea îmi va spune ce se întâmplă, face parte din felul ei arogant de a fi. Ea va dicta regulile.

Se întoarse pe partea cealaltă. Nu putea închide ochii şi, în loc de asta, privea fix becul aprins, aşteptând să vină dimineaţa.

Olivia Barrow, goală, se strecură jos din pat.

Răcoarea nopţii îi făcu pielea de găină pe braţe şi picioare şi se înfioră, trase o pătură de pe pat şi şi-o aruncă pe umeri, ca pe o mantie. Îl privi pe Bill Lewis care se mişcă uşor şi adormi la loc. Era un amant plicticos, gâfâia tot timpul, se chinuia, încerca să atragă atenţia. Sare pe mine de parcă ar fi vorba doar de un simplu act de reproducere şi, după orgasm, cade lat. Cuprinsă brusc de tristeţe, îşi muşcă buza, gândindu-se la clipele petrecute alături de Emily Lewis în pat.

Se duse la fereastră şi privi afară, spre întunericul luminat doar de razele lunii. E lună de iarnă, îşi spuse ea; lumina ei e lumina morţii. Face totul să pară mai rece, ca lovit de brumă. Fereastra dădea spre un mic câmp acoperit cu iarbă, ce ducea până la linia pădurii, la vreo cincizeci de metri distanţă. Avea impresia că se află la marginea oceanului; arborii păreau spuma valurilor. Odată ajuns acolo, te puteai pierde în orice moment.

Eu însă, nu. Am străbătut prea des proprietatea ca să se mai întâmple aşa ceva. Prima dată a fost cu prostănacul acela de agent imobiliar, care se încăpăţâna să-mi arate ceva mai aproape de oraş. Îi înghiţise povestea destul de repede: proaspăt divorţată, scriitoare, avea nevoie de o atmosferă de calm total, de linişte şi izolare. Vederea teancului de bani eliminase, cu siguranţă, posibilitatea altor întrebări. Şi apoi de alte zeci de ori, până când m-am familiarizat pe deplin cu toate ascunzişurile.

Olivia îşi lăsă gândurile să se întoarcă la evenimentele acelei zile. Păreau ciudat de segmentate, de parcă trecuseră zile sau chiar săptămâni şi nu doar câteva ore.

Totul fusese remarcabil de uşor. Am avut prea mult timp la dispoziţie pentru a face planuri, aşa că, acum, nimic nu mai trebuie să meargă prost. M-am gândit la asta chiar din prima zi, când mi-au închis uşa în faţă.

Zâmbi. Îşi aminti cum poliţiştii crezuseră cu toţii că, după ce va gusta puţin din viaţa de puşcărie, se va muia şi

le va spune tot ce doreau să ştie.

Îşi amintea de un agent FBI, şmecher nevoie mare, cu costumul lui cenuşiu şi cămaşă albă, cu părul tuns scurt, milităreşte, şi o conversaţie plină de teorii despre revoluţie şi conspiraţii. De obicei, se aşeza de cealaltă parte a mesei micuţe, în faţa ei, ca să-i ţină un discurs despre cum ar fi putut să-şi uşureze situaţia. „Te putem ajuta, îi spusese. Aranjăm să ţi se reducă pedeapsa şi pe urmă începi o viaţă nouă. Haide, domnişoară Barrow, eşti deşteaptă, eşti frumoasă. Nu-ţi irosi viaţa. Crezi că locul tău e aici, printre târfe şi drogate? Or să te mănânce de vie. Or să-ţi jupoaie pielea asta albă şi frumoasă, bucăţică cu bucăţică, în fiecare zi, până ce n-o să mai rămână nimic din ea. Ai să ajungi bătrână, urâtă şi terminată. De ce? Spune-mi, de ce?” Agentul se aplecase spre ea, privind-o pieziş, ca un dihor, aşteptându-i răspunsul.

Îl scuipase în faţă.

Amintirea o făcu să zâmbească, plină de satisfacţie. Omul fusese foarte surprins. Asta îi amintea de un moment din vremea liceului, când refuzase să-l lase pe căpitanul echipei de fotbal să se bucure de trupul ei.

Închisoarea n-o speriase câtuşi de puţin. Se aşteptase la o bătaie, poate două, pentru ca apoi să fie acceptată în silă. În sufletul ei, ştiuse că toate târfele şi drogatele acelea aveau să vină la ea, în cele din urmă, şi că ea va deveni şefa lor.

Oricât ar părea de ciudat, deşi nu fusese capabilă să-i spună asta agentului FBI – şi nici tatălui ei, ale cărui lacrimi nu reuşea să le înţeleagă, avocatului, care se supărase atât de rău pe ea când refuzase să fie apărată, sau judecătorului care, plin de furie, o condamnase după ce-i ţinuse o lecţie inutilă despre respectul pe care ea îl datora sistemului – abia aşteptase să ajungă la închisoare.

Cel mai greu lucru, în primele zile de închisoare, fusese să se adapteze – nu atât la constrângere, cât mai ales la spaţiul limitat. Fusese pusă singură într-o celulă din

sectorul numit „de clasificare”. Înţelesese repede că acolo avea să-şi petreacă timpul, până când direcţiunea închisorii urma să stabilească exact ce fel de prizonieră era. Celula avea un pat, o chiuvetă şi toaletă. Doi metri şi jumătate lungime pe doi lăţime. Străbătuse această distanţă o dată, de două ori, apoi nici nu ştiuse când ajunsese la o sută. Ignora gratiile, nu-i păsa de sunetele obişnuite pentru o închisoare, ritmul aproape constant al strigătelor şi urletelor, ecoul paşilor, zăngănitul barelor metalice care se deschideau şi apoi se închideau. În depărtare se auzea mereu bâzâitul uşilor acţionate electronic. Bzzz, tranc, tranc, bzzz, tranc, tranc. Ritmul închisorii. Zgomotul care măsura dimensiunile spaţiului şi limitele mişcării.

Clătină din cap, ca să scape de această amintire.

Îşi închipuia că o să mă clasifice *pe mine,* râse în sinea ei.

La prima masă luată în cantina închisorii, terminase de mâncat şi aruncase brutal la podea tava metalică, făcând-o praf. Aruncase o cană cu cafea în capul primului paznic ce se îndreptase spre ea şi sărise pe cel de-al doilea, o femeie, căreia îi rupsese falca.

M-am clasificat singură.

Îşi amintea bătaia pe care o primise. N-o duruse deloc. Zâmbi şi clătină din cap – era o minciună. De fapt, m-au bătut măr. Eram toată numai dungi şi vânătăi şi aşa am rămas o lună întreagă. Am crezut că n-o să mai pot umbla niciodată.

Dar nu m-au putut răni în interiorul meu. Asta era important să le arăt. N-au reuşit niciodată să controleze nimic, în afară de uşile care se deschideau şi se închideau. Îşi aminti din nou de agentul FBI: vorbise despre o „detenţie mai uşoară”. Totul fusese uşor. Din prima şi până în ultima clipă.

Observă o mişcare uşoară în dreptul lizierei pădurii şi urmări mai departe cele cinci sau şase căprioare ieşite pe

câmpul luminat. Ce viaţă teribilă, îşi zise ea. O căprioară nu ştie decât frica. O ia la goană la cel mai mic zgomot, îngheaţă iarna, suportă păianjeni şi muşte vara. Când se linişteşte căprioara? Toamna nici vorbă, căci atunci începe vânătoarea şi fiecare şmecher, din New Jersey până în Canada, pune mâna pe armă pentru asta. Ce ruşinoasă trebuie să fie moartea unei căprioare: ucisă de cine ştie ce războinic de vacanţă care, în realitate, a avut noroc că nu s-a împuşcat pe sine, pe partenerul său ori vreo vacă paşnică din împrejurimi. Sau, poate, moartă în plin elan, încercând să scape cu fuga, lovită pe şosea de vreun om de afaceri pe jumătate beat la volan, apoi târându-se cu picioarele tremurând până în tufişuri, ca să moară singură, în chinuri, în timp ce porcul urlă de furie că i s-a stricat fenderul. Căprioarele îşi măsoară întreaga viaţă în momente de panică. Animale absurd de timide, deşi frumoase la lumina lunii.

Continuă să le privească; acum păşteau, ridicând din timp în timp capetele, atente la tot ce se putea ascunde în noapte. După câteva clipe, grupul ajunsese la cel puţin douăzeci de animale, strânse în spaţiul deschis în faţa ochilor ei. Când, în cele din urmă, ceva le deranjă, plecară în goană, sărind şi ţopăind peste pajişte, ca unduirile vântului peste apele unui heleşteu.

După ce căprioarele dispărură în pădure, Olivia îşi alungă orice alt gând şi reveni la prizonierii din pod, apoi la Megan şi Duncan.

Oare plâng? se întrebă ea. Îşi petrec noaptea printre suspine? Sau stau şi se holbează neajutoraţi unul la celălalt? Au habar de ce li se pregăteşte?

Aruncă din nou o privire spre Bill Lewis şi îşi propuse să-l tachineze pe Ramon, să-i aducă dorinţele mai aproape de punctul de fierbere. Cred că mă doreşte, îşi zise ea. Cred că şi pe Bill îl doreşte. Îi ascultă sforăitul şi îşi spune că era bine să ţină la respect pasiunea bărbatului.

Dacă păstrez tensiunea, atunci nu vor avea timp să

observe ce fac în realitate. Trebuie să-i lovesc şi să-i zgâlţâi bine. Toţi bărbaţii sunt la fel, nu-s în stare să vadă dincolo de mădular.

Ceea ce fac, de fapt, mă priveşte numai pe mine – pe nimeni altcineva. Ei mă vor ajuta atâta timp cât vor crede că e vorba de altceva şi pe urmă vor fi prea surprinşi să mai poată înţelege la ce au participat.

Iar eu voi fi iarăşi singură.

Se ridică, lăsând pătura să cadă pe podea şi savurând mângâierea razelor lunii pe trupul gol.

Aproape că simţea noaptea pătrunzând-o, lovind-o încet, languros. Cu stomacul încordat şi respiraţia mai iute, se lăsa purtată în ritmul nopţii ce o umplea de strălucire, începu să-şi mişte şoldurile şi îşi desfăcu uşor picioarele, simţind atingerea aerului tare, ca pe o mângâiere. Se cuprinse strâns în braţe, ca pentru a ţine mai aproape un nou iubit.

Odată cu primele raze ale dimineţii, Duncan privi de jur-împrejurul salonului casei şi se gândi la problemele acelei zile. Megan adormise, până la urmă, pe canapea. Pe fete le trimisese sus, în camera lor, cândva după miezul nopţii. Nu se auzea niciun zgomot dintr-acolo; nu ştia dacă dormeau, dar aşa presupunea, căci capacitatea adolescenţilor de a dormi, indiferent ce greutăţi le stau în cale, mai fusese verificată în această casă.

Duncan zăcea într-un fotoliu. Se trezi urmărind mişcarea înceată a unei umbre pe perete, până când aceasta începu să se estompeze, cu fiecare clipă mai mult. Îi trecu prin minte că se lăsa hipnotizat de acea imagine; clătină din cap imediat, ca să scape de fantasme, şi se concentră asupra zilei ce abia începea.

— Să vedem, spuse el cu voce tare. Ce am de făcut?

Reluă în minte întreaga conversaţie cu Olivia. Îl avertizase să nu se ducă la poliţie şi nici n-o făcuse. În afară de asta, ameninţările ei fuseseră făcute în termeni

generali şi nu i se dăduseră niciun fel de instrucţiuni. Încă nu i se spusese să strângă bani şi nu i se ceruse nici altceva.

Va veni şi asta, îşi spuse el.

Şi atunci, ce să facă?

Răspunsul era oribil: nimic, doar să aştepte.

Ideea de a urca în camera lui, ca să-şi ia o cămaşă proaspăt spălată şi o cravată, să aleagă un costum de lână, de pe umeraş, să facă un duş şi să se îmbrace – exact ca în fiecare dimineaţă de lucru – îi făcea greaţă. Cum să-şi joace rolul o zi întreagă – să zâmbească, să strângă mâini, să participe la şedinţe, să studieze hârtii?

Privi de jur-împrejurul camerei, căutând fiecare lucru familiar. Totul părea atât de normal, de ordonat, de acceptabil. Am luptat din greu pentru lucruri care ţin de aparenţe: o maşină nouă, o vilă, o mică proprietate de vacanţă, în pădure. O bază. Asta am făcut, am asigurat familiei mele o bază. Roadele banilor mei. Nu le-a lipsit nimic.

Şi totul a fost o minciună.

Pentru o clipă, i se păru că o invidiază pe Olivia. Încă mă mai gândeam la ea în primii ani, când credeam că în orice zi e posibil să se sfârşească totul. Îşi aminti că se întrebase cum era viaţa ei în puşcărie şi că se înspăimântase la gândul că aceleaşi restricţii, bătăi şi rigori îl aşteptau şi pe el. Îi trebuiseră mulţi ani ca să înţeleagă că ea îşi permisese luxul de a acţiona în concordanţă cu idealismul ei, ceea ce reprezenta în sine un fel de libertate. Iar eu, îşi zise el, am devenit un burghez oarecare, ceea ce reprezintă în sine un fel de închisoare. Ea n-a fost nevoită să-şi plece privirea şi să vadă gemenele nou-născute şi lipsite de apărare, ca să-şi dea seama că naşterea unei noi societăţi era una, dar asigurarea vieţii potrivite pentru copii era un lucru mult mai important. Iar apoi, când a venit şi Tommy pe lume, totul s-a schimbat.

Clătină din cap. Pentru ea, însă, nu s-a schimbat

niciodată nimic. A fost mereu aceeaşi, zi de zi, în închisoarea aceea.

Duncan se ridică în picioare. Se opri alături de Megan, întinzând mâna spre ea, gata s-o trezească din somn, dar se răzgândi. Voia s-o atingă, de parcă asta l-ar fi liniştit. Dar îşi dădu mâna la o parte şi o lăsă să doarmă. E miercuri, îşi zise el. E timpul să o iau de la capăt. Urcă la etaj, la duş. Întâi lăsă apa mai fierbinte decât de obicei, permiţând şiroiului opărit să-i lovească tot trupul. Îşi turnă şampon pe corp, săpunindu-se cu gesturi violente, prin păr şi pe piele. Apoi, când camera se umplu de aburi, răsuci furios robinetul, pedepsindu-se cu apa rece ca gheaţa.

Megan tresări la auzul zgomotelor venite de la baie, surprinsă că adormise, neştiind dacă se odihnise sau nu. Emoţia o cuprinse de îndată, asemenea curenţilor din apele mării.

Întâi se înfurie; ura ideea că Duncan îşi pierdea timpul cu o ocupaţie atât de lumească. Îi trecu prin minte că ar trebui să umble toţi murdari şi jigăriţi, ca şi cum alura lor ar trebui să fie potrivită cu ceea ce simţeau.

Îşi lăsă picioarele pe podea şi se ridică în capul oaselor, strângându-şi părul la spate în mâini şi încercând să alunge ameţeala somnului. Nu, îşi spuse, are dreptate. Trebuie să fim proaspeţi. Nu se ştie ce ne va aduce această zi.

Se ridică şi, cu un pas nesigur, urcă la etaj.

În camera lor se întâlni cu Duncan.

— Ce facem?

— Nu ştiu exact, spuse el.

Se ştergea zdravăn, frecându-se cu prosopul atât de tare, încât tot trupul îi rămăsese plin de semne roşietice.

— Dar cred că ei se aşteaptă să ne purtăm ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi să aşteptăm să fim anunţaţi. Mă va suna. Aşa a spus.

— Urăsc aşteptarea asta.

— Şi eu la fel, dar ce putem face?

— Nimic... ezită Megan. Ce ai de gând?

Duncan respiră adânc.

— Păi, ultima dată m-a sunat la birou. Aşa că am să mă îmbrac şi am să mă duc la birou, să mă prefac că lucrez şi să aştept să mă sune din nou.

— Crezi că ai noştri sunt sănătoşi?

— Da. Te rog, Meg, nu te gândi la asta. A trecut numai o noapte şi sunt sigur că sunt bine.

— Dar şcoala lui Tommy? Precis îl aşteaptă.

— Sună-i şi spune-le că are puţină febră.

Ea încuviinţă.

— Şi gemenele?

Duncan rămase pe gânduri.

— Nu ştiu. Dar tu? Aveai ceva de făcut azi?

— Nimic care să nu poată fi amânat, sau făcut de altcineva. Am să folosesc gripa drept scuză.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— N-aş suporta să nu ştiu unde sunt gemenele. Trebuie să le ţin aici, cu mine.

— E perfect. Sună la şcoală...

— ...să spun că au gripă. Şi pe urmă?

— Aşteaptă să te sun eu.

— Doamne, nu ştiu cum am să reuşesc.

— Va trebui să reuşeşti.

— Nu pot să suport.

Duncan, în picioare, încerca să-şi facă nodul la cravată, încercă o dată, dar partea subţire era prea lungă. Încercă din nou şi tot nu reuşi. Încercă a treia oară, dar cravata se răsucise. O trase de după gât şi o aruncă la podea, cu un gest violent.

— Crezi că mie-mi place? Crezi că suport mai bine ca tine? Cristoase! Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu. Acolo! Acolo sunt toate răspunsurile la întrebările tale. La naiba, va trebui să aştepţi!

Megan simţi că explodează de furie, dar îşi muşcă limba.

— De acord, spuse ea. De acord.

Rămaseră amândoi tăcuţi timp de câteva clipe.

— De ce nu faci un duş şi pe urmă să te îmbraci? Pregătesc eu ceva de mâncare. Scoală-le pe fete după ce eşti gata.

Ea dădu din cap şi, fără să se gândească, îşi aruncă hainele pe podea. Duncan, continuând să se lupte cu cravata, ieşi din cameră. Făcu un efort să nu se uite spre camera lui Tommy pe când cobora scările.

Megan lăsă apa fierbinte s-o biciuiască, dar nu-şi putu reţine un strigăt.

La sfârşit, se şterse repede şi îşi puse o pereche de pantaloni şi o bluză de flanel.

Dinspre bucătărie venea un miros ameţitor de şuncă prăjită. Înghiţi în sec şi intră în camera gemenelor.

— Hai, fetelor, scularea!

— S-a întâmplat ceva? întrebă Lauren.

— Unde e tati?

— Nu s-a întâmplat nimic şi tata e jos, pregăteşte micul dejun. Vă rog să vă spălaţi şi să vă îmbrăcaţi.

— Nu mergem la şcoală?

— Nu, rămâneţi aici, cu mine.

Fetele încuviinţară cu un gest al capului.

— Şi să vă faceţi paturile!

— Mami!

— Uite ce e, fir-ar să fie, încă mai suntem o familie şi încă vom face totul ca de obicei. Faceţi-vă paturile!

Lauren şi Karen dădură din cap.

Megan coborî treptele încet, ameţită. Suntem încă o familie. Purtaţi-vă normal. Ura fiecare cuvânt pe care-l rostise. Ura ceea ce făcuse. Le auzea pe fete în baie şi ura faptul că erau curate şi gata pentru o nouă zi, şi că le pusese să-şi facă paturile; ăsta era cel mai prostesc, cel mai stupid lucru pe care l-ar fi putut face, în ziua în care fratele lor fusese răpit.

Intră în bucătărie, neştiind dacă lumina zilei n-o va răni

cumva.

Ducan o privi.

— Te ţii bine? o întrebă el.

Ea nu-i răspunse.

— S-a lăsat bruma astă-noapte, spuse el. Totul pare de cristal.

— Ştiu, răspunse ea fără să se uite.

Se înfioră, înţelegând că răsăritul soarelui n-avea s-o încălzească în niciun caz.

Olivia Barrow lăsă motorul în funcţiune; un nor de fum ieşea prin ţeava de eşapament. În maşina închiriată era cald şi umed, aşa că îşi desfăcu puţin haina. Întoarse oglinda spre ea şi îşi aranjă pălăria şi peruca roşie, cu părul lung. Verifică strada, de la un capăt la altul, urmărind maşinile care apăreau dinspre şosea, îndreptându-se spre oraş. Apoi se privi din nou în oglindă şi îndepărtă un strop de fard din colţul gurii. Era îmbrăcată cu o fustă scumpă şi o bluză albă şi purta un pardesiu elegant, de lână. Pe scaunul de lângă ea se afla o servietă plină cu hârtii fără valoare. Făcea parte din travesti. Se potriveşte perfect, îşi zise ea. Arăt exact ca o gospodină obişnuită, care şi-a dus copiii la liceu şi acum merge la slujbă. Locul acesta e minunat: suburban şi previzibil. Toţi trăiesc din împrumuturi, rate, plasament de acţiuni, lupta pentru existenţă. Atmosferă neocolonială, garduri de lemn vopsit în alb, maşini străine şi colegii particulare. Tot ce mai lipseşte e câte un ogar auriu, care să-şi facă nevoile pe unde se nimereşte.

Privi în lungul străzii, spre casa lui Megan şi Duncan. Nu se zărea nici cea mai mică urmă de prezenţă a vreunui poliţist. Niciun fel de maşini de observaţie, parcate prin apropiere. Nimeni în haine de muncitori. Niciun lucrător de la telefoane, care se preface că repară firele, dar de fapt instalează echipamente complicate, care ar putea duce poliţia pe fir, la următorul apel din partea ei. În zona

asta, ar ieşi aşa de repede în evidenţă, că ar trebui să fiu oarbă ca să nu-i observ. Bravo, Duncan şi Megan. Aţi respectat prima regulă. Până acum, toate bune.

Soarele se reflecta în capota maşinii şi Olivia îşi puse ochelarii de soare. Aruncă o privire spre ceas. Haide, Duncan, îşi spuse ea. E timpul să te apuci de treabă.

Pe când îşi vorbea în gând, îi zări maşina ieşind cu spatele de pe alee.

— Bună dimineaţa, Duncan, spuse ea.

Izbucni în râs, privind din urmă maşina care dispărea în josul străzii.

— Îţi urez să ai o zi frumoasă.

Ambală motorul.

— Naiba să te ia, Duncan, îţi urez să ai o zi frumoasă.

CINCI

Miercuri la prânz

Duncan aştepta.

Toată dimineaţa fusese cuprins de îngrijorare şi nerăbdare, ori de câte ori sunase telefonul, pentru a fi apoi copleşit de disperare când se dovedea că apelul nu venea de la răpitori, ci de la oameni de afaceri locali şi alte persoane care solicitau un împrumut. Se ocupase pe fugă de fiecare cerere, făcându-şi treaba cu o rapiditate de robot. Cineva, surprins de graba lui, îl întrebase dacă nu cumva are ceva, iar el răspunsese că e posibil să fi fost atins de gripă. Îi repetase acelaşi diagnostic şi secretarei, care îl întrebase dacă se simţea bine, după ce văzuse cât de distrat era în timp ce ea încerca să-l pună în temă în legătură cu detaliile unei viitoare şedinţe bancare. Îl întrebase dacă are de gând să plece acasă şi avusese prezenţa de spirit să-i spună că are prea multe hârtii de rezolvat, dar că era posibil să se poarte ciudat în următoarele ore şi chiar a doua zi, drept pentru care era mai bine să-i anuleze toate întâlnirile importante. Secretara încuviinţase, plină de înţelegere şi solicitudine, ba chiar întrebase dacă nu doreşte nişte supă de găină de la bufetul de peste drum.

Pentru o clipă, fusese uimit de cât de minunată era scuza cu „gripa”: în nord-est, lumea era gata să o accepte drept o rădăcină a tuturor relelor şi ciudăţeniilor de comportament – sau aproape. După aceea îşi reluase aşteptarea, mai temător ca înainte. Cu fiecare oră trecută, îngrijorarea lui crescuse. Nu înţelegea de ce răpitorii întârziau rezolvarea situaţiei. Oare graba nu le era un aliat firesc? Se aşteptase ca Olivia să acţioneze repede pentru

a-şi anunţa pretenţiile; în mod normal, ea trebuia să-l fi sunat prima, dis-de-dimineaţă. Faptul că ea lungea treaba îl uimea din ce în ce mai mult, cu fiecare minut care trecea. Întârzierea era singurul lucru pentru care nu era pregătit, sau cel puţin aşa credea, dar apoi, gândindu-se mai bine, înţelese că nu era pregătit pentru nimic.

Fiecare minut are aceleaşi şaizeci de secunde pentru toată lumea, îşi zise el. Timpul nu e nici mai încet, nici mai rapid pentru nimeni. Dar nu credea efectiv aşa ceva.

Totul era în regulă, îşi spuse.

Va suna în curând.

Tommy e bine. Frustrat şi speriat, dar e bine.

Judecătorul e furios şi pus pe ceartă, dar e bine.

Nu face decât să mă ţină puţin pe jar, pentru că vrea să las garda jos şi să-mi pierd echilibrul.

Totul va fi bine.

Se legănă în scaun, lăsându-şi gândurile să se succeadă în ritmul scrâşnetului arcurilor. Privi fix telefonul de pe biroul său. Era unul modern, delicat – model italian. Cântărea doar câteva grame şi nici nu-l simţeai în palmă. Regreta că nu are un telefon de modă veche, cu un disc care să clicăie la fiecare număr format şi care să sune zdravăn, în locul piuiturilor slabe cu care se obişnuise.

Sunt în viaţă. Trebuie să fie în viaţă.

Auzi o bătaie în uşă, apoi aceasta se deschise şi îşi zări secretara.

— Domnule Richards, e aproape ora unu şi am să ies să-mi iau un sandviş, împreună cu nişte colegi. Chiar nu doriţi să vă aduc nimic?

— Mulţumesc, Doris, nu. Te rog, anunţă centrala că rămân aici şi spune-le să-mi dea toate legăturile.

— Bine. Sunteţi sigur? Adică, nu e nicio problemă, dar sunteţi cam palid.

— Nu, mulţumesc. Ne vedem mai târziu.

— Ar trebui să mergeţi acasă, să vă îngrijiţi.

— Mulţumesc, Doris.

— Cum vreţi, eu v-am prevenit.
— Mulţumesc, Doris.
— O gripă, cât de uşoară, poate degenera în pneumonie.
— Mulţumesc, Doris.
— Bine, domnule Richards. Ne vedem cam într-o oră.
— Nu te grăbi.

Ea închise uşa, în timp ce Duncan aruncă o privire pe fereastră. Soarele dimineţii fusese alungat de un strat gros de nori cenuşii. Vântul tăios bătea fără încetare, aducând cu sine o umezeală ce mirosea a iarnă. Duncan simţi un fior şi se gândi, plin de speranţă, că Tommy se afla, poate, la căldură. Încercă să-şi amintească exact cum fusese îmbrăcat copilul cu o zi înainte: jeans şi tenişi, un pulover pe gât şi o jachetă veche, roşie, cu emblema lui New England Patriots, din cele din campionatul de acum câţiva ani. Avea capul acoperit şi, pe deasupra, canadiana de anul trecut, care, deşi era cam roasă pe la margini, tot îi ţinea de cald. Nu, de dimineaţă plouase şi era posibil ca Tommy să fi preferat balonzaidul galben, nu prea călduros. Duncan lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini şi se răsuci furios în scaun. Nu vreau să-i fie frig.

Unde e ea? Se ridică în picioare şi începu să măsoare biroul micuţ, de la un capăt la altul. Unde e şi ce face acum?

Brusc, îi apăru în minte imaginea ultimelor clipe în care o mai văzuse pe Olivia, chinuindu-se cu Emily Lewis pe stradă, în faţa băncii, trăgând-o după ea, spre siguranţa iluzorie a camionetei.

Cât de mult m-o fi urând... Atâţia ani în închisoare, gândindu-se la mine şi lăsând să-i pătrundă ura în suflet. Păcatele generaţiilor trecute. Se duse la fereastră. Dacă eşti laş o dată, eşti laş mereu? Se uită afară, la ramurile dezgolite ale unui stejar, care se luptau cu vântul rece.

În spatele lui, telefonul de pe birou ţârâi şi el sări, alergând în celălalt capăt al camerei ca să ridice receptorul.

— Da – Duncan Richards la telefon!

— Duncan, sunt eu, Megan. Voiam să-ţi spun că n-am aflat...

— Nici eu, o întrerupse el. Nimic, deocamdată.

— Ah, Doamne, gemu Megan. De ce nu?

— Nu ştiu. Dar... să nu facem speculaţii. Încearcă să nu te laşi pradă imaginaţiei. Asta fac eu de dimineaţă... rezist şi aştept... Totul va fi bine, ai să vezi.

— Aşa crezi? rosti Megan pe un ton nesigur.

— Da, aşa cred. Fă un efort să te stăpâneşti şi vom reuşi. Îndată ce vorbesc cu Olivia sau cu cei care o ajută, am să te anunţ. Voi sunteţi bine?

— Nu-ţi face griji pentru noi. Iar eu n-am nimic, zău aşa, doar că urăsc toată aşteptarea asta, nimic mai mult, şi simţeam nevoia să-ţi aud vocea.

— Karen şi Lauren?

— Sunt bine. Le ştii doar. Nu suportă să fie izolate.

— Ei bine, spuse el, să suporte.

— Ne descurcăm noi.

— Bine. Am să vă sun când ştiu ceva.

Duncan închise şi constată că nu se simţea deloc mai bine. Privi fix telefonul: *Unde eşti, dracu' să te ia*?

Telefonul ţârâi din nou. Duncan apucă receptorul.

— Da – Duncan Richards la aparat!

— Domnul Richards?

Se simţi cuprins de disperare. Era vocea recepţionerei. Secretara lui era încă la masă, desigur.

— Da, răspunse el, din nou învins.

— Persoana cu care urma să vă întâlniţi la unu şi jumătate se află aici. Sunteţi pregătit?

— Ce? Cine?

— Persoana de la unu şi jumătate.

— Ah, Doamne, staţi puţin...

Duncan începu să răscolească prin hârtii, căutându-şi agenda de întâlniri. La naiba! îşi zise el. I-am spus lui Doris să anuleze toate întâlnirile. S-o ia dracu'! Acum nu sunt în

stare de nimic.

Îşi găsi carneţelul îmbrăcat în piele, dar nu găsi nimic despre întâlnire. Îl trânti cât colo. I-am spus de zeci de ori să ţină agenda la zi. La naiba!

Respiră adânc. Bine! Hai s-o rezolvăm civilizat. Dă-le două minute, pe urmă pasează-i unui alt funcţionar al băncii. Luă poza obişnuită, gata să susţină o conversaţie politicoasă, rugându-se ca telefonul să nu sune în scurtele clipe în care era nevoit să se ocupe de cine ştie ce antreprenor, întreprinzător sau altcineva de genul ăsta.

— În regulă, îi spuse recepţionerei. Pofteşte-o înăuntru.

Apucă hârtiile răvăşite pe birou şi le aruncă pe toate în sertarul de sus. Îşi aranjă repede cravata, îşi trecu mâna prin păr şi îşi aşeză mai bine ochelarii, apoi aruncă o privire prin cameră, încercând să descopere orice semn, cât de mic, al dezastrului în care era prins. Nevăzând nimic, se întoarse spre uşă, exact în clipa în care aceasta se deschidea. Fata de la recepţie tocmai poftea persoana înăuntru şi el se ridică imediat în picioare, cu discursul pregătit, gata să-l rostească:

— Bună ziua, îmi pare rău. Cred că am încurcat...

Apoi se opri brusc.

— Bună, Duncan, spuse Olivia Barrow.

Se întoarse spre recepţioneră.

— Vă mulţumesc foarte mult.

Tânăra îi adresă un zâmbet şi închise uşa, lăsându-i singuri.

Olivia aştepta. Duncan o privi uluit.

— N-ai de gând să mă inviţi să iau loc? îl întrebă ea.

Megan umbla de colo-colo prin casă; în cele din urmă, le găsi pe Karen şi Lauren în bucătărie, făcându-şi lecţiile. Karen lucra la comentariul despre *Oliver Twist,* iar Lauren o asista. O clipă, Megan simţi un imbold de a se răsti la ele, revoltată că se puteau ocupa de un lucru aşa de normal, când tot restul se năruia în jur. În loc de asta, însă,

respiră adânc şi înţelese că, după cum părea, ele se dovedeau mult mai rezonabile decât ea însăşi.

— Mami, spuse Lauren, ridicându-şi privirea, a aflat tati ceva?

— Încă nu.

— Ce crezi că înseamnă asta? întrebă Karen.

— Nu ştiu. Important pentru noi este că s-ar putea să nu însemne nimic.

— Sunt îngrijorată pentru Tommy. Dacă răceşte, sau mai ştiu eu ce?

— Totul va fi bine. Trebuie neapărat să credeţi asta, spuse Megan.

Karen se ridică de pe scaun şi veni s-o cuprindă pe maică-sa în braţe. Lauren se apropie ca s-o ia de mână. Megan simţi căldura fiicelor ei pătrunzându-i în trup. Păstraţi-vă forţele, fetelor, îşi zise ea.

— Nu-ţi face griji, mami, spuse Karen. Suntem alături de tine, iar lui Tommy n-o să i se întâmple nimic.

— Pun pariu că bunicul le face viaţa amară în clipa asta, spuse Lauren. Zău că n-au ales bine când l-au luat pe el. O să pufnească, o să protesteze şi o să le strice toată distracţia, mami, ştii şi tu.

Megan trase aer în piept, încercând să-şi umple sufletul cu parfumul încrederii fetelor sale.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse ea.

Fetele o strânseră în braţe, apoi îi dădură drumul.

— Ştii, mami, nu mai avem lapte deloc...

— Şi nici sifon nu mai e.

Megan reflectă câteva clipe.

— Aveam de gând să merg astăzi la magazin. Dar nu pot.

— Mergem noi, spuse Karen. Tu spune-ne numai ce ne trebuie.

— Nu, fetelor, vreau să vă am sub ochi tot timpul. De fapt, nu ştim nimic despre oamenii aceştia. Dacă cumva încearcă să pună mâna şi pe voi, mă tem că tatăl vostru şi cu mine ne-am pierde minţile.

— Vai, mami, asta ar fi o nebunie.

— De unde ştii? i-o trânti Megan.

Fetele nu răspunseră. O priveau cu mare atenţie.

O fi şi ăsta un test, îşi spuse Megan. Câtă încredere am în ele? Cât de mature le consider?

Ezită. În fond, ele nu înţeleg nimic. Încă sunt nişte copile. Nu-şi dau exact seama ce se întâmplă fiindcă, pentru ele, încă nu e ceva real. Tot ce ştiu este că s-a întâmplat ceva şi că ele continuă să fie aici, iar viaţa pare să meargă mai departe.

— În regulă, rosti Megan în cele din urmă. Lapte, sifon, nişte carne şi o pâine. Asta e tot. A, şi nişte cafea. Vă dau o bancnotă de douăzeci de dolari şi puteţi merge la magazinul de pe East Prospect, găsiţi de toate acolo. Mergeţi direct acolo, la magazin, şi apoi acasă. Nu vorbiţi cu nimeni şi nu vă opriţi pentru niciun motiv. Dacă vi se pare că o persoană oarecare se poartă suspect, vreau să lăsaţi orice şi să veniţi direct acasă. E clar?

— Mami...

— E clar?

— Bine, bine, bine. Putem măcar să cumpărăm nişte reviste?

— Şi un ziar, spuse Megan. Sigur.

Luă portofelul şi scoase nişte bancnote.

— Fără chewing-gum, adăugă ea. Nici măcar fără zahăr.

Le dădu banii şi se simţi prost pentru că era aşa de îngrijorată. După ce fetele ieşiră pe uşa principală, se repezi la fereastră şi le urmări cum urcă în maşina lor. Lauren se aşează la volan, iar asta o mai linişti, pentru că fata cea mică era mai bună la condus. Karen îi făcu un semn cu mâna şi, scrâşnind din cauciucuri, maşina se pierdu în josul străzii.

Megan plecă de la fereastră şi se întoarse în bucătărie.

— Să mă ia naiba, spuse Bill Lewis cu voce tare, deşi era singur în maşina închiriată, parcată în aşa fel încât să

poată vedea tot ce se întâmplă pe stradă.

Privi maşina sport, roşie, a fetelor trecând pe lângă el.

— Ceilalţi copii pleacă undeva. Ei, la naiba!

Reflectă rapid la situaţie: Megan era singură în casă.

Cele două gemene se îndreptau spre un loc necunoscut. Olivia îi spusese să supravegheze de la distanţă casa; să parcheze timp de câteva minute, să treacă pe lângă casă cam la patruzeci şi cinci de minute o dată. Suficient de des pentru a putea constata dacă era ceva schimbat, dar nu într-atât să fie descoperit de cineva, ori să pară suspect. Era îmbrăcat cu costum şi cravată, ceea ce reducea la minimum şansa ca vreo persoană din vecinătate să-şi amintească ulterior de prezenţa lui acolo. Înţelesese că trebuia să observe orice activitate oficială – copoii sau agenţii FBI. Nu-şi închipuise că membrii familiei se vor îndrepta în direcţii diferite.

Înţelese că avea o şansă şi, pentru o clipă, se întrebă: ce-ar face Olivia în locul meu?

Zâmbi în sinea lui şi se hotărî.

Duncan nu-şi regăsea glasul.

Se holba la Olivia, aflată în faţa lui. Ea e, îşi spuse. Înghiţi cu greu şi-i făcu semn spre un scaun, întrebându-se, pentru o clipă, de ce nu se repede la ea s-o ia de gât şi s-o sugrume. O urmări aşezându-se pe scaun şi apoi făcându-i şi lui semn să ia loc. Duncan pricepea cu greu felul în care muşchii răspundeau la ce li se cerea – acum era în picioare, în clipa următoare stătea jos, privind-o pe Olivia peste biroul său lat. Era ca şi cum ar fi fost un personaj din *Alice în ţara minunilor,* ba lângă el, atât de aproape, încât ar fi putut s-o atingă cu mâna întinsă, ba la mare distanţă, despărţiţi de kilometri întregi. I se învârtea capul şi avea gura uscată, aşa că atunci când, în sfârşit, reuşi să spună ceva, cuvintele semănau cu un orăcăit de broască.

— Unde sunt? Unde e băiatul meu?

— Nu prea departe, răspunse Olivia, de parcă i-ar fi dat replica la un comentariu oarecare despre vreme.

— Vreau... începu el, dar ea îi tăie vorba.

— Ştiu ce vrei, spuse ea. Şi n-are prea mare importanţă. Îţi place părul meu? adăugă ea, atingând o şuviţă din peruca roşcată.

Duncan clipi. Era pentru prima dată când o observase.

— E roşu, spuse el.

— Asta cam aşa e, râse ea.

— Nu e cum mi-l aminteam eu.

Zâmbetul de pe faţa Oliviei pieri.

— Nimic nu mai e aşa cum îţi aminteai. Cu excepţia unui singur lucru: eu sunt la comandă şi tu îmi vei îndeplini ordinele. Numai că, de data asta, n-ai să mai strici totul – nu-i aşa Duncan? – pentru că miza e ceva mai mare. De data asta nu mai e vorba de pielea ta, ci de a fiului tău. Şi de a bătrânului. Nu cumva să-l uiţi pe bătrân. Gândeşte-te o clipă, Duncan. Gândeşte-te cât de mult urăsc tot ceea ce reprezintă nemernicul ăla bătrân. Cât de simplu ar fi să termin cu el, aşa cum nemernicii de judecători au încercat să termine cu mine.

— Unde e băiatul meu? rosti Duncan cu o voce sugrumată.

— Ţi-am spus. Pe-aproape. În ghearele mele, spuse ea şi făcu un gest cu mâna, ca pentru a-i risipi orice grijă.

— Te rog, spuse el.

Olivia ridică o mână şi bărbatul se opri imediat.

— Duncan, stăpâneşte-te. E mult mai uşor aşa.

El dădu iar din cap şi încercă să se controleze. Îşi auzea bătăile inimii, simţea presiunea strivindu-i tâmplele.

Olivia se lăsă pe spate în scaun şi se aşează mai comod, zâmbind către Duncan.

— E timpul pentru un pic de târguială, nu crezi?

— Da. Cum vrei tu.

Duncan inspiră adânc şi se îndreptă de spate. Îşi miji ochii şi îşi puse mâinile în poală, sub birou, pentru ca ea să

nu poată vedea cum tremură.

— Bine.

— Îmi vreau băiatul înapoi. Dacă cumva te atingi de un singur...

— Să nu mă ameninţi!

— Nu te ameninţ. Îţi promit.

Ea râse şi se aplecă spre el.

— Ai terminat discursul? Mai ai ceva de zis? Alte dovezi de curaj? Vrei să-ţi dovedeşti bărbăţia? Să-ţi dovedeşti talentul de bancher?

— Aş putea chema paza într-o clipă.

— Iar ei ar fi morţi în următoarea jumătate de oră.

— E un bluf.

— Aşa crezi, matematicianule? Cheamă paza.

Duncan nu se mişcă.

— Haide, domnule mare bancher. Cheamă-i! Dovedeşte că e un bluf!

El nu făcu nicio mişcare.

— Nici nu mă aşteptam s-o faci.

— De ce eşti aici?

— Ei, acum ajungem la întrebările adevărate, nu?

— Da. De ce nu ne laşi în pace?

— Nu fi ridicol.

— Ce vrei?

— Ţi-am spus. Totul.

— Nu înţeleg.

— Ai să înţelegi.

Duncan rămase tăcut, intuind cât de adâncă era ura pe care o resimţea.

— De ce ai făcut asta? întrebă el din nou.

— Pentru tot ce mi-ai furat. Gândeşte-te la câte am împotriva ta. Trădarea. Moartea lui Emily. Optsprezece ani. Acum văd cât ai profitat. Nu crezi că e timpul să împărţi cu mine?

— De ce nu ne-ai dat pe mâna poliţiei?

— Ce te îndeamnă să crezi că n-am s-o fac?

Duncan nu răspunse.

— Haide, Duncan. Ce te îndeamnă că crezi că n-am s-o fac?

— Nu ştiu.

Ea izbucni într-un râs răguşit.

— Vezi, riscul, asta e partea care-mi place cel mai mult. Ştii, am reuşit să învăţ ceva drept penal în ultimii optsprezece ani. Închisorile sunt foarte bune şcoli de drept; probabil că, după Harvard sau Yale, sunt cele mai bune. Plus că, în cazuistică, sunt mult mai tari. Oricum, Duncan, tehnic vorbind, îmi imaginez că eşti vinovat de crimă prin complicitate – ca şi mine. Conspiraţie la comiterea unui jaf armat. Conspiraţie la crimă. Jaf armat. Furt de maşină. Violarea regimului armelor. La dracu', Duncan, când ai fugit, ai încălcat şi regulile de circulaţie; probabil că te vor acuza şi de asta.

Acum, să ne gândim la cel mai bun scenariu al unui caz: circumstanţele atenuante. Nu se aplică la niciunul din delictele legate de omor. Ei bine, să zicem că-ţi angajezi un avocat deştept, care susţine că acum eşti un stâlp al societăţii şi că, oricum, tu erai doar la volanul maşinii, etc., etc. Ştii, amândoi bărbaţii ucişi fuseseră poliţişti – iar asta nu se uită niciodată. Deci, despre ce e vorba, de fapt? Despre bună purtare? O sentinţă cu suspendare? Pe naiba, nu prea sunt şanse, Duncan. Poate pentru Megan – să nu uităm şi rolişorul ei în toate astea – dar tu, Duncan? Un pic de temniţă grea, aşa cred...

Olivia rânji şi ezită.

— ...Sigur, aş putea greşi total. Poate că autorităţile te vor bate pe umăr şi-ţi vor spune: ce-a fost a fost, să uităm. Ce crezi?

— Continuă.

Vocea Oliviei se înăspri, concentrându-se într-un nucleu de ură:

— De asta nu le-am spus niciodată, Duncan. Chiar dacă ar fi însemnat să scap mai repede. Pentru că n-am vrut ca

tu să-ţi plăteşti datoriile statului California. Datoriile tale erau faţă de mine.

Ezită, şi apoi şopti şuierat:

— Faţă de mine, pui de căţea ce eşti!

Făcu din nou o pauză şi îşi îndreptă spatele.

— Iar tu ai să tot plăteşti. Pentru că, deşi o să-ţi recapeţi băiatul – dacă reuşeşti, cu toate că, personal, mă îndoiesc că ai destul curaj pentru asta – eu am să am întotdeauna acest as mic în mânecă. Ştii ceva? Ştiu un procuror care ar fi fericit să-ţi afle numele. Mai sunt şi câţiva agenţi FBI. Şi să nu uităm familiile celor morţi. Sunt sigură că ar fi foarte interesaţi să ştie numele celorlalţi membrii ai Brigăzii Phoenix...

Duncan simţi fiori de gheaţă străbătându-i tot trupul.

— ...Ei n-or să uite niciodată. Nici în optsprezece ani, nici într-o sută de ani. N-or să uite niciodată.

Vocea ei deveni din nou o şoaptă:

— Aşa cum nici eu nu uit.

Duncan se trezi că-şi aminteşte de un moment petrecut imediat după naşterea lui Tommy; în noaptea aceea se aflase despre un copilaş care alunecase într-un canal de scurgere şi rămăsese prins acolo. O echipă de salvare se chinuise toată noaptea ca să-l salveze. Duncan îşi amintea că-l ţinuse pe Tommy în braţe, că el nu stătea nicicum locului şi că-l hrănise cu un biberon de lapte praf, în timp ce privea la televizor ştirile nopţii, cu lacrimi în ochi, cu trupul încordat. Îşi aminti cât de surprins fusese că bebeluşul supravieţuise; de obicei, nu există sfârşituri fericite şi nici salvări miraculoase. Lumea încearcă mereu să-şi ucidă copiii, îşi zise el. Sunt nişte ţinte foarte uşor de doborât.

Olivia aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Trebuie să dau un telefon, rosti ea brusc.

— Ce?

Ea apucă telefonul şi-l trase spre ea.

— Trebuie să dau un telefon. Vrei să-ţi păstrezi fiul în

viaţă? Atunci spune-mi cum să obţin un fir cu exteriorul.

— Nu înţeleg.

— Duncan, nu fi obtuz. Dacă nu sun la nişte numere de telefon la fiecare zece minute, să spun persoanei respective că sunt bine, atunci el – ori ea – va presupune că am fost trădată din nou şi are obligaţia de a-i ucide pe judecător şi pe copil. Ce vrei mai clar?

Duncan o privi îngrozit.

— Cum obţin o linie cu exteriorul, Duncan?

— Formează cifra nouă.

— Mulţumesc. Nu durează decât un minut.

Olivia formă repede un număr.

Trei rânduri de case mai încolo, lângă un telefon public, Ramon Gutierrez aştepta în picioare, privindu-şi ceasul, nesigur ce trebuia să facă dacă nu suna telefonul. Se linişti când îl auzi sunând.

Ridică receptorul.

— Da?

— Totul e în regulă.

— Bine. Plec la telefonul numărul doi?

— Exact.

El închise, zâmbind.

Olivia puse receptorul la loc în furcă. Îşi scoase ceasul de la mână şi îl puse pe birou, în faţa ei.

— E bine să fiu mai atentă la ceas, zâmbi ea. Ar fi groaznic să încurc lucrurile şi să uit de apel.

Îi aruncă lui Duncan o privire grea.

— Ar fi o moarte prostească, nu? Pentru că a uitat cineva să dea un telefon. Ca atunci când eşti condamnat la moarte, eşti dus în camera de gazare – sau pe scaunul electric – şi, la numai un cvartal distanţă, în biroul guvernatorului, adjunctul său caută cu disperare o bucată de hârtie pe care e scris numărul direct al camerei de execuţii, şi îşi dă seama, fir-ar să fie, că l-a uitat în cealaltă pereche de pantaloni.

Izbucni în râs.

— Ştii că m-au ameninţat şi pe mine, Duncan?

— Cu ce? întrebă el cu vocea pierită.

— Cu moartea. Din fericire, în cazul meu, posibilitatea asta a fost exclusă destul de repede... Dar nu şi în cazul tău, Duncan. Încă nu.

Auzind soneria de la intrare, Megan sări în picioare. Întâi se gândi că erau gemenele, care uitaseră ceva şi se întoarseră, dar apoi îşi dădu seama că ar fi intrat cu cheia lor. Pe urmă îi trecu prin minte că nu s-ar fi obosit s-o facă, bazându-se pe comoditatea lor de adolescente şi convingerea că mama avea să le deschidă. De ce să te chinui să deschizi cu cheia, când poţi foarte bine să suni? Străbătu grăbită culoarul şi apucă mânerul uşii fără să-i fie prea clar ce făcea.

Deschise uşa şi îngheţă.

Întâi văzu ochelarii imenşi de soare, nepotriviţi într-o zi noroasă. Apoi zări rânjetul care-i trezi o amintire dureroasă. Aşteptă până când bărbatul din faţa ei îşi ridică încet ochelarii. Trăsăturile pe care le vedea păreau să prindă formă dintr-un coşmar pe care sperase că-l lăsase mult în urmă. Se holbă la el, cu gura larg deschisă, apoi făcu un pas înapoi, ca lovită în moalele capului.

— Credeam că ai...

— ...murit? Dispărut? Încetat să exist? Cu alte cuvinte, ia-l băiete, că şi-a făcut veacul pe-aici, prin Statele Unite. Ce credeai, Megan? Că am fugit de la bancă şi nu m-am mai gândit niciodată la asta?

Bill Lewis râse la vederea spaimei ce se citea pe chipul lui Megan.

— M-am schimbat aşa de mult? o întrebă calm.

Ea clătină din cap.

— Nici nu-mi închipuiam. Ei, Megan, nu mă inviţi înăuntru?

Ea încuviinţă.

Bill Lewis păşi în casă şi aruncă o privire împrejur.

— Drăguţ, spuse el. Drăguţ. Bogăţie. Adevărata bogăţie. Fără cusur. Aţi devenit cumva şi republicani?

Megan nu reuşi să spună nimic.

— Răspunde-mi la întrebare, Megan.

— Nu.

— Cred şi eu, pufni el.

Megan îl urmări cu privirea, în timp ce el studia casa. Bill zări o măsuţă clasică în hol.

— Nu-i rea, spuse el cu răceală. Stil Shaker[2], de când? De prin 1850, nu?

Se întoarse iarăşi spre Megan.

— Era o întrebare, îi spuse, trecând un deget peste lemnul brut al mesei.

— Din 1858, răspunse ea.

— Frumoasă piesă. Valorează, probabil, vreo două miare, este?

— Aşa cred.

— Aşa crezi? Aşa crezi! o persiflă el, izbucnind într-un râs sarcastic, răguşit.

Intră în salon şi acolo găsi nişte poze înrămate, aşa că se duse să le vadă mai îndeaproape.

— Duncan s-a cam îngrăşat, spuse el. Arată ca o chiftea fericită. Nu mai are flacără în el, este? Agilitate nu, credinţă nu, doar o faţă grasă şi fundul umflat, aşa e?

Ezită, uitându-se la Megan.

— Nu, spuse ea. E în formă. Aleargă patru mile pe zi.

Bill Lewis scoase un hohot de râs.

— Trebuia să mă aştept la asta. Marca burgheziei. Probabil că poartă o pereche de tenişi New Balance, de o sută de dolari, şi trening Gore-Tex, de trei sute de dolari, de la magazinul „L. L. Bean”. Specialiştii ăştia în înaltă tehnologie trebuie să dea o grămadă de bani ca să-şi menţină silueta.

Se opri, aruncând o privire spre Megan, şi îi spuse:

— Ar trebui să încerce să stea nemâncat. Asta te

2 Ordin religios fondat în Anglia în 1747 (n.tr.)

menţine zvelt şi puternic. Foamea şi fuga de FBI şi de copoi. E un conservant grozav.

Rânji într-o parte. Se întoarse din nou cu faţa la bufet şi ridică o altă fotografie.

— Măi, să fiu al naibii! spuse el. Fetele tale sunt la fel de frumoase ca tine; arată aproape ca tine, pe vremuri. Ca două picături de apă.

Ridică o fotografie de-a lui Tommy.

— Aici e mult mai fericit, spuse el. Unde-l ţinem noi, rareori zâmbeşte.

Megan scoase un suspin.

— Tommy, şopti ea.

Bill Lewis se întoarse violent spre ea.

— Ce? Credeai că e numai spectacolul Oliviei? Nu te-ai gândit că mai e cineva acolo, care să-şi fi petrecut timpul gândindu-se la tine şi la Duncan şi întrebându-se când va avea ocazia să v-o plătească?

— Tommy, şopti ea din nou. Te rog, e copilul meu...

— Va muri. Va muri, dacă nu faci ce ţi se spune. La fel şi nemernicul ăla bătrân, numai că pe el o să-l doară mai tare.

Bill Lewis puse fotografia jos. Păru să reflecteze preţ de o clipă, apoi se ridică brusc, violent, şi lovi fotografia de marginea mesei, spărgându-i geamul şi rama. Sunetul geamului spart i se păru lui Megan ca un foc de armă şi, într-o secundă, crezu că va începe să sângereze.

— Noi dictăm regulile jocului acum, spuse Lewis. Să nu uiţi asta.

Veni lângă Megan şi-i apucă faţa într-o mână, strângându-i obrajii.

— Vor muri cu toţii, înţelegi? Nu numai băiatul şi bătrânul, căci după asta mă voi întoarce să le omor şi pe fete. Gândeşte-te la asta, Megan. Pe urmă am să-l omor pe Duncan, dar pe tine am să te las să trăieşti, fiindcă pentru tine va fi mai rău decât moartea. Înţelegi? Înţelegi?

Ea dădu din cap.

— Toate astea, Megan, toate lucrurile astea, toată viaţa asta... Ei bine, poţi să-ţi iei adio de la ele.

Îi dădu drumul.

— În regulă, Megan. Întoarce-te cu faţa la perete. Numără până la şaizeci. Pe urmă, poţi să te apuci iar de ce făceai înainte să începem conversaţia asta atât de plăcută. Mici treburi casnice. Puţină curăţenie. Spălatul vaselor. Ceva ciorapi de cârpit. Fă şi tu ceva util, ca un mic-burghez ce eşti. Mi-a făcut plăcere să te revăd, după toţi aceşti ani. Atâţia ani, Megan.

Bill Lewis o împinse la perete şi se pregăti de plecare.

— A, să nu uit, transmite-i salutări lui Duncan. Spune-i că are noroc că nu i-am ucis astăzi nevasta, aşa cum mi-a ucis-o el pe a mea.

Apoi plecă, lăsând-o pe Megan suspinând, cu faţa la perete.

Olivia formă numărul celei de-a doua cabine telefonice şi, auzind acelaşi „Da” scurt de la Ramon Gutierrez, aflat la celălalt capăt al firului, îi spuse:

— Mergi mai departe.

— La al treilea telefon?

— Exact.

Olivia lăsă receptorul în furcă. Îl privi pe Duncan drept în ochi, căutând cel mai mic semn de revoltă.

— În regulă, Duncan, să trecem la treabă.

— Da, spuse el.

— Ia-ţi o bucată de hârtie şi un creion.

El o privi uimit pentru o clipă, întrebându-se ce-i trecea prin gând, apoi se conformă.

— Bine, spuse ea. Ia spune, Duncan, cât câştigi?

— Cum adică?

— Duncan, spuse Olivia, nu-mi pune răbdarea la încercare. *Cât câştigi*?

— Am un salariu de nouăzeci de mii pe an.

— Şi?

— Mai sunt şi altele în plus, cum ar fi asigurarea, banii puşi deoparte pentru maşină, rate favorabile la împrumuturi şi ipoteci, asigurări sociale – toate astea valorează şi ele ceva.

— Fă un calcul estimativ, spuse ea.

— Încă douăzeci şi cinci de mii.

— Mergi mai departe. Fondul de pensie?

— Soţia mea şi cu mine avem fiecare cam douăzeci de mii în conturi individuale de pensionare. Banca are şi ea o contribuţie la fondul meu de pensie, pe lângă aceşti bani...

— Notează.

El mâzgăli cifrele respective pe hârtie.

— Bine, spuse ea. Mergi mai departe.

— Am o casă în Vermont, doar un petic de pământ, de fapt. Doream să construim o căsuţă, poate anul viitor...

— Adun-o şi pe ea.

— Păi, m-a costat treizeci şi şase de mii pentru două hectare şi jumătate...

— Când?

— Acum şapte ani.

— Acum cât valorează? O sută? O sută douăzeci de mii?

— Cel puţin.

— Unde e?

— Aproape de Killington.

— Drăguţ, zâmbi Olivia. Îmi imaginez că e un loc grozav pentru schi. Cred că şi vremea e potrivită. A nins deja?

— Puţin.

— Scrie acolo. Acţiuni, cecuri?

— Am un mic portofoliu.

— Eşti prea modest. Cât ai?

— Procentul minim.

— Îmi imaginam eu, spuse ea, apropiindu-se de foaia de hârtie.

— Ce altceva? întrebă Duncan.

— Notează şi casa din oraş. Şi nu uita de munca lui Megan în afaceri imobiliare. Cât a câştigat anul trecut?

— Cincizeci de mii de dolari.

— Grozave economii, nu?

Duncan dădu din cap, fără să vorbească.

— Cine şi-ar fi imaginat că bătrânul nord-est va trăi o asemenea renaştere? Doar pe vremuri, pe când eram aşa de buni prieteni, Duncan, părea că e pe cale să fie strâns cu făraşul, nu? Imaginează-ţi ce surpriză pe mine, să ies şi să aflu că e în plină dezvoltare, că toată lumea de pe-aici se îmbogăţeşte.

Olivia se întinse peste birou şi luă hârtia, studiind rândurile de cifre. Fluieră îndelung, răguşit, în bătaie de joc.

— Ascultă-mă bine. Am de gând să-mi deschid un cont.

— Cum? rosti el, nedumerit. Un cont?

— Exact, matematicianule. Cu ajutorul tău.

— Nu înţeleg.

— Ai să înţelegi.

El o privi şi aşteptă. Era evident că femeia savura momentul.

— Nu te întrebi de ce am venit astăzi aici?

El clătină din cap.

— Trebuia să te văd, Duncan. În persoană. Puteam să fac toate astea prin telefon – gândeşte-te, ar fi fost mult mai sigur pentru mine. Dar am vrut să te văd cu ochii mei, Duncan. Trebuia să constat că mi-ai devenit inamic. Ştiam că aşa s-a întâmplat. Ştiam că nu eşti bun de nimic. Dar chiar şi mie mi-a fost greu să cred că ai decăzut atât de mult.

Se lăsă pe spate în scaun şi începu să râdă.

— Nu ţi-e ruşine de tine, Duncan, cânt te priveşti în oglindă? Nu vezi că nimic nu merge bine în America asta care se scaldă în bani? Nu te trezeşti la miezul nopţii, să-ţi aminteşti cum era când erai important, când făceai ceva? Făceai parte dintr-o luptă. Îţi dăruiseşi viaţa pentru a face lumea mai bună şi uită-te la tine acum. Singurul tău ţel este să câştigi cât mai mulţi bani. E dezgustător.

Se întinse brusc peste masă şi îl apucă de mână. Îl strânse ca-ntr-o menghină şi el îi simţi muşchii tari, încordaţi, strângându-l fără scăpare.

— Uite, Duncan, asta înseamnă solidaritatea faţă de o cauză. Eu nu m-am schimbat. N-am încetat niciodată să cred în luptă. Sunt la fel de dură ca şi atunci...

Îi dădu brusc drumul şi el căzu pe spate în scaun.

— Sunt la fel de puternică – chiar mai puternică. În închisoare poţi renaşte, Duncan. Te învaţă să te concentrezi asupra fiecărui lucru. Te face să ieşi de acolo proaspăt şi puternic.

Îl privi, apoi lăsă un zâmbet să-i joace în ochi.

— În regulă, Duncan, tu eşti bancherul. Tu eşti expertul în împrumuturi, valori, apreciere şi depreciere. Tu eşti acela care ştie ce are valoare pe piaţă, în condiţiile actuale de creştere şi dezvoltare economică.

Duncan se temea de ce avea să urmeze.

— Da, răspunse el, ezitant.

— Ei bine, spune-mi: cât dai pe băiat? Cât dai pe porcul acela de fascist bătrân?

Izbucni într-un râs răguşit.

— Cât ar putea să valoreze pe piaţa actuală?

Duncan intră în panică. Fruntea îi fusese cuprinsă de fierbinţeală.

— Cum aş putea să...

— Cât, nemernicule? Cât valorează o viaţă, Duncan? Tu eşti prăpăditul de bancher, tu să-mi spui. Cât dai pe bătrân? Nu mai are prea mulţi ani de trăit, oricum. Ar trebui să mai scazi din preţ... Dar băiatul, ei bine, el e puternic, are viaţa înainte, aşa că presupun că ar trebui să adăugăm o primă, nu crezi, Duncan? Haide, Duncan, ce zici? N-ar trebui să mai scădem ceva? La urma urmelor, a avut şi el ceva probleme, nu? Un pic de anxietate nedeterminată, nu? Putem tăia câţiva bănuţi pe chestia asta. Are destul potenţial, dar e puţin deteriorat. Deteriorat în tranzit, poate? Ce zici, Duncan? Ce părere ai,

Duncan, ia spune?

— Căţea, şopti el.

— Ia te uită la el, dă cu piatra! spuse ea în bătaie de joc.

— Cum poţi să-mi ceri să pun un preţ pe propriul meu copil?

— Tu aşa ai făcut. Ai pus un preţ pe viaţa mea, a lui Emily, a tuturor celorlalţi. Ai pus un preţ pe propria ta libertate, acum optsprezece ani. Atunci nu ţi-a fost prea greu, Duncan. Aşa că fă-o şi acum.

Îşi privi ceasul.

— Pierzi timpul, îi spuse ea. Ultimul apel.

Luă telefonul şi formă un număr. Când auzi răspunsul lui Ramon, spuse:

— Aproape că am terminat.

Nu-l slăbea din ochi pe Duncan. Puse receptorul în furcă, cu gesturi deliberat încete, lăsând ca furia ce-i fulgera în ochi să pătrundă în inima lui. Apoi deschise poşeta şi scoase de acolo un plic alb, obişnuit, pe care i-l dădu lui Duncan.

— În plic se află un mesaj, Duncan. Îţi va arăta cât de serioasă sunt şi îţi va explica foarte exact ce am să fac dacă nu o să obţin satisfacţie. Dacă o să... trădezi, adăugă ea, îngheţându-l cu privirea.

Se ridică în picioare.

Duncan îi urmări gesturile, cuprins din nou de panică şi neînţelegând nimic.

— Dar cât, când... nu ştiu.

Ea ridică braţul şi îl opri.

— Duncan, uite, îţi spun eu. E simplu de stabilit când. Astăzi e miercuri. Îţi va lua tot restul zilei, probabil, ca să descifrezi mesajul, de care îţi recomand să te apuci cât de curând. Îţi va lămuri orice dubii asupra sincerităţii mele...

Îl privi cu ură.

— Îţi dau o zi...

— O zi! Nu pot...

— În regulă, Duncan, spuse ea, zâmbindu-i mânzeşte.

Sunt rezonabilă. Am să-ţi dau două zile. Mi se pare corect. Două zile de lucru, ca să scoţi...

Ezită.

— Asta face totul mai interesant, nu? Cât poţi scoate? Va fi destul? Poate că vei primi numai unul înapoi, nu şi pe celălalt. Poate că va fi vorba de un fel de achitare a datoriei şi ne vom mulţumi cu atât. Poate, poate, poate. Poate că am să mă sperii. Ştii ceva, Duncan, nu-mi subestima dorinţa de a nu mă mai întoarce în închisoare – şi nici faptul că aş face orice ca să evit un asemenea lucru. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Vreau să spun că, la primul semn că nu joci cinstit, vor muri.

Tăcu timp de câteva clipe.

— Vor muri. Vor muri. Vor fi morţi. Ai înţeles?

— Da.

— Aşa deci, Duncan. Fă rost de bani. De mulţi bani. De toţi. Trebuie s-o faci.

— Dar nu înţelegi, nu am atâţia bani gheaţă. E vorba de acţiuni, de proprietăţi, investiţii – nu pot lichida totul în două zile, ca să ţi-i pot da. Am s-o fac, dar pentru asta e nevoie de timp. Nu pot, pur şi simplu, să...

— Ba da, poţi, nemernicule.

Îl fixă cu privirea.

— Tot nu înţelegi, nu?

— Nu, cred că nu.

— Duncan, nu pretind să-ţi vinzi toate proprietăţile în două zile. Nu pot pretinde să obţii banii pe stocul de acţiuni sau să-ţi încasezi fondul de pensii şi tot restul. E absurd. Ar fi imposibil să reuşeşti în două zile... Nu, îi zâmbi ea, nu mă aştept la asta.

— Dar cum altfel?

— Răspunsul e simplu, Duncan.

— Nu ştiu...

— Fură-i.

El se lăsă să cadă în scaun. Deschise gura, dar nu reuşi să rostească niciun cuvânt. Ea se aplecă peste biroul lui, apropiindu-şi faţa la doar câţiva centimetri de el. Avea respiraţia fierbinte şi Duncan simţi că se sufocă.

— Fură-i, nemernicule. Jefuieşte banca.

Se ridică, privindu-l de sus.

— Termină treaba pe care am început-o acum optsprezece ani.

Olivia făcu un pas înapoi şi arătă spre bancă.

— Fură-i, spuse ea.

Îndată după aceea, se făcu nevăzută.

ŞASE

Miercuri după-amiază, miercuri seara

După plecarea Oliviei, Duncan rămase împietrit la biroul său.

Nu ştia cât de mult rămăsese aşa; cinci minute, cincisprezece, poate o jumătate de oră. Dintr-odată, timpul părea maleabil. Se simţea de parcă fusese lovit de o febră tropicală; îi ardea faţa, îşi simţea transpiraţia pe frunte. Îşi coborî privirea şi-şi zări mâinile ce tremurau incontrolabil.

Fură-i!

Fu întrerupt violent din reverie de ţârâitul telefonului de pe biroul său. Se holbă la el, neînţelegând, dar sunetul acela îl forţa să revină la realitate. Întinse mâna după el, apoi se opri, lăsându-l să sune iarăşi, ca un claxon furios. Când văzu cât era de insistent, apucă receptorul şi-l ridică încet.

— Da? spuse el, parcă de pe altă lume.

— Duncan!

— Da? răspunse el din nou, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Megan? Ce s-a întâmplat?

— Duncan, a fost aici!

— Megan, ce e, cine a fost acolo?

Sărise de pe scaun, parcă împins de teama din vocea soţiei sale.

— Bill Lewis! Am crezut că a murit! El o ajută, Duncan. La ei e Tommy!

— Bill Lewis? Duncan simţea cum firele subţiri care încă îi ţineau puterile se rupeau încet, unul câte unul.

— A spus că-l va omorî pe Tommy. A spus că le va omorî pe fete şi pe tine, dacă nu faci ce-ţi cere Olivia. Sunt mână în mână. Nu-mi venea să cred. Arăta la fel, doar că avea

ceva schimbat. De parcă...

— Bill Lewis? Dar credeam că a dispărut.

— A fost aici! S-a purtat îngrozitor. Nu mai e ca altădată...

— Lucrează cu Olivia?

— Da, da! Sunt mână în mână.

— Dumnezeule! Cine altcineva?

— Nu ştiu, gemu ea.

— Bill Lewis e un sălbatic.

Duncan îl văzu în faţa ochilor pe Lewis, aşezat la masă, în Lodi, cu un pistol gol, de calibrul 45, aţintit spre el şi cu degetul pe trăgaci. Îşi amintea clinchetul cu ecou al trăgaciului şi râsul batjocoritor al lui Lewis, când Duncan sărise la el, furios.

— Bill Lewis e un laş şi un psihopat, spuse Duncan, fără să se gândească la impactul vorbelor sale. Ar împuşca pe oricine, dacă-i întoarce spatele.

— Nu, nu, nu-i adevărat, Duncan. Era nelămurit, ca noi toţi în acele timpuri, dar nu era un tip chiar aşa de rău...

— Tocmai ziceai că s-a purtat îngrozitor...

— Aşa e, aşa e. Doamne, Duncan, îmi pare rău. Sunt atât de răvăşită.

— Ce ţi-a spus?

— A spart o fotografie de-a lui Tommy. A spus că o să-l omoare.

— Nu o va face, atât timp cât e şi Olivia acolo. N-are rost să ne facem griji în privinţa asta. Ea l-a avut întotdeauna la degetul mic. A făcut exact cum i-a spus ea.

— Duncan, nu credeam că mă pot speria mai tare, dar s-a întâmplat. Nu mai ştiu ce să zic.

— Megan, controlează-te. Unde sunt fetele?

— Au ieşit după lapte.

— Ce-ee?

— Era nevoie să se ducă, iar eu nu m-am gândit, asta a fost înainte să apară el şi...

Duncan trase aer în piept şi încercă să-şi calmeze bătăile

inimii.

— Nu-i nimic. Când se întorc, ţine-le acolo până ajung eu acasă. Nu deschide uşa nimănui, decât dacă ştii cine e, personal...

Făcu o pauză, gândindu-se ce îndemn stupid era ăsta. Tocmai aici era buba; ei îşi cunoşteau personal călăii.

— Vii chiar acum? îl întrebă Megan.

— Curând. Am ceva de făcut...

— Ce?

Duncan ridică plicul pe care îl lăsase Olivia pe biroul său.

— Mi-a lăsat un fel de mesaj. Trebuie să-l descifrez. Asta mi-a spus. Nu ştiu ce e sau cât timp îmi va lua.

— Ţi-a spus cât trebuie să plătim ca să ni-i dea pe cei doi Tommy înapoi?

— Într-un fel, ezită el, sensibil la îngrijorarea ce răzbătea din vocea soţiei sale. Am să-ţi explic când ajung acasă. Tu vezi să vină fetele şi calmează-te. Nu întârzii mult.

— Te rog, grăbeşte-te.

— Am să mă grăbesc.

Duncan puse receptorul în furcă şi ridică plicul. E la un pas de isterie, reflectă el. Nu ştia ce-ar fi făcut dacă soţia lui n-ar mai fi rezistat tensiunii.

Clătină din cap şi se întrebă, în sinea lui, ce-ar face dacă *ei* n-ar mai suporta tensiunea. Trase adânc aer în piept.

— În regulă, Olivia, rosti cu voce tare. Am să intru în jocul tău nenorocit.

Era mai simplu să-şi arate curajul când ea nu-l fixa cu privirea, constată el cu tristeţe. După plecarea ei, mi-e foarte simplu să găsesc replica potrivită.

Deschise plicul şi răsturnă conţinutul pe masă. Întâi, observă o fotografie. Era cu cei doi Tommy. Privi ochii speriaţi ai fiului său şi parcă simţi o împunsătură în suflet. Fotografia îi tremura în mână şi făcu un efort s-o studieze mai bine: fusese făcută cu un aparat Polaroid. Judecătorul

ţinea în mână ziarul de dimineaţă. Amândoi stăteau ţepeni, amintindu-i de alte poze pe care le văzuse la ştirile de seară. Încercă să descifreze cât se putea în legătură cu locul unde erau ţinuţi. Părea un fel de pod; se zăreau doar nişte bârne de lemn maroniu, fixate în unghi, urmând conturul tavanului.

Cel puţin locul unde se află pare curat şi uscat, îşi spuse el.

Observă păturile, care îl liniştiră puţin. Încercă să descopere vreo urmă de tensiune pe faţa judecătorului şi se simţi uşurat când văzu numai nemulţumire şi neplăcere, îşi permise chiar un gând revoluţionar: tu, pui de căţea, bătrân mofturos şi capsoman, fă-le ăstora viaţa un iad. Duncan era chinuit între dorinţa ca judecătorul să-i facă praf cu vorba şi, pe de altă parte, înţelegerea faptului că o astfel de atitudine ar fi reprezentat un mare pericol, mai ales ţinând cont de faptul că Lewis avea o personalitate atât de instabilă şi că era atât de primejdios. Bill Lewis râdea când nu trebuia, aşa cum îşi amintea, şi uneori plângea în momentele cele mai ridicole şi sentimentale, cum ar fi sfârşitul tragic al câte unui film. Avea un psihic care părea să treacă prin fluctuaţii mai teribile decât marea.

Îşi frecă fruntea cu palma, de parcă ar fi încercat să-şi pipăie ridurile. Încercă să-l privească din nou pe Tommy şi nu-şi permise decât să constate că fiul său părea sănătos, dar temător. Se strădui să se liniştească numai cu atât. Nu trebuia să măsoare tristeţea şi zăpăceala care-şi lăsaseră urmele pe faţa băiatului. Dar era şi-aşa prea mult pentru el, aşa că inspiră adânc şi îşi spuse, ca şi cum şi-ar fi putut trimite gândurile să zboare până în camera unde era reţinut fiul său: încerc, Tomy, încerc. Am să fac tot ce pot. Am să te aduc înapoi.

Lăsă fotografia deoparte şi se întrebă dacă era bine să i-o arate soţiei sale sau nu. Apoi luă în mână celălalt obiect care căzuse din plic. Era o tăietură dintr-un ziar fără dată,

un anunţ mortuar de pe pagina unui ziar imposibil de identificat. Îl citi de două ori, din ce în ce mai consternat:

„MILLER, ROBERT EDGAR, 39 de ani, la domiciliul familiei, în 5 septembrie 1986. Soţ iubit al Martei, tată a doi băieţi, Frederick şi Howard. Îi supravieţuiesc părinţii, domnul şi doamna E. A. Miller din Lodi, unchiul, domnul R. L. Miller din Sacramento, un frate, Wallace Miller din Chicago, două surori, doamna Martin Smith din Los Angeles şi doamna Wayne Schultz din San Francisco, precum şi numeroşi nepoţi şi nepoate. Serviciul funerar va avea loc la Biserica Fecioarei Sfintei Pocăinţe, vineri 8 septembrie, la ora 13, 00. Decedatul va fi depus la biserică la prânz. Familia solicită ca, în loc de flori, contribuţiile să se facă la Centrul pentru veteranii din războiul din Vietnam, din Orange County. Funeraliile vor fi organizate de firma Johnson, Baker Street nr. 1120, Lodi.”

Duncan nu ştia cine fusese Robert Miller şi ce legătură putea să existe între acesta, Olivia şi el însuşi. Era clar că bărbatul murise cu mai bine de două luni înainte şi că, prin vârstă, era contemporan cu el. Era din Lodi şi asta îl aducea în acelaşi oraş în care locuiseră înainte de atacul băncii, dar nu-i dădea mai multe detalii. Mai înţelesese că omul era veteran din Vietnam, dar nu exista nimic altceva în acea ştire care să aibă vreo legătură cu situaţia în care se afla el. Duncan repetă în gând numele bărbatului de mai multe ori, încercând să găsească o posibilă conexiune. Fixă bucăţica de hârtie şi se întrebă: cine eşti?

Ce reprezinţi pentru mine?

Cum ai murit?

De ce?

Pentru început, nu ştiu cum să procedeze. Apoi ridică receptorul şi formă informaţiile din California, de la care obţinu telefonul serviciului de pompe funebre. Ezită o clipă, încercând să inventeze o poveste care să explice interesul său. În timp ce forma numărul, îşi dădu seama că era pentru prima dată în optsprezece ani când telefona în

acel stat. Se înfricoşă pentru o clipă, ca şi cum, doar din tonul vocii sale, cineva ar fi putut spune ce făcuse acolo în 1968. La al doilea apel, îi răspunse un glas de femeie.

— Johnson, pompe funebre. Cu ce vă putem servi?

— Bună ziua, spuse Duncan. Mă numesc, hm, Roger White. Tocmai am aflat despre o înmormântare de care v-aţi ocupat în septembrie trecut şi nu sunt prea sigur dacă e sau nu vorba de un prieten de-al meu. Am fost plecat din ţară şi n-am mai ţinut de mult timp legătura şi, hm, a fost un şoc...

Femeia îl întrerupse:

— Cum se numea decedatul?

— Robert Miller, s-a întâmplat în...

— În septembrie... A, da, îmi amintesc de asta. De unde spuneaţi că-l cunoaşteţi?

Duncan începu să meargă pe ghicite.

— Din Vietnam.

— Ah, sigur că da. Un alt veteran. Staţi puţin să caut în dosar. Ştiţi, nu-mi amintesc ca poliţia să fi arestat pe cineva în cest caz.

— Poliţia?

— Da. Îmi pare rău, nu ştiaţi că domnul Miller a fost ucis?

— Nu, nu, e prima dată când aud despre asta.

— Eu nu ştiu prea multe. Ştiu doar că a fost un jaf, sau cam aşa ceva. L-aţi putea suna pe Ted Reese, de la ziarul local. El s-a ocupat de caz.

Duncan îşi notă numele în timp ce, la celălalt capăt al firului, auzi cum femeia răscolea prin nişte hârtii.

— ...În orice caz, spuse ea, a făcut parte din divizia 101 aeropurtată în Vietnam, din 1966 până la sfârşitul lui 1967. A primit de două ori The Purple Heart şi o dată The Bronze Star pentru acte de vitejie. A fost membru activ al filialei locale a Clubului Elks şi al Ligii de fotbal Pee Wee, ca şi în Little League. A fost membru al Societăţii Gardienilor Profesionişti. Mulţi foşti poliţişti şi alte

persoane de acest gen au venit la înmormântare.

— A fost multă lume?

— A, da. Era simpatizat de toată lumea. Foarte cunoscut pe-aici. Domnul de la ziar v-ar putea spune mai multe. Acesta era domnul Miller pe care l-aţi cunoscut în Vietnam?

— Da, minţi Duncan, el era.

— Ah, spuse ea. Îmi pare rău.

Duncan închise, ţinând palma pe furcă o clipă, ca să întrerupă legătura. Apoi sună la ziar şi ceru să vorbească cu reporterul. Încă nu înţelegea ce mesaj încerca Olivia să-i transmită şi nici nu vedea legătura dintre bărbatul ucis şi el însuşi.

— Reese la aparat.

— Bună ziua, spuse Ducan. Ştiţi, numele meu este White şi tocmai m-am întors în ţară după şase luni, ca să aflu că un vechi prieten de-al meu a fost ucis. Cei de la pompe funebre mi-au zis că-mi puteţi explica exact ce s-a întâmplat cu Robert Miller.

— Ah, şeful executiv de la departamentul de pază?

— Da.

— Spuneţi că aţi fost prieten cu el?

— Din război. Divizia 101 aeropurtată.

— A, sigur că da. Ei, îmi pare rău că trebuie să vă dau asemenea detalii...

— Ce s-a întâmplat?

— Un simplu ghinion, cred eu. Un noroc pentru soţie şi copii, totuşi. Plecaseră, căci era ultima săptămână înainte de şcoală, aşa că era singur acasă. În orice caz, după cum sunt de părere cei de la poliţie, cineva i-a bătut la uşă, el a deschis şi i-a lăsat să intre. L-au forţat să deschidă seiful, de unde au furat tot. Au răsturnat toată casa. Avea şi o colecţie frumuşică de arme, inclusiv puşti automate. Avea permis pentru toate porcăriile alea, dacă vă puteţi închipui. Ştiţi cât se poate lua pe o armă din aceea pe piaţa neagră, după spusele poliţiştilor? Câteva mii de dolari.

Oricum, puţin mai târziu l-au găurit cu un pistol automat, chiar în casă. Au lăsat un dezastru… ah, mă scuzaţi…

— Nu-i nimic, spuse Duncan repede, continuaţi.

— Ei, nu mai sunt multe de adăugat. Se pare că se îndrepta spre birou, unde ţinea ascuns un pistol. Nu era genul care să se lase bătut fără luptă, toată lumea ştia asta. Cred că tipii au plecat la scurt timp după ce i-au distrus casa. Au mai furat şi alte lucruri în afară de arme, inclusiv, fiţi atent, peruca roşcată a soţiei sale. Cred că s-au ales cu aproape şapte mii. El ţinea totdeauna o mulţime de bani în casă, ceea ce nu era prea înţelept. Dar era director executiv la o firmă de pază – la naiba, a muncit enorm, a pornit de la paza pe autobuze – şi avea un sistem de alarmă de mare artă montat în casă. Singura problemă e că toate chestiile alea electronice nu funcţionează nicicum dacă îi deschizi singur ucigaşului uşa. De asta au fost aşa de nedumeriţi poliţiştii. Nu înţeleg de ce a făcut aşa ceva.

— Poate-l cunoştea pe asasin.

— Mda, aşa bănuieşte toată lumea, dar, până acum, toţi suspecţii au un alibi. În plus, era unul dintre tipii care, pentru familie, valorează mai mult vii decât morţi, înţelegeţi? N-avea cine ştie ce asigurare.

— Nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic?

— Păi, locuiau într-o zonă foarte frumoasă, unde casele sunt la mare distanţă una de alta. Iar un poliţist mi-a spus că, oricum, pistoalele alea abia dacă fac zgomot, aşa că nu era obligatoriu să se audă ceva. Doar un hârâit, cum ar fi când rupi brusc nişte hârtii. Mai era şi noapte.

Duncan nu ştiu ce să mai întrebe. În mintea lui se forma o singură imagine – aceea a Oliviei, stând în uşa acelui om, aşteptând răbdătoare ca el să-i deschidă şi s-o poftească înăuntru. Olivia ştia că aşa va face: cine ar fi refuzat o femeie de vârstă mijlocie, drăguţă, bine îmbrăcată, chiar şi în toiul nopţii, chiar dacă era o străină? Te uiţi pe vizor şi pe urmă deschizi uşa, întrebându-te ce-a adus-o în pragul

casei tale. Nu te gândeşti de două ori.

Dar tot nu înţelegea ce căuta ea acolo. Auzi vocea reporterului ce continua să-i turuie la telefon:

— ...mare păcat. Imaginaţi-vă numai. Să rezişti doi ani în Vietnam, să vii acasă şi să fii rănit într-un jaf al băncii, în fine să ajungi director executiv, pentru ca până la urmă să mori din cauza unei bande de spărgători care află că ţii bani în casă. Să vă spun drept, oamenii erau cam înspăimântaţi când s-a întâmplat, pentru că, dacă un tip ca Miller o păţeşte, atunci i se poate întâmpla oricui...

— Scuzaţi-mă, spuse Duncan brusc, ce-aţi spus?

— Am spus că e mare păcat.

— După asta.

— Ziceam că tipul îşi face datoria în ’Nam şi pe urmă e împuşcat la bancă...

— Un jaf la bancă, îl întrerupse Duncan.

— Sigur, în ’68. A ţinut prima pagină câteva zile. Un grup de nebuni *hippies* a încercat să jefuiască banca şi, Doamne, doi paznici ai băncii au fost ucişi, iar Miller a fost împuşcat în picior. Au încasat-o şi vreo doi dintre nebuni. Miller a primit o medalie din partea guvernatorului...

— Îmi amintesc, spuse Duncan.

— Sigur. A fost o ştire mare, dar numai pentru vreo zece minute. În anul acela, ştirile importante se succedau mult mai repede. Aşa a fost în ’68.

— Îmi aduc aminte, spuse Duncan.

Se încovoiase şi îi era greaţă. Pentru o clipă se temu că nu se va putea stăpâni şi că va vomita de frică.

Ştiu, îşi spuse. Acum ştiu. Înghiţi amăreala din gât şi întrebă:

— Poliţia are vreun suspect?

— Ei, există multe teorii. Cei mai mulţi cred că a fost o bandă care operează în San Francisco. Se pare că au mai avut loc şi alte spargeri de case în ultimele luni. Dar el lucra în domeniu şi cine ştie ce fel de tipi i-au ieşit în cale de-a lungul anilor? Să nu uităm, suntem în California. Aici,

totul e posibil.

— Vă mulţumesc, spuse Duncan, abia şoptit.

— Ştiţi ceva despre acest caz, ca să ajutaţi poliţia? S-a oferit o recompensă de douăzeci de miare pentru asta, din partea companiei la care lucra.

Duncan închise.

Se lăsă pe spate în scaun şi se gândi cine fusese Robert Miller: bărbatul care o ucisese pe Emily Lewis, pe o stradă din Lodi, în 1968.

Iar Duncan ştia de ce murise.

Din răzbunare.

Judecătorul Pearson îşi privea nepotul.

Băiatul părea să nu mai fie aşa de neliniştit, căci se obişnuise cât de cât cu locul. Tommy, însă, tot mai tresărea vizibil când în camera micuţă în care erau sechestraţi răzbătea câte un sunet de jos. Constatase frustrarea crescândă pe care o resimţea băiatul, deopotrivă din cauza fricii şi a plictiselii de care erau cuprinşi. Copilul ba făcea câţiva paşi, ba se ghemuia pe pat, cu genunchii la gură, pentru ca după numai câteva clipe să se ridice din nou. Tommy ridicase din umeri la adresa eforturilor bunicului său de a-i distrage atenţia. Îşi petrecuseră dimineaţa împreună, singuri-singurei, întrebându-se ce se va mai întâmpla; apoi, după ce Olivia le făcuse poze, după-amiaza trecuse fără să primească nicio veste, într-o tăcere deplină. Judecătorul se întrebase, de câteva ori, dacă nu cumva erau singuri în casă; dar, chiar şi aşa, nu ştia ce era de făcut.

Privi de jur-împrejurul camerei. Ce cursă diavolească, să fii prins între patru pereţi şi copleşit de responsabilităţi. Dacă îl pierd pe Tommy, nu voi mai putea să mai dau ochii cu Duncan şi Megan. Ar fi o crimă să mai trăiesc.

Îşi coborî privirea spre ceas şi constată că era deja târziu pentru cină. S-a făcut seară, îşi zise el. Afară e din ce în ce mai întuneric şi cerul s-a ascuns între văluri de

umbră. Se face tot mai frig şi căldura rămasă din timpul zilei se risipeşte.

Îi făcu semn lui Tommy, să vină să stea lângă el şi, când băiatul se aşează, îl cuprinse cu braţul.

— E aşa de linişte, bunicule, spuse copilul, ca un ecou la propriile sale gânduri. Uneori nici nu sunt sigur că ei mai sunt aici.

— Ştiu, răspunse judecătorul. Pe urmă, exact când te gândeşti că ar trebui să luăm patul şi să dărâmăm uşa cu el, auzi un zgomot şi îţi dai seama că au fost aici tot timpul.

— Cât crezi că va trebui să stăm aici, bunicule?

— M-ai mai întrebat şi nu ştiu răspunsul.

— Dă-ţi cu părerea.

— Tommy, ce rost ar avea să-mi spun părerea?

— Te rog.

Simţea tensiunea băiatului şi nu ştia dacă trebuia să-l mintă sau nu. Oare nu asta e veşnica problemă cu copiii? Nu suntem niciodată siguri dacă adevărurile adulţilor sunt o uşurare sau o greutate în plus pentru ei. Îşi aminti brusc de o plecare în vacanţă, cu soţia şi copiii, cu mulţi ani în urmă. Megan avea cam vârsta lui Tommy. „Cât mai e?” îl întrebase ea pe un ton rugător. „Până ajungem”, îi răspunsese el. „Dar cât de mult?” insistase ea. „Multe mile”, îi răspunsese. „Dar cât de mult?” În cele din urmă, după vreo douăzeci de minute în acelaşi stil, se gândise să-i spună adevărul. „Megan, mai avem cel puţin două ore, aşa că încearcă să te relaxezi şi să te uiţi pe geam, să joci numărătoarea cu mama, sau ce vrei tu, numai termină cu întrebările astea.” Disperată, ea începuse să urle: „Două ore! Două ore! Vreau acasă!”, iar el strânsese din dinţi, auzind-o cum plânge.

Şi efectul fusese dat doar de un mic adevăr. Dar marile adevăruri? Cum ar fi, ce şanse avem? Sau moartea şi viaţa?

— Ei bine, Tommy, presupun că vom mai sta aici încă o zi, cel puţin.

Buzele băiatului începură să tremure vizibil.

— De ce?

Băiatul puse această întrebare, cuprins de fiori în tot trupul.

— Păi, presupun că i-au cerut tatălui tău nişte bani şi lui îi va lua ceva timp să-i adune. Ţi-am mai explicat.

Tommy dădu din cap, încă tremurând.

— Vreau să plec, spuse el, iar judecătorul îi zări lacrimile din colţurile ochilor. Vreau acasă, continuă el mai răstit, în ritmul suspinelor. Vreau acasă, acasă, acasă…

Bunicul îl ţinu strâns le piept.

Dar băiatul, în loc să se calmeze în îmbrăţişarea liniştitoare, explodă, îmbrâncindu-l pe judecătorul Pearson.

— Vreau să plec! Vreau să plec! Vreau să plec!

Tommy începuse să zbiere de-a binelea. Bătea furios cu piciorul în podea. Pe urmă sări şi se repezi la uşă, bătând în ea cu palma lui mică, ca-ntr-o tobă.

— *Vreau să plec!* ţipă el.

Judecătorul se repezi şi-l luă pe băiat de umeri, încercă să-l tragă de-acolo, dar Tommy reuşi să se elibereze din strânsoare.

Nu, îşi zise judecătorul Pearson, nu, te rog, Tommy, nu acum. Te rog, nu acum.

Băiatul se desprinse încă o dată din strânsoarea bunicului şi se repezi cu tot trupul în uşa încuiată, făcând-o să scârţâie în momentul impactului.

— Afară! Afară! Afară! Afară! Acasă! Acasă! Acasă! Acasă! zbieră Tommy.

Când judecătorul încercă pentru a treia oară să-l prindă, Tommy se răsuci şi se repezi la bătrân cu pumnii:

— Nu, nu, nu! Ea a mea! E a mea!

Judecătorul alunecă pe spate, surprins de forţa atacului băiatului.

Ah, Dumnezeule, îşi spuse el. Se pierde. Nu-l pot calma, ştiu că nu-l pot calma. Duncan şi Megan se luptau amândoi când intra în criză. Eu nu mă pot descurca singur.

Tommy reîncepuse să bată cu pumnii în uşă. Zgomotul părea să zguduie întreaga casă, răsunând ca un tunet prin bârnele vechi de lemn.

Judecătorul auzi zgomot de paşi alergând pe hol şi apoi pe scări, spre ei. Ah, Doamne, îşi zise el, vin încoace!

— Tommy, potoleşte-te! Te rog, potoleşte-te! se rugă el, încercând să-l ţină pe băiat, dar efortul lui avu la fel de puţin efect cum ar fi fost dacă ar fi încercat să oprească vântul de iarnă cu mâinile goale.

— Lasă-mă, lasă-mă! striga copilul, cuprins de isterie.

— Tommy! Tommy! Sunt eu, bunicul – te rog...

Judecătorul încercă să-l ia pe copil de lângă uşă.

Observă că-i sângerau mânuţele şi simpla vedere a sângelui îl înspăimântă.

— Tommy! strigă el. Tommy!

— Nu! Nu! NUUUUU! zbieră Tommy, când simţi iarăşi mâinile judecătorului pe umerii săi.

Judecătorul auzi cum cineva deschidea zăvorul uşii şi îl apucă pe copil, trăgându-l pe moment de lângă uşă.

Tommy scoase un ţipăt prelung, chinuit, neomenesc, făcând să răsune camera micuţă şi umplând-o de teroare, pentru ca apoi ţipătul să pătrundă mai departe, până în cele mai ascunse colţuri ale casei.

Olivia Barrow şi Bill Lewis, amândoi înarmaţi, păşiră în cameră; pe chipuri li se citea consternarea şi o umbră de panică. Se holbau la copilul care se zvârcolea şi se lupta, captiv în strânsoarea bunicului său.

— Vreau, vreau, vreau! zbiera Tommy. Lasă-mă să plec! Pleacă! PLEACĂ! PLEACĂ!

— Taci din gură! se răsti Bill Lewis.

— Linişte! urlă Olivia.

Nimic nu avea vreun efect asupra lui Tommy, care ţinea ochii închişi şi se zgâlţâia, ca electrocutat.

— Nu pot să-l ţin, strigă judecătorul dintr-odată, simţind cum băiatul îi scăpa din mâini.

Preferă să-i dea drumul, decât să-i rupă mâinile

băiatului. Tommy se repezi spre uşă, fără să-i pese de cei doi adulţi cu pistoale, care îi blocau trecerea.

— Isuse urlă Bill Lewis, prinzându-l pe copil şi zguduindu-se în faţa atacului acestuia.

Tommy continuă să urle, prins acum în alte braţe. Se zbătea sălbatic, violent, dând din pumni şi din picioare, cu o forţă demonică.

— Îl împuşc! Îl împuşc! urlă Lewis către judecător.

— N-ai ce-i face – încearcă doar să-l ţii!

— Nu mişca! strigă Olivia, îndreptând pistolul spre judecător.

— Cristoase! Ajută-mă! zbieră Lewis, scoţând un ţipăt scurt în clipa în care se împiedică şi căzu şi el la podea, încercând să reziste furiei lui Tommy. Arma alunecă într-un colţ când Lewis se feri de muşcătura copilului. Isuse, Olivia! strigă el.

— Nu mişcă nimeni! se răsti iarăşi Olivia.

— Să te ia naiba, spuse judecătorul şi se aruncă deasupra celor două trupuri strânse, contorsionate, de pe podea, încercând să-l ajute pe Bill Lewis să-l ţină pe băiat. În câteva clipe, reuşiră împreună să imobilizeze braţele şi picioarele lui Tommy, ţintuindu-l la podea.

— Nimeni nu se mişcă, se răsti Olivia din nou, însă de data asta era un ordin mai puţin categoric, căci erau cu toţii împietriţi, şocaţi de forţa copilului.

Judecătorul îşi coborî privirea şi observă că pistolul lui Bill Lewis se afla aproape, pe podea.

Doamne, îşi zise el, pistolul!

Ezită, apoi mâna îi zvâcni uşor înainte. Auzi însă vocea egală, apăsată, a Oliviei, devenită acum doar o şoaptă:

— Ai să mori, bătrâne. Te văd şi ai să mori.

Judecătorul închise ochii o clipă şi se gândi: câte şanse am să ratez? Cu voce tare însă, rosti:

— Despre ce naiba vorbeşti?

Bill Lewis, fără să aibă habar de înţelesul schimbului de replici de-o clipă, între judecător şi Olivia, îl privi pe

judecătorul Pearson şi îi şopti:

— Mulţumesc. Singur nu l-aş fi putut ţine.

Tommy se crispă din nou. Apoi, brusc, trupul său se făcu moale în braţele lor.

— Cristoase! exclamă Lewis. Ce dracu' e asta? L-am lovit? A murit?

— Nu, spuse judecătorul Pearson, relaxându-se încet. E un fel de stare de rătăcire. Aşa i se întâmplă după astfel de crize. Ajutaţi-mă să-l duc pe pat.

Tommy ţinea ochii larg deschişi, respirând încet şi superficial.

— Haideţi, spuse judecătorul, uitându-se spre Olivia. Aranjaţi locul mai repede...

Ea ezită, apoi sări şi făcu puţină ordine într-un colţ al patului.

— O să-şi revină? întrebă Bill Lewis. Cristoase! N-am mai văzut aşa ceva...

— O să-şi revină când o să plece de aici.

Judecătorul o privi pe Olivia şi-i făcu semn cu degetul arătător:

— Acum aduceţi nişte Betadine şi leucoplast pentru tăieturile de la mâini. Ştiaţi, nu? V-aţi făcut toate planurile şi ştiaţi că trece prin asemenea crize, nu-i aşa?

— Ştiam că face ore speciale la şcoală, dar n-am... începu ea, apoi îl fixă pe judecător. Oribil. Al naibii ghinion. Dumneata trebuie să-l ţii sub control.

— Am să fac tot ce pot, rosti sec judecătorul.

— Are nevoie de medicamente sau de altceva? Vreau să spun că-i putem face rost oricând de ce îi trebuie, spuse Bill Lewis.

Rămase lângă pat, privindu-l pe băiat.

— N-ar trebui să-l acoperiţi cu o pătură? întrebă el.

— Ba da, spuse judecătorul, continuând s-o privească glacial pe Olivia.

— I-o aduc eu, spuse Bill Lewis. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Olivia îi aruncă o privire.

— Du-te şi adu trusa medicală, îi spuse. Dă-i ceva copilului, să-şi revină.

După care se întoarse şi ieşi, lăsându-l pe judecător aşezat lângă pat, în aşteptarea lui Lewis.

Ramon Gutierrez parcă maşina la vreo trei rânduri de case de locuinţa lui Megan şi a lui Duncan şi coborî în răcoarea serii. Îşi strânse canadiana mai bine pe trup când simţi prima atingere a aerului tăios. Se gândi la nopţile de iarnă din partea de sud a cartierului Bronx, din vremea adolescenţei; acolo, frigul mergea mână-n mână cu suferinţa. Probabil că pe atunci era mult mai rău, pentru că nu exista nicio speranţă. Încercă să-şi amintească de Porto Rico şi să-şi imagineze căldura tropicală a insulei, dar nu reuşi. Venise în Statele Unite de mic copil şi nu se mai întorsese pe insulă decât o dată, ca adolescent, pentru o vizită în compania unchiului său. Mişcarea pentru independenţa insulei se născuse şi luase avânt în ghetourile oraşului New York; el devenise membru, mai întâi din curiozitate, apoi pentru că descoperise că avea să fie acceptat de grup dacă îndeplinea un anume rol politic. Dat fiind că se simţise ostracizat mare parte din anii trăiţi până atunci, întâi de către familie, apoi de lumea din cartier, aceasta fusese pentru el o plăcută surpriză. Îmbrăţişase retorica politică a mişcării din toată inima, fără nici cea mai vagă urmă de sinceritate.

Trecând cu un pas sprinten pe lângă copacii întunecaţi şi casele scăldate în lumină, în drum spre locuinţa lui Megan şi a lui Duncan, se gândi la vechiul lui cartier. Era întotdeauna prea cald ori prea frig. Îşi aminti de un tânăr drogat, care locuia în ruinele unei case de la capătul străzii. Omul murise îngheţat într-o noapte cu un frig crâncen, când vântul răscolise toate ascunzişurile clădirii. Ramón, împreună cu alţi băieţi, îl găsise ghemuit peste o chiuvetă spartă, cu trupul înţepenit de moarte. Pielea lui

maronie pălise la culoare şi semăna cu noroiul îngheţat pe câmp. Faţa lui arăta ca o mască de carnaval.

Clătină din cap.

N-am să mă întorc niciodată acolo.

Când se vor termina toate astea, n-o să mai fiu nevoit să mă întorc acolo.

Se opri să admire un Cadillac, pe aleea din faţa unei case, apoi trecu mai departe, amintindu-şi că Olivia îl avertizase să nu facă altceva decât să verifice familia, să fie cu toţii acasă şi, din nou, să nu fie nici urmă de poliţie. O plimbare pe lângă şase rânduri de case, spusese ea; parchezi, cobori fără ezitare, te plimbi, pur şi simplu, treci de casă, dai colţul şi revii la maşină, urci, treci încă o dată prin faţa casei cu maşina şi te întorci la fermă.

Făcu un efort să se gândească la banii pe care aveau să-i obţină, ca şi cum ei i-ar fi putut ţine de cald. Regreta că ea nu-l lăsase să-şi ia o armă la el, dar îi înţelesese motivele. Totuşi, nu mi-ar fi stricat un pistol.

O clipă, se întrebă dacă măcar unul dintre oamenii ale căror forme şi siluete le distingea mişcându-se dincolo de ferestrele caselor pe lângă care trecea fusese vreodată la închisoare. Viaţa e o veşnică închisoare, îşi zise el. Viaţa mea în Attica nu se deosebea cu nimic de locul din sudul cartierului Bronx, unde am crescut. Singura schimbare a fost că, în Attica, zăvoarele de la case funcţionau; acasă, niciodată.

Dacă ar fi funcţionat, n-aş fi avut atâtea probleme.

Jena amintirilor aproape că-l făcu să se oprească. Ea spusese că are treisprezece ani. De unde să ştiu că avea numai zece? Pentru o clipă îşi aminti de pielea netedă, măslinie, sub atingerea degetelor lui. Nu ştiam că e înapoiată mintal, îşi zise el furios şi, la urma urmelor, ce mai conta? Alungă amintirea din minte, alungă imaginea mamei sale, ţipând ceva în spaniolă, un torent de obscenităţi şi jigniri, şi pe cea a tatălui său, desfăcându-şi cureaua soldăţească şi învârtind-o ameninţător peste

pumn.

Trase adânc în piept aerul rece ca tăişul unui cuţit. Se opri în faţa casei lui Megan şi a lui Duncan şi apucă să le zărească pe gemene trecând prin salon. Simţi accelerarea atât de familiară a pulsului şi, timp de o fracţiune de secundă, îşi permise să viseze cum ar fi să le prindă singure. Ea zice că vrea să-i facă pe toţi să plătească, îşi spuse el, deci, ce-ar fi mai grozav decât asta? Se înfioră, dar nu de frig, apoi îşi strânse mâinile. Privi casa şi se gândi: poate că aranjăm o întâlnire, ce ziceţi? Înainte să se termine totul.

Îi veni să râdă în hohote. Nu vă urăsc, îşi spuse. Vreau să vă iubesc, pentru ceea ce-mi veţi dărui. Urăsc numai ceea ce sunteţi.

Bogaţii cred că banii îţi dau curaj, dar nu-i aşa. Banii aduc alte temeri. Crezi că-ţi cumperi liniştea, dar de fapt apar noi pericole.

Îşi aminti de Olivia, cu vreo zece săptămâni mai devreme, în California. Aşteptase răbdătoare, pe scaunul din faţă al maşinii, verificându-şi pistolul automat, apoi se întorsese cu Bill Lewis şi ea le spusese: „Fiţi atenţi. Porcul va deschide uşa. Eu am să bat, iar el o să se uite pe vizor şi o să deschidă. O să fie politicos, amabil şi prietenos şi o să mă invite înăuntru. Am să vă dau un semnal în clipa în care îl am la mână. Până atunci nu vă arătaţi.” Fusese cuprins de teamă şi admiraţie; înţelegea de ce dorea să-l omoare pe bărbatul acela, dar îşi dorea s-o fi putut face fără el. Dar ea insistase, spunând: „Asta va fi legătura noastră. Suntem părtaşi la asta şi la tot ce va urma de acum înainte.” Ramon îşi amintea cu ce pas sigur se îndreptase spre capota maşinii, o ridicase şi se prefăcuse că s-a stricat motorul. Pe urmă, se dusese direct spre casa omului şi sunase la uşă. Ramon se întrebase, doar pentru câteva secunde, dacă bărbatul care apăruse imediat, luminat de becul de la intrare, avea habar că afară îl aşteaptă moartea.

Şi se întâmplase exact aşa cum prevăzuse ea.

Din nou, le zări pe fete şi reveria se întrerupse brusc.

Vom face o petrecere, îşi spuse în sinea sa. O petrecere pe care n-o s-o uitaţi niciodată. Una pe care, cândva, pe viitor, n-o s-o puteţi nicicum explica soţilor voştri.

Zâmbi ca pentru sine. Ce păcat că n-am cuţitul la mine.

Farurile unei maşini care pleca din faţa altei case îl luminară din plin şi, pentru o clipă, se simţi cuprins de panică. Se trase repede la umbra unui copac şi aşteptă ca maşina să treacă mai departe.

Ea are dreptate, îşi zise Ramon. A avut tot timpul dreptate. Oraşul ăsta n-are bunul simţ să ştie ce e frica. Nu putem face nimic aici.

Îşi întoarse iarăşi privirea spre casă. Gemenele nu se mai zăreau.

— Noapte bună, domnişoarelor, spuse el cu voce tare. Ne vom revedea în curând.

Plecă mai departe, prin noapte. Se gândi la bani, se gândi cât de mulţi vor fi. Destui ca să poţi merge unde vrei şi s-o iei de la început. Se întrebă dacă Bill Lewis avea să vină şi el. Se îndoia şi asta îl întristă puţin. Bill se va ţine după Olivia, care nu-l va iubi niciodată cum l-aş iubi eu. Se va folosi mereu de el şi-l va răni de nenumărate ori. Îi poartă mirosul de căţea în nări; niciodată nu va scăpa de asta şi, într-o bună zi, îl va ucide. Ar fi mai fericit cu mine, eventual în Mexic, unde pot trece drept localnic şi unde am fi bogaţi, pentru că mexicanii au foarte puţin. Am trăi împreună ca nişte regi, pe malul oceanului, unde e întotdeauna cald şi noaptea nu e niciodată aşa de întunecată ca aici. El nu înţelege, hotărî Ramon. Există numai plăcerea. Dar plăcerea lui e învăluită în vină şi asta îl face trist şi vulnerabil.

Dar eu nu sunt aşa, reflectă Ramon, plin de mândrie. Eu sunt liber.

Îşi înfundă mâinile în buzunarele hainei şi le apăsă peste coapse. Porni mai departe prin noapte, cu pasul mai iute,

să se încălzească.

Tommy simţea pe frunte atingerea mâinii bunicului, dar era ca o amintire, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat chiar în acel moment. Fixă cu privirea tavanul podului, imaginându-şi că acoperişul nu mai era, lăsând loc unui spaţiu nesfârşit, punctat de stele de diamant şi inundat în lumina lunii. Ţinea ochii larg deschişi, nemişcaţi, dar în viziunea aceea i se învârtea capul; simţea cum se înalţă pe cerul nopţii şi pluteşte, liber. Simţea vântul pe obraji, cald, liniştitor – parcă ar fi fost învelit într-o pătură veche, familiară. Pe când pătrundea în întunericul fără sfârşit, auzea strigătele mamei şi tatălui lui şi le zărea pe surorile lui făcându-i cu mâna, chemându-l lângă ele. Zâmbi, râse şi le răspunse cu alte semne, apoi se pregăti să pornească spre ele, prin întuneric. Dar, când încercă să se orienteze într-acolo, simţi cum vântul îşi schimbă direcţia şi, dintr-odată, se trezi luptându-se cu un uragan care-l lovea peste faţă, îi rupea hainele, îl trăgea tot mai departe de familia lui. Întinse mâna, dar ei se îndepărtau, se făceau din ce în ce mai mici; vocile li se auzeau tot mai slab, până când dispărură de tot.

Gâfâi şi se înfioră.

Apoi auzi vocea bunicului:

— Tommy, Tommy, Tommy, sunt aici, lângă tine. Totul va fi bine, sunt aici, sunt aici.

Se scutură şi se întoarse spre bunicul său.

Zări figura lui Bill Lewis, care privea peste umărul bătrânului, dar de data asta nu-i mai era frică.

— Îşi revine, spuse Lewis. Isuse, ce mai spaimă.

Tommy se întinse şi-şi apucă bunicul de mână, dar observă şi rânjetul apărut pe faţa lui Lewis.

— Ei, băiete! Te simţi bine?

Tommy încuviinţă.

— Ai nevoie de ceva? Ţi-e foame? Poate că ţi-e sete?

Tommy dădu iarăşi din cap.

— Ţi-am adus cina. E acolo, afară.

Lewis dispăru din raza sa vizuală şi Tommy se uită la bunicul.

— Mi-e bine, îi spuse. Îmi pare rău, bunicule. M-a apucat aşa, dintr-odată.

— Nu-ţi face griji pentru asta, spuse bătrânul.

— Mă dor mâinile, spuse Tommy.

— Te-ai tăiat când te-ai repezit la uşă.

— Aşa am făcut?

Bătrânul încuviinţă cu un gest al capului.

Tommy îşi ridică mâinile, să le vadă.

— N-arată prea rău, spuse el. Doar puţin julite.

Bill Lewis îşi făcu apariţia pe uşă, ţinând o tavă în mâini.

— Am făcut o tocană. E din conservă, dar are un gust destul de bun. Îmi pare rău, fiule, nu mă pricep la gătit. Dar ţi-am mai adus şi puţin sifon. Şi vreo două aspirine, dacă te dor mâinile.

— Mulţumesc, spuse Tommy, ridicându-se în capul oaselor. Acum mi-e foame.

— N-ar strica să mănânci şi dumneata, domnule judecător. Eu stau să-l ajut pe băiat dacă are probleme.

Bill Lewis se aşează pe marginea patului, în locul judecătorului Pearson. Judecătorul se uita cum Tommy luă câteva linguri din tocană, apoi începu şi el să mănânce. Dintr-odată îşi dădu seama cât de foame îi era şi se puse serios pe mâncat.

— Nu te grăbi, Tommy, spuse Bill Lewis. Ai şi pâine cu unt. Am pus nişte napolitane pe tavă, pentru desert. Cu ciocolată îţi plac?

— Da, mulţumesc.

Tommy ezită.

— Nu ştiu cum te cheamă, îi spuse.

— Spune-mi Bill.

— Mulţumesc, Bill.

— Cu plăcere.

— Bill?

— Da.

— Ştii când putem pleca acasă?

Judecătorul se încordă. Nu acum, îi trecu prin minte.

Dar Bill Lewis nu făcu decât să surâdă.

— Te-ai cam plictisit aici, nu?

Tommy dădu din cap.

— Nu-i de mirare. Eu am fost nevoit să-mi petrec o lună, cu mulţi ani în urmă, într-o cameră dintr-o casă. Nu îndrăzneam să ies afară, nu îndrăzneam să fac nimic. A fost cumplit.

— De ce?

— Păi... Lewis ezită, apoi se gândi: ce mai contează? Ei bine, reluă el, eram foarte sigur că poliţia e pe urmele mele şi aşteptam să vină nişte oameni să mă ajute. Acţionam subteran. Ştii ce înseamnă asta?

— Aşa, ca o cârtiţă?

— Nu-i chiar acelaşi lucru, râse Lewis. Înseamnă să te ascunzi.

— Aha, zise Tommy. Acum noi acţionăm subteran?

— Într-un fel.

— Te-au prins, până la urmă? întrebă Tommy.

Lewis ricană.

— Nu, băiete, am fost întotdeauna cu un pas înaintea lor. Şi după o vreme cred că s-au săturat să mă mai caute. Cel puţin, aşa se părea. Aşa că, după câţiva ani, ce să zic, s-au liniştit apele.

— Când a fost asta? întrebă judecătorul.

— În anii şaizeci, răspunse Lewis, fără să se gândească.

— În fond, de ce nu-i spui tot? se auzi vocea răstită a Oliviei Barrow.

Glasul ei făcu parcă să explodeze aerul din încăpere, risipind momentul de pace, readucând tensiunea dinainte. Stătea în uşă, fixându-l pe Bill Lewis cu o privire glacială şi răsucind un revolver pe deget.

Lewis sări în picioare.

— N-am spus nimic. Nimic din ceea ce n-or să înţeleagă

şi singuri.

— Precis, ripostă ea.

Lewis îşi coborî privirea spre Tommy.

— Îmi pare rău, copile.

— Nu-i nimic, răspunse Tommy. Mulţumesc pentru masă.

— Păstrează dulciurile. Le poţi mânca mai târziu.

— Mulţumesc.

Lewis puse farfuriile pe tavă şi trecu pe lângă Olivia, care-i aruncă o privire tăioasă. Ea rămase în urmă, fixându-l pe judecător.

— E un tip emotiv, spuse ea, după câteva momente. S-a născut sub semnul lui Mercur. E capabil de o tandreţe excesivă într-o clipă – făcu o pauză – pentru ca în următoarea să treacă la o violenţă excesivă. Vă rog să ţineţi seama de această instabilitate când aveţi de-a face cu el; ar fi regretabil să vi se întâmple ceva rău.

Judecătorul Pearson încuviinţă.

— Poate că ar trebui să-l las pe Ramon să vină cu mâncarea, data viitoare. Lui îi plac copilaşii, domnule judecător. Dar nu în felul care ţi-ar fi dumitale pe plac.

Judecătorul nu răspunse.

Olivia se îndreptă spre Tommy şi se opri în dreptul patului său.

— Băieţii sunt totdeauna dezarmanţi la vârsta asta, spuse ea. Te înnebunesc, fie din dragoste, fie din frustrare.

— Ai copii? întrebă judecătorul cu calm.

Dacă ai avea, îi spuse în gând, n-ai face aşa ceva.

— Nu, nicio şansă, râse Olivia. Închisoarea nu e cel mai bun loc pentru a concepe copii. Nu, singurele lucruri care se concep în închisoare sunt planuri, din ură şi din nevoia de răzbunare. Aceştia sunt copiii mei.

— Ai strâns multă amărăciune, spuse el.

Ea râse din nou.

— Sigur că da. Am toate motivele pentru asta.

— De ce?

— Ia te uită cine e pe cale să-şi dezlege gura, zâmbi ea.

Judecătorul nu-i răspunse.

Olivia ridică din umeri.

— În fond, de ce nu? spuse ea. Domnule judecător, te-ai întrebat vreodată de ce n-am făcut niciun efort să ne ascundem?

— Da. Asta m-a preocupat de la bun început.

— Precis că ai avut de-a face cu o mulţime de răpiri şi extorsiuni în procesele pe care le-ai judecat.

— Aşa este. Însă nu ca aceasta.

— Exact. Am spus şi eu asta, mai demult. Vezi dumneata, domnule judecător, în toate astea există un singur element de geniu, un mic amănunt care face ca totul să meargă strună.

— Nu înţeleg.

— E vorba de fiica şi ginerele dumitale, domnule judecător.

Olivia ezită.

— Ce ştii despre ei? întrebă ea, după o clipă.

— Cum adică? Ei sunt...

— Ce făceau acum optsprezece ani?

Judecătorul Pearson calculă în memorie: 1968. Eram mai tânăr, mai puternic. Soţia mea trăia şi eram amândoi îngrijoraţi. Habar n-aveam ce voiau. Nu ne spuneau nimic. Eu eram prea rigid şi pretenţios, iar ei ne lăsau să aşteptăm. Ce anume? Mai era şi războiul, pe care îl uram cu toţii. Mişcări de stradă, demonstraţii şi plete – toate făceau parte din decor. Eram magistrat, făceam cu toţii parte din sistem şi sistemul era diabolic.

Îşi aminti de nenumăratele certuri cu Duncan – schimburi violente de replici, pe care aproape că le uitase – şi de felul în care totul luase brusc sfârşit când ei se mutaseră pe coastă. Apoi, totul se schimbase. Îşi aminti de revenirea lui Megan şi a lui Duncan în Greenfield, pe neaşteptate, seara târziu. Megan era însărcinată cu cele două gemene. Fusese un miracol. Fuseseră atât de rătăciţi

şi apoi reveniseră acasă atât de brusc, încât toate spaimele noastre se risipiseră peste noapte. Aveau nevoie de ajutorul nostru, doreau o viaţă nouă, o viaţă normală, chiar acolo, în Greenfield. Gata cu retorica politică, gata cu acuzaţiile despre sistemul diabolic şi societatea coruptă. Nu i-am întrebat niciodată, atât am fost de bucuroşi să-i avem iarăşi acasă. Iar apoi, când s-au născut gemenele, parcă reîncepuse totul, eram iarăşi o adevărată familie, fără crize de furie şi violenţă.

— Ce făceau pe atunci, în 1968? întrebă iarăşi Olivia, parcă pretinzând un răspuns.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Megan terminase artele şi s-a dus în California, ca să fie lângă Duncan până când avea să-şi termine licenţa la Berkeley. Locuiau acolo... atât îmi amintesc.

Olivia pufni dispreţuitor.

— Şi cam ce politică făceau? îl întrebă ea pe un ton sarcastic.

— Păi, Duncan activa în mişcarea antirăzboinică, antiguvernamentală. În studenţie, la Universitatea Columbia, făcuse parte din Liga Studenţilor Democraţi şi luase parte la demonstraţiile de acolo. Cred că era cumva legat de fracţiunea Weatherman. Dar a lăsat totul în urmă. A renunţat la tot când s-au întors în est.

Olivia pufni din nou, întrerupându-l.

— Port Huron şi Weatherman au fost mai târziu.

— N-am ştiut. Ei, oricum, sunt toate numai nişte denumiri...

— Nu fi aşa de prost.

— N-am ştiut, la naiba. Ce vrei să spui?

— Au fost mai mult decât nişte participanţi minori la mişcări, spuse Olivia, cu o urmă de furie în glas. Şi noi la fel. Iar el n-a „renunţat”, aşa cum ai spus. Nu, domnule, nici vorbă de aşa ceva.

— Şi atunci?

— Nu fi aşa de prost!

— Nu sunt, la naiba. N-am întrebat niciodată. Ne-am bucurat doar să-i ştim acasă.

— Alergau prin munţii din districtul Marm cu arme după ei, făcând exerciţii pentru revoluţie. Învăţau să facă bombe şi propagandă. Asta făceau.

— Păi...

Judecătorul Pearson nu ştia ce să spună. Brusc, se simţi copleşit de sentimentul că nu era bine să afle ce-i spunea ea.

— Aşa i-am întâlnit eu. Iar lucrurile au devenit mai serioase. Eram un grup de revoluţionari. Eram devotaţi cauzei. Eram înarmaţi. Ne despărţiserăm de ceilalţi, ceea ce era perfect, pentru că toţi ceilalţi au sfârşit prin a fi înconjuraţi de agenţi FBI infiltraţi sau informatori. Dar noi, nu! Noi eram împreună şi eram pregătiţi!

Olivia măsura camera în lung şi în lat, gesticulând cu revolverul. Judecătorul simţi forţa pasiunii ei plutind greu în încăperea micuţă.

— Aveam de gând să zdrobim inima acestei ţări pervertite şi să luăm totul de la capăt. Iar ei făceau parte din grup, exact ca mine, Bill, Emily şi ceilalţi. Numai că ei au trădat, domnule judecător, au trădat şi au fugit. Au fost nişte laşi! În armată te împuşcă pentru laşitate pe câmpul de luptă, pentru neascultarea ordinelor în faţa inamicului. Ei bine, asta au făcut ei când au intrat în panică şi au fugit. S-au întors repede în societatea voastră prostească, burgheză, şi s-au ascuns acolo. E drept, erau deghizaţi perfect pentru asta: au devenit nişte oarecare. S-au amestecat cu ceilalţi. Au început să se intereseze de ipoteci, maşini noi şi şedinţe cu părinţii, contribuţii de caritate, promovări şi mereu mai mulţi bani, mai mulţi bani nenorociţi. Iar dumneata i-ai ajutat, domnule judecător, să devină invizibili, anonimi, la fel ca toţi ceilalţi trădători din generaţia noastră, doar că pentru ei a fost ceva mai rău, nu? Eu am intrat la închisoare, Bill şi-a luat alt nume, iar Emily a murit. Şi timpul a trecut. Lor le plăcea anonimatul,

aşa că au devenit graşi şi fericiţi, bogaţi şi oarecare. Domnule judecător, au devenit oribil de oarecare! Au fost nişte trădători! repetă ea cu silă.

El continuă să o privească. Olivia se opri, strângând pistolul cu atâta forţă, încât i se albiseră încheieturile.

— Eu însă nu! N-am ajuns niciodată grasă, fericită şi burgheză. M-am făcut chiar mai zveltă şi mai puternică – şi tot ce am făcut timp de optsprezece ani a fost să aştept acest moment, când le voi putea plăti pentru că m-au lăsat acolo. Am făcut optsprezece ani de temniţă grea, nu oricum, nici vorbă de liniştea dintr-o carceră obişnuită. Pe urmă am fost eliberată condiţionat. Aşa funcţionează sistemul, se ştie, nu? Ţi se dă numele unui ofiţer responsabil pentru tine, un rând nou de haine şi o sută de dolari. Aşa că am ieşit şi am venit chiar aici. Ştiam că vor fi aici, domnule judecător. Puteau să fie invizibili pentru oricine – dar nu pentru mine!

Îl privi pe judecătorul Pearson.

— Îmi datorează optsprezece ani. Şi a naibii să fiu dacă ei – sau dumneata – îmi puteţi face ceva. Au fost la fel de vinovaţi ca şi mine de aceeaşi crimă.

Se aşeză brusc pe pat, lângă el, apropiindu-şi faţa de a lui.

— Dumneata ce zici – vor fi de acord să facă optsprezece ani de puşcărie?

— Nu, clătină el din cap.

— Nu?

— S-au schimbat. Totul s-a schimbat. Nici măcar n-ar mai fi puşi sub acuzare...

Olivia se trase înapoi.

— Nu? Aşa crezi dumneata? Spune-mi, domnule judecător. Ce fel de circumstanţe se acordă pentru crimă premeditată?

El înghiţi cu greu. O, nu, îşi zise. Nu, nu e posibil. Ei nu puteau face aşa ceva.

— Nu există, îi răspunse Oliviei.

Ea îşi scutură părul şi, lăsându-se pe spate, tună:

— Al naibii de deştept eşti, domnule judecător.

Apoi se aplecă spre el, coborând tonul vocii până la o adevărată şoaptă conspirativă:

— Deci, iată că ştii ceva ce nu ştiai despre dragii dumitale copii. Poate că bănuiai ceva, dar realitatea e mult mai rea decât fantezia, nu? Iar tu, băieţaş drăgălaş, ştii acum ceva nou despre mămica şi tăticul tău drag, nu?

Olivia se ridică brusc şi porni cu un pas grăbit spre uşă. Acolo se opri şi le spuse:

— Sunt nişte ucigaşi. Exact ca mine.

Cu aceste cuvinte plecă, trântind uşa în urma ei.

Duncan ridică poza lui Tommy, cu rama încă plină de cioburi. Fără să se gândească, atinse marginea îndoită care trecea peste faţa fiului său şi se răni la deget. Nu strigă imediat de durere, aşa cum ar fi făcut în aproape orice altă situaţie. În loc de asta, lăsă ca noua durere să se alăture tuturor celorlalte pe care le purta în el.

Duse degetul la gură şi îşi supse sângele cu gust dulceag.

— Ah, Duncan, ai nevoie de puţin leucoplast? întrebă Megan.

El clătină din cap. Am nevoie de mult mai mult decât atât, îi trecu prin minte. Privi spre Karen şi Lauren, aşezate cuminţi într-un colţ.

— Dacă vi s-ar întâmpla ceva... începu el, dar ele îl întrerupseră.

— N-o să ni se întâmple nimic, spuse Karen.

— N-o să lăsăm un străin oarecare să ne sperie, continuă Lauren.

— Fetelor, nu înţelegeţi, spuse Megan. Sunteţi prea tinere ca să înţelegeţi cât de vulnerabili suntem toţi.

Se certaseră pe tema asta de la sosirea lui Duncan acasă. Megan le povestise, lui şi gemenelor, despre vizita lui Bill Lewis. Reacţia lor fusese una de sfidare

încăpăţânată – iar Megan ajunsese la concluzia că erau trăsături pe care fetele le moşteniseră de la tatăl lor. Într-un fel, aşa furioasă cum era pe ele pentru că nu simţeau aceeaşi spaimă şi panică pe care le simţea ea, era nespus de mândră: nemurirea tinereţii le curgea prin vine. Îşi amintea de vremea când ea şi Duncan, numai puţin mai mari decât ele, gândiseră acelaşi lucru: nu puteau înţelege că armele pe care exersau acolo sus, în munţi, puteau răni, distruge şi lua viaţa cuiva. Nu aveau simţul pericolului, era doar sentimentul ameţitor al vieţii trăite la limita riscului.

Megan privi spre Duncan şi spre fetele care rămăseseră tăcute şi îşi dădu seama că fiecare credea că reuşise să-şi impună părerea. Aşa se întâmpla în familia lor: toţi îşi spuneau părerile şi credeau că, din moment ce acestea erau corecte, toată lumea le va aproba – când, de fapt, bineînţeles că nimeni nu făcea acest lucru. Toate familiile se construiesc pe aceleaşi iluzii, îşi zise ea. Fiecare creează acelaşi gen de relaţie convenabilă. Chiar şi Tommy ştia asta.

Auzi glasul lui Duncan:

— Totuşi, e bine să fim atenţi. Oricum, nu cred că Bill Lewis e problema noastră numărul unu, ci Olivia.

— Şi ea ce vrea? întrebă Megan.

— Asta face lucrurile atât de dificile, spuse Duncan. Nu vrea să spună câţi bani îi trebuie. Nu cred că cifra în sine e importantă pentru ea, cât mai ales felul în care vrea să-i obţină.

— Ei, cum?

— Vrea să-mi jefuiesc propria bancă.

Peste cameră se lăsă tăcerea. Megan simţea că i se învârte capul şi încercă să se concentreze asupra unei singure idei, să o formuleze în cuvinte şi să vorbească, dar nu reuşi. Auzi glasurile fetelor, ca un ecou de la mare distanţă.

— Ce-ee?

— Dar cum?

— Pot s-o fac, spuse Duncan. Ar trebui să mă gândesc la detalii, dar pot s-o fac.

— Tată! Dacă te prind...

— Ai să ajungi în puşcărie! Cu ce ne-ar ajuta să-i recăpătăm pe Tommy şi pe bunicul, dacă tu intri în puşcărie? Şi oricum, de ce să vrea...

— Din punctul ei de vedere, e foarte logic. Crede că am părăsit-o la jaful unei bănci. Acum vrea să termin treaba. Aşa mi-a spus. Există în asta un fel de simetrie.

— Duncan!

— Păi, chiar aşa e. Olivia nu e proastă.

— Dar dacă...

— Dacă ce? Răspundeţi-mi, Karen, Lauren! Ce alternativă avem?

— Eu tot cred că ar trebui să mergem la poliţie. Ţi-ar da ei banii.

— Nu putem, pur şi simplu nu putem. Uite, hai să revedem lucrurile pentru ultima oară. Unu, dacă mergem la poliţie şi Olivia află, s-ar putea să se hotărască să dea dracului totul şi să-i ucidă pe amândoi. Să vă spun ceva: e capabilă de asta. Nici pentru o clipă să nu vă treacă prin minte că nu. Pentru moment însă, se simte foarte sigură pe ea, comandă, iar noi nu putem face nimic din ceea ce ar putea s-o pună pe gânduri, pentru că nimeni nu poate şti cum va reacţiona într-o asemenea situaţie...

Duncan ezită, gândindu-se la plicul pe care-l ţinea în buzunar şi la ce aflase în acea după-amiază.

— E o ucigaşă, trebuie să ţinem minte acest lucru.

Tăcu, studiindu-le reacţiile. Văzu efectul pe care îl avuseseră cuvintele sale asupra celor trei femei.

— Doi, dacă mergem la poliţie, mama voastră şi cu mine va trebui să răspundem acuzaţiilor din California, aşa că, la ce bun? Trei, chiar dacă ne ducem la poliţie, n-avem nicio garanţie că ei pot face mai mult pentru a-i aduce pe cei doi Tommy înapoi, decât noi înşine, dacă facem ce ni se spune. Gândiţi-vă la asta!

— Ce vrei să spui? întrebă Megan.

— Ei bine, fetele nu-şi amintesc, noi însă, da: gândeşte-te la toate răpirile de care am auzit. Copilul lui Lindberg, de exemplu: a fost chemată poliţia şi copilul a murit. Dar Patricia Hearst? Toţi agenţii FBI, până la unul, din toată ţara, o căutau şi abia după ce a devenit şi ea revoluţionară şi şi-a jefuit nenorocita ei de bancă au găsit-o. Ba chiar îşi mai zicea şi Tanya.

— Îmi amintesc, spuse Megan abia auzit. Aşa îşi zicea şi Olivia, cu mult înainte de Patricia Hearst.

Duncan zâmbi cu jumătate de gură.

— Şi-a pierdut şi numele conspirativ când a ajuns la închisoare. În orice caz, continuă el, pur şi simplu nu sunt de părere că poliţia ne-ar putea fi de prea mare ajutor. Ce ziceţi?

Megan clătină din cap.

— Lauren? Karen? Vă amintiţi să fi citit prin ziare ceva care să vă dea încredere în poliţia din Greenfield?

Era nedrept să le întrebe aşa ceva, dar trebuia s-o facă.

Nimeni nu-i răspunse.

— Atunci, suntem înţeleşi. Eventual, după ce-i salvăm pe ai noştri, vom chema poliţia. Dar nu înainte.

— Dar, Duncan... Megan îşi auzi propria voce, care parcă venea din gura altcuiva... dacă jefuieşti banca pentru bani, o să fie plin de poliţie pe-acolo. Cum am putea scăpa?

— Nu e nevoie.

— Nu înţeleg.

— Uite, spuse Duncan. Tot ce ne trebuie sunt banii şi puţin timp. Dacă o fac, să zicem, vineri seara, nu se va descoperi până luni. În weekend îi putem aduce pe cei doi Tommy acasă. Apoi, luni, eu pot să mă duc la Phillips să-i spun adevărul – sau suficient pentru a-i explica de ce am făcut ce am făcut. Nu uita, el e unul din cei mai vechi prieteni ai tatei. Putem da totul înapoi băncii – vindem tot, dacă e nevoie. Tatăl tău ne va ajuta. Dar, dată fiind situaţia, nu cred că voi fi acuzat...

— Sună ridicol.

— Ai vreo idee mai bună?

— Vreau să spun că totul depinde numai de...

— Sigur că da. De noroc. De bunăvoinţă. Doamne, ştiu asta. Dar ce altceva putem face?

— Am putea să...

— Ce? Mâine îmi sun agentul de bursă, ca să ne vândă toate acţiunile. Am să iau legătura cu o agenţie imobiliară din Vermont, să scoată proprietatea la vânzare. Putem strânge toţi banii, dar trebuie timp. Mai mult de două zile. Şi asta e limita pe care mi-a dat-o ea.

— Chiar crezi că ai să poţi?

Duncan izbucni într-un râs amar.

— Probabil că ideea asta le-a venit multor bancheri, deşi nu cred să recunoască vreunul. De obicei se falsifică acte. Dar eu am să jefuiesc împuţita aia de bancă. La naiba, ca un adevărat Jesse James, sau ca Bonnie şi Clyde.

— Toţi au fost prinşi, i-o tăie Megan. Şi omorâţi.

Ignoră vulgaritatea lui Duncan, gândindu-se că era potrivită cu această conversaţie.

Duncan se încruntă.

— Două zile. Asta-i tot ce avem. Şi oricum, ce riscăm? Viaţa fiului nostru. Viaţa judecătorului. Trebuie să acceptăm ce vrea ea, chiar dacă pare greşit sau ne distruge viitorul. Trebuie să rezolvăm aceste lucruri chiar acum! Zău, Megan, trebuie să pricepi ce se întâmplă în realitate: nu de bani îi pasă ei. Poate le pasă celorlalţi, lui Bill Lewis şi mai ştiu eu cui, care o ajută, dar pentru Olivia sunt sigur: nu banii contează...

Îşi roti privirea de jur-împrejur, studiind feţele celorlalţi membri ai familiei.

Scoase încet din buzunar plicul cu anunţul mortuar şi poza celor doi Tommy. Le lăsă pe amândouă să cadă pe măsuţa de cafea aflată în faţa soţiei şi a fiicelor sale.

— Pe noi ne vrea.

ŞAPTE

Joi

Megan îşi petrecu ziua lăsându-se total pradă emoţiilor, incapabilă să domine coşmarurile care prindeau formă în mintea ei. Parcă ar fi fost prinsă în vâltoarea unui râu repede, când trasă în jos, sub spuma albă, sufocantă, când împinsă la suprafaţă, la aer curat, chinuindu-se să-şi tragă sufletul. Într-o clipă şi-l imagina pe Tommy dându-se în leagăn, pe cauciucul prins de stejarul bătrân din curte, şi-i venea să chiuie de bucurie, gata să fugă afară să-l strângă în braţe, pentru ca în clipa următoare să se tragă brusc înapoi, când vedea leagănul gol. Imediat se răsucea pe călcâie, ciulind urechea, căci i se părea că aude pasul familiar şi inconfundabil al tatălui său, făcând să scârţâie treptele scării interioare. Trebuia să se stăpânească, să n-o ia la fugă spre hol, să-i întâmpine fantoma şi, cu amărăciune, se forţa să recunoască faptul că el nu se întorsese decât în imaginaţia ei.

Megan se gândi la paşii tatălui ei. Vârsta îi făcea mai uşori; e o greşeală să ne gândim că bătrânii păşesc întotdeauna apăsat, ca şi cum i-ar copleşi greutatea anilor strânşi în această viaţă. Pentru unii dintre ei, vine o vreme când devin dintr-odată mai uşori, ca şi cum fragilitatea vârstei ar fi, în sfârşit, anihilată prin renunţarea la banalele responsabilităţi ale vieţii. Acesta era motivul pentru care cei doi Tommy păreau să se înalţe binişor de la pământ. Noi, cei de vârstă mijlocie, suntem cei care păşim indiferenţi, lăudându-ne cu hotărârea noastră, înţepeniţi în murdărie şi rutină.

Megan privi cerul cenuşiu al după-amiezii târzii. O pală de vânt risipea ultimele frunze uscate de pe peluză şi, timp

de o clipă, ele părură să prindă viaţă, sărind şi zbătându-se în ritmul impus de vânt.

Îşi lipi palma de geam. Simţea şi aşa suflul puternic.

Când a murit mama, era cald. O vară târzie amăgea frunzele cu boarea ei blândă. Se întreba dacă maică-sa se luptase cu moartea sau o acceptase, cu naturaleţea calmă cu care primise aproape totul în viaţă. Murise repede, în somn; inima ei se oprise pur şi simplu, într-o dimineaţă, în timp ce se legăna în şezlongul de pe verandă. Poştaşul o găsise şi chemase salvarea, dar era mult prea târziu. Omul era tânăr, cu barbă, şi avusese întotdeauna câte o vorbă bună pentru Tommy. Trecuse pe la ei şi le spusese că, atunci când o găsise, avea un zâmbet pe buze şi, la început, crezuse că dormea, dar apoi observase că scăpase paharul cu limonadă din mână şi că era ceva în felul în care mâna îi atârna moale care-i spunea că greşise.

Ce n-aş da să fi avut o şansă pentru a-mi lua la revedere, înainte să dispară aşa. Dar ăsta era stilul ei; calm, eficient.

Ce n-aş da să fie aici acum, îşi dori Megan dintr-odată, pentru că ea ar şti ce să facă. N-ar plânge tot timpul, frângându-şi mâinile. În loc de asta, ar avea tot felul de planuri şi idei. Şi-ar domina emoţiile şi le-ar pune în ordine. Şi ar stabili ce e de făcut, în loc să stea şi să aştepte să se întâmple următorul lucru îngrozitor, aşa cum fac eu.

În niciun caz, nu i-ar lăsa să moară.

Faptul că, timp de atâţia ani, fusese un alter ego al judecătorului îi dăduse încredere în forţele ei. El fusese întotdeauna o combinaţie de fotbalist-avocat-puşcaş-judecător, gata oricând să tune şi să fulgere. În luptă nici nu clipea. Şi acum tratează viaţa ca pe unul din capetele de pod pe care le cucerise: se aruncă înainte, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, alegând drumul cel mai drept.

Dar ea avea subtilitate.

Ea vedea toate micile ramificaţii, efectele neînsemnate

ale fiecărei acţiuni – şi le studia pe toate la un loc. Trecea prin câmpul minat al vieţii cu delicateţe, cu paşi uşori, astfel încât pericolul n-o atingea niciodată. Eu am fost aşa de oarbă când eram tânără, gândindu-mă că ea renunţase la multe când se hotărâse să nu mai continue studiile de drept, preferând să-şi susţină soţul.

Megan plecă de la fereastră şi se îndreptă spre peretele pe care erau agăţate pozele de familie. Văzu fotografia lui Tommy, cu rama ruptă. Duncan se tăiase la deget şi apoi nu mai fusese sigur dacă era bine să pună la loc fotografia. În cele din urmă, curăţase pe cât posibil cioburile şi o agăţase la loc pe perete. În acel moment, ea simţise o mare uşurare; nu putuse suporta ideea că poza lui Tommy – chiar aşa, cu geamul spart – să nu-şi ocupe locul obişnuit de pe perete, lângă gemene şi lângă un tablou al întregii familii, aflat puţin mai sus. Aruncă o privire peste fiecare fotografie, până ajunse la una cu judecătorul şi mama ei. Fusese făcută cu câţiva ani înainte de moartea ei. Avea deja părul complet alb, dar ochii îi erau neîmblânziţi, plini de viaţă.

Am să încerc să-ţi semăn mai mult, îşi spuse Megan.

Am să fiu mai puternică.

Megan privi ochii celei din poză şi îşi zise:

Ştiu ce ai face tu.

Ce anume, draga mea?

Tu te-ai bate pentru copilul tău.

Sigur că da. De asta sunt făcute femeile.

Noi suntem pe lume pentru multe lucruri.

Bineînţeles, draga mea. Suntem aici pentru a fi avocaţi şi doctori, sau orice dorim să fim. Dar, la urma urmelor, suntem aici pentru copiii noştri. Poate că ţi se pare prostesc şi învechit, dar e adevărat. Noi îi aducem pe lume şi tot noi trebuie să-i protejăm.

Dar Duncan...

Ah, Megan. Ştiu, tu eşti foarte modernă. Dar el e bărbat şi nu ştie.

Ce nu ştie?

Că durerea naşterii este doar prima, după care îndurăm multe alte dureri.

Ştiu asta.

Atunci mai ştii şi altceva, draga mea.

Ce anume?

Că noi aducem pe lume copii şi ei nu încetează niciodată să fie o parte din noi. De asta ne luptăm atât de mult pentru ei. Trebuie să ne luptăm să-i creştem, apoi trebuie să ne luptăm ca să-i vedem evoluând. Nu renunţăm niciodată la asta, indiferent câte alte lucruri ne ocupă timpul. Niciodată.

Ai dreptate.

Bineînţeles. Şi mai ştii ceva?

Ce?

Asta ne face mai puternice decât oricine poate înţelege vreodată, chiar şi noi înşine. De asta suntem mereu subestimate, mai ales de bărbaţi. Priveşte înlăuntrul tău. E numai oţel, fier, carne şi muşchi. Priveşte în adâncime. Le vei descoperi Iar când vei avea nevoie de această forţă, ea se va face simţită.

Sunt speriată. Mi-e frică pentru cei doi Tommy.

Să fii speriată nu-i o greşeală, draga mea. Atâta timp cât nu lăsăm spaima să ne împiedice să facem ceea ce trebuie.

Ceea ce trebuie. Cum voi şti ce înseamnă asta?

Vei şti

Eşti sigură?

Absolut.

— Atunci şi eu sunt sigură, rosti ea cu voce tare.

Trase adânc aer în piept şi oftă. Apoi le auzi pe Karen şi Lauren, care o strigau din bucătărie:

— Mami? Te simţi bine? E cineva aici?

— Nu, le răspunse ea. Vorbeam de una singură.

Îşi făcu singură curaj şi porni spre locul unde se aflau fetele.

Duncan stătea aşezat la birou, încercând să găsească o cale de a strânge banii pentru Olivia.

Îşi petrecuse o bună parte a zilei vorbind la telefon cu agentul său de bursă din New York, cu un agent imobiliar din Vermont şi cu tot felul de alţi oameni care aveau legătură cu bunurile sale. Fiecare din ei rămăsese descumpănit la auzul acestui unic cuvânt: vindeţi. Încercaseră să-l facă să se răzgândească, dar el insistase, oarecum în glumă, îngrijorat că panica de care era cuprins va ieşi la suprafaţă şi că unul sau altul ar putea ghici nevoile şi planurile sale. În consecinţă, făcu glume, spuse anecdote, râse şi încercă să pară relaxat – străduindu-se, în permanenţă, să dea impresia că face un lucru normal, cu totul deosebit de realitate: că îşi lichidează profiturile de o viaţă, pentru a cumpăra altceva.

Către prânz, începu să calculeze cât de mult strânsese în teorie. Ştia că va fi nevoit să accepte o ofertă rapidă pentru proprietate, aşa că era gata să accepte pierderea în acest caz. Iar vinderea stocului de acţiuni şi a altor investiţii avea toate şansele să-i aducă, din partea agentului său, un cec de peste 86.000 dolari. Dar era nevoie de mai multe zile pentru ca aceşti bani să ajungă la el şi de câteva săptămâni înainte să vadă vreun ban din vânzarea proprietăţii. Casa lui era deja ipotecată, dar ipoteca data de mai bine de şase ani şi avea şi o linie de credit, pe baza restului de bani ce urmau să-i rămână după plata creditorilor. Nu voia să folosească acei bani imediat – se gândea că, atunci când va veni vremea, va avea nevoie de fonduri pentru a completa ceea ce va fura. Asta e problema cu banii lichizi în zilele noastre: nu-i poţi obţine decât dacă ataci un magazin periferic de băuturi într-o noapte. Banii lichizi sunt depăşiţi. Acum totul e pe hârtie, în cărţi de credit sau în computere bancare. Dacă îţi trebuie bani, trebuie să completezi câte trei formulare, să le dai să fie studiate şi controlate şi apoi să aştepţi. Abia dacă îşi dădea seama de ironia acestei situaţii: eu i-am

făcut pe atâţia să treacă exact prin asta, îşi zise el. Acum e rândul meu să aştept. Dar presupunea că măcar va primi cecul pentru vânzarea casei în săptămâna următoare, ceea ce avea să fie destul pentru o primă plată minimă în contul datoriei sale faţă de bancă.

Ar trebui să duc banii la Las Vegas ori Atlantic City. Să joc „21” sau jocuri mecanice şi să încerc să câştig. Aş avea la fel de multe şanse şi acolo. Pentru că asta fac acum: îmi încerc norocul.

Duncan ridică din umeri. Va face ceea ce i se cere. După aceea va încerca să se descurce, oricare vor fi consecinţele.

Se concentră asupra felului în care va fura banii, pentru ca apoi să încerce să ghicească modul în care va dori ea să-i primească. Trebuie să fie un transfer direct, îşi spuse el. Trebuie s-o oblig la asta – eu îi dau banii şi-l iau pe Tommy de la ea. Nu trebuie să am încredere în ea nicio clipă. Încercă în continuare să anticipeze manevrele Oliviei, deşi nu se aştepta să primească vreo veste în acea zi nici de la ea, nici de la ceilalţi răpitori.

Mă va lăsa să fierb. Ştie în ce tensiune mă aflu deja, datorită ei, iar acum nu trebuie decât să lase tăcerea să-şi facă efectul. Cu cât mă ţine mai mult în tensiune, cu atât se aşteaptă să fiu mai pregătit şi mai dornic să fac exact ce-mi spune, fără să protestez. Ştie şi ea că e la fel de groaznic pentru mine s-o aud sau nu.

Timp de o clipă se simţi mulţumit de această înţelegere. O cunosc pe Olivia mai bine decât crede, îşi zise Duncan. Nu trebuie să folosesc tot ce ştiu. Trebuie, cumva, s-o clatin, măcar puţin, nu atât cât să intre în panică, dar destul pentru a începe să vadă că acest aranjament are doi parteneri care trebuie să coopereze pentru a avea succes. Trebuie s-o fac să vadă că şi pretenţiile ei au o limită – şi că, în cele din urmă, suntem implicaţi amândoi.

Trebuie s-o fac să devieze, cât de puţin, de la planul ei. Destul pentru a-şi da seama că e vorba de o afacere.

Şi pe urmă voi avea într-adevăr un avantaj, pentru că eu ştiu cum să închei o afacere, iar ea nu. Ştiu cum s-o strâng cu uşa, să-i micşorez şansele şi, în cele din urmă, s-o înving.

Mă pricep la bani: cum să-i fac, cum să-i fur.

Simţi dintr-odată un val de încredere, care se evaporă aproape la fel de repede cum venise. Sigur, îşi spuse el. Ştiu totul despre bănci şi cecuri, despre cum să te menţii pe direcţia curentului şi despre tot ce era legat de bani. Dar ea se pricepe la răzbunare.

Îşi alungă teama ridicând din umeri şi se concentră asupra jafului propriei sale bănci. Ce ironie – dacă ar fi vrut să facă o escrocherie, ar fi folosit computerele băncii, deschizând conturi false şi transferând banii prin ele. Aşa se fac lucrurile acum: cu puţină matematică inventivă şi o dobândă oarecare, aplicată la conturile cu sume mari, faci banii să alunece electronic într-un cont fals, oarecare, apoi îi transferi la filiala vreunei bănci neînsemnate din Bahamas. Cunoştea un competitor care fusese prins într-o schemă similară. Fusese descoperit pentru că făcuse o singură greşeală fundamentală: devenise ambiţios. Ca în toate situaţiile legate de bani, succesul a creat lăcomia. Dacă ai rămâne modest, dacă te-ai gândit doar să-ţi faci viaţa confortabilă, în loc să te îmbogăţeşti, atunci n-ar fi atât de greu să eviţi demascarea.

Îşi aminti dintr-odată cum, pe când era copil, intrase într-un magazin de solduri cu un prieten din vecini. Băiatul era ca un magnet pentru toţi ceilalţi copii; puţin mai mare, puţin mai deştept, cu toată aura sofisticată a tinereţii. Un copil neîmblânzit. Plin de pistrui, cu părul roşu, tot numai muşchi, fiu al unui poliţist din zonă – ceea ce-i oferea un fel de statut special în faţa celorlalţi copii – el era întotdeauna cel care o lua la vale cu bicicleta pe unde era drumul mai greu şi a fost primul care a încercat să fumeze o ţigară. El a fost primul care a păşit pe gheaţa de pe Lacul Fisher, chiar când se auzea gheaţa crăpându-i sub picioare. Era

primul la iaz vara, bălăcindu-se în apa neagră, rece ca gheaţa, râzând de ceilalţi copii care erau preocupaţi de reţinerea, mult mai lumească, în faţa imensului panou pe care scria ÎNOTUL INTERZIS – PERICOL, aşezat acolo de către edilii oraşului. Iar eu am fost întotdeauna al doilea, îşi zise Duncan. Am ezitat mereu, pierzând acea fracţiune de secundă care mă împiedica să fiu primul – dar mă aruncam şi eu, imediat. Totul părea o provocare – o faci o dată, trebuie s-o faci mereu. Eu eram mereu următorul, transformându-mi ezitarea de moment într-un fel de vină care mă îndemna să-mi dovedesc imediat forţele.

Îşi aminti cum băiatul se învârtise prin magazin, de pe un culoar pe altul, ca şi cum ar fi căutat ceva anume, dar, în realitate, când ajunse în dreptul raftului cu dulciuri, se văzu că aşteptase doar momentul potrivit. Atunci, prietenul său băgase câte ceva în buzunare şi, cu îndrăzneala unui tânăr ce nu se teme de nimic, se îndreptase spre casieră şi o întrebase dacă nu are nişte felicitări cu urări de însănătoşire grabnică pentru sora lui, care era în spital. Femeia arătase spre raftul respectiv, iar băiatul ezitase doar o clipă, după care îi mulţumise, spunând că nu asta avea în minte, şi ieşise. Afară, în stradă, le arătase celorlalţi ce furase. Pe urmă se uitase la Duncan şi spusese: acum fă şi tu la fel.

Şi încercase şi Duncan.

Văzuse că femeia de la casă stătea cu ochii pe el, pe când făcea exact cum făcuse şi prietenul lui – se plimba de pe un culoar pe altul. Când întorsese capul, el luase un singur baton de ciocolată din raft şi-l băgase în buzunar.

Apoi, exact ca prietenul lui, se apropiase de femeie. Presupun că şi tu vrei o felicitare pentru sora ta, nu? îl întrebase ea pe un ton sarcastic; în acea clipă, Duncan înţelesese că prietenul său nu scăpase, pur şi simplu, fără ca femeia să închidă ochii, dintr-un motiv oarecare. În loc să vorbească, el băgase mâna în buzunar şi scosese o monedă pe care o azvârlise pe tejghea. Apoi o luase la

fugă, deşi plătise pentru ceea ce crezuse că va fura, dar femeia strigase după el. „Hei! Uite şi restul!” Nu, răspunsese el, nu, vă suntem datori, zău aşa, gândindu-se la dulciurile luate de prietenul său, după care ieşise în fugă din magazin.

Avea nouă ani pe atunci.

Îl lăsaseră nervii, dar era un oraş mic şi tatăl său l-ar fi pedepsit dacă ar fi aflat. Duncan se gândi la părinţii săi, pentru prima dată după mulţi ani. Amândoi fuseseră profesori, deşi tatăl său devenise director administrativ la liceul dintr-un oraş din statul New York, înainte de moarte. Amândoi muriseră la o vârstă mijlocie, pe când Duncan intra în ultimul an de colegiu, într-un accident de maşină, într-o noapte ploioasă de toamnă.

Un poliţist indiferent, cu alură oficială, îl sunase în acea seară la cămin. Vorbise la telefonul din hol, unde vreo alţi şase studenţi îşi tot făceau de lucru, trăgând fără ruşine cu urechea, întrebându-se dacă vorbea cu o fată, dacă era drăguţă şi dacă se culcase cu ea – pentru ca apoi să devină şi mai curioşi când îşi dăduseră seama că nu era vorba despre aşa ceva.

Alo, eşti Duncan Richards?

Da. Cine întreabă?

Sunt ofiţerul Mitchell de la garnizoana New Paltz. Mă tem că am să-ţi dau nişte veşti neplăcute.

Ah.

Părinţii tăi au murit într-un accident de maşină, pe Highway 9, în apropiere de noi.

Ah.

Un tractor cu remorcă, mergând în sens opus, a derapat pe nişte frunze ude. Au fost ucişi instantaneu.

Ah.

Îmi pare rău. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun toate aceste lucruri.

Domnule ofiţer, nu înţeleg. Eu ce fac acum?

Fiule, la întrebarea asta nu pot să-ţi răspund.

Duncan îşi aminti cum unchiul său îl sunase o oră mai târziu. Un tip cam slab de înger, pe care Duncan nu-l cunoştea prea bine; era pe punctul de a face o criză de isterie şi se calmase doar când îşi dăduse seama că el trebuia să facă toate pregătirile pentru înmormântare. Totul fusese făcut prea la repezeală. Într-o clipă erau acolo, în clipa următoare plecaseră. A fost singura dată în viaţa lui când îşi dorise din suflet să aibă un frate sau o soră. Înmormântarea i se păruse rigidă şi formală. Nici urmă de lacrimi adevărate, nici emoţii reale, doar un şir de cunoştinţe care nu se mai terminau, venite acolo doar din obligaţie. Oficialităţi de la şcoală. Profesori. Politicieni locali. Totul fusese altfel decât la moartea mamei lui Megan. Lumea o iubea. Dar lumea nu-i ştia pe mama şi pe tata, aşa că la moartea lor fusese de ajuns o strângere de mână.

Cred că nici eu nu i-am cunoscut prea bine.

De asta am hotărât să fiu aproape de copiii mei. Să nu las să se interpună nimic între mine şi ei. Chiar dacă am furat puţin timp pentru a lucra mai mult, sau pentru un meci de tenis într-o dimineaţă de vară, m-am revanşat. M-am gândit mereu la ei. Am înţeles ce datorie au părinţii faţă de copiii lor. Noi suntem asemenea unui ghişeu bancar, care nu se închide niciodată, rămânând deschis pentru retrageri de fonduri. Nu se termină niciodată şi nici nu trebuie.

Duncan şi-l imagină iarăşi pe Tommy în camera aceea micuţă. Te-aş putea pierde, îşi zise el. Revăzu nenumăratele momente în care îi vorbise răstit sau îi refuzase ceva şi se gândi: atâtea lucruri şi nu am cum să mă revanşez. De atâtea ori i-am răpit câte o plăcere fiului meu – chiar dacă o făceam pretinzând că-l învăţ ceva sau că menţin ordinea în familie.

Lui Tommy i-am dăruit unele lucruri, i-am răpit altele, am încercat să-i arăt cum e viaţa, am fost lângă el în momentele cele mai grele şi am încercat să-l ajut. Asta

înseamnă să fii tată. Iar acum există riscul să nu-l mai pot ajuta.

N-am să permit să se întâmple aşa ceva. N-am să ezit.

Se revăzu pe sine la vârsta copilăriei, mereu cu o clipă în întârziere. De data asta nu, îşi spuse. Parcă ar fi dat inimii nişte ordine precise, ca la armată. De data asta n-am să ezit. Nici măcar o milionime de secundă.

Duncan se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşa biroului. Aruncă o privire de jur-împrejurul băncii. Se apropia rapid ora închiderii şi sesiză plusul de energie al fiecărui angajat, în împlinirea rutinei de la sfârşitul zilei.

Mâine, îşi spuse el, banca va rămâne deschisă până târziu, pentru a satisface fluxul clienţilor de la sfârşit de săptămână. Se va lucra şi seara, de la cinci la şapte.

Numai că, de data aceasta, el ştia că banca va rămâne deschisă ceva mai târziu.

Judecătorul Pearson şi nepotul său se jucau în camera din pod, încercând să-şi treacă timpul. Numărau împreună, unu, doi, trei, gata! Şi arătau mereu pumnul strâns, degetele răsfirate sau palma întinsă. Hârtia acoperă piatra. Piatra sparge foarfecă. Foarfecă taie hârtia. Câştiga când Tommy, când judecătorul. Apoi iarăşi Tommy. Timpul trecea greu. Iarăşi şi iarăşi, unu, doi, trei, gata!

Ziua avusese şi bune şi rele. La prânz, Bill Lewis le promisese că va încerca să găsească pentru ei un pachet de cărţi de joc, dar se întorsese mai târziu, scuzându-se că nu găsise. Le spusese că le va cumpăra o pereche de la magazin, dacă-l va mai trimite Olivia, dar numai dacă era şi ea de acord. Jenat, îl anunţase apoi pe judecător că Olivia se hotărâse să le interzică orice fel de lectură şi nu fusese de acord să le aducă un televizor în cameră. Tommy întrebase dacă au hârtie şi creion, ca să deseneze sau să scrie o scrisoare, dar Lewis clătinase din cap. Trebuia, pur şi simplu, să-şi ocupe timpul cum puteau. Îi părea rău.

În consecinţă, cei doi Tommy îşi petrecuseră cât mai

mult timp posibil jucând jocuri legate de cuvinte. Asta îi aminti iarăşi judecătorului de vremea când mergea mult cu maşina. La un moment dat îl pusese pe Tommy să facă nişte exerciţii fizice, să se mai dezmorţească şi să mai scape de energia care, ştia judecătorul, se acumula şi ameninţa să explodeze. I se alătură şi el lui Tommy, exersând la rândul său, căci îşi dădea seama că n-avea niciun rost să înţepenească şi să-şi piardă agilitatea.

Ura plictiseala, probabil chiar mai mult decât faptul că erau sechestraţi. Se dispreţuia pentru că lăsa ca situaţia să devină ceva banal, pasiv. Trebuie să fac un efort să gândesc, să-mi păstrez mintea trează, îşi spunea el, dar nu se putea rupe de apatia aşteptării.

Era aproape ca o durere fizică, o nevralgie dentară chinuitoare sau suferinţa sâcâitoare provocată de o gleznă scrântită. Înţelese că era epuizat, deşi nu făcuse decât să observe trecerea înceată a timpului zilei. Părea că tensiunea situaţiei lor era, dacă nu minimalizată, cel puţin trecută pe planul doi. Ura ideea că Olivia sau unul din ceilalţi ar putea intra în camera din pod în orice moment, ca să-i execute pur şi simplu. Şi atunci, cât de amare ar părea aceste ultime ore, pierdute într-o plictiseală copleşitoare. Ar fi oribil să mori după ce ţi-ai petrecut ultimele minute din viaţă căscând.

Aruncă o privire spre Tommy, care luase cuiul descoperit în căutările lor din prima zi şi zgâria acum, la nimereală, panourile de lemn de pe perete. Părea o ramură lovindu-se uşor de geam, în bătaia vântului. Tommy îşi gravă iniţialele în lemn, apoi le adăugă pe ale bunicului său, ceea ce-l făcu pe bătrân să zâmbească.

— Pune şi data.

— De acord, spuse Tommy. Mai e ceva?

— Nu, spuse judecătorul. Da, stai puţin. Scrie ceva care să semene cu un mesaj.

— Pentru a fi citit de cineva?

— Da. De exemplu, de mama şi tatăl tău.

— Ah, spuse Tommy. E uşor.

Scrijelea repede şi totuşi atent, cu toată concentrarea unui copil. După o clipă, bunicul îl întrebă:

— Ce-ai scris?

— Am scris: Ne e dor de voi şi vă iubim. E bine?

— Perfect.

— Cam cum ar fi scrisoarea pe care ei nu mă lasă s-o scriu.

— Absolut.

Tommy îi înapoie bunicului cuiul, iar bătrânul îl ascunse sub una din perne. Copilul dorea să întrebe ce se va mai întâmpla, dar îşi dădu seama că nu ştia nimeni şi reuşi să se abţină. Îşi privi bunicul, se gândi că părea mai palid, părul lui mai alb şi pielea aproape transparentă şi se îngrijoră fiindcă toate astea ar putea însemna slăbiciune. Brusc, se înfioră şi se strânse repede la pieptul bătrânului.

— Ce s-a întâmplat, Tommy?

Tommy clătină din cap.

— Haide, care-i problema?

— Mi s-a făcut puţin frică. Frică să nu fiu singur.

— Eu sunt lângă tine.

— Ştiu. M-am temut că poate nu eşti lângă mine.

Judecătorul Pearson îl cuprinse pe copil în braţe şi începu să râdă.

— Ei, Tommy, doar n-am să dispar. Ţi-am spus de la început, am ajuns aici împreună şi vom rămâne împreună până la capăt. Nu-ţi face griji, pun pariu că nu va trece mult şi vom fi iar acasă cu mama şi cu tata, mâncând pizza şi povestindu-le aventura noastră.

— Aşa crezi?

— Sigur. Şi gândeşte-te ce grozav va fi să le vezi pe Karen şi Lauren. Pun pariu că ele vor dori să ştie absolut tot ce ni s-a întâmplat.

— Sigur că da.

— Aşa că nu te descuraja. Ştiu că e greu să stai aici. Dar se va termina în curând şi vom avea ce povesti.

Tommy oftă şi, alături de bunicul său, se mai relaxă. După câteva secunde reîncepu:

— Bunicule, te rog, povesteşte-mi ceva.

— Sigur, Tommy. Ce să-ţi povestesc?

— Ceva despre tine, de când erai tânăr. Despre cât de curajos erai pe când luptai în Marină.

Bătrânul zâmbi.

— Puşcaşii marini sunt mereu la datorie, spuse el. Asta-i deviza noastră: Semper Fidelis. Ştiai?

— Da, zâmbi Tommy. Mi-ai mai spus-o. Întotdeauna credincios.

— Ţi-am mai spus? râse bătrânul, împungându-l pe băiat în coaste. Vrei să spui că mă repet?

Îl tachina şi-l gâdila, iar Tommy se suci dintr-o parte în alta, pentru ca până la urmă să-i zâmbească şmechereşte.

— Da, da, nu, nu, te rog, bunicule. N-ar trebui să râdem.

— De ce nu?

— S-ar putea să ne audă şi să se înfurie.

— Ei, ghinionul lor. N-ar trebui să-i lăsăm să ne sperie tot timpul. Şi, oricum, râsul îţi face bine. Ţi-am povestit cum, odată, râsul mi-a salvat viaţa?

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, s-a întâmplat în Guadalcanal – ştii unde e asta, nu?

— Îhî, încuviinţă Tommy.

— Deci, plutonul meu era deschizător de drum. Asta însemna că ne aflam în faţa întregului batalion şi străbăteam jungla. Nu ştiam unde se găseşte inamicul şi nu eram siguri dacă ne va ataca el pe noi sau noi pe el. Era întuneric, înspăimântător şi cald când, în sfârşit, ne-am oprit pentru noapte. Ne-am săpat adăpost şi am rămas aşa, cu ochii aţintiţi în noapte, aşteptând un ordin, încercând să dormim puţin, preocupaţi de ce se va întâmpla. Ţi-am mai povestit asta?

— Nu, nu, ce s-a întâmplat?

— Păi, eram cu toţii siguri că vom avea probleme. Ştiam

că inamicul e pe-aproape şi că aşteaptă doar momentul potrivit, aşa că eram destul de neliniştiţi. Nu era prea mare diferenţă faţă de cum ne simţim noi aici. Suntem neliniştiţi pentru că nu ştim ce se va întâmpla.

— Dar cu râsul ce-i?

— Ei, stai că ajung şi acolo. În pluton era şi un tip, Jerry Larsen din New Jersey, aşa că noi îi spuneam Jersey Jerry. Când i se făcea frică, spunea întotdeauna un banc. Acelaşi de fiecare dată...

— Ce banc?

Judecătorul Pearson se revăzu dintr-odată, cu ochii minţii, ghemuit după nişte saci de nisip, tânăr, asudat, acoperit de nisipul şi praful unei insule devenite câmp de luptă şi aflând despre Călăreţul Singuratic şi Tonto, despre un alt trib de indieni şi Silver, Calul Fermecat. Şi îşi amintea poanta: am zis cutărică, nu păsărică, măi cal prost ce eşti! Zâmbi. Cutărică, nu păsărică. Îşi privi iarăşi nepotul şi se întrebă dacă ştia cuvântul. Poate că da, poate că nu. Era întotdeauna greu să afli dacă un copil ştie un asemenea cuvânt şi, mai ales, dacă-l înţelege.

— Păi, era un banc pentru adulţi.

— Unul deocheat?

— Da. Cine te-a învăţat expresia asta?

— Karen şi Lauren.

— Ce altceva ţi-au mai spus?

— Ei, nu chiar aşa de multe. Au zis că sunt prea mic.

— Păi, chiar aşa este.

— Ei, haide, zău, bunicule, te rog.

— Eşti prea mic.

— Îmi spui bancul?

— Când ai să fii mai mare.

— Of, bunicule.

— Când ai să fii mai mare. Mare cum sunt Karen şi Lauren.

— Bine, spuse Tommy fără chef. Deci, ce s-a întâmplat?

— Ei, în orice caz, cu toţii auziserăm bancul ăsta de sute

de ori, pentru că ne fusese adeseori frică. Însă, ce-i mai ciudat, părea mereu la fel de amuzant. Chiar dacă ştiam poanta, chiar dacă ştiam exact, cuvânt cu cuvânt, fiecare parte din banc, ne amuzam de fiecare dată. Şi, la urma urmelor, nici nu era cine ştie ce glumă grozavă. Dar, cine ştie din ce motiv, deşi cred că avea legătură cu tensiunea momentului, ne făcea pe toţi din pluton să izbucnim în chicote şi hohote de râs...

Aşadar, e aproape trei dimineaţa şi toată lumea din pluton încearcă să doarmă, mai puţin Jerry, eu şi alţi doi-trei băieţi care stau de pază şi-s teribil de speriaţi, pentru că în junglă pare că totul mişcă în jurul tău, la orice oră, şi e foarte greu să-ţi dai seama dacă sunetele pe care le auzi sunt făcute de animale sau de oameni. E cald, noi suntem obosiţi şi numai ce-l aud pe Jersey Jerry, la câţiva paşi de mine, că începe să spună bancul. Eu sunt cam speriat şi încerc să-l opresc, dar el îi dă înainte şi spune bancul, iar eu încep să râd. Nu prea tare, doar aşa, puţin. Dar se trezeşte tipul de lângă mine, care se întoarce şi zice: „Ce s-a întâmplat?" iar eu îi spun: „Jerry a spus iarăşi bancul." Iar tipul mormăie, dar, pentru că ştie poanta pe de rost, ca toţi ceilalţi, pufneşte şi el în râs. Asta îl trezeşte pe locotenent şi pe alţi câţiva. Şi în câteva secunde suntem toţi treji, vorbim în şoaptă şi ne înfuriem pe Jerry pentru că a trezit pe toată lumea, când aud un sunet diferit, exact în faţa plutonului...

— Ce anume?

— Ei, s-a dovedit că era un grup de inamici care se furişau în faţa noastră.

— Ce s-a întâmplat?

— Am început lupta şi i-am învins.

— Serios?

— Serios.

— Cu împuşcături?

— Da. Am chemat şi artileria în ajutor, aşa că au fost explozii mari. Parc-am fi fost prinşi între artificiile de pe 4

Iulie. Înfricoşător şi frumos în acelaşi timp.

— Tu ai împuşcat pe cineva?

— Da şi nu.

— Cum adică?

— Păi, era aşa de întuneric, că de-abia se vedea. Eu trăgeam, ca toţi ceilalţi, dar nu ştiu dacă am lovit ceva sau pe cineva. Dar nu asta a important. Important e că, dacă n-am fi fost cu toţii treziţi de un banc, atunci am fi fost luaţi prin surprindere şi poate că n-am fi câştigat.

— Ah, am înţeles. Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Către dimineaţă eram în plină luptă. Dar asta e altă poveste. Vreau însă să-ţi spun doar atât. După noaptea aceea, am stabilit o regulă: Jersey Jerry spunea bancul de fiecare dată când eram la greu. Era ca un fel de talisman, pentru că în noaptea aceea ne-a salvat vieţile.

— Ca o formulă magică?

— Exact.

— Ar trebui să ne gândim şi noi la aşa ceva.

— În regulă, hai să încercăm.

Judecătorul Pearson simţi brusc o durere în suflet. Nu fusese cea mai bună formulă magică, după cum îşi amintea. Îi reveni în minte imaginea trupului prietenului său, câteva luni mai târziu, pe o altă insulă. Fusese împuşcat în frunte de un ţintaş ascuns şi trupul său devenise rigid şi batjocoritor în moarte, ca şi cum surâsul sarcastic l-ar fi ajutat să-şi ascundă gelozia faţă de cei care continuau să trăiască. Judecătorul Pearson îşi amintea cât de mult ura să vadă trupuri ucise cu un singur glonţ sau de o singură schijă anonimă. Ciudat, prefera să vadă oameni cu trupurile sfârtecate şi rupte de explozii puternice, ciuruite de mitraliere, distruse de mine. Parcă aşa, moartea lor nu mai părea un capriciu oarecare. Dacă Jersey Jerry şi-ar fi ferit capul cu o milionime de secundă mai devreme, ar fi trăit, într-o bătălie în care fragmente metalice criminale umpleau cerul, moartea era oarecum logică şi de înţeles. Cum puteai supravieţui într-o ploaie de

foc? Dar dispreţuia ideea unui om care să-şi îndrepte ţeava puştii spre inima sau ţeasta lui şi, cu acel unic glonţ, să-i curme viaţa.

Dar, chiar şi după moartea lui, noi tot mai spuneam bancul acela. Şi părea să ne fie de folos, cât de puţin.

— Bunicule? Să-ţi spun o ghicitoare pe care am învăţat-o la şcoală. Cine umblă dimineaţa în patru picioare, la prânz în două şi seara în trei?

Judecătorul Pearson ştia răspunsul, deşi nu mai auzise zicala aceasta de multă vreme.

— Nu ştiu, Tommy. Cine, vreun gândac?

— Omul! spuse băiatul. Când e copil, umblă de-a buşilea, pe brânci. Când creşte ceva mai mare, merge în picioare şi când ajunge bătrân, chiar mai bătrân decât tine, bunicule, foloseşte un baston, să se ajute la mers. Asta înseamnă trei.

Judecătorul Pearson izbucni în râs.

— Grozavă ghicitoare, spuse el.

— Cum putem s-o transformăm într-o formulă magică? întrebă băiatul.

— Spunem numai atât: „zi ghicitoarea umblătoare” şi vom şti amândoi despre ce e vorba. Ce zici?

— Ghicitoarea umblătoare. De acord.

Tommy se întinse şi luă mâna bunicului într-a sa. Şi le strânseră cu un aer de solemnitate amuzantă. Pe urmă îşi zâmbiră şi râseră împreună.

— Crezi că va avea efect ca formulă magică? întrebă Tommy.

— De ce nu? răspunse judecătorul Pearson.

— Ai dreptate, spuse Tommy apăsat. Chiar aşa, de ce naiba să nu aibă?

— Tommy! sări judecătorul. Cine...

— Ei, aşa spune tata când se înfurie puţin şi vrea să pară mai dur şi mai supărat, de exemplu: Tommy, de ce naiba nu te duci la baie, sau cam aşa ceva.

Judecătorul râse cu poftă, auzind cum băiatul imita

perfect vocea tatălui său. Uneori uităm că avem de crescut nişte mici oglinzi pe care gravăm absolut totul, îşi spuse el.

Tommy zâmbi şi se ridică în picioare.

— Bunicule, un lucru m-a pus pe gânduri toată ziua. E prima dată când mi-am petrecut o perioadă mai lungă, cum ar fi o zi întreagă, fără să văd cerul. Nu ştiu cum a fost afară. Adică, acasă, chiar când eram bolnav, tot aveam fereastra. Şi chiar când eram mai mic şi trebuia să merg la spital şi să-mi fac toate testele alea, tot ştiam. Era câte un locşor pe unde puteam vedea afară, să ştiu ce fel de zi era şi cum ar fi fost dacă m-aş fi jucat afară. Dar aici nu ştiu dacă a plouat sau a nins, dacă a bătut vântul sau a fost soare, dacă s-a mai încălzit şi dacă aş fi putut ieşi pe terenul de joacă de la şcoală numai în flanel. Aici nu ştim nimic şi asta mă cam deranjează.

Judecătorul se ridică şi veni lângă băiat. Închisoarea, îşi zise el. Ciudate combinaţii de idei prindeau formă în mintea lui.

— Păi, hai să vedem. Să încercăm să ghicim. Tu ce crezi? întrebă el, preocupat în continuare de cuvintele nepotului său.

— De acord cu încercatul. Dar cum?

— Păi, dacă ar fi plouat, am fi auzit şiroitul ploii pe acoperiş şi în burlane. Cred că ele pornesc de la nivelul podului, aşa că putem exclude imediat această posibilitate.

— Bine. Ploaie, nu. Dar zăpadă?

— Bună întrebare. Dar când ninge, simţi când se aşterne pe acoperiş. Se face mai frig. Uite, să te ridic în braţe; pune mâna şi spune-mi dacă simţi ceva.

Judecătorul nu ştia exact, dar încerca să ghicească.

Totuşi, se aplecă şi îşi luă nepotul în braţe, astfel încât băiatul, întinzându-se, să poată atinge tavanul.

— E rece, spuse Tommy, dar nu chiar atât de rece.

— Deci, ce crezi?

— Nu e zăpadă, spuse băiatul.

Judecătorul lăsă copilul jos şi Tommy se îndreptă spre

punctul slab de la perete. Lipi urechea şi rămase aşa, în tăcere, timp de câteva secunde. Apoi se înfioră.

— Dar e într-adevăr frig. Am auzit şi vântul.

— Deci, să ne imaginăm că temperatura a continuat să scadă şi că bate puţin vântul.

— Cum e cerul? Înnorat sau senin? întrebă Tommy.

— Aici m-ai încurcat, răspunse judecătorul Pearson. Uneori, vântul alungă norii de pe cer. Uneori bate puternic şi parcă-i adună.

Tommy se înfioră din nou.

— Cred că e înnorat, spuse el. Cred că cerul a fost acoperit de nori mari, cenuşii, iar lumea s-a încălţat cu ghete la şcoală şi la lucru, pentru că le-a fost frică să nu ningă. E rece, dar se simte şi umezeala, aşa cum e când vine într-adevăr iarna.

— Păi, anul trecut am avut zăpadă de două palme, cu două săptămâni înainte de Ziua Recunoştinţei, îţi aminteşti?

— Iar de Crăciun am mers cu sania la ferma lui Jones.

— Deci, s-ar putea să se pregătească de iarnă.

— Sper, spuse Tommy. Anul ăsta am să joc hochei pe gheaţă, în campionatul celor mici.

Judecătorul întoarse capul. Anul ăsta... îşi zise el. Simţea o copleşitoare dorinţă de a se ascunde de realitatea situaţiei lor; în loc de asta însă, îl privi pe Tommy care tocmai ajungea la punctul slab din perete. Băiatul atinse lemnul uşor şi împinse stinghiile.

— Bunicule, spuse Tommy, cred că ar trebui să încercăm să scoatem astea. Poate râcâim cu cuiul, aşa cum te-ai gândit tu. Măcar am avea ceva de făcut.

Judecătorul observă nesiguranţa de pe faţa băiatului şi, brusc, se întrebă: de ce n-am încerca?

— La naiba, Tommy, spuse el, ridicându-se în picioare, am stat prea mult. Hai să încercăm.

Se îndreptă spre perete şi se lăsă în genunchi, studiind cu atenţie locul.

— În regulă, spuse el. Începem. În linişte.

Dar, când se ridică şi se întoarse după cuiul ascuns, auzi paşi pe holul din faţa uşii închise de la camera lor.

— Înapoi în pat, Tommy, şopti el în grabă.

Dar un alt gând îl frământa: ea ne-a adus intenţionat în închisoarea asta. Însă, fără să se gândească, ne-a spus cum să acţionăm. Ce a făcut? A lăsat garda jos încă din prima zi. A planificat toate detaliile teribile ale acţiunii sale. N-a făcut ca mine, să stea şi să-şi plângă de milă.

Tommy sări în cealaltă parte a camerei şi judecătorul porni în urma lui în clipa în care uşa se deschise şi Olivia Barrow pătrunse în cameră. Ţinea în mână un mic magnetofon.

— Bună ziua, domnilor, rosti ea pe un ton vioi. Care vasăzică, ne amuzăm, nu?

Judecătorul o privi cu răceală, fără să-i răspundă, şi observă că până şi Tommy se încruntă în loc să se sperie.

— În cei optsprezece ani de vacanţă, plătiţi de guvern, mi-am petrecut exact şase sute treizeci şi şase de zile în ceea ce se numea separare administrativă, o formulă birocratică pentru ceea ce orice om care cunoaşte filmele cu James Cagney numeşte „la mititica”. Nu era chiar aşa de plăcut ca aici, domnule judecător, dar cred că-ţi poţi face o idee.

— Şi acum ce mai e? întrebă judecătorul Pearson, furios.

— Vreau doar să fur o mică părticică din dumneata, domnule judecător. Şi o părticică din băieţelul de colo…

— Nici vorbă, spuse judecătorul.

Ea se întrerupse şi lăsă să se aştearnă tăcerea între ei.

— Îţi aminteşti de răpirea lui Getty, domnule judecător? Nepotul milionarului? N-a trecut aşa de mult de-atunci, nu? În orice caz, răpitorilor li s-a pus sinceritatea la îndoială. Nimănui nu i-a plăcut ideea cu sacii ăia vechi de bani. O mişcare foarte nepotrivită. O afacere nereuşită, de la început şi până la sfârşit. Au fost nevoiţi să demonstreze aproape matematic sinceritatea intenţiilor lor. Acum îţi

aminteşti?

Judecătorul Pearson avu senzaţia că fusese lovit în stomac. Prin minte îi treceau imagini de la buletinele de ştiri şi din ziare, toate relatând acelaşi teribil eveniment: răpitorii tăiaseră urechea băiatului şi o trimiseseră miliardarului refractar.

Se încordă din toţi muşchii şi simţi furia crescând în sufletul său. N-am să mai accept, îşi zise el. N-am să-i mai permit să ne zăpăcească şi să ne ameninţe. S-a terminat.

Îşi dădu seama că se ridicase în picioare şi-l împinsese pe Tommy în spatele lui.

— N-ai să te atingi de nimeni, îi spuse el femeii, cu o voce rece, egală.

Olivia îşi apropie faţa la câţiva centimetri de a lui.

— Nu-mi da mie ordine! rosti ea.

— N-ai să te atingi de el.

— Da' cine eşti dumneata, să-mi spui ce să fac şi ce nu?

Brusc, îi puse ţeava revolverului sub nas. El nu clipi. Parcă nici nu observase prezenţa armei.

— N-ai să te atingi de el, repetă judecătorul.

Timp de o clipă, amândoi rămaseră nemişcaţi. Judecătorul simţea ţeava rece lipită de faţă şi ştia că femeia ţinea degetul pe trăgaci.

Apoi, ea lăsă arma jos.

— Eşti foarte dur, domnule judecător, foarte dur. Frumos spectacol.

Se dădu un pas înapoi, apoi bătu din palme în bătaie de joc.

— Frumoasă demonstraţie din partea celor învinşi. Eu admir îndrăzneala şi hotărârea, domnule judecător. Probabil că sunt singurele lucruri pe care le admir cu adevărat, adăugă ea, râzând scurt. Am impresia că avem mai multe lucruri în comun decât s-ar părea.

Brusc, judecătorul se relaxă, dar îşi mijii ochii şi continuă s-o privească glacial.

— Da, spuse el. Am început să ne cunoaştem puţin mai

bine, nu-i aşa?

Ea tăcu, fără să-i răspundă direct, însă încuviinţă cu un gest al capului.

— Şi totuşi, am nevoie de ceva de la voi, spuse ea. Iar acum veţi colabora. Am să fiu chiar amabilă: vă rog. Ia te uită ce drăguţ sună: vă rog...

Încerca să-l facă să reacţioneze cu sarcasmul din glas, dar pentru prima dată nu avu succes. O clipă, judecătorul se gândi că în ochii ei apăruse un altfel de strălucire, de furie, poate cu o urmă de îndoială. Apoi, la fel de repede cum apăruse, aceasta dispăru, înlocuită de hotărârea arzătoare şi neclintită pe care el o anticipase deja.

Judecătorul îşi coborî privirea spre aparatul pe care ea îl ţinea în mână şi se revăzu pe sine, cu mai bine de patruzeci de ani în urmă, în aşteptarea promisiunii de pretinsă siguranţă a zorilor, ascuns într-o vizuină alături de prietenul său. Cutărică, nu păsărică, fir-ai să fii de cal prost. Îşi spuse gluma încă o dată şi se simţi mai puternic, cu simţurile treze, exact ca în noaptea aceea îngrozitoare şi umedă din trecut.

Megan strigă către Karen şi Lauren:

— Fetelor, veniţi încoace!

Într-o clipă, cele două fiice apărură lângă ea, punându-i tot felul de întrebări pe un ton ridicat:

— S-a întâmplat ceva? Ce este?

Megan clătină din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic, decât că simt nevoia de puţin aer curat. Toţi avem nevoie. Am scos telefonul din priză şi vom ieşi toate trei la aer câteva minute. Luaţi-vă hainele.

Gemenele dădură din cap la unison şi începură să-şi caute hainele groase de iarnă. Megan le privea şi, pentru o clipă, aprecie cât de diferit le iubea, deşi întotdeauna se gândea la ele împreună. Karen are siguranţa tatălui ei şi ştie să cântărească lucrurile cu obiectivitate. Lauren se bazează mai mult pe emoţii, preferă să se lase pradă

fanteziei şi aventurii. Seamănă mai mult cu mine.

Le făcu semn cu mâna.

— Haideţi, trebuie să ne uităm la ceva.

Ele ieşiră în urma ei, reduse la tăcere de curiozitate.

Megan constată că ultimele raze ale zilei se pierdeau pe cerul cenuşiu şi simţi boarea rece a serii. Se înfioră şi observă cum gemenele îşi trăgeau hainele mai strâns pe corp. Porni înainte pe alee, până la trotuar, apoi se întoarse să privească vila.

— De când locuim aici? întrebă ea.

— Mami! Zău aşa, doar ştii foarte bine, spuse repede Lauren.

— De opt ani. Chiar după naşterea lui Tommy, mai ţii minte? spuse Karen. Îmi amintesc că, la început, nimic nu mergea şi casa părea prea mare.

— Iar caloriferul s-a stricat încă din prima iarnă şi într-o noapte aproape că am îngheţat. Brrr, asta n-am să uit niciodată, spuse Lauren repede. Karen arăta ca un marţian, cu şosete pe mâini şi cu pălăria aia roşie, caraghioasă. Şi în debaraua de jos nu era destul loc pentru toate hainele de iarnă, iar televizorul nu mergea bine şi nu puteam să urmărim emisiunile noastre preferate. Vreau să spun că acum e bine, pentru că avem cablu, dar când ne-am mutat mi se părea o nebunie.

— Ştiţi de ce mi-a plăcut casa asta? întrebă Megan.

— Pentru zona în care se află? încercă Lauren.

— Are şcoli bune, sublinie Karen.

— Nu, spuse Megan. Pentru că a fost primul loc unde m-am simţit cu adevărat la mine acasă. Când v-aţi născut voi două, încă mai locuiam cu bunicul şi bunica. Pe urmă, ne-am mutat cu chirie, undeva în Belchertown, apoi într-o casă tip fermă, din South Deerfield, pe care am cumpărat-o pentru că Duncan a obţinut condiţii foarte favorabile pentru ipotecă. Dar uram acele locuri, pentru că nu semănau cu mine. Casa asta însă, da. Ştiu că lucrurile n-au mers prea bine la început, dar am simţit întotdeauna că

asta e casa noastră, mai mult decât oricare alt loc. De fapt, voi aici aţi crescut, fetelor. Aici a venit pe lume Tommy şi tot aici şi-a petrecut momentele dificile. Pentru că acesta este locul unde Duncan şi cu mine ne simţeam acasă. Ştiţi, la primul Crăciun după moartea bunicii voastre, când, în loc să mergem noi acolo, a venit bunicul aici – vă mai amintiţi?

Amândouă fetele încuviinţară.

— De Crăciunul acela mi-a venit să plâng. Nu pentru că o pierdusem pe mama, ceea ce era trist şi cumplit şi m-a făcut să mă simt singură, pentru că îmi lipseşte şi acum, ci pentru că, în cele din urmă, nu ştiu cum să spun, încetasem să mai fiu un copil şi devenisem eu însămi. Ea ar fi înţeles acest lucru. Voi nu veţi înţelege o vreme, dar, într-o zi, veţi reuşi. Nu e o greşeală să-ţi trăieşti propria viaţă, sau să vrei să fii pe picioarele tale. Dar e greu câteodată să descoperi calea cea bună.

— Asta s-a întâmplat cu tine şi cu tata? întrebă Karen. În anii ’60, vreau să spun.

— Într-un fel. Căutam ceva. Ca toată lumea. Ne-a trebuit mult timp să înţelegem.

Megan se gândi la semnele păcii şi la părul lung, la steagurile americane în flăcări, la jeanşii evazaţi şi vestele roase, de piele. Muzica revoluţiei îi răsuna în urechi, cu ritmul tobelor şi scrâşnetul chitarelor. Columbia. Berkeley. Haight. Vara iubirii. Generaţia Woodstock, după care au urmat Altamont şi statul Kent. Lupta împotriva unui zid. Pulsul i se acceleră.

— N-a fost greşit ce am făcut noi, spuse ea. Poate că acum aşa pare, dar atunci nu era greşit. Nu… ezită ea, apoi continuă. E drept, jaful a fost clar o greşeală. Dar pe atunci era greu să vezi lucrurile aşa. Şi părea un rău atât de mic, în comparaţie cu toate celelalte care se întâmplau în toată lumea, în fiecare zi.

— Dar v-aţi schimbat? întrebă Lauren.

— Ei bine, şi da şi nu. Lumea s-a schimbat. Şi noi odată

cu ea. De parcă întreaga lume a dorit să uite tot ce s-a întâmplat atunci, iar noi am vrut să fim uitaţi în egală măsură. Poate că asta a fost o greşeală. Poate că lumea ar fi trebuit să continue să se îngrijoreze în legătură cu tot ce ne îngrijora pe noi atunci. Dar erau vremuri pline de tensiune şi cred că lumea n-ar fi suportat aşa ceva. Aşa că lucrurile au devenit mult mai calme, mai aşezate.

— Dar Olivia nu s-a schimbat? întrebă Lauren.

— Nu.

— Cum să se schimbe? spuse Karen. Ea era în închisoare. Tot ce putea vedea era felul în care se schimba închisoarea, nu ea.

— Şi asta e adevărat, răspunse Megan moale.

— Probabil că de asta ne urăşte atât de mult, spuse Lauren.

Megan confirmă cu un gest al capului. Se gândi să spună ceva, dar rămase tăcută, ridicându-şi privirea spre cer. Luna se zărea pe deasupra copacilor, poleind ramurile.

— În anul în care v-aţi născut voi, fetelor, în 1969, un om a păşit pe lună. Probabil că nu vi se pare ceva demn de luat în seamă, cu toate navetele astea spaţiale şi celelalte lucruri cu care aţi crescut. Chiar şi pentru Duncan şi pentru mine, era destul de previzibil. Noi am crescut lângă bomba atomică, iar tehnologia era ceva obişnuit. Dar îmi amintesc că stăteam cu bunicul şi bunica şi, în timp ce ne uitam la televizor, aveam grijă de voi. Faptul incredibil nu era că ajunseserăm pe lună, ci felul în care bunicii voştri se holbau, uimiţi, la televizor. Au spus că asta era pentru că se născuseră în anii ’20, când tehnologia era ceva cu totul nou pentru lume. Ei erau copiii depresiunii. De-abia se inventaseră avioanele. Ei crescuseră cu Buck Rogers şi nu le trecuse prin cap că ar putea vedea omul ajungând în alte lumi. Asta era rezervat pentru *science-fiction.*

Privi din nou casa.

— Eu am crescut în acest oraş, spuse ea. Exact ca voi şi ca Tommy. Acesta este locul nostru. Şi va fi mereu. Chiar

dacă voi două şi Tommy veţi creşte şi vă veţi muta în altă parte, veţi putea reveni aici oricând şi vă veţi simţi... nu ştiu cum să zic... aşa cum trebuie, poate. În largul vostru. Indiferent cât de mult se va schimba oraşul şi cât de mult vă veţi schimba voi.

— Mami, spuse Lauren oarecum amuzată, parcă ai fi Scarlett O'Hara.

Karen îşi stăpâni cu greu râsul şi adăugă:

— Sau Judy Garland în *Vrăjitorul din Oz.* Nicăieri nu e ca...

Megan le privi pe fete şi, văzându-le cum schimbă o privire rapidă între ele, zâmbi în sinea ei. Or fi crezând că sunt nebună ori senilă. M-a copleşit tensiunea şi am sărit peste cal.

Poate că au dreptate.

Clătină din cap, alungind orice gând. Lăsă aerul rece să-i pătrundă în plămâni şi să-i cuprindă trupul.

Îşi aminti cum tatăl ei o dusese în excursie, în pădurile din Maine, pe când avea vreo zece ani. Ea şi cu mama ei plecaseră după mere. Pe când străbăteau hăţişurile, zăriseră o ursoaică şi doi pui. Animalul se ridicase pe labele din spate şi rămăsese aşa, fixându-le pe Megan şi mama ei. Cele două familii se priviseră o clipă, aşa cum erau, împărţind aceeaşi poiană şi strângând aceleaşi fructe. Apoi urşii porniseră la drum mai departe, fără grabă şi fără frică. Megan îşi amintea cum, mai târziu, tatăl ei le avertizase să nu stea niciodată între ursoaică şi puii ei, pentru că atunci devine violentă şi periculoasă. Îşi amintea răspunsul blând, natural al mamei sale: Şi eu aş face la fel.

Megan se întoarse spre gemene şi le spuse:

— Trebuie să ştiţi ceva. Nu vom pierde. Nu ne vom pierde familia. N-am să permit aşa ceva.

— Mami! spuse Lauren. Sigur că n-o să se întâmple aşa ceva!

— Nu-ţi face griji, mami, sări Karen. Nu lăsăm noi să se

întâmple una ca asta. Niciuna dintre noi.

— Ştii, mami, spuse Lauren, nu-i nimic rău în felul în care trăim. Absolut nimic. Voi aţi încercat să faceţi ce era bine. Aţi încercat din răsputeri.

— De ce să ne simţim vinovaţi? întrebă Karen.

— Aşa este, spuse Megan.

Dintr-odată, întinse braţele şi le cuprinse pe gemene, strângându-le mai aproape. Observă că, pentru prima dată, ochii lui Lauren erau roşii de lacrimile care începeau să mijească, iar Karen părea să strângă din fălci, cu tenacitatea unui buldog. Văzu cum cea mai mare dintre ele două o pişcă pe cealaltă de braţ, ca şi cum ar fi vrut să-i spună să lase sentimentalismele şi să se controleze. Fiica mea, ca un sergent în acţiune, îşi zise Megan. Şi fiica mea poeta. Observă cum Lauren încremeneşte, dă din cap şi, pentru o fracţiune de secundă, simţi cum căldura legăturii dintre fete risipise brusc răcoarea serii.

Cu inima plină de acea mândrie de mamă greu de definit, le cuprinse pe fete cu braţul şi astfel porniră înapoi spre casă, strâns legate de primele impulsuri ale sfidării.

Duncan stătea la birou şi revizuia lista cu tot ce avea de făcut.

Sunt un om organizat, îşi spuse el. Chiar când e vorba de un act aproape disperat, tot sunt în stare să fac o listă a lucrurilor de care trebuie să am grijă, până la cele mai mici detalii. Să fiu pregătit. Zâmbi. Am fost bun la cercetaşi, apoi conducător de patrulă. Am cucerit o Stea. Câte medalii de merit am primit? Un teanc întreg. Pentru mersul cu barca şi noduri marinăreşti, pentru semnalizare şi orientare turistică. Clătină capul, amintindu-şi. Astea au fost singurele medalii pe care le-am meritat. Privi din nou lista. Oare voi primi o medalie de merit pentru jefuirea unei bănci? Zâmbi. De data asta, poate. În mod sigur însă, nu şi pentru prima.

Scrisese lista pe o foaie galbenă de hârtie. În capul ei

pusese: ÎN INTERIORUL BĂNCII. Urmau, ca subtitluri: SISTEMUL DE ALARMĂ, SEIFUL PRINCIPAL, GHIŞEELE AUTOMATE şi PISTELE FALSE. Adăugă un avertisment în josul paginii: Distruge această hârtie / Distruge următoarele şase pagini. FBI-ul avea spectrografe care puteau citi urmele minuscule lăsate de apăsarea minei de pix pe foile curate de sub lista lui.

Fac nişte liste grozave, se lăudă el în gând.

Nicio diferenţă faţă de cele făcute când familia pleca în vacanţă. Îi revenea întotdeauna lui Duncan să se asigure că au în geantă încălţăminte de schimb, şosete şi câteva pulovere în plus, că în maşină existau biscuiţi şi suc pentru copii. El trebuia să se asigure că notele de plată sunt achitate la timp, iar sâmbăta dimineaţa pleca la băcănie, să aducă tot ce era necesar pentru casă. Se întrebă de ce aceste pregătiri îi dădeau atâta satisfacţie. Ştia întotdeauna previziunile meteo, ştia exact dacă o invitaţie pretindea haine de seară sau jeans şi o cămaşă sport. Pentru soţia şi copiii lui, era întotdeauna un şoc dacă se întâmpla să plouă şi nu aveau la ei haine corespunzătoare.

Privi iarăşi foaia de hârtie. Un singur gând amar îi trecea prin minte: eu trebuia să fi făcut planul pentru nenorocitul ăla de jaf al băncii din Lodi. Aş fi anticipat reacţia paznicilor. Aş fi verificat şi revizuit totul şi aş fi stat câteva săptămâni la pândă. Aş fi făcut totul ca la carte şi niciunul din noi n-ar fi acum în încurcătura asta.

Duncan opri şirul gândurilor când îşi dădu seama la ce concluzie ajunsese: aş fi fost un delincvent al naibii de bun, mult mai bun decât ea.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă, aruncând o privire de jur-împrejurul băncii. Sala principală părea să strălucească de lumină şi activitate. Vizibil, lumea începea să se pregătească pentru închidere. Casierii calculau încasările şi sortau bonuri şi cecuri. Totul era doar rutină, aşa cum le place bancherilor, îşi zise el.

Observă cum unul dintre directorii-adjuncţi se îndrepta

spre pasajul care ducea la aparatele automate de numărare a banilor. Duncan ştia ce avea să facă: va deschide spatele fiecărui aparat, verificând dacă peste noapte rămân fonduri destule. Acelaşi bărbat va face acelaşi lucru a doua zi, numai că, de această dată, va verifica dacă maşinile erau pline. În sala cea mare erau patru maşini. În fiecare erau câte 25.000 de dolari, în bancnote de zece şi douăzeci. Într-un sfârşit de săptămână aglomerat, cum ar fi fost plecarea acasă a studenţilor dintr-un colegiu, Ziua Muncii sau Ziua Debarcării lui Columb, fiecare elibera cam jumătate din acea sumă, în tranzacţii de la douăzeci la două sute de dolari.

Nu şi în acest weekend, îşi zise el.

Sub privirile sale, directorul-adjunct reveni de pe coridor şi intră în biroul preşedintelui băncii. Acolo se afla un sertar unde se ţineau cheile. Aproape toţi salariaţii băncii ştiau de existenţa duplicatelor din birou şi tocmai asta era frumuseţea planului lui Duncan. Cam toată lumea ştia cum să le folosească, ştia unde se afla întrerupătorul sistemului de alarmă, ştia unde erau ţinute cheile de rezervă. Încă mai suntem o organizaţie mică, bazată pe legături amicale, îşi spuse el. Asta ne face vulnerabili.

Sistemul de securitate a băncii era proiectat pentru a preveni trei lucruri: pătrunderea în sistemul de computere a unei persoane din interior sau din afară; pătrunderea unui străin în bancă, după plecarea tuturor funcţionarilor; intrarea în bancă a vreunui atacator violent, gata să scoată puşca după ce trecea de uşa de la intrare.

Îşi aminti cum funcţionarii din conducerea băncii discutaseră cu analiştii în probleme de securitate, cei care montaseră sistemele de alarmă şi care programaseră computerele, astfel încât să detecteze tipurile cele mai obişnuite de fraudă. Fusese o concesie majoră la adresa naturii ascunse din fiecare om, inclusiv a conducerii băncii. Nimănui nu-i trecuse prin cap că unul din cei care cunoşteau banca ar putea s-o jefuiască, asemenea unui

Jesse James sau chiar a unui Willie Sutton.

Duncan reveni la lista lui şi o privi cu atenţie. Adăugă încă o categorie: ÎMBRĂCĂMINTE. Dedesubt scrise: Mănuşi. Tenişi. Jeans. Tricou. De la magazinul universal.

Secretara bătu la uşă şi intră. El nu încercă să ascundă lista. În loc de asta, o ridică în mână, apucă un creion şi se lăsă pe spate în scaun, pentru ca ea să nu poată vedea ce scrie.

— Domnule Richards, eu mă pregătesc să plec. Pot să vă mai ajut cu ceva înainte de plecare?

— Mulţumesc, Doris, dar am să plec şi eu într-o clipă.

— Vă simţiţi mai bine?

— Nu, nu prea. Ba mă ia, ba mă lasă. O fi vreun virus, cine ştie? Am avut temperatură toată ziua.

— Ar trebui să staţi acasă.

— Mâine e vineri, aşa că poate plec mai devreme şi îmi petrec weekend-ul în pat.

— Nu e o perspectivă prea entuziasmantă.

— Ei, Doris, când ajungi bătrân ca mine, nu te mai gândeşti la weekend pentru distracţie ci, mai degrabă, pentru recuperare.

— Vai, domnule Richards, dar nu sunteţi aşa de bătrân...

— Mulţumesc, Doris. Te pricepi la complimente, aşa că vei ajunge departe.

Ea râse, îi făcu un semn cu mâna şi plecă.

Cât de bătrân am ajuns? reflectă Duncan. Mai aproape de sfârşit decât de început? Se gândi la părinţii săi; ei erau în vârstă când se născuse, şi chiar mai bătrâni pe când crescuse în casa aceea bătrânească, într-o atmosferă apatică. Ei erau veşnic obosiţi şi vlăguiţi de viaţă. Duncan încercă să-şi amintească măcar un moment de fericire explozivă, vreo dimineaţă de Crăciun, cu jocurile şi abandonul său copilăresc, vreo zi de naştere lipsită de griji şi luare-aminte, dar nu reuşi. Era o casă unde veşnic era pus la locul lui, unde totul era cronometrat şi planificat. Eu am luat cu mine toate astea, pentru veşnicie. Am devenit

un om al numerelor. Mi-a displăcut? se întrebă el. De asta am ales spontaneitatea revoluţiei? Olivia pulsa de viaţă. Pentru ea, idealurile şi acţiunile se contopeau, devenind, în mâinile ei, un fel de material combustibil. Retorica, entuziasmul, lupta; îşi amintea cât de molipsitoare fusese perioada aceea. Aceea era viaţa adevărată.

Duncan ezită şi îşi spuse: eram şi înspăimântat.

Privi afară pe fereastră şi observă câţiva funcţionari ai băncii străbătând aleea micuţă care ducea spre parcare. Râdeau, dar mergeau cu pas grăbit, cu hainele ţinute strâns pe lângă corp. Se întrebă ce putea fi aşa de amuzant. Privindu-i, îi văzu trecând pe lângă primul rând de maşini din sectorul rezervat salariaţilor, acolo unde el şi ceilalţi funcţionari din conducere aveau spaţii rezervate. Simţi un nod în stomac, căci recunoscu o omisiune. Imediat luă foaia de hârtie pe care scrisese planul şi adăugă: MAŞINA.

Când îşi ridică din nou privirea, grupul dispăruse. Lumina albastru-purpurie a unui bec risipea puţin întunericul străzii.

Brusc, îşi dădu seama cât de mult le datora copiilor lui. Aş fi putut deveni exact la fel de tăcut, previzibil şi plicticos ca propriii mei părinţi, dar n-a fost aşa – şi asta datorită lor. S-ar părea că am schimbat o revoluţie a idealurilor cu una a responsabilităţii.

Iar acum sunt bătrân? se întrebă el iarăşi. Îmi mai amintesc cum să lupt?

Nu ştia precis răspunsul la aceasta întrebare, dar era absolut sigur ca avea să îl afle în următoarele zile.

Mama şi cele două fiice îşi scoseseră deja hainele de stradă şi se îndreptară spre bucătărie. Fetele tăifăsuiau despre frig, se întrebau dacă va ninge în curând şi se pregăteau să facă o ciocolată caldă, ceea ce avu drept efect o împunsătură în inima lui Megan, când îşi aminti cât de mult îi plăcea această băutură lui Tommy. Se opri în

hol, să aşeze receptorul telefonului înapoi în furcă, în caz că Duncan dorea să sune. Îşi privi ceasul de mână şi presupuse că, în curând, avea să pornească spre casă. Încercă să se relaxeze, dar nu reuşi.

Tommy ar trebui să fie aici, îşi zise ea. Sunt deja patruzeci şi opt de ore de când nu l-am mai putut ţine în braţe.

— Mami? Vrei şi tu o cană? strigă Lauren.

— E bună, adăugă Karen pe un ton de cunoscător.

Megan se temu să-i va tremura vocea, dar înghiţi cu un efort şi răspunse:

— Sigur. De ce nu?

În clipa în care Karen îi dădu mamei sale ceaşca, se auzi ţârâitul telefonului.

— E linia noastră, spuse Lauren. Răspund eu.

Se îndreptă spre telefonul de perete, apăsă pe un buton şi ridică receptorul.

— Bună ziua, spuse ea. Lauren la telefon.

— Şi unde este sora ta la fel de frumoasă? întrebă Olivia Barrow, fără nicio introducere.

Timp de o clipă, Lauren crezu că nu va mai putea respira.

Ştia cine este, dar se forţă să răspundă:

— E chiar aici, lângă mine. Cine e, vă rog?

Megan văzu paloarea de pe figura fiicei sale şi scăpă cana pe podea. Cana se sparse, scoţând un sunet aproape neobservat în tensiunea care umplea aerul. Ciocolata revărsată se întinse pe podea.

Karen păru să aibă o ezitare, cu cana rămasă undeva între masă şi buze, apoi îi şopti lui Lauren: „Vin imediat” şi se repezi în hol, smulgând receptorul din furcă.

— Cine e? se răsti Karen.

— Ah, spuse Olivia. Parcă aud vocea tatălui tău. Ai tonul lui, inflexiunile vocii lui. Semeni cu el şi la altele?

Karen nu răspunse, dar dădu din cap.

— Ce vrei de la noi? întrebă Lauren.

Se lupta din greu să-şi controleze tremurul vocii. Privi în jur speriată, mai întâi după mama ei, apoi după sora ei.

— Doream doar să vă aud vocile, spuse Olivia. Pur şi simplu, simţeam nevoia să le cunosc.

Karen nu se putu stăpâni. Parcă vedea cum se formează cuvintele în minte şi apoi răbufnesc printre maxilarele încleştate.

— Dă-ni-i înapoi! aproape că strigă ea, cam cu o octavă mai sus decât vorbea în mod obişnuit. Îi vrem înapoi! Îi vrem înapoi!

Drept răspuns, Olivia râse.

— Toate la timpul lor, copii. Toate la timpul lor. Nu asta spune vrăjitoarea cea rea din poveste?

Megan simţi forţa cererii răstite exprimate de Karen şi toată gheaţa din sufletul ei se sparse. Apucă telefonul din mâinile lui Lauren.

— Sunt aici, la naiba.

— Ah, Megan, ce plăcere să-ţi aud din nou glasul!

— Ce vrei, Olivia?

— A trecut atâta timp, ştii, şi m-am tot gândit la tine. Eram absolut sigură că te vei transforma într-o perfectă matroană de la oraş, Megan. Se citea pe tine.

— Ce vrei, Olivia?

— Şi eu, care am pierdut atâta timp vorbind cu odorul tău şi te-am neglijat... Dar a devenit un tip atât de *drăguţ,* spuse ea. Totul a devenit foarte *drăguţ.*

— Olivia, te rog. De ce faci asta?

— Aş zice că, în momentul de faţă, ar trebui să fie cât se poate de clar.

Megan rămase tăcută pentru un moment.

— Crezi că răzbunarea te va face să te simţi mai bine? Crezi că, dacă ne torturezi pe noi, ai să poţi recupera toţi aceşti ani? Chiar ai impresia că aşa te vei simţi mai împăcată?

Megan era şocată de cuvintele care-i ieşeau din gură. Lauren făcu un pas înapoi, privindu-şi mama într-un mod

ciudat. Scoase un şuier uşor, strânse pumnul şi-l ridică în aer, iar apoi coborî scările, spre bibliotecă, să folosească telefonul de acolo. Întrebările o surprinseseră pe Olivia, care ezită înainte de a răspunde:

— Ei, Megan, poate că ai dreptate. Poate că răzbunarea e un mod prostesc şi nepotrivit de a rezolva lucrurile...

După care, chicoti:

— ...dar zău că bate orice altă variantă.

Olivia începu să râdă şi Megan înghiţi cu greu.

Amândouă femeile păstrară tăcerea câteva clipe. În cele din urmă, Olivia reîncepu.

— Ai scăpat cu bine din toate, nu? Ai scăpat, fără ca în viaţa ta să rămână vreo pată. Nicio zgârietură, nicio cută. Viaţa ta n-a fost îndoită, împărţită, răsucită sau mutilată, nu? Nici vorbă. Ai scăpat basma curată, ca şi cum ar fi fost un joc de copii. Numai că n-a fost aşa, nu?

— Nu.

— Eu am fost cea care a păstrat adevărul, spuse Olivia. Eu am fost cea care n-a ezitat nicio clipă. Şi uită-te ce se întâmplă astăzi. Un guvern care nu poate urma propriile sale legi. O naţiune care-şi lasă membrii să rătăcească flămânzi pe străzile oraşelor. Pentru care îmbogăţirea a devenit o religie. Ghetourile sunt astăzi la fel de cumplite ca acum douăzeci de ani! Grozavă treabă aţi mai făcut cu schimbările voastre sociale, Megan. Grozavă treabă! Nu eşti decât o căţea de oraş, mulţumită de sine şi gata să profite de orice.

Megan deschise gura să protesteze, dar se opri.

— Crezi despre mine că sunt rea şi criminală, spuse Olivia. Dar nu sunt aşa. Asta nu s-a schimbat, Megan, şi nu se va schimba niciodată. Ceea ce pentru unul este credinţa într-o cauză, pentru altul e crimă.

— Te rog, spuse Megan. Te rog, dă-ni-i înapoi.

— Câştigă-i, spuse Olivia. Dacă eşti destul de curajoasă. Apoi adăugă: Cumpără-i. Aşa gândesc oamenii acum, nu? Totul are un preţ. Prin urmare, cumpără-i. Cât îţi poţi

permite?

— Oricât.

Olivia nu răspunse.

— Ce vrei? întrebă Megan, după o clipă.

— Ţi-am spus. Doream să-ţi aud glasul. Doream să aud vocile gemenelor.

— Le-ai auzit. Ce altceva?

— Un mic mesaj.

— Ei, atunci poţi să mi-l transmiţi. Ai demonstrat deja că poţi teroriza bătrânii şi copiii. Acum lasă-mi fetele în pace!

Rămase surprinsă de vehemenţa pe care şi-o descoperea în glas.

Chiar şi Olivia era puţin şocată. Lăsă tăcerea să se aştearnă grea între ele, înainte de a-i răspunde pedant:

— Teroarea este expresia cea mai legitimă a furiei. Asta s-a demonstrat de nenumărate ori.

— Bătrânii şi copiii, repetă Megan.

— Şi de ce să fie ei imuni? se răsti brusc Olivia. Chiar sunt aşa de inocenţi?

Megan nu răspunse, dar Karen sări în locul ei.

— Da! Ei n-au făcut niciodată nimic, n-au rănit pe nimeni!

— Karen! strigă Megan, care uitase că amândouă fetele ascultau. Lasă telefonul liber! Am să...

— Nu! Lasă-le să asculte, spuse Olivia. Ar trebui să audă şi ele. E şi Lauren acolo?

— Da, se auzi glasul fiicei mai mici, mai nesigur decât cel al surorii sale. Sunt aici.

Megan era cât pe ce să-i zică vreo două, dar se opri. Olivia inspiră adânc şi întrebă:

— Cum se descurcă Duncan?

— Conform programului, ripostă scurt Megan.

— Bine. E întotdeauna cel mai înţelept să respecţi programul, spuse Olivia. Scade riscul încurcăturilor.

— Va face ce are de făcut.

— Ştiu. Cel puţin, aşa cred. Dar trebuie să recunoşti,

Megan, că experienţa mea cu Duncan nu poate duce automat la încredere oarbă. Mai ales când e vorba de bănci, râse ea amar.

— Ce vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun. A mai încurcat treburile şi altădată. Au murit oameni. Dacă le încurcă iarăşi, vor muri alţi oameni. Nimic mai simplu.

Megan auzi cum una din fete respiră greu, dar nu fu sigură care dintre ele era aceea. Închise ochii şi încuviinţă cu un gest al capului.

— Înţelegem acest lucru.

— Bine. Cred că ajută dacă înţeleg şi gemenele. Fetelor?

— Te-am auzit, spuse Karen şoptit.

— Înţeleg, adăugă Lauren.

— Bine, spuse Olivia.

— Tu n-ai să fii niciodată fericită, nu? şopti Lauren.

— Ce-ee? sări Olivia.

Fetele tăceau. Olivia era gata să insiste, dar se decise să renunţe. O deranja, dar făcu un efort să se concentreze asupra misiunii care justifica acest telefon.

Pipăi cutia neagră, micuţă, pe care o ţinea în mâna stângă. Era frig în cabina telefonică din faţa magazinului general, de unde telefona. Privi cum un tânăr grăbit opreşte maşina în dreptul cabinei şi intră grăbit în magazin. Probabil că are nevoie de lapte pentru copil sau de scutece, în ceea ce o privea, conversaţia asta îi dădea un sentiment de nesiguranţă.

— În regulă, spuse ea. Ascultaţi cu atenţie.

Ridică uşor casetofonul micuţ până în dreptul receptorului şi apăsă pe butonul de redare.

Megan auzi vocea judecătorului, ca de departe, de la o distanţă de neatins.

— ...„Bună, Megan, Duncan şi vouă, fetelor, dacă ne auziţi. Suntem bine amândoi. Suntem trataţi cum trebuie. Tommy e bine, numai că îi este dor de voi toţi. Şi mie la fel. A avut o criză, dar acum pare să-i fi trecut şi se simte bine.

Am dori să venim acasă. Ea nu ne-a spus ce vrea de la voi, dar sperăm că veţi face tot ce trebuie şi că vom putea veni acasă...".

Urma o pauză în înregistrare, apoi Megan auzi glasul tatălui ei răstindu-se: „... Gata. Asta e tot?" şi apoi răspunsul Oliviei: „A fost suficient, Tommy?"

O altă pauză şi apoi vocea fiului ei răsună prin receptor:

— „Bună, mami şi tati, Karen şi Lauren. Zău că mi-e dor de voi şi vreau să vin acasă. Vă rog, vreau să vin acasă, pentru că mi-e foarte dor de voi toţi. Bunicul e bine şi eu mă simt perfect. Ne mai jucăm, dar aici nu e ca acasă şi aş vrea să fiu acasă..."

Megan auzi tremurul uşor din glasul fiului ei şi simţi cum funii negre, grele, îi legau inima şi mintea.

— „... aşa că, deocamdată, la revedere şi pe cuvânt că vă iubesc şi sper să vă văd în curând, căci mi-e tare dor de voi..."

Pe bandă, o auzi pe Olivia spunând:

— „E foarte bine, Tommy. E suficient, mulţumesc."

Auzi un declic şi apoi câteva momente de tăcere, înainte ca Olivia să revină pe fir.

— Te-a durut, Megan? A fost un chin?

Ea nu răspunse.

— Fetelor?

Atât Karen, cât şi Lauren avură destulă minte ca să tacă.

— M-am gândit eu, spuse Olivia.

Megan trase adânc aer în piept.

— Ne-ai convins, spuse ea. Hai să terminăm odată.

— Spune-i lui Duncan, şopti Olivia. Fă-l să înţeleagă.

— Când mai suni?

— Când voi şti că are banii.

— Cum ai să ştii asta?

— Am să ştiu.

— Dar...

— La revedere, Megan. La revedere, fetelor. Gândiţi-vă la un lucru, da? Ei n-au stat închişi decât patruzeci şi opt

de ore, însă eu am petrecut acolo optsprezece ani.

Olivia închise, trântind receptorul în furcă.

La naiba! Pe toţi dracii! Avea oribilul sentiment că făcuse o greşeală şi nu reuşea să-şi dea seama care era aceea. Porni încet prin negura răcoroasă a începutului de seară, spre maşina ei, reluând totul în minte şi gândindu-se că trebuia să-şi păstreze controlul.

Megan rămase o clipă cu receptorul în mână, ascultând liniştea de la celălalt capăt al firului înainte de a închide. Prin trup îi trecea ecoul vocii fiului ei şi de-abia se putea ţine pe picioare. Furioasă, bătu cu pumnul în masă. Şi-l imagină singur într-o cameră micuţă şi dori cu disperare să poată întinde mâna către el. Îi reveni în minte, pe neaşteptate, un moment ciudat. Aflase de la doctorul ei că era gravidă, aşa cum bănuise. Veştile însemnau un amestec de entuziasm şi consternare: viaţa ei cu Duncan şi fetele fusese atât de aşezată, ideală – şi se temea că un copil avea să întrerupă simetria magică a familiei. Dorea să zâmbească, gândindu-se cât fusese de naivă. Habar nu avusese în ce măsură simetria avea să fie ruptă de Tommy. Dar fetele au fost copiii tinereţii mele, îşi spuse ea, în clipa în care gemenele tocmai intrau în bucătărie. Tommy era copilul maturităţii mele. El este semnul adevăratului meu început. El a fost produsul unei iubiri constante, puternice, adulte, nu al pasiunii nebune şi ameţitoare dintre Duncan şi mine, pe vremea când eram nişte tineri electrizaţi de dragoste. Iar dacă-l pierd pe Tommy, voi pierde tot ce am construit.

Se întoarse spre fete şi văzu că erau palide, dar pline de curaj. Le făcu un semn cu capul, apoi le încurajă cu un semn al braţului.

Megan simţi cum ceva înlăuntrul ei se rupsese definitiv, ca o găoace de ou, pentru ca astfel să dezvăluie ceva cu totul diferit.

Îşi strânse fetele mai aproape şi se lăsă pradă gândurilor

negre care îi vorbeau despre crimă.

OPT

Vineri

Puţin înainte de răsăritul soarelui, Duncan stătea pe podea în camera lui Tommy şi, pentru a suta oară, îşi revedea lista. În casă domnea liniştea, întreruptă doar de câte un scârţâit sau ţârâit – sistemul de încălzire centrală, vântul care lovea o ramură de fereastră, un oftat din camera gemenelor, cu somnul lor temător, în distonanţă cu ritmul calm al nopţii.

— Pot s-o fac, şopti el ca pentru sine.

Duncan puse lista pe patul lui Tommy şi se ridică în picioare. Ultimele ore înaintea dimineţii sunt întotdeauna cele mai dificile. Îşi amintea momentele petrecute alături de fiul lui, pe care îl legăna în clipele de întuneric ce precedau zorii. Îl ţinea strâns, ca şi cum ar fi fost ameninţat de toate chinurile băiatului, care-l duceau undeva departe, unde el nu putea ajunge. Câteodată părea o luptă fizică, în care încerca să alunge tensiunea care îi ţinea fiul prizonier.

Duncan îşi mută privirea spre biroul fiului său. Luă de acolo o carapace de broască ţestoasă cu pete maronii şi albe şi o ţinu în mână, răsucind-o pe o parte şi pe alta, trecându-şi degetele peste suprafaţa ei uscată, aspră. De unde o luase? se întrebă. Ce înseamnă pentru el? Puse carapacea jos şi apucă o piatră care părea tăiată în două, lăsând vederii un miez de cuarţ purpuriu şi alb. Ce secret ascunde aceasta? Două duzini de soldaţi de jucărie stăteau aliniaţi unii în faţa celorlalţi, cavaleri amestecaţi cu figuri din războiul civil şi membri ai unui comando armat, într-o confruntare aberantă, nefirească. Tu cu cine ţineai, Tommy?

Duncan simţi toată tensiunea şi epuizarea ultimelor zile adunându-se în el – pentru ca apoi să dea înapoi, ca un val pe nisip. Întinse mâinile în faţă şi întrebă: „Cine eşti?”

Sunt un bancher.

Nu, nu-i adevărat.

Ba da. Sunt om de afaceri, tată şi soţ.

Şi?

Atât.

Şi?

Atât!

Mincinosule.

Într-adevăr. Mă mint pe mine însumi.

Îşi lăsă privirea spre foaia de hârtie de pe pat, pe care îşi notase lista de probleme. Examină toate detaliile delictului pe care îl planificase. Şi eu sunt un delincvent. Din ziua aceea, în Lodi. Latura asta a existat întotdeauna în mine, aşteptând doar prilejul pentru a se manifesta.

Apoi clătină din cap. Mi-au răpit copilul. Depinde de mine să-l aduc înapoi. De ce aş lăsa pe cineva să mă împiedice?

Se gândi la maică-sa, apoi la Megan şi, în cele din urmă, la Olivia. Cele trei femei din viaţa mea, îşi zise el. Mama era impersonală şi distantă, ordonată, cu deprinderi de fată bătrână, lipsită de entuziasm. Megan e plină de culoare, de talent artistic, spontană, vibrantă. E tot ceea ce mama mea nu a ştiut să fie. Dar Olivia? Olivia ce este? Pericol, rebeliune, furie, bruscheţe.

Duncan îşi aminti cum o văzuse pentru prima dată, în cursul unei demonstraţii din campus, împotriva recrutărilor făcute de CIA. Era pe stradă, în fruntea unui pluton de studenţi care strigau sloganuri şi fluturau steaguri; în cele din urmă, o luaseră cu toţii la fugă şi se aruncaseră înainte, umplând holul clădirii administrative, punând pe fugă secretare, funcţionari ce se ocupau cu înscrierile şi întregul personal al universităţii cu strigăte şi înjurături, împrăştiaseră fiole pline cu sânge de oaie peste

birouri. Răvăşiseră hârtii, în torentul acelui atac. Un adevărat haos, dublat prin sosirea poliţiei. Ea părea posedată, în transă, îşi aminti Duncan. Tot ce atingea părea să devină flacără, ca şi cum ar fi fost făcută din combustibil lichid. Iar eu am fost atras irezistibil spre ea la întruniri ale studenţilor democraţi, discursuri antirăzboinice, demonstraţii, concerte şi, în sfârşit, la întruniri clandestine, în cadru restrâns, la adăpostul întunericului de după miezul nopţii, când stăteam grupaţi în jurul unor sticle de vin, cu broşurile marxiste alături şi în aerul greu de fum de ţigară şi de revoluţie.

Duncan se lăsă pe spate, pe patul lui Tommy, gândindu-se cât de simplu era totul în vremurile acelea. Bine şi rău. Noi eram coşmarul părinţilor noştri, devenit realitate. Nu e aşa, clătină el din cap. *Acesta* e cel mai cumplit coşmar pentru un părinte. Se gândi cum o întâlnise pentru prima oară pe Megan. Trecuse prin clădirea secţiei de artă de la colegiu, în căutarea unui loc liniştit unde să studieze pentru testul de fizică şi apoi prin faţa sălii de desen după model. Megan poza în faţă, goală, cu excepţia unui prosop, aruncat peste şolduri, într-o minimă modestie, cu sânii împinşi înainte în semn de provocare, la adresa oricui ar fi îndrăznit să râdă sau să chicotească. Studenţii o schiţau în tăcere. El rămăsese în prag, uimit, neputându-şi dezlipi privirea de ea, până când profesorul venise şi-i trântise uşa în nas. Cei din clasă făcuseră haz, însă, în loc să fugă jenat, el aşteptase afară, pândind-o după ieşirea studenţilor. Încercase să se scuze, dar în loc de asta se bâlbâise şi spusese numai prostii pe care ea le ascultase cu o urmă de zâmbet care, în parte, însemna o invitaţie şi care-l zăpăcise şi-l făcuse să-şi piardă şirul, până ce, ruşinat şi buimac, simţise că îndârjirea dorinţei lui de a o întâlni era mai mare decât goliciunea ei în postură de model.

Amintirea îi încălzise sufletul. Îl uimise întotdeauna interesul pe care i-l arătase ea. I se păruse mereu că era de o mie de ori mai incitantă decât munca lui, decât

studiul, decât încăpăţânarea lui atât de plicticoasă. Capul lui era plin de teoreme şi cifre; al ei plin de culoare şi tuşe îndrăzneţe. Ea era animată de încredere, el de îndoieli. Nu crezuse niciodată pe deplin în devotamentul ei faţă de el, în felul în care îl însoţise pe drumul cunoaşterii, constantă în dragostea ei, în timp ce el nu încetase să caute o portiţă de scăpare.

N-aş fi avut niciodată destul curaj să-mi scot hainele în faţa unei clase de desen. N-am fost niciodată atât de liber. A trebuit să caut mereu cu disperare ceea ce-mi lipsea.

Trase adânc aer în piept.

În schimb, am găsit-o pe Olivia.

Se aşeză mai bine pe pat. Are dreptate într-o privinţă. E o datorie. Credeai că ai să scapi. Dar ai greşit. N-ai scăpat nicio clipă. O parte din tine a aşteptat această zi, timp de optsprezece ani.

În regulă, Olivia, spuse el în gând. Ai venit să-ţi iei datoria de carne şi sânge. Am să fur pentru tine. Iar apoi vom pune punct.

Duncan înţelegea că, după acea noapte, nimic nu avea să mai fie vreodată la fel în viaţa lui. Nu-l deranja aşa cum se aşteptase.

Se ridică, simţind nevoia să le vadă pe gemene. Trecu prin casa cufundată în întuneric, până când ajunse în dreptul uşii de la camera lor, se uită înăuntru şi le zări, întinse în paturi, cu hainele aruncate pe jos. Prin fereastră pătrundea deja destulă lumină ca să le poată distinge. Timp de o clipă, admiră felul în care părul le stătea răsfirat peste perne, membrele ce păreau suple şi totuşi relaxate. Se întrebă dacă ele ştiau ce bucurie îi aduseseră în viaţă. Probabil că nu. Copiii nu înţeleg ce sunt, până când nu devin ei înşişi părinţi. Bucurie, spaimă, îngrijorare şi mulţumire, toate adunate într-un ghem imposibil de emoţii. Clătină din cap, aruncă o ultimă privire spre trupurile adormite şi, în aceeaşi clipă, şi le aminti pe când erau abia născute, când mergeau de-a buşilea, în copilărie şi acum,

aproape adulte. Străbătu din nou casa întunecată până în dormitor şi acolo o găsi pe soţia lui, prăbuşită de epuizare cu câteva ore mai înainte. Se apropie de ea şi o mângâie uşor pe braţ. Megan deschise ochii şi se întinse după el, încă adormită. Se îmbrăţişară şi, clipind, ea reuşi să se dezmeticească.

Megan nu spuse niciun cuvânt dar, spre surprinderea lui, se trezi că-l trage peste ea, uitând, chiar şi pentru câteva secunde, de tot ce se întâmplase, de tot ce avea să se întâmple.

La micul dejun, Duncan anunţă că ziua trebuia să pară că se desfăşoară ca de obicei: gemenele mergeau la şcoală, Megan la biroul ei de agent imobiliar, el la bancă. Karen şi Lauren îşi făcură auzite imediat protestele.

— Dar, tată, dacă se întâmplă ceva? spuse Karen.

— Nu vom fi acasă. Niciunul dintre noi!

— Păi, ăsta e şpilul, spuse Duncan. Mergeţi la şcoală. Vorbiţi cu prietenii voştri. Purtaţi-vă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Veniţi acasă la ora obişnuită. Procedaţi ca şi cum ar fi o zi obişnuită de vineri.

— Va fi imposibil, mormăi Lauren.

— Nu, spuse Megan după ce trecu peste surprinderea iniţială la auzul rugăminţii soţului ei. Tatăl vostru are dreptate. Azi trebuie să ne purtăm ca şi cum nu s-ar întâmplă nimic extraordinar. Eu voi merge la lucru. Am să zâmbesc şi am să mă port de parcă n-aş avea nicio grijă pe lume. Trebuie să păstrăm numai pentru noi ceea ce se întâmplă şi cel mai bun mod de a izbuti acest lucru este să nu facem nimic deosebit.

Fetele păreau descumpănite şi Duncan încercă să le înveselească:

— Gândiţi-vă, nu mai e mult şi vom depăşi aceste momente. Ştiu că veţi reuşi să vă prefaceţi timp de o zi. Pe mine m-aţi păcălit de multe ori…

— Tati! Nu-i adevărat! spuse Karen.

— Cel puţin, nu chiar aşa de des, adăugă Lauren.

— Aţi spus adeseori că vreţi să vă faceţi actriţe, spuse Duncan.

— Dar nu în felul ăsta! îl întrerupse Lauren.

— Nu văd ce legătură are cu actoria, spuse Karen.

— Nici nu vă închipuiţi cât de mult, răspunse Megan repede. Toţi avem de interpretat câte un rol în această situaţie. Până acum, ne-am purtat ca nişte victime ce suntem. Ei bine, începând de azi, vom începe să ne comportăm puţin diferit. Vom face ceva, la naiba! Şi se va vedea diferenţa.

Gemenele încuviinţară încet.

— Ştiţi, sări Lauren dintr-odată, astă-seară se dansează la sala de gimnastică. Seara de dans din fiecare iarnă... cred că Teddy Leonard se aşteaptă să fiu acolo. Şi ştiu că Will Freeman se chinuie să-i facă impresie lui Karen...

— Lauren! Nu-i adevărat! Ne interesează pe amândoi aceeaşi problemă de fizică şi stăm de vorbă.

— Ei, rosti Lauren, lungind cuvintele, *este* în echipa de baschet, *este* frumos, *zău* că te urmăreşte peste tot şi *zău* că te sună ori de câte ori are ocazia, aşa că probabil sunt complet nebună când îmi închipui că-l interesezi...

— Dar de Teddy ce zici? Că vrea să te aducă acasă cu maşina în fiecare zi? Asta ce mai e?

Nu-şi vorbeau cu răutate, ci doar se tachinau. Megan le lăsă să continue să-şi arunce vorbe una alteia. Zâmbi spre Duncan, care, prefăcându-se consternat, clătină din cap. Când, în sfârşit, se calmară puţin, Megan interveni.

— Karen, Lauren. Nu cred că mersul la dans e ideea potrivită în acest moment.

— Ah, mamă, n-am vorbit serios. De fapt, doream doar să...

— Voia să-mi arate ce nesuferită e, spuse repede Karen, scoţând limba la sora ei, care se încruntă.

— Ei, nu-i nimic. Puteţi doar să le spuneţi băieţilor că aţi fost pedepsite.

— Asta precis or să creadă, spuse Lauren.

— Şi nu uitaţi, fiţi atente.

— Cum?

— Nu ştiu, continuă Megan. Fiţi cu ochii în patru. La orice lucru neobişnuit, cât de neînsemnat. Staţi împreună, nu discutaţi despre cele petrecute şi fiţi foarte atente la ce se întâmplă în jurul vostru.

Duncan interveni şi el.

— Dacă vă este frică, veniţi acasă. Eventual sunaţi-ne, pe mine sau pe mama. Sau rămâneţi cu nişte prieteni, dar nu le spuneţi ce se întâmplă. Folosiţi-vă intuiţia.

Fetele încuviinţară cu un gest al capului.

Timp de o clipă, Megan se întrebă dacă nu cumva făceau o greşeală teribilă. Încercă să-şi stăpânească dorinţa de a se întoarce spre Duncan, ca să-i spună că refuză să le lase pe gemene să plece de lângă ea. Dar înţelese forţa sugestiei lui şi făcu un efort să se conformeze.

Le urmări cum se pregătesc de plecare şi, plină de îndoieli, veni după ele până la uşă. Aşteptă afară, în frig, în timp ce ele urcau în maşină şi dădeau colţul. Continuă să privească în urma lor; de la două case distanţă, Lauren îi făcu un semn cu mâna şi apoi fetele dispărură din raza ei vizuală.

Olivia Barrow era aşezată într-un fotoliu tare, în salonul micuţ al fermei, negăsindu-şi locul şi încercând să ia o poziţie mai confortabilă. Câteva momente, rămase cu privirea aţintită pe fereastră, dincolo de pajişte, la liziera pădurii, în direcţia locului unde parcase maşina judecătorului, chiar dacă n-o putea vedea. Îşi notă în minte să meargă până în luminişul unde o lăsase şi să dea drumul la motor de câteva ori, doar ca să fie absolut sigură că funcţionează perfect. O rază de soare pătrunse prin geam, învăluind-o în lumina ei caldă, şi Olivia închise ochii, gândindu-se la planul său. O clipă, simţi căldura satisfacţiei, dar apoi, când raza fu umbrită de trecerea

unui nor, sentimentul împlinirii dispăru, înlocuit de propriile ei îndoieli. Unde am greşit? se întrebă.

Reluă în minte conversaţia avută cu Megan.

Nu cuvintele în sine o deranjau. Megan îi răspunsese aşa cum se aşteptase – emoţiile au fost întotdeauna punctul ei slab, reflectă Olivia. Megan pusese întotdeauna mare preţ pe loialitate şi onestitate, iar asta e o teribilă slăbiciune.

Dar era ceva – nu sfidare – Olivia era foarte sensibilă la asta, dar exista ceva în tonul pe care îi răspunsese Megan. Ceva ce aducea un element neaşteptat, ce o îngrijorase, un sens ignorat până atunci.

Alungă aceste gânduri şi îşi roti privirea prin cameră, studiind pereţii albi, căminul gol, mobila uzată. Auzea mişcările lui Bill Lewis şi Ramon Gutierrez, în alte părţi al casei; locul ăsta şi-a cam făcut veacul, îşi zise ea. Am stat aici două luni, pregătindu-ne pentru aceste câteva zile, şi acum aproape că a sosit timpul de plecare. Se întrebă unde vor pleca. Într-un loc însorit. În casa asta era mereu curent; aerul tăios din Noua Anglie se strecura prin holuri, pândea pe la colţuri.

La închisoare era tot timpul cald. Cazane imense pompau căldură din belşug când se deschideau robinetele şi căldura aceea se amesteca în voie cu toate durerile şi cu furia sechestrării.

Ce vei face când vei ieşi de aici?

Întrebarea aceasta era miezul tuturor celor întâmplate în închisoare; era în centrul oricărei conversaţii, a fiecărei mese fără gust, a fiecărei zile ce trecea cumplit de lent, a fiecărei nopţi nedormite. Să ieşi de acolo. Chiar şi femeile condamnate pentru crimă erau preocupate de această idee, cu toate că ieşirea urma să aibă loc peste douăzeci sau treizeci de ani. Am să găsesc un om care mă va iubi aşa cum trebuie. Am să plec din statul ăsta nenorocit. Am să-mi găsesc copiii şi am să-mi văd de casă. Am să-mi trăiesc viaţa fără gratii. Am să fiu liberă să fac ce vreau. Am să-mi găsesc o casă şi am să revin la viaţă, zi de zi. Am

să fiu secretară, funcţionară, constructor, îngrijitoare, târfă, traficant de droguri. Am să câştig bani făcând trotuarul, pentru ca apoi să mă retrag într-un loc confortabil. Am să mă întorc la ce făceam înainte, numai că am să fiu mai şmecheră şi n-or să mă mai prindă. Am să mai dau o singură lovitură de maestru, după care am să renunţ definitiv.

Îşi aminti o sută, o mie, un milion de conversaţii. Am să fac asta. Am să fac ailaltă. Niciunul din proiecte nu se împlinea cu adevărat. Prea multe dintre cele care făceau astfel de promisiuni se întorceau acolo după câţiva ani, cu câteva tatuaje noi şi câteva cicatrice, cu alte planuri noi şi alte promisiuni. Fusese acolo şi o femeie înaltă, cu un corp statuar, o negresă pe care Olivia şi-o amintea cu oarecare durere. Am iubit-o puţin, îşi zise ea, nu ca pe Emily, dar tot am iubit-o puţin. Era singura faţă de care Olivia îşi recunoscuse propria fantezie: am să mă răzbun pe cei care m-au adus aici. Femeia dăduse din cap şi îi spusese: Nu uita, nu vor fi la fel cum au fost când ai sosit tu aici. Aşa că va trebui să găseşti alt mod de a te răzbuna.

Oare o fi murit? se întrebă Olivia. Oare străzile au înghiţit-o? Probabil că da. Dar îşi aminti sfatul femeii, pe care îl păstră în gând, alături de toate conversaţiile avute cu Megan şi Duncan în zilele de început ale Brigăzii Phoenix, conversaţii care începeau întotdeauna pe un ton nevinovat, cu întrebări de genul: „De unde eşti?” şi „Dar familia ta?” sau „De când n-ai mai fost pe acasă?”. Ea păstrase toate aceste amănunte, pe lângă multe altele, şi ştiuse unde să se ducă la ieşirea din închisoare, aşa cum ar fi fost în stare să regăsească orice membru al brigadei, chiar şi după optsprezece ani.

Trase adânc aer în piept şi expiră uşor.

Planul funcţionează. Totul merge cum a fost prevăzut.

Păstrează controlul. Păstrează controlul. Păstrează controlul.

Se simţea mai bine acum. Porni în căutarea lui Ramon

Gutierrez, întrebându-se dacă era momentul să elibereze puţin din talentul lui unic de terorist.

Tommy zgândărea vesel zidul murdar dintre bârnele de lemn din pod, simţind sub palmă aerul rece care, afară, bătea în acea aripă a casei. O clipă, se gândi că lucrurile erau inversate, că vântul rece care aştepta afară era prizonier şi că el încerca să-l elibereze din captivitate, desfăcându-i lanţurile şi permiţându-i să se ridice iarăşi spre cer.

Încă de dimineaţă, cu bunicul care stătea aplecat deasupra lui şi-i dădea nenumărate sfaturi, Tommy reuşise să elibereze cam douăsprezece stinghii de lemn. De fiecare dată când ajungea pe punctul de a scoate lemnul cu totul din cadru, bunicul îl oprise şi se dusese lângă patul metalic, de unde scosese bucata de fier găsită mai înainte. Pe urmă, judecătorul Pearson o aşezase sub stinghie, trăgând uşor, slăbind cuiele şi fisurând lemnul, până ce erau amândoi siguri că, printr-o singură mişcare puternică, ar fi putut scoate lemnul de tot.

Mergea greu. Îndată ce auzeau vreun zgomot venind dinspre restul casei, se opreau, curăţau locul cât de repede puteau şi reveneau la paturile lor. Apoi, când se aşternea din nou liniştea, Tommy se întorcea lângă zid şi se pornea iarăşi să-l zgârie cu cuiul, luptându-se cu oboseala şi crampele din picioare, forţând ieşirea din prizonierat. În timp ce lucra, îşi imagina felul în care aveau să scape. Se vedea pe sine, strecurându-se prin gaura din perete, apoi sărind pe acoperişul înclinat care, ştia precis, îl aştepta afară. Apoi avea să alunece până jos, să sară pe verandă şi, de acolo, încă un etaj mai jos, până la pământ. Se vedea alergând pe pajişte, pe străzi, continuând, fără să se oprească, prin frigul zilei de iarnă care-i îngheţa răsuflarea. După pădure, avea să urmeze un teren plat, apoi case şi, în sfârşit, marginile oraşului. Cu ochiul minţii, vedea străzile din Greenfield. Avea să treacă pe lângă

şcoală, pe lângă biroul mamei şi banca tatei, pe lângă şcoala unde învăţau Karen şi Lauren; de-acum nu mai respira greu şi nici nu mai trebuia să se lupte cu aerul rece, nu-i mai era teamă, nu mai simţea osteneala şi picioarele abia îi mai atingeau pământul, în zborul către strada lui.

Apăsă cuiul mai tare. Sus-jos, sus-jos. Apasă, trage. Ca o rozătoare nemiloasă. Sunt un şoarece, îşi zise el. Am să fac o gaură de şoarece.

Îşi văzu casa şi familia care-l aşteptau.

Tommy strânse din dinţi. Mâna îi alunecă uşor şi o aşchie îi intră în deget. Îşi muşcă buzele, străduindu-se să învingă durerea ascuţită.

Sunt un şoarece soldat.

Zgândări o ultimă bucată de perete şi simţi apropierea bucuriei care îl aştepta cu siguranţă la întoarcerea în braţele mamei sale. Se mai gândi la nesfârşitele îmbrăţişări din partea tatălui său şi la căldura trupului acestuia. Karen şi Lauren aveau să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute de prea multe ori, dar el zâmbi şi hotărî că, de această dată, avea să le lase în pace, deşi, de obicei, se considera prea mare şi prea matur pentru lucruri de felul ăsta.

— Bunicule, cred că am mai slăbit încă unul. Vrei să aduci bucata de metal?

Judecătorul Pearson scoase fierul din ascunzătoare, îl cântări în mână, permiţându-şi să se gândească o clipă la felul cum ar fi putut să-l folosească pentru a lovi în moalele capului pe unul din răpitorii săi, iar apoi se apropie de perete.

— Bravo, Tommy, băiatule. O să ieşim repede de aici.

— Încearcă.

Judecătorul sprijini capătul barei sub stinghia de lemn şi trase uşor. Se auzi un scrâşnet spart, apoi un scârţâit şi lemnul cedă.

— Foarte bine, spuse judecătorul.

— Să continuu?

Judecătorul se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să faci o pauză... începu el repede, apoi se opri şi ridică braţul. Ssst!

Tommy rămase nemişcat.

— Vine cineva, şopti el.

Se simţea ca şi cum i s-ar fi furat aerul şi începu să gâfâie.

Auziră amândoi scârţâitul unei uşi şi zgomotul unor paşi.

— Repede! spuse judecătorul.

În mare grabă, Tommy şterse podeaua cu mâna, înghesuind murdăria şi aşchiile de lemn în colţul zidului. Se repezi la celălalt capăt al camerei şi ascunse cuiul sub salteaua patului. Judecătorul reuşise să fixeze bara de metal înapoi în tăblia patului. Auziră cum se deschide zăvorul şi îşi întoarseră amândoi privirile spre uşă. Era Bill Lewis, care le aducea o tavă cu gustări.

Judecătorul se relaxă şi rămase în picioare, cuprinzându-l pe Tommy cu braţul pe după umeri, încercând să liniştească respiraţia întretăiată a băiatului.

N-o să observe, îşi zise judecătorul. Olivia ar fi ghicit imediat, din privirile lor, că se întâmplase ceva. Dar Lewis nu era la fel de vigilent.

— Mă tem că iar aveţi sandvişuri.

Familiaritatea ce creştea cu fiecare oră petrecută în sechestrare îl făcea pe Lewis să adopte un ton uşor glumeţ.

— Pe ale tale, Tommy, am pus mai multă dulceaţă. Am să încerc să fac rost de ceva cald pentru diseară. Sau poate ies după nişte pizza sau pui. Ce preferi?

— Pizza, spuse Tommy automat, căci era prea ameţit să mai reflecteze.

— Pui, spuse judecătorul.

— Vom vedea, zâmbi Bill Lewis şi împinse tava spre ei.

Judecătorul luă un sandviş de pe tavă, se strâmbă văzând că nu avea prea mult de ales, între mezeluri reci şi

unt de alune cu dulceaţă, apoi se lăsă pe spate, ronţăind sandvişul cu maioneză şi salam. Întinse tava spre Tommy care, fără chef, alese untul de alune cu dulceaţă. Judecătorul îl văzu cum ia o înghiţitură de probă, aruncând priviri speriate spre locul de la perete unde lucraseră. Judecătorul simţi un fior de spaimă, dar se stăpâni şi, întinzând mâna, îl bătu uşor pe nepotul său pe genunchi, încercând să-i atragă atenţia fără ostentaţie. Întoarse capul şi-i zâmbi lui Lewis, în timp ce în sinea lui îl somă: pleacă odată de aici! Dar Lewis se aşeză şi el pe pat, în faţa prizonierilor, şi se întinse. La naiba! îşi zise judecătorul. Lasă-ne în pace!

Cu voce tare, însă, îl întrebă:

— Cum mai merg lucrurile?

Lewis clătină din cap.

— Ea este cea care dă toate informaţiile, răspunse el.

— Haide, nu mă lua aşa, spuse judecătorul.

— Uite ce e, Olivia face regulile. E spectacolul ei, până una alta, totul a mers exact aşa cum a zis. De ce să stric eu lucrurile acum?

— Păi, nu văd ce rău ar putea fi.

— Îmi pare rău, spuse Lewis şi ridică din umeri.

— Vreau să spun, continuă judecătorul, ce sens are? Tot ce doream era să ştiu cum merg lucrurile. Sunt sigur că-mi poţi da un răspuns simplu la această întrebare. Uită-te la noi. Suntem închişi aici, fără legătură cu nimeni altcineva decât cu voi. Nu văd ce rău poate fi dacă ne încurajezi şi pe noi puţin.

— Îmi pare rău. Am spus că-mi pare rău. Lăsaţi-o baltă, spuse Lewis, privind în jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că erau singuri, după care reluă: uite, ea zice că totul merge strună, aşa că presupun că ne apropiem de sfârşit. Dar asta e tot ce ştiu şi va trebui să vă mulţumiţi cu atât.

Judecătorul încuviinţă cu un gest al capului.

— Pur şi simplu, nu mi se pare drept să ne lăsaţi aşa,

fără nicio explicaţie, atâta timp – în special pe băiat.

— Viaţa nu e niciodată dreaptă.

— Acum ai început să vorbeşti ca ea. În fond, nu eşti ca ea, nu?

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus. Nu eşti ca ea.

— Ba sigur că sunt.

Judecătorul clătină din cap.

— Ba sunt! protestă Lewis. Am fost întotdeauna, de când ne-am cunoscut.

— Când a fost asta?

— În ’65. Cu câţiva ani înainte de Brigada Phoenix. Am fost întotdeauna împreună. Ştii ce vreau să zic – solidaritate. Genul ăsta de lucruri.

— Dar ea s-a dus la închisoare…

— Mda, iar fiica şi fiul dumitale s-au îmbogăţit. În timp ce eu m-am ascuns.

— Câtă vreme?

— Încă mai stau ascuns, spuse Bill Lewis, mândrindu-se uşor.

— Dar sigur că… începu judecătorul, apoi se opri.

— Sigur că ce?

— Nu, nu-i nimic, n-am vrut…

— Ce?

— Ei bine, sigur că a existat un moment în care ţi-ai dat seama că au încetat să te caute. Nimeni nu e pus sub urmărire la nesfârşit.

— Cum să nu! Ce naiba, domnule judecător…

Lewis se întinse mai bine pe pat. Părea să-şi caute un loc mai comod, dornic de vorbă. Tommy îl privi cum se lungeşte, ronţăind mai departe din sandvişuri, deşi fiecare înghiţitură părea tot mai lipsită de gust şi mai greu de înghiţit. Ameţeala ameninţa să-i cuprindă tot trupul. Nu mai vreau! strigă el în gând. Stai acolo! Dar emoţiile îl copleşeau şi simţea cum, încet dar sigur, pun definitiv stăpânire pe el.

— Ştii cum e, domnule judecător, să trăieşti ascuns. Vine un moment teribil când nu ştii dacă au renunţat să te mai caute sau nu. E de departe momentul cel mai greu. Vezi dumneata, fuga nu-i aşa de rea. Îţi pompează adrenalina în permanenţă, eşti mereu alert, pregătit pentru orice. Zău că are acelaşi efect ca un drog puternic, ca amfetamina, de exemplu. Asta e cea mai bună parte a vieţii unuia pe care voi îl consideraţi criminal. O viaţă pe muchie de cuţit, dar palpitantă şi oarecum amuzantă. Dar, după o vreme, poate după câţiva ani, un deceniu eventual, începi să-ţi pui întrebări. Totul în jur s-a schimbat, dar tu nu. Chiar dacă munceşti, predai matematică la liceu sau construieşti case – eu am făcut şi una şi alta – sau munceşti la sondele de petrol din Golf ori din Mexic – şi asta e o muncă grea, domnule judecător – chiar dacă faci toate aceste lucruri, ştii în sinea ta că totul e o minciună. În realitate, eşti acelaşi şi tot pe fugă. Iar acela este un moment teribil. Pentru că nu mai ştii dacă, de fapt, te mai caută cineva. Vezi dumneata, fără acei poliţişti anonimi, agenţi federali sau ce-or fi, fugarul n-ar mai exista. N-ar mai avea sens. Aşa că te întrebi dacă nu cumva ai devenit dintr-odată fără sens, la rândul tău. Îţi iroseşti viaţa, ca să închei într-o simplă notă de subsol din nu ştiu ce lucrare ştiinţifică.

— Şi cu dumneata ce s-a mai întâmplat?

— Păi, când m-am lovit de zid, Ramon şi cu mine eram împreună. Am ajuns la concluzia că, practic, n-avem cum să aflăm cu certitudine dacă mă mai caută. Aşa că am ales următoarea variantă posibilă.

— Şi anume?

— Am luat legătura cu Olivia.

— Nu înţeleg, spuse judecătorul.

— Ai văzut-o, domnule judecător. Nu ţi-ai dat seama? Copoii or s-o vrea întotdeauna pe Olivia. Or s-o vâneze mereu. Are ceva anume care-i face pe funcţionari să se teamă şi s-o urască, aşa că o să-i caute mereu nod în papură pentru asta. Gândeşte-te numai. Dacă ar veni în

faţa dumitale, să zicem, pentru că a trecut pe roşu sau că a făcut ceva dezordine publică, cât i-ai da?

Judecătorul Pearson nu ezită nicio clipă.

— Pedeapsa maximă.

Bill Lewis îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— Şi eu la fel. Şi eu la fel.

Cei doi bărbaţi rămăseseră tăcuţi câteva momente.

— Vezi dumneata, continuă Bill Lewis în cele din urmă, asta îmi oferă ea. O reintrare în viaţa reală. Mă simt iarăşi viu. Fac ceva. Nu trebuie să mai schimb un serviciu cu altul, punându-mi mereu întrebări, privind cum toţi ceilalţi îşi clădesc un viitor de nimic şi să ştiu, în tot acest timp, că eu nu am decât trecut.

Judecătorul Pearson clătină din cap, copleşit de gânduri. Nu ştia încotro să îndrepte conversaţia, aşa că merse pe ghicite.

— Deci, aţi luat legătura...

— I-am scris o scrisoare.

— O scrisoare?

— Sigur. Şefii de închisori sunt întotdeauna fraieri, domnule judecător. N-ar fi în stare să descifreze nici cel mai simplu cod. Îmi amintesc primele rânduri: „Dragă Olivia, mulţumesc pentru scrisoare. Vărul Lew e bine. Şi Bill la fel. Vor să afle veşti de la tine...” Lew şi Bill. Nu i-a trebuit prea mult ca să înţeleagă cine-i scrie.

— Şi v-aţi făcut planul.

— Ei, să zicem doar că am ţinut legătura.

— Nu pari genul de om care să se bage în aşa ceva.

— Ha! Se vede cât de puţin cunoşti lumea.

— Adică, înţeleg în parte ura ei, căci şi-a petrecut atâţia ani în spatele gratiilor. Dar dumneata ai fost afară şi...

Judecătorului îi pieri brusc glasul când observă cum se schimbă Lewis la faţă.

Omul se ridică brusc. Avea o constituţie de baschetbalist, ceea ce făcea să pară că-i domină cu statura lui. Dintr-o mişcare, se îndoi din mijloc, apropiindu-se la

câţiva centimetri de faţa judecătorului. Acesta se dădu în spate, ca lovit. Faţa lui Lewis se schimonosi şi rânjetul batjocoritor păru să se amestece periculos de mult cu furia de-abia controlată.

— Copiii tăi nenorociţi sunt de vină, porcule! M-au lovit şi pe mine, la fel ca pe ea. Crezi că închisoarea mea a fost diferită de a ei? Crezi că fuga şi traiul în tensiune sunt mai bune decât închisoarea? Ştii cine a murit acolo, pe nenorocita aia de stradă din Lodi? A fost şi iubirea mea. Soţia mea! Şi amândoi o iubeam pe Olivia! Când ne-a trădat, mi-a distrus viitorul! Blestemaţi fie ochii lui! Toată viaţa mea, domnule judecător, toată viaţa mea! Ştii că mai aveam o singură lucrare de susţinut ca să-mi iau doctoratul în inginerie aplicată? Aş fi putut fi constructor! Aş fi putut fi cineva în lumea nouă, dacă acel pui de căţea n-ar fi fost laş şi nu ne-ar fi părăsit! Am fugit, domnule judecător, am fugit din clipa în care el ne-a ucis viitorul şi până azi. Acum a sunat ceasul pentru ca datoriile să fie plătite.

Forţa amintirilor îl făcea pe Lewis să dea din mâini şi să se zvârcolească deasupra lui Tommy şi a judecătorului. Cicatricea de pe gât se făcuse stacojie, ţinând parcă ritmul cu pumnii lui încleştaţi.

Tommy, care la început se trăsese înapoi, se ghemuise acum la pieptul judecătorului.

Judecătorul Pearson îşi reveni după surpriza iniţială şi rămase nemişcat, cu spatele înţepenit, ascultând uluit, fără să clipească, tirada lui Lewis. Simţea furia şi supărarea adunate în Lewis şi avu impresia că aceasta îi dădea putere. Îşi aminti sute de momente în care oameni abia condamnaţi îşi vărsau furia asupra lui. Cu privirea reuşise să-i domine pe toţi, aşa că îl fixă pe Bill Lewis cu aceeaşi privire sigură şi neînfricată care redusese la tăcere o mie de posibile izbucniri din tribunal. Simţea cum i se mijesc ochii, i se încleştează fălcile şi îi revine acel sentiment vechi şi familiar, ca şi cum ar fi descoperit o pereche de

papuci preferaţi şi i-ar fi pus în picioare. Olivia îi spusese ce ciudat era Lewis, dar îl subestimase.

Bill Lewis îşi dădu violent capul pe spate.

— Îmi sunt datori! urlă el.

— De ce? Pentru că lucrurile au evoluat altfel pentru ei? La naiba cu datoria asta!

— Nu ştii nimic, porc bătrân ce eşti! Habar n-ai!

— Ştiu că tot ce aţi făcut voi a fost greşit, la fel ca şi ce faceţi acum.

— Etică depăşită de porc bătrân.

— Retorica unui bătrân obosit.

Timp de o clipă, Bill Lewis fu gata să-i dea judecătorului un pumn în plină figură. Apoi însă se răsuci pe călcâie şi începu să măsoare camera în lung şi în lat, oprindu-se exact în faţa peretelui unde îşi făcuseră ei de lucru. Judecătorul Pearson simţi cum Tommy încremeneşte şi începe să gâfâie.

Lewis dădu impresia că se holbează la stinghiile slăbite. De la locul său, judecătorul Pearson vedea urmele de zgârieturi şi aşchiile de lemn care îl dădeau de gol, cu tot planul lor. Îngheţă, neştiind ce să spună.

Trecu astfel o secundă teribilă, apoi Tommy vorbi:

— Dar de ce nu te-ai dus pur şi simplu acasă?

— Ce-ee? sări Bill Lewis, răsucindu-se spre ei, încă tremurând de furie.

— De ce nu te-ai dus pur şi simplu acasă? insistă Tommy.

— N-am putut.

— Dar de ce?

— Acasă! Auzi, să merg acasă! Păi, sigur.

Lewis începu să hohotească, scuturându-se de râs, cu tot corpul cuprins de convulsii. Părea pe punctul de a exploda de furie. Apoi, la fel de brusc cum începuse, furtuna încetă. Oftă, ca un balon care pierde aer. Judecătorul avea impresia că poate distinge furia bărbatului risipindu-se în camera încinsă.

— Ce bine ar fi fost să pot, spuse Lewis încet. Eu n-aveam o casă ca tine, Tommy.

Lewis se târî înapoi spre pat, fixând plin de tristeţe tava cu sandvişuri.

— Pot să iau şi eu unul?

— Sigur, răspunse judecătorul.

Lewis muşcă o bucată mare, apoi îşi întoarse privirea spre Tommy.

— Eu n-am avut o casă ca tine, repetă el.

— Nu?

— Nu. Ai mei nu prea voiau să ştie de mine sau de Emily. Ne-au cam dat cu piciorul. Bătrânul meu era militar de carieră, ştii? Sergent de instrucţie. Nu-i plăcea părul lung, nu-i plăcea universitatea şi nici politica radicală, iar eu aveam câte ceva din toate astea.

Lewis începu să zâmbească.

— ...Mai ales plete.

Arătă cu degetul spre cicatricea de pe gât.

— Nemernicul mi-a făcut-o când aveam şapte ani. Eram cam cât Tommy al nostru. M-a pus să fac nu ştiu ce, nu m-am mişcat destul de repede şi imediat a apărut cu centironul în mână. Jap!

Lewis îşi lovi palmele brusc, făcându-i să tresară pe cei doi Tommy.

— Când a văzut sângele, bătrâna a chemat poliţia militară. M-au luat pe sus, m-au dus la spitalul de campanie, m-au cusut şi asta a fost tot.

Zâmbi.

— Toţi avem cicatricele noastre, spuse el. Numai că a mea e mai la vedere.

Asta cam aşa este, îşi spuse judecătorul Pearson.

Cei doi bărbaţi continuară să mănânce, părând să ignore răbufnirea ce tocmai avusese loc. Judecătorul se relaxă şi spuse:

— Ei, cel puţin te pricepi să faci sandvişuri. Cred că ar trebui să-ţi fim recunoscători.

Bill Lewis dădu din cap.

— Îmi pare rău pentru toate astea, zău aşa. Nu am nimic nici cu dumneata, nici cu Tommy. Dar un plan e un plan, domnule judecător. Ştii cum e, trebuie să urmezi procedura. Dumneata ştii mai bine decât oricine. Aşa e la tribunal, nu? Se respectă procedura.

Judecătorul Pearson mestecă şi înghiţi fără grabă.

— Aici ai dreptate. Ai fost judecat vreodată?

— Nu. De fapt, o singură dată, în Miami, pentru circulaţie. Am avut noroc, spuse Bill Lewis şi zâmbi. Ştii ce e culmea? În ’68, când eram cu toţii în Brigadă, eu voiam să scăpăm de Duncan şi de Megan. Nu mi se păreau potriviţi pentru cauză, ca să folosesc o expresie din cărţi. Nu eram convins că sunt într-adevăr dedicaţi cauzei sau planului nostru. Regret că n-am insistat.

— Aşa e viaţa. Cred că în şaizeci la sută din cazurile pe care le-am judecat a existat ceva, un moment în care oamenii ar fi putut schimba totul, dacă s-ar fi întâmplat un anume lucru. Dar nu a fost aşa, iar ei au sfârşit prin a ajunge în faţa mea.

— Capricioasă e soarta, spuse Bill Lewis şi rânji.

Judecătorul aprobă cu un gest al capului.

În timp ce cei doi discutau, Tommy puse jos sandvişul terminat pe jumătate. Se dezlipi de judecător, mişcându-se încet spre capătul patului. Gândurile îi erau împărţite – unele îi cereau să acţioneze, celelalte să ignore acele cerinţe. Fă-o! spunea unul. Stai cuminte! spunea altul. Du-te! Stai! Du-te! Stai!

Nu era sigur dacă era singurul care ştia că Bill Lewis nu închisese uşa după el când le adusese masa.

Tommy se răsuci şi se întrebă dacă va reuşi să se facă invizibil, dacă va putea să se ridice atât de încet, încât nimeni să nu observe plecarea lui şi să păşească atât de discret, încât paşii lui să nu scoată niciun sunet.

Îl văzu pe Bill Lewis întinzându-se după tava cu mâncare şi întorcându-i spatele din ce în ce mai mult.

Acum! Forţa imboldului îl surprinse chiar şi pe el. *Acum! Du-te!*

Tommy simţea cum îi zvâcnesc muşchii. Îşi simţea capul ameţit, aşa cum i se întâmpla când îl prindea un curent în apele oceanului, trăgându-l sub valuri şi tăindu-i respiraţia.

Acum!

Sări în picioare.

— Hei!

— Tommy!

Vocile surprinse, a bunicului şi a lui Lewis, păreau să vină de departe. El nu ştia decât că i se părea că zboară prin spaţiul camerei.

Se repezi spre scări, gata să cadă în zborul său, lovindu-se violent de zid ca să-şi recapete echilibrul. Se repezi la uşă, căutând mânerul cu disperare, vag conştient că amândoi bărbaţii se repeziseră pe urmele lui.

— Stai!

Bill Lewis aproape că strigă, cuprins de panică.

— Stai, stai, stai acolo unde eşti! La naiba, Tommy, opreşte-te!

Tommy puse mâna pe clanţă şi reuşi să deschidă larg uşa, scăpând de puţin de mâinile care încercau să-l prindă.

— Cristoase! Olivia, Ramon! Copilul! Ajutor! răcni Lewis cât îl ţineau puterile.

Tommy se repezi afară, încercând să fie mai rapid decât strigătele lui Bill Lewis după ajutor. Îl auzi pe bunicul său ţipând undeva în urmă:

— Du-te! Du-te! Fugi cât poţi de repede, Tommy!

— Prindeţi-l! Prindeţi-l! Ajutor! Ajutor! La naiba! Stai! Stai!

Lewis era cu un pas în urma lui şi Tommy trase violent uşa după el, prinzând braţul întins al bărbatului.

— Fir-ar să fie! La naiba! Ajutor!

Vocea puternică a lui Lewis părea că umple aerul de jur-împrejurul lui Tommy, împingându-l de la spate, ca un vânt violent.

— Fugi, Tommy, fugi! auzi copilul strigătul bunicului, din spatele său, de departe. Lasă totul şi fugi! Du-te! Scapă!

Tommy se repezi pe hol, pe lângă uşi, pe lângă baie, îndreptându-se spre scară. Zări tot felul de lucruri cu coada ochiului – o chiuvetă, un vraf de rufe murdare, nişte arme şi muniţie pe un pat. Le ignoră şi fugi mai departe, auzind doar zgomotul propriilor paşi pe podelele de lemn. Îl simţea pe Lewis în spatele lui, ştia, fără să vadă, că omul încerca disperat să-l prindă. Se feri într-o parte, apoi în cealaltă şi dădu colţul, simţind degetele lui Lewis care nu reuşiră să-l prindă de pulover. Se auziră un bufnet şi alte înjurături – Lewis alunecase şi căzuse. Se uită în jos şi-i văzu pe Olivia şi pe Ramon cu armele scoase, urcând în grabă scările după el. Se ghemui şi trecu pe lângă Lewis, care se răsuci, alunecă iarăşi şi continuă să înjure în gura mare. Tommy se întoarse pe hol, spre unul din dormitoare, trântind uşa în urma lui şi repezindu-se la fereastră. În spate, o auzi pe Olivia strigând:

— Am să te împuşc, la naiba! Am să te împuşc!

El însă o ignoră şi alergă spre fereastră. Ajunse acolo şi încercă, disperat, să ridice geamul. Văzu acoperişul etajului inferior şi, în depărtare, şirul de copaci întunecaţi şi cerul imens, cenuşiu, acoperit de nori. Îşi auzi respiraţia gâfâită şi intră în panică, pentru că avu impresia că venea din altă parte. Îşi dădu seama că mai multe siluete se strângeau în spatele lui, în cadrul uşii, şi le simţi furia.

Apoi se auzi o explozie asurzitoare. Cineva trăsese; tencuială şi aşchii de lemn explodară în perete, chiar deasupra capului său, acoperindu-l.

Am murit, îşi zise el, apoi, brusc, îşi dădu seama că nu murise. Auzi vocea înfundată a bunicului:

— Lăsaţi-l în pace! Sadicilor! Am să vă omor dacă-i faceţi vreun rău!

Urmă răspunsul Oliviei, răstit, dar controlat:

— Nu-mi sta în cale, bătrâne, sau te împuşc în locul lui!

Vocile păreau să se amestece, însoţite de mirosul de praf

de puşcă şi de reverberaţia împuşcăturii. Înţelese dintr-odată că şi el strigă – scoase un singur cuvânt răstit, care le acoperi pe toate celelalte:

— Acasă!

Cu un efort, se ridică în picioare, reuşind să scape de mâinile care încercau să-l prindă, şi apucă un scaun. Ţinti fereastra, gândindu-se s-o spargă şi să sară afară. Dar simţi cum o mână îl prindea de gât şi îl trăgea înapoi. Alte mâini îl apucau de braţe, imobilizându-l; scaunul îi alunecă din mâini şi căzu la podea, făcându-se ţăndări. Transpiraţia fierbinte de furie îi curgea pe obraji, ca sângele.

Pricepu că era scuturat, răsucit ca o cârpă, lovit cu pumnii şi picioarele.

Pe fereastră, Tommy apucă să zărească un petic de cer albastru care păru să spargă norii timp de o clipă. Se gândi că meritase să-l vadă, indiferent cât de tare îl băteau. Se ghemui, încercând să se apere de lovituri, închizând ochii, punându-şi palmele peste urechi să nu mai audă vocile care se răsteau la el. Or să mă omoare, îşi spuse. Spera că bunicul va spune familiei că măcar încercase să scape şi îşi imagina că vor fi mândri de el. În ciuda tumultului de voci, auzi glasul bunicului încercând să-l apere şi asta îl mai linişti, înainte să dea ochii peste cap şi să alunece în întunericul pe care el însuşi îl crease.

Megan se legăna pe scaunul de la birou, incapabilă să stea locului, gândindu-se la Olivia.

Îşi amintea vocea Oliviei, cu adâncimile ei neobişnuite, aproape masculină, care le intimida pe femei şi îi vrăjea pe bărbaţi. Îşi amintea coama ei de păr bogat şi frumuseţea ei maiestuoasă. Recunoştea geniul Oliviei: putea inventa cel mai aberant dintre planuri, pentru ca apoi să-l facă să pară simplu, de rutină, ceva la care şi tu ţi-ai dori, ba nu, la care chiar ai simţi nevoia să participi.

Lui Megan îi veni să bată cu pumnul în masă de furie. Cum am putut fi aşa de încuiată? se întrebă ea.

Pentru că eram încă un copil.

Revăzu în minte casa lor din Lodi. Trebuia să fi plecat imediat şi să-l fi convins pe Duncan să vină cu mine. Trebuia să vorbesc. Dar Olivia deţinea toate răspunsurile şi ştia întotdeauna întrebările, cu o secundă mai devreme. De parcă n-ar fi suportat nicio intervenţie din partea nimănui în planurile ei; totul trebuia să meargă aşa cum stabilise ea, altfel nu merita. Megan îşi amintea cum discutase cu Olivia despre calea de scăpare, de la un capăt la altul, o dată, de două ori, de zeci de ori, până ce memorase totul, chiar şi clipa când se schimba lumina semaforului. Încercase timid o dată să propună o altă stradă, dar Olivia nici nu dorise să audă. Însă totul a fost o greşeală, îşi zise Megan. Am repetat ceea ce nu era bine să facem. Am studiat un plan eronat. În realitate, nici nu ştiam ce facem, oricât de bine făcut şi de exact părea planul Oliviei. Totul era doar o iluzie.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi aceasta se deschise. Doi alţi agenţi din birou îşi puneau pardesiele în hol. Unul din ei o întrebă:

— Meg? Vii cu noi la masă?

Megan clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Azi mănânc doar un iaurt, aici la birou.

— Sigur nu vrei să vii cu noi?

— Mulţumesc, nu.

Uşa se închise şi ea rămase acolo, tăcută, cu amintirile ei. Se gândi din nou la casa din Lodi. Era un loc oribil, murdar, părăginit şi mizer, iar nouă ni se părea ceva deosebit, pentru că ne făceam singuri iluzii tot timpul. Îşi amintea cum o dusese pe Olivia cu maşina, la biroul proprietarului, unde plătise chiria pe două luni, în bani gheaţă, ba chiar cochetase puţin cu el.

Megan îşi aduse aminte cât de mult insista Olivia pentru aparenţe; trebuia să pară că sunt două fete *hippie,* cu iubiţi *hippie.* Insistase ca Megan să-şi scoată sutienul şi

să-şi pună o fustă largă, imprimată în culori vii. Copii nevinovaţi, ameţiţi de gânduri curate despre pace, iubire şi flori, pentru care cel mai periculos fapt era, poate, că fumează marijuana sau că, din când în când, aspiră câte o fiolă de acid. Făcea parte din deghizare. Îşi aminti cum Olivia îi bătuse pe toţi la cap, cum să pară că sunt altceva decât în realitate. Era cheia întregului plan. Îşi aminti de proprietar, un bărbat de vârstă mijlocie, cumsecade, care roşise până la chelie când începuseră să cocheteze cu el şi care părea să fie fericit de atenţia celor două femei cu mişcări unduitoare. Fusese complet năucit.

Brusc, Megan sări de pe scaun.

Fragmente de amintiri şi conversaţii îi zvâcneau prin minte.

De ce Lodi? De ce era aşa de important să stea acolo?

Pentru că acolo se afla banca.

De ce acea casă?

Pentru că Olivia insistase să fie acolo când se va întâmpla jaful. Pretinsese o bază operaţională în apropierea teatrului de luptă.

De ce?

Pentru a studia locul. Pentru a afla tot ce putea despre bancă şi despre transportul de bani de la uzina chimică.

De ce?

Pentru ca Olivia să fie mereu la comandă. Să poată anticipa totul. Pentru ea, lucrul acesta avea o importanţă fundamentală.

Ce înseamnă asta?

Înseamnă că ştie totul. A făcut planul chiar aici. Ştie exact ce face Duncan la bancă şi când vin gemenele de la şcoală. Precis că a ştiut când îl lua judecătorul pe Tommy de la şcoală şi în ce zile venea cu autobuzul. Ştie unde e biroul meu şi unde merg la masă. Ştie toate aceste lucruri, pentru că nu s-a schimbat. Ea e aceeaşi Olivia. Numai că noi şi banca noastră suntem ţinta de această dată şi pe noi ne-a studiat.

Şi atunci, unde se află?

E într-o casă ca aceea din Lodi. O casă pe care a închiriat-o acum două sau trei luni, cu bani gheaţă, şi unde s-a dat drept altcineva.

E aproape. Nu suficient ca s-o putem vedea, dar destul ca să ne poată vedea ea pe noi. E într-o casă de unde poate ajunge la noi când vrea şi unde se simte în siguranţă când n-are chef de noi, unde îi poate ascunde pe Tommy şi pe judecător; dar nu e departe, nu poate fi departe.

Megan se ridică în picioare, ca în transă, copleşită de cât de evidente erau faptele. Se îndreptă spre şirul de dosare din colţul biroului şi scoase de acolo câteva. Pe fiecare stătea scris, cu litere aurite: GREENFIELD – SERVICII MULTIPLE – Greenfield, Westfield, Deerfield, Pelham, Shutesbury, Sunderland şi zonele rurale – IULIE/AUGUST, SEPTEMBRIE/OCTOMBRIE, NOIEMBRIE/DECEMBRIE, ÎNCHIRIERI ŞI VÂNZĂRI.

Se aşeză încet la birou, deschise sertarul de sus şi scoase o hartă zonală detaliată, pe care o întinse pe tăblia biroului. Apoi, cu mare grijă, luă un creion ascuţit din suportul de lângă telefon. Îi atinse uşor vârful, închipuindu-şi că e o sabie. Luă o foaie de hârtie şi se opri cu creionul în aer. Aşteptă o clipă, în liniştea care se aşternea în jurul său.

Eşti chiar aici, Olivia. Îţi cunosc gândurile ca pe ale mele, doar că nu mi-am dat seama de asta. Nu te-ai gândit chiar la toate, aşa cum ai crezut. N-ai ţinut cont de un element din ecuaţie:

Acesta este teritoriul meu.

Deschise dosarul şi începu să verifice listele cu case de închiriat disponibile în vara abia trecută.

În ultima lor pauză, Karen şi Lauren se întâlniseră în biblioteca şcolii. Era o încăpere joasă, luminată cu neon, cu mese lungi, incomode. Singura persoană aflată acolo în afara lor era o bibliotecară de vârstă mijlocie, ocupată cu

sortatul cărţilor la biroul din mijlocul camerei. Femeia îşi ridică privirea şi zâmbi văzând-o pe Karen intrând, apoi îi şopti, probabil din obişnuinţă, căci nu avea pe cine să deranjeze:

— Sora ta e în spate, la arhivă.

Îi făcu semn spre rafturile de cărţi care o înconjurau.

Karen se duse în spate şi o găsi pe Lauren copleşită sub greutatea câtorva cărţi groase. Lauren îi făcu semn cu capul către una din mesele din colţ. Karen se grăbi să i se alăture.

— Crezi că ai găsit ceva? întrebă ea, nerăbdătoare.

— Nu ştiu, dar dacă e ceva, aici trebuie să fie.

Cele două adolescente întinseră cărţile pe masă, în faţa lor. Karen luă una dintre ele şi o deschise la întâmplare. În faţa ochilor lor apăru o fotografie: şase elicoptere în formaţie, zburând planat deasupra junglei, pe fundalul unui cer cenuşiu, mohorât. Gloanţele trasoare lăsau dâre roşii-gălbui în fotografie. Karen întoarse pagina şi văzu altă fotografie, de această dată reprezentând un poliţist cu cască, ridicând bastonul deasupra capului şi lovind cu el un demonstrant. Karen se uită neclintită la poză câteva clipe, uimită de privirea sălbatică din ochii poliţistului. Demonstrantul era o femeie tânără, probabil nu cu mult mai mare decât ea. Împinse cartea spre sora ei, care dădu pagina mai departe, dezvăluind fotografia unei străzi în flăcări, ce se zărea în spatele unui soldat din Garda Naţională; apoi un student cu părul lung, ochelari de soare şi o ţigară în colţul gurii, aşezat pe scaunul preşedintelui unei universităţi. Continuă să dea paginile, trecând peste fotografii cu tancuri ruseşti în Cehoslovacia şi atleţi de la Olimpiadă cu capetele plecate şi pumnii strânşi în timpul intonării imnului naţional, peste fotografiile unor copii cu burţile umflate, care mureau de foame în Biafra, şi ale unor lideri loviţi mortal de gloanţe asasine.

După câteva clipe, Lauren oftă.

— Ştii, şopti ea, văd toate astea şi pur şi simplu nu

înţeleg.

Karen nu-i răspunse. Apucă în mâini un tom mare, gros, de referinţă, intitulat *Anuar 1968.*

— Aici trebuie să fie, spuse ea, apoi aruncă o privire spre ceasul de perete. Nu avem prea mult timp, şopti ea. Ne aşteaptă mama.

Lauren încuviinţă cu un gest al capului.

— Tu uită-te acolo. Trebuie să fie spre sfârşitul anului. Eu am să mai verific, poate găsesc şi nişte poze.

O vreme, rămaseră amândouă tăcute, căutând pagină cu pagină. În cele din urmă, Karen încremeni şi-i făcu surorii sale un semn cu cotul. Îi arătă un text cu litere mici. Lauren se aplecă şi citi:

„Întreaga naţiune a fost zguduită de feluritele demonstraţii de mică amploare şi acţiuni de nesupunere civică. California a devenit un centru al «revoluţionarilor» de profesie, mai ales în zona oraşului San Francisco, unde au avut loc acte sporadice de violenţă. O bombă a explodat la birourile Băncii Americane din Berkeley. Un grup de persoane a pătruns cu forţa în sediul centrului de recrutare din Sacramento, vărsând sânge peste dosare. Au avut loc un număr crescând de jafuri armate la sediile unor bănci, aceasta fiind, se pare, metoda preferată pentru a se obţine bani lichizi în vederea acţiunilor ulterioare. O astfel de acţiune, desfăşurată în Lodi, California, a avut drept urmare moartea a doi paznici şi a trei radicalişti când, în timpul atacului, s-a deschis focul.”

— Asta e tot? întrebă Lauren.

— Vreau să ştiu mai multe, pufni Karen. Vreau să înţeleg ce făceau.

Sora ei aruncă o privire spre albumele deschise în faţa lor. Era o fotografie neclară, cu un grup de studenţi strânşi unul într-altul, cu gurile deschise ca pentru a striga. În centrul fotografiei, un student făcea un gest violent şi

obscen în faţa aparatului de fotografiat.

— Ce-i asta? întrebă Karen.

Lauren citi notiţa explicativă de sub fotografie.

— Chicago. Convenţia Partidului Democrat, spuse ea şi oftă. Mă uit la pozele astea şi mi se par scoase din cartea de istorie, ca şi cum s-ar fi întâmplat acum un milion de ani.

Karen clătină din cap.

— Totul era o nebunie. Au înnebunit şi ei odată cu lumea. Asta e tot.

— Doar că încă nu s-au lecuit.

— Asta e valabil pentru multă lume, răspunse Karen. Numai că alţii se ascund mai bine.

— Mă întreb, spuse Lauren pe un ton calm, dacă noi am fi crezut cu adevărat în ceva, vreau să zic, dacă am fi crezut *din tot sufletul* – oare am fi făcut la fel?

Karen se pregăti să răspundă, apoi se opri. În acea clipă se auzi clopoţelul, iar fetele se grăbiră să ducă toate cărţile la loc pe rafturi şi să plece spre casă, lăsând acolo ultima întrebare, alături de pozele şi cuvintele pe care le descoperiseră.

Puţin înainte de ora trei după-amiază, Duncan îşi sună secretara şi-i spuse:

— Doris? Mă duc până la farmacie să iau ceva. Ai grijă de toate pe aici până mă întorc, te rog.

— Ah, domnule Richards, de ce nu vă duceţi acasă? Ne putem descurca...

Duncan o întrerupse.

— Ei, cred că aşa am să fac, dar mai am câteva lucruri de rezolvat. Am să te anunţ după ce mă întorc.

Închise telefonul şi îşi luă pardesiul din cuier. Se îmbrăcă şi se întrebă dacă tensiunea sau frica erau de vină pentru căldura pe care o simţea. Hotărî că amândouă şi nu se mai gândi la asta. Îşi luă servieta pe care o golise deja şi se îndreptă spre uşă.

Mai întâi îşi mută maşina din locul special marcat, într-o parcare publică aflată la câteva blocuri mai încolo. Era un garaj închis, doar în parte plin. Duncan trecu de primul loc gol şi se îndreptă spre un alt nivel, unde mai erau parcate numai vreo două-trei maşini. Îşi lăsă maşina în locul cel mai întunecat pe care îl găsi.

Coborând în stradă cu liftul, descoperi pe jos un muc de ţigară. Îl ridică cu grijă şi-l puse într-un plic, în buzunarul de la haină.

După aceea se opri în faţa unui salon de coafură şi frizerie, preferat mai ales de studenţi. Recepţionera îl privi şi zâmbi.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă ea.

El trase adânc aer în piept şi zâmbi.

— Aş dori să-mi vopsesc părul în şuviţe.

Femeia rămase surprinsă pentru o clipă.

— Da? De acord, spuse ea, vă putem...

Apoi observă zâmbetul lui Duncan şi spuse:

— Ei, haideţi, aţi glumit, nu?

— Poate altădată, spuse Duncan. De fapt, am venit doar după un şampon pe care îl folosesc fetele mele. Problema este că nu-mi amintesc cum se numeşte...

— Redken? Natural Wave? Un produs fără aminoacizi? Ce fel de păr au?

— Un produs într-o sticlă roşu cu alb.

— Ca acesta?

— Ăăă, poate.

Tânăra îi zâmbi.

— Ce-ar fi să vă uitaţi în spate, la spălat, unde se folosesc şampoanele? Poate îl descoperiţi.

Arătă spre partea din spate a salonului. Duncan încuviinţă cu un gest al capului. Cu mâna în buzunar, apucă cheile de la maşină, aşteptând momentul potrivit. Porni spre sala de spălare şi, îndată ce descoperi ceea ce căuta, scoase cheile şi le dădu drumul pe jos. Se aplecă, grijuliu, să le ridice şi, în acelaşi timp, apucă nişte şuviţe

de păr proaspăt tăiat. Puse cheile şi părul în buzunar, se întoarse, aruncă o privire spre raftul cu şampoane şi apoi se întoarse la recepţie.

— Cred că este cel de acolo, spuse el.

— Excelent, îi spuse femeia şi îl puse într-o pungă. Costă doisprezece dolari.

— Pentru două sute cincizeci de grame? protestă Duncan şocat.

— De fapt, sunt numai o sută şi optzeci.

— Mi-am greşit cariera, spuse el. Trebuia să mă apuc de comerţ cu produse capilare.

Femeia începu să râdă şi îi luă banii. Îi făcu semn cu mâna la plecare.

Ajuns în stradă, nevăzut de nimeni, luă firele de păr şi le puse în plic, alături de mucul de ţigară. Apoi porni spre farmacia din colţ, de unde cumpără două perechi de mănuşi chirurgicale, nişte pungi de plastic pentru gunoi, nişte benzi late de cauciuc şi câteva medicamente pentru răceală.

Nu-i trebui mult ca să găsească un taxi care îl duse la cel mai apropiat magazin universal. Plăti cursa şi păşi repede înăuntru, verificându-şi ceasul, ca să se asigure că nu stătea prea mult departe de bancă. Magazinul era mai vechi, într-o clădire închisă, care se întindea pe câteva hectare din ceea ce Duncan îşi amintea că fusese un teren arabil. Odată, aici fusese o zonă verde, frumoasă, unde păşteau vite şi cai şi unde lanurile de porumb se ridicau la lumina soarelui cald. Acum, însă, era profitabil. Cu optsprezece ani înainte, această constatare l-ar fi întristat şi se simţi ruşinat fiindcă acum nu mai simţea acelaşi lucru. Banca asigurase împrumutul pentru cumpărarea terenului şi ajutase la finanţarea construcţiei. Pentru ei, aceasta fusese una dintre problemele majore. Duncan îşi petrecuse destule nopţi trecând cu maşina pe lângă şantier, verificând numărul de maşini aflate în locul de parcare. În concedii se plimbase pe coridoare, numărând

cumpărătorii şi permiţându-şi un sentiment de uşurare când aglomeraţia era atât de mare, încât abia putea să treacă.

Intră grăbit pe una din uşile laterale şi ajunse în secţia de vânzare a echipamentelor sportive. Găsi un vânzător, îmbrăcat cu un tricou de arbitru, şi-i făcu semn.

— Aş avea nevoie de o pereche de pantofi de sport înalţi, pentru nepotul meu, spuse el.

— Ce măsură?

— Patruzeci şi trei, calapod D.

— Cam cât vreţi să cheltuiţi?

— Treizeci de dolari e bine?

Angajatul clătină din cap.

— La preţul ăsta, numai de pânză. Se încing pe picioare. Talpa nu e suficient de rezistentă.

— Patruzeci?

— Avem ceva de piele, la preţ redus, cu cincizeci.

— Dumnezeule! Când făceam eu sport, costau în jur de zece.

— Când a fost asta? întrebă omul.

— În preistorie. Pe vremea dinozaurilor.

Tânărul râse şi se duse după pantofi. Or să fie buni, îşi zise Duncan. Sunt cu un număr mai mici decât port de obicei. O să fie bine.

Duncan plăti cu bani gheaţă şi mai adăugă un trening gri la cumpărăturile sale.

Câţiva paşi mai încolo, la raionul de îmbrăcăminte, cumpără un pulover tricotat, albastru cu roşu. Era unul ieftin, din fire acrilice cu poliester, genul preferat de studenţi, pentru a-l purta până la destrămare – ceea ce se întâmpla foarte repede – urmând ca abia după câtva timp să-şi cumpere altul, exact la fel. Ca şi până atunci, plăti cu bani gheaţă.

Se îndreptă spre un alt raion unde, pe un perete întreg, erau expuse echipamente electrice şi auto. De acolo cumpără câteva cleme şi fire electrice, bandă izolatoare,

un set de şurubelniţe şi un ciocan micuţ. Va fi întuneric în bancă, reflectă el şi adăugă şi o lanternă, cu tot cu baterii. Afară, se opri o clipă, privind trecerea oamenilor pe lângă el, gândindu-se cât era de anonim, cât de uşor era să-ţi pierzi identitatea în acel loc. Oricât de bine ar fi fost luminat, toţi erau invizibili. Se îndreptă spre ieşirea laterală.

Ajuns în stradă, rupse toate etichetele articolelor de îmbrăcăminte şi le aruncă la gunoi, apoi puse totul în servietă, fiind nevoit să o forţeze puţin pentru a o închide. Îşi ridică privirea spre cer. Tenta cenuşie dispărea încet, înlocuită de întunericul nopţii. Se întunecă foarte repede, îşi spuse el. De parcă lumina n-ar mai fi atât de puternică pentru a învinge seara. Trase aer în piept şi expiră încet. Îşi zări aburul respiraţiei. E timpul să pornesc, îşi zise. Simţea muşchii contractându-se în jurul inimii, strângându-i stomacul şi, timp de o clipă, i se muiară genunchii. Rămase pe loc, lăsând aerul rece să-i lovească trupul. Se simţea ca un alergător de sprint, ghemuit la linia de start, aplecat la pământ, aşteptând să pornească, la auzul pistolului de start. Ridică braţul în aer, formând din degete un pistol. „Bang”, şopti el.

Apoi îşi trase haina mai bine pe trup şi făcu semn altui taxi, pentru a-l aduce înapoi în centrul oraşului.

De data asta, Ramon Gutierrez nu simţea frigul pătrunzător al după-amiezii târzii. Era total preocupat de aşteptarea gemenelor, care aveau să-şi facă apariţia în parcarea şcolii. Totuşi, îşi ţinea gulerul hainei ridicat şi pălăria pe ochi, privind anonim de pe o stradă alăturată cum studenţii urcau în tot felul de maşini tinereşti şi porneau în trombă pe macadamul negru din parcarea liceului. Nu era cu mult diferit de liceul lui din sudul cartierului Bronx, doar că elevii de acolo se îndreptau spre autobuz sau spre metrou, în loc de maşini sport şi motociclete. Fuseseră vremuri nebuneşti, periculoase,

când bandele porneau la lucru sau stabileau întâlniri pentru sfârşitul săptămânii. Acum el nu mai depindea de nimeni şi îşi stabilea singur ce avea de făcut. Numai că nimeni altcineva nu ştia asta.

De multe zile nu se mai bucurase aşa.

Olivia îi dăduse ordinul într-un moment de furie, după încercarea lui Tommy de a evada. Ramon îl revăzu în minte, ghemuit cu genunchii la gură, pe duşumeaua podului. Nu văzuse niciodată un copil murind şi se întrebă dacă aşa arăta. Fie ce-o fi, îşi zise el. Important e să punem mâna pe bani. Bunicul opusese şi el rezistenţă, mai mult din cauza panicii şi a şocului, până când îl domolise Olivia. La strigătele de protest ale bunicului, ea trăsese iarăşi piedica unui revolver şi îl lipise de tâmpla judecătorului. Ramon îşi amintea ce-i spusese: „Nu mă ispiti, domnule judecător. Nu-mi forţa mâna, pentru că nu voi ezita.” După ce prizonierii fuseseră din nou închişi, furia ei explodase necontrolat, zgâlţâind din temelii casa veche. Ramon fusese zguduit. Acum, aşezat la volanul maşinii, o revedea în minte, desfigurată de furie, înjurându-l pe Bill Lewis în gura mare. Lewis stătea nemişcat, cu coada între picioare, ascultând fără să rostească vreo vorbă.

Păi, putea să-i fie ruşine, îşi spuse Ramon. Aproape că stricase totul. După atâtea planuri şi pregătiri şi după ce greul trecuse. Cristoase!

O clipă, se temuse că Olivia îl va împuşca pe Bill, apoi se gândise că-i va împuşca şi pe ostatici. Se plimba încolo şi încoace prin cameră, fluturând pistolul, cu tot trupul tremurând de furie. Ceea ce-l surprinsese fusese că Olivia părea să considere încercarea de evadare a băiatului drept o insultă personală, ca şi cum i-ar fi făcut ei un rău şi nu ar fi încercat să facă ceva pentru sine.

Asta îl încurca pe Ramon. Dacă aş fi prins, îşi spuse, aş face la fel. Cel puţin aş încerca. Îşi aminti cum se străduise că coboare pe o conductă de drenaj de la centrul de reeducare, numai că alunecase, îşi sucise piciorul şi fusese

prins în timp ce încerca, şchiopătând, să-şi cucerească libertatea.

Fără voia lui, trebuia să recunoască faptul că simţea un soi de respect pentru copil. Ura momentele din copilăria sa când cei mari îi făcuseră rău şi când nu ripostase niciodată, nu fugise niciodată, nu se bătuse niciodată.

Se întrerupse brusc din gândurile sale. Gemenele ieşeau cu maşina în stradă.

Îşi aminti ordinul Oliviei, după ce furia i se mai potolise oarecum: „Du-te să le faci gemenelor o vizită. Megan e la lucru. Casa e goală. Dă-le un motiv de spaimă. Chinuieşte-le puţin.”

Cum? întrebase el.

La naiba, te priveşte cum! îl apostrofase ea.

Amintirea nemulţumirii de moment, pe care i-o crease vederea frânghiei cu care fuseseră legate mâinile subţirele ale copilului captiv, se risipi. Schimbă viteza şi acceleră.

Karen şi Lauren nu observară limuzina ultimul tip care trecu pe lângă ele pe Pleasant Street şi nici privirile iuţi, lacome, pe care şoferul le arunca în direcţia lor.

Tocmai erau pe punctul de a se certa.

— Eu tot sunt de părere că ar trebui să facem ceva, insistă Lauren, în vreme ce sora sa clătina din cap.

— Păi, facem. Facem ce ne-au spus ei.

— Nu ştiu dacă e suficient.

— N-avem de unde şti, nu?

— Nu, şi asta mă îngrijorează. Nu-mi vine să cred că poţi sta aşa, fără să vrei să faci ceva.

— Păi, sigur că nu vreau să fac nimic ce ar putea înrăutăţi lucrurile.

— Dar nu ştii asta! insistă Lauren. N-ai cum să ştii dacă ceea ce fac ei e bine. Şi, oricum, ce ştiu mama şi tata despre cum să se poarte cu tipii ăştia? Ar putea fi total pe dos.

— Da, dar ar putea fi şi bine, răspunse Karen, revenind

cu uşurinţă la stilul său practic.

— Nu pot să sufăr când vorbeşti aşa. Faci pe matura fără să fie cazul.

— Şi tu ce vrei să faci?

Lauren nu răspunse.

— Mi se pare o nebunie, spuse ea, după o ezitare de un moment.

— Prin urmare, e important să nu facem vreo nebunie.

— Îţi aminteşti când l-a observat Jimmy Harris pe tipul acela care spărgea maşinile din parcarea de lângă liceu? Îţi aminteşti ce a făcut? I-a luat permisul şi a chemat poliţia imediat.

— Nu-mi vine să cred ce aud. Ieri am zis eu să chemăm poliţia şi te-ai opus.

— Ba nu!

— Ba da!

— Ai dreptate, spuse Lauren dând din cap. Bine. Am să tac. Dar tare aş vrea să facem ceva. Mi-e dor de Tommy, adăugă ea, oftând.

— Şi mie.

— Nu, vreau să zic altfel decât ar fi normal. Azi dimineaţă m-am trezit şi nu-mi venea să cred că pungaşul acela mic nu ne-a luat-o înainte la baie.

Karen izbucni în râs.

— Fără să mai uite tubul de pastă de dinţi deschis.

— Şi să-mi lase chiloţii şi şosetele pe podea.

Karen clătină din cap.

— Trebuie să fim convinse că se va întoarce. Mâine. Aşa a spus tata.

— Şi tu crezi?

— Nu se pune problema să cred sau să nu cred. Aştept.

— Mie mi-a venit să plâng toată ziua.

— Şi mie la fel, exceptând câteva momente când totul părea normal şi mi-am dat seama că uitasem; pe urmă, brusc, mi-am amintit.

— Am văzut că iar ai vorbit cu Willi.

— Vrea să ne întâlnim.

— Ce i-ai spus?

— Să mă sune săptămâna viitoare.

Lauren zâmbi.

— E un tip grozav.

— Mda, răspunse sora ei chicotind. Îmi place.

— Şi e un tip sexy. Am auzit că între el şi Lucinda Smithson a fost o treabă serioasă anul trecut.

— Am auzit şi eu. Dar nu mă deranjează. Dar ce zici de Teddy Leonard, ia spune? Vara trecută s-a dus la Paris cu alţi colegi şi am auzit că au intrat într-un bordel adevărat.

— Asta n-o mai cred.

— Probabil că le-a fost frică, râse Karen.

Amândouă gemenele zâmbiră.

— Ştii de ce îmi place Teddy? întrebă Lauren, după care continuă, fără să mai aştepte răspunsul surorii sale. Pentru că, atunci când a venit la noi, a avut răbdare să se joace şi cu Tommy puţin. Uneori mă îngrijorează faptul că Tommy nu are posibilitatea să vadă cum se poartă băieţii mai mari. Ne vede numai pe noi. Îţi aminteşti, Teddy l-a luat la plimbare şi s-au dus să joace fotbal o jumătate de oră. Tommy a fost fericit. Ţi-am povestit vreodată ce mi-a spus în seara aceea, mai târziu? M-am dus să-i duc un pahar cu apă, chiar după ce stinsese lumina, şi mi-a spus: „Lauren, îmi place tipul ăsta. Poţi să te măriţi cu el dacă vrei.” Îţi vine să crezi?

Karen râse zgomotos, acoperind chicotele surorii sale. Dar după câteva clipe veselia lor se risipi, zburând pe fereastra deschisă. O atmosferă îngheţată şi tensionată îi luă locul.

— Dacă oamenii aceia îi vor face un rău cât de mic... începu Karen.

— O să-i omorâm, completă sora ei.

Niciuna nu se gândi, nici măcar o clipă, cum ar fi putut duce la îndeplinire această ameninţare.

Îşi continuară drumul într-o tăcere grea.

Când maşina dădu colţul şi intră pe strada lor, Karen spuse:

— Nu-mi vine să cred – mama încă n-a sosit.

— Crezi că... începu Karen, dar sora ei o întrerupse:

— Nu, probabil că e pe drum.

Karen parcă pe aleea din faţa casei, dar niciuna dintre ele nu coborî din maşină. Se uitau stingherite spre casa cufundată în întuneric.

— Ce bine era dacă tata monta sistemul automat de iluminare, se plânse Karen.

— Nu m-am gândit niciodată că această casă mi-ar putea da fiori de spaimă, rosti Lauren încet.

— Potoleşte-te! i-o trânti Karen. Nu înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Nu pot să te sufăr când te apucă stările astea de deprimare şi de teamă, parcă ai fi nu ştiu ce floare delicată. Hai, să mergem.

Trânti portiera maşinii în urma ei, iar Lauren abia reuşi să se ţină pe picioare, alergând în urma ei. Karen băgă cheia în broască şi deschise uşa. Intră în casă şi aprinse lumina, risipind atmosfera întunecată din interiorul casei. Amândouă îşi puseră hainele pe umeraş şi le aşezară în debara. Karen se întoarse spre sora şi spuse:

— Vezi? N-a fost nicio scofală. Hai să facem un ceai şi s-o aşteptăm pe mama. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Lauren dădu din cap, dar ezită.

Karen îşi privi sora care, nemişcată, ciulise urechea.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

— Nu ştiu, spuse Lauren.

— Dacă faci glume cu mine...

— Ssst!

— Ba n-am să tac deloc! spuse Karen. Vrei să mă sperii. N-o să ne lăsăm păcălite de imaginaţie.

Laura ignoră ieşirea surorii sale şi îi spuse:

— De ce e aşa de frig aici?

— De unde naiba vrei să ştiu? răspunse Karen repede. Probabil că ai noştri au închis termostatul când au plecat

de dimineaţă.

— Nu simţi răcoarea? Parcă ar fi o fereastră deschisă.

Karen se pregăti să-i răspundă, dar se opri.

— Poate că ar trebui să aşteptăm afară, spuse ea brusc.

— Eu cred că ar trebui să aruncăm o privire.

Karen îşi privi sora.

— Se presupune că eu sunt cea cu mai mult simţ practic, şopti ea. Cred că ar trebui să ieşim naibii de-aici.

— Încă nu.

Lauren făcu câţiva paşi spre salon. Sora ei o urmă.

— Vezi ceva?

— Nu, dar simt cum intră aerul rece.

— Şi eu la fel.

— Ce facem?

— Mergem mai departe.

— Unde?

— În bucătărie.

Umblând cu grijă, se îndreptară spre partea din spate a casei.

— Ţine-mă de mână, spuse Laura brusc şi sora ei o apucă de încheietura mâinii.

— Auzi ceva?

— Nu.

Cu gesturi prudente, intrară în bucătărie.

— Vezi ceva? întrebă Karen.

— Nu. Dar e un frig cumplit...

Dintr-odată, Karen simţi să se sufoce.

— Ah, Dumnezeule!

Luată prin surprindere, Lauren tresări.

— Unde?

— Uită-te acolo!

Karen arăta cu degetul spre celălalt colţ al camerei, unde se afla o cămară micuţă. Lauren privi într-acolo şi rămase, la rândul său, fără glas.

Nemişcate, se holbau amândouă la nişa micuţă. O latură a ferestrei fusese ridicată şi o bucată de geam, spart din

afară, îşi risipise cioburile pe podea sub forţa loviturii. Jaluzeaua fusese ruptă şi bucăţile căzuseră pe linoleum.

— Trebuie să ieşim de aici, spuse Lauren.

— Nu. Trebuie să verificăm toată casa.

— Crezi că...

— Nu ştiu.

— Păi, ar putea fi...

— Nu ştiu!

Karen se îndreptă în vârful picioarelor spre sertarul de lângă chiuvetă şi scoase de acolo un satâr pentru carne. I-l dădu surorii ei, iar ea luă un făcăleţ.

— Haide, spuse apoi. Să verificăm şi sus.

Se strecurară prin casă, urcând fără zgomot scările. De două ori se opriră să ciulească urechea, apoi îşi continuară drumul, ţinându-se de mână şi cu „armele" pregătite. În capul scărilor, se opriră să arunce o privire în dormitorul părinţilor lor.

— Mie mi se pare în regulă, spuse Lauren, simţindu-se deja mai încrezătoare. Precis că, oricine a fost, s-a speriat când am sosit cu maşina.

— Ssst! spuse Karen, reinstaurând parţial teama. Să verificăm camera lui Tommy. Poate că au venit să ia ceva pentru el.

Se îndreptară în tăcere spre uşa de la camera fratelui lor.

— De unde putem şti dacă lipseşte ceva? spuse Karen. Uită-te la toate lucrurile astea!

Merseră mai departe, spre camera lor, de-a lungul culoarului. Uşa era întredeschisă şi Lauren o împinse cu piciorul.

— Ah, nu se poate! strigă ea.

Karen sări în spate, apoi făcu un pas înainte, spre sora ei, reuşind să arunce o privire prin cameră.

— Ah, nu se poate, rosti ea, ca un ecou.

Camera era răsturnată cu fundul în sus; haine şi aşternuturi erau aruncate peste tot. Sertarele fuseseră

desfăcute. Cărţile erau aruncate pe jos. Bibelourile şi alte mărunţişuri fuseseră sparte.

Lauren, palidă, începu să plângă. Mâinile lui Karen tremurau.

— Ne-au făcut-o! spuse ea.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Dar...

— Nu ştiu.

Karen simţea şi ea că-i dau lacrimile. Se îndreptă spre grămada de haine şi ridică un obiect de deasupra. Era o pereche de chiloţi.

— Vai, nu... gemu ea.

— Ce este? întrebă Laura.

— Uită-te şi tu, spuse ea şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Ridică chiloţii în aer. Fuseseră despicaţi şi tăiaţi fâşii cu cuţitul.

Lauren duse mâna la gură.

— Cred că mi se face rău, spuse ea.

În acea clipă, amândouă auziră un zgomot. Ceva neclar, dar neobişnuit. Nu ştiau dacă venea de la distanţă sau de la doi paşi, dacă nu era nimic sau dacă reprezenta un pericol. Era doar un zgomot, dar se simţiră cuprinse de groază, teama din ochii lor fiind înlocuită cu ceva necunoscut şi, în imaginaţia lor, îngrozitor.

— Sunt aici! spuse Lauren.

Se uitară una la alta.

— Să fugim!

Amândouă se întoarseră şi o luară la goană pe scări, uitând de orice precauţie, dorind doar să iasă în întunericul din ce în ce mai adânc. Lauren se împiedică pe ultima treaptă şi fu gata să cadă, dar sora ei o prinse şi o împinse înainte. Amândouă gâfâiau de efort. Karen ajunse prima la uşa de la intrare, trase de clanţă şi o deschise larg.

Afară era Megan.

Amândouă fetele ţipară, dar frica se transformă în uşurare când o recunoscură.

Megan, şocată, întinse braţele şi le apucă pe fete, trăgându-le spre ea. Îşi scăpă cheile, servieta, haina şi le trase mai departe de uşă.

— Ce este? strigă ea. Ce s-a întâmplat?

— E cineva acolo!

— Ne-au distrus camera!

— Au intrat cu forţa!

Timp de câteva clipe, rămaseră toate trei acolo, strânse una într-alta. Megan încercă să le liniştească, aruncând câte o privire peste ele, în casă. După ce fetele se opriră din smiorcăit şi respiraţia le reveni la normal, Megan le spuse:

— În regulă. Arătaţi-mi.

— Nu vreau să mă mai întorc acolo, spuse Lauren.

— Am auzit ceva, insistă Karen.

— Nu, răspunse Megan. E casa noastră. Haideţi.

Cu fetele după ea, intră în vestibulul de la intrare. Ridică satirul şi făcăleţul de unde fuseseră abandonate de fete, în goana lor spre ieşire.

— În regulă, repetă ea. Acum, ce aţi văzut şi unde?

— A început de acolo, din spate, spuse Lauren, arătând spre bucătărie. Am găsit fereastra deschisă...

Începu să ţipe.

Megan sări în sus, iar Karen ţipă şi ea.

Lauren făcu un pas înapoi, apucând-o pe maică-sa de mână. Megan avu timp să vadă figura unui bărbat rânjind, privindu-le prin fereastra din spate a bucătăriei. Apoi, la fel de brusc precum apăruse, apariţia se făcu nevăzută. Megan se simţi copleşită de frustrare, furie şi dorinţa de a le proteja şi, aproape strigând, se repezi în bucătărie, cu cuţitul deasupra capului.

Fetele o urmară, atât de surprinse de asaltul mamei lor, încât uitară de propriile lacrimi şi ţipete.

Megan îşi simţea inima bătându-i să-i spargă pieptul şi capul vâjâind.

Se uită pe fereastră, dar nu văzu nimic. Îşi simţea muşchii stomacului încordaţi, în tensiune. Afară, noaptea stăpânea totul, oferind un camuflaj perfect. Pentru moment, s-a terminat, îşi zise ea. Apoi îşi dădu seama cât de mult greşea: abia începuse.

Le trase pe fete lângă ea şi se pregăti pentru o lungă aşteptare, până la revenirea acasă a soţului ei.

Puţin înainte de şase după-amiază, cu o oră înainte ca banca să se închidă pentru weekend, Duncan se afla în biroul său, pregătindu-se sufleteşte. Trăsese draperiile în dreptul ferestrelor, pentru ca nimeni din birourile conducerii să nu poată vedea ce se întâmplă înăuntru; nu era tipic pentru el, dar nici ceva neobişnuit. Era îmbrăcat cu pardesiul şi îşi pusese pălăria pe cap. Servieta era închisă, aparent plină de documente şi note scrise, în realitate îndesată cu obiectele cumpărate mai devreme în acea zi. Pe uşa deschisă, văzu vreo zece persoane aşezate la coadă la ghişeele casierilor rămaşi. Un director adjunct trecu pe culoar, ducând un teanc de hârtii spre depozit. Dinspre centrul băncii răzbăteau murmure fireşti pentru un sfârşit de săptămână plin: erau cei care aveau nevoie de bani lichizi sau care îşi primeau plata în zilele de vineri şi încercau să-i depună în cont. Era întotdeauna mult de lucru pentru funcţionarii de serviciu; puţină confuzie, oarecare grabă, căci se lucra repede, pentru ca oamenii să poată ajunge la timp acasă. În astfel de momente, era simplu să te strecori. Singurul paznic de serviciu era un bărbat mai în vârstă, care avea misiunea de a cupla sistemul de alarmă după plecarea tuturor funcţionarilor.

Duncan observă că secretara sa se pregătea de plecare. Aşteptă exact cât era necesar pentru ca femeia să-şi facă ordine pe birou şi apoi o sună prin intercom.

— Doris? Mai eşti aici?

— Tocmai mă pregăteam să plec.

— Şi eu la fel. Mai poţi face ceva pentru mine?

— Sigur.

Luând un formular de cerere pentru un împrumut, se ridică de la birou şi se întâlni cu secretara în uşă. Se întrebă dacă-i tremurau mâinile şi dacă vocea sa trăda un cât de mic semn de nesiguranţă. Simţea cum îi asudă palmele. O să observe, îşi spuse Duncan, cuprins de panică. O să-mi recunoască frica.

Închise ochii, expiră încet şi începu:

— Doris, cred că asta ar trebui să intre în lucru luni dis-de-dimineaţă, poţi să să-mi faci şase copii ale primei pagini? Nu trebuie să le şi distribui, doar să fie pregătite, ca să ne ocupăm de ele luni la prima oră.

— Sigur, domnule Richards. Mai e ceva?

El îi dădu hârtiile şi, în timp ce vorbea, se întoarse spre biroul său.

— Nu, nu cred. Sper din inimă să scap de nenorocita asta de răceală în weekend. Uneori mă îngrijorează că aş putea să-mi petrec toată iarna, din octombrie până în martie, strănutând şi fornăind...

Îşi închise nasturii pardesiului şi luă servieta în mână. Aruncă o privire în jur, ca orice om gata de plecare.

— Ar trebui să vă îngrijiţi.

El se chinui să zâmbească şi chicoti.

— Poate că Megan va câştiga destui bani din vânzări de imobile, ca să ne putem permite să ne mutăm în Bahamas sau în altă parte. Aşa m-aş putea apuca şi eu de operaţiuni bancare din acelea mai puţin legale, într-un loc însorit şi profitabil. Ce zici de asta, Doris? Ai vrea să vii cu noi?

Secretara îi zâmbi cu subînţeles.

— Prognoza meteo spune că, la noapte, temperatura va scădea sub zero grade, cu şanse de brumă. Cred că m-aş putea lăsa ispitită, cu condiţia să-mi pot aduce şi pisicile.

Duncan râse din nou, rămânând în pragul uşii, lângă secretară. Închise pe jumătate uşa biroului şi, cu gesturi

largi, se căută de chei pe sub pardesiu. Când le descoperi, se întoarse spre Doris.

— Poţi pleca imediat după ce faci copiile acelea. Îţi sunt îndatorat.

— În regulă, spuse ea. Ne vedem luni.

— Ia te uită, am uitat lampa de birou aprinsă. Mă duc s-o sting. Ne vedem luni.

Privi în urma femeii, care se întoarse şi, trecând prin sala mare, se îndreptă spre încăperea unde se aflau copiatoarele. Duncan aruncă o privire scurtă împrejur, să se asigure că nu-l urmăreşte nimeni şi, inspirând adânc, se strecură înapoi în birou. Închise uşa fără zgomot şi o încuie. Apoi se îndreptă spre biroul său, stinse lampa şi rămase o clipă aşa, pe întuneric, reflectând. Îşi va aminti că m-a văzut în uşă, cu pardesiul şi pălăria, în drum spre ieşire.

Paznicul va trece prin zona administrativă, verificând fiecare uşă înainte de a arma detectorul. Apoi, grăbit, va ieşi pe uşa principală, o va încuia de două ori şi va pune în funcţiune sistemul de pază exterior. La plecare, nici măcar nu va privi clădirea, pentru că va şti că e în siguranţă. Chiar dacă va reuşi cineva să treacă de sistemul de afară, tot nu ar dispune decât de o jumătate de minut pentru a-l localiza şi decupla pe cel din interior. Puţine şanse.

Dar nimeni nu bănuia că se putea acţiona şi invers.

Simţi câteva picături de sudoare pe frunte.

O să meargă. Ştiu precis.

Îşi scoase haina şi pălăria şi le aruncă într-un colţ. Apoi se lăsă în genunchi şi se ghemui în spaţiul de sub birou. Se lăsă în jos cât de mult putu, ţinând servieta pe genunchi. Pe cadranul iluminat ai ceasului de mână văzu că abia trecuse de ora şase şi se puse pe aşteptat. Se gândi ce ironie era, să se ascundă în propriul său birou: dar m-am ascuns aici timp de optsprezece ani.

Clătină din cap şi se strădui să se gândească fie la ceea ce se pregătea să facă, fie la fiul său. Asta îi dădu puteri, îi

limpezi gândurile şi, când simţi că, după vreo treizeci de minute, încep să-i amorţească picioarele, nu avu decât o simplă durere şi nici urmă de vină.

Încercă să-şi găsească altceva de făcut şi începu să tragă cu urechea la ultimele minute de activitate în bancă, dar nu reuşi să audă nimic. Se temea să se mişte; nu ştia dacă paznicul avea să deschidă uşa biroului său şi apoi să o încuie la loc, sau dacă va încerca doar clanţa. Presupuse că asta depindea de posibilitatea ca acasă să-l aştepte o cină caldă. Se mai temea şi că vreo persoană din afară ar putea surprinde o mişcare cât de mică, privind dinspre parcare spre biroul cufundat în întuneric. Încercă să-şi frece picioarele, apoi se concentră, ca să-şi relaxeze muşchii. Simţi un junghi de durere care apoi dispăru puţin câte puţin. Îşi privi ceasul şi încercă să-şi imagineze ce se întâmpla afară. Probabil că ultimii clienţi plecau şi casierii rămaşi făceau casa, după ce treceau cifrele în calculator. După ce terminau, casierul-şef închidea sistemul de computere. Apoi directorul-adjunct reverifica închizătorile seifului. Totul se făcea în grabă; nimănui nu-i convenea să fie de serviciu vineri seara. La ora asta îi apuca nerăbdarea, ca şi cum, dintr-un capriciu, începutul weekend-ului trebuia amânat. Paznicul avea să supravegheze toate astea şi apoi, făcându-le tuturor vânt afară, avea să-şi înceapă verificarea finală.

Duncan se întrebă ce-l mai reţinea. Apoi înlemni. Auzi cum cineva pune mâna pe clanţa uşii. Paznicul trase de ea, să verifice dacă e închisă, zgâlţâind-o.

Nu intra, se rugă Duncan. Nu intra.

Îşi ţinu respiraţia şi încercă să-şi domolească tremurul picioarelor. Îi trecu prin minte că inima îi bate atât de tare, încât, depăşind izolarea fonică, sunetul se reverberează în întreaga banca, aducându-l pe paznic la el.

Uşa nu se mai mişcă şi Duncan îndrăzni din nou să respire.

Acum e în regulă, poţi controla uşa următoare. Apoi

biroul bătrânului Phillips.

Aşteptă, lăsând timpul să treacă în voie, învăluindu-l. Aşa trebuie să fie şi când te îneci, îşi spuse el.

Parcă-l vedea pe paznic, stând în mijlocul băncii şi rotindu-şi privirile de jur-împrejur. Pe urmă avea să se îndrepte spre peretele unde se afla sistemul de alarmă din interior.

În imaginaţie, Duncan îl vedea formând codul de şapte cifre pe tastatură.

Acum grăbeşte-te! rosti Duncan, ca pentru sine. Mai ai doar treizeci de secunde ca să ajungi la primul rând de uşi şi afară, în zona caselor automate.

Lumina se stingea automat la armarea sistemului. Un întrerupător principal le aprindea din nou la şapte dimineaţa.

Duncan aşteptă. Încuie uşa. Verifică. Bine. Acum du-te afară să armezi sistemul de alarmă din perimetrul exterior.

Îşi privi ceasul. Şapte şi douăzeci.

Aşteaptă, îşi spuse. Mai aşteaptă.

Încercă să nu se gândească la nimic timp de zece minute.

Cred că acum e gata, îşi zise el. Precis că paznicul şi-a luat maşina şi a plecat. Sunt singur aici, înăuntru. Acum mă pot mişca.

Dar n-o făcu. Aşteptă încă zece minute.

Se simţi cuprins de un calm nefiresc. O clipă, se întrebă dacă va fi în stare să se mişte, acum când era convins că rămăsese singur. Încercă să comande picioarelor să se întindă şi să-l scoată din ascunzătoare, dar ele nu-l ascultară. Îi venea să râdă. Aşa or să mă găsească luni dimineaţă, îşi zise el. Incapabil să mă mişc ori să dau vreo explicaţie rezonabilă.

Cu mişcări lente, reuşi să iasă de sub birou şi apoi, în patru labe, se apropie de fereastra a cărei draperie o trăsese mai devreme. O dădu deoparte cu grijă, uitându-se afară, ca un adolescent care îşi spionează sora în baie.

Banca era pustie şi învăluită în întuneric.

Se uită în colţurile sălii, acolo unde ochii electronici acopereau zona ghişeelor, iar razele infraroşii detectau orice mişcare. Camerele video nu erau o problemă, ştia asta. Funcţionau pe acelaşi sistem cu lumina electronică. Noaptea erau decuplate. Dar detectoarele erau o altă chestiune. Ele sunt duşmanii mei, îşi spuse Duncan, respirând adânc. Nu acoperă decât zona principală. Dar sunt formidabile. Ştia că sunt echipate cu senzori, în aşa fel încât alarma se declanşa la cea mai mică atingere. Singurul mod de a le păcăli era să le închidă. Se târî înapoi la biroul său, îşi scoase pantofii şi costumul, schimbându-le cu treningul din servietă. Pentru aderenţă la podea, rămase în picioarele goale. Se întoarse pe spate şi îşi întinse picioarele, încercând să scape de înţepeneală şi de crampele musculare. Muşchii trebuie să funcţioneze. Trebuie să fie cuminţi şi să facă ce li se spune.

Mulţumit că amorţeala îi trecuse în mare parte, se târî înapoi până la uşă.

Acolo se opri, permiţându-şi să treacă printr-un ultim val de spaimă, tensiune şi disperare. Apoi îşi făcu curaj şi îşi zise: asta e singura cale. Nu te mai gândi la nimic.

Acţionează.

Trase zăvorul.

Pe locuri, îşi spuse în gând.

Fii gata.

Start!

Duncan deschise uşa biroului şi începu să alerge pe podea, făcând un zgomot uşor. Începu să numere în gând: unu – o mie, doi – o mie, trei – o mie, patru – o mie. Lumina albastru-cenuşie a becurilor de afară crea în interiorul băncii o atmosferă sinistră, ca de pe altă lume. Trecând pe lângă un birou, se lovi cu şoldul de un colţ şi, chinuit de durere, se clătină. Încercă să se redreseze şi, grăbit, îşi continuă drumul spre perete; cincisprezece – o mie, şaisprezece – o mie, şaptesprezece – o mie. Se ghemui

lângă tastatura electronică. Întinse mâna, dar se opri brusc înainte de a o atinge: să nu greşesc, să nu greşesc. Trase aer în piept, douăzeci şi trei – o mie, douăzeci şi patru. Abia distingea tastatura în lumina neclară şi realiză că uitase lanterna în birou. Nu avu timp nici măcar să-şi adreseze o înjurătură. În sinea lui, urlă: Hai odată! după care apăsă pe numerele de cod.

Timp de o clipă teribilă, se gândi că era posibil să fi greşit.

Închise ochii şi se rezemă de perete, muşcându-şi buzele şi aşteptând declanşarea alarmei. Trecu un minut, poate două, înainte ca Duncan să constate că nu se întâmplase nimic. Se ridică ameţit şi se întoarse în birou. Se lăsă greoi pe scaun şi încercă să se liniştească. Îşi spuse, pe un ton imperativ: Concentrează-te! Se simţi mai bine. Nu te gândi ce înseamnă asta. Nu te gândi decât la modul cum să furi banii. Îşi blocă orice alt gând. Urmează-ţi planul, se îndemnă. Urmează-ţi planul.

În regulă, îşi spuse. Întâi să vedem cum îi păcălim.

Desfăcu şireturile pantofilor de sport şi se încălţă. Nu erau comozi, dar erau suportabili. Îşi trase mănuşile chirurgicale peste mâini. Apucă servieta, de unde scoase şi puloverul cel ieftin. În regulă, îşi spuse, să începem. Coborî până la toaleta pentru femei, în spatele clădirii, aprinse becul şi intră. Se urcă pe scaunul toaletei şi, atingând tavanul, desprinse un panou. Se căţără mai sus şi privi locul cufundat în întuneric. Îşi amintea de locul acela, din perioada în care studiase proiectul, înainte de construcţia clădirii. Toaleta pentru femei era alăturată zonei prin care treceau conductele de încălzire şi răcire şi deasupra exista un mic spaţiu prin care te puteai strecura şi care era folosit mai ales de instalatori pentru verificări şi reparaţii. Aplecându-se înăuntru şi folosind lanterna pentru a lumina locul, scoase câteva smocuri de păr şi le lăsă pe podea. Alături lăsă şi mucul de ţigară, strivindu-l cu talpa. Se frecă de muchia de sprijin a panoului din tavan, să fie sigur

că rămâneau destule fibre prinse acolo.

Coborî înapoi şi îşi spuse: asta am rezolvat-o. Specialiştii de la laboratorul poliţiei vor avea ceva de lucru.

Apoi Duncan intră în biroul preşedintelui băncii, după ce deschisese uşa cu şurubelniţa şi un patent. Rămase uimit şi surprins, constatând cât de uşor fusese.

Brusc, se simţi copleşit de ruşine, gândindu-se cât de greu îi va fi să-i explice lui Phillips când va veni vremea şi pentru asta. Dar ştia că era esenţial să facă în aşa fel încât să pară cu totul altceva decât era. Avea mai multă nevoie de timp decât de prietenie. Băgă şurubelniţa în închizătoarea sertarului şi, după ce îl deschise, începu să răsfoiască dosarele. Satisfăcut de diversiunea creată, forţă un alt sertar, unde descoperi setul de chei pe care ştia că preşedintele le ţinea mereu la îndemână. Pipăi sub sertar şi găsi bucata de hârtie lipită acolo. Era o listă de combinaţii. Ascunsă, aşa cum un elev de liceu ar fi încercat să ascundă ceva de părinţi. E bătrân şi a prins alte timpuri, îşi spuse Duncan. Toată lumea de la bancă ştia că preşedintele ţinea la el cheile şi lista combinaţiilor numerice.

Duncan ieşi din birou şi se îndreptă spre unul din oficiile din sala principală. Deschise maşina de scris şi puse repede o foaie de hârtie pe rolă. Apoi notă numărul de cod pentru alarma de interior, format din şapte cifre, şi pe cel al alarmei exterioare, format din patru cifre. Mototoli hârtia şi o puse în buzunarul treningului.

E bine, îşi zise el. Acum să ne ocupăm de bani.

Duncan se îndreptă spre seiful unde casierii încuiau banii şi îl deschise. Erau opt sertare pline cu bancnote, numărând în jur de cinci mii de dolari. În plus, fiecare sertar avea o sumă păstrată pentru cazuri de furt: un teanc de bancnote de zece dolari, marcate cu semnături la infraroşu şi ale căror numere de serie fuseseră înregistrate în computerul băncii. Acestea urmau să fie înmânate oricărui nebun care ar fi ameninţat un casier cu arma.

Duncan le luă şi pe ele, îndemnându-se cu amărăciune: las' să le ia căţeaua şi pe astea, poate pun federalii mâna pe ea.

Înghesui toţi banii în servietă.

Se îndreptă spre un al doilea seif, în care erau păstrate rezervele băncii, şi îl deschise. Cincizeci de mii de dolari, în bancnote de diferite valori, erau aşezate în ordine pe trei rafturi. Mâna începu să-i tremure când puse primii bani în servietă. Îşi simţea gura acră şi-i venea să scuipe, dar avea limba prea uscată şi încercă să scape de această senzaţie.

Se ridică şi privi colecţia de bancnote. În regulă, îşi spuse, mergi mai departe.

Se îndreptă spre uşa în spatele căreia se aflau casele automate şi o deschise. Desfăcu toate aparatele, unul după celălalt. Fiecare putea să conţină până la douăzeci şi cinci de mii de dolari dar, de obicei, se lăsa ceva mai puţin. Lunea, stocul era refăcut după solicitările masive din weekend. În primul aparat găsi şaptesprezece mii, în al doilea, douăsprezece, în al treilea, paisprezece şi în al patrulea, numai opt. Era rezonabil, îşi zise el – acesta e cel mai aproape de uşă şi cel mai solicitat. Lăsă în fiecare maşină câte două mii de dolari, ceea ce făcea să-i rămână patruzeci şi trei de mii. Motivul pentru care lăsase bani în aparate era acela că, atunci când se goleau, un panou de protecţie cobora automat în zona unde erau introduse cartelele. Nu dorea ca acest lucru să se întâmple imediat. Cineva din bancă ar putea trece pe aici în timpul weekend-ului şi ar putea bănui ceva.

Duncan reveni în bancă. Câteva clipe privi în jurul său, întrebându-se dacă va mai fi în stare să se întoarcă aici. Apoi alungă acest gând din minte şi se pregăti să se întoarcă în birou.

Nu se uită la bani. Spera că vor fi destui. Îşi amintea discuţia. Cât? întrebase el şi Olivia îi răspunsese: Cât preţuieşte o viaţă? Duncan închise ochii. A mea nu

preţuieşte nimic.

Deprimarea şi disperarea părură să-l copleşească preţ de o clipă, trăgându-l în jos, în întuneric. E o mare greşeală, îşi spuse el. Apoi însă, făcu un efort pentru a-şi recăpăta forţele. Şi? Ce dacă? Tommy e cel mai important.

Îşi scoase costumul de trening şi se îmbrăcă din nou cu hainele obişnuite. Păstră un pantof de sport într-un picior şi se încălţă cu pantoful obişnuit în celălalt.

Puse hainele folosite într-un sac de plastic, rupse câteva bucăţi de bandă izolantă şi sârmă şi se întoarse la tastatura sistemului de alarmă. Deşurubă capacul şi trase afară câteva fire, apoi le legă la întâmplare şi lipi alte câteva la loc. Şi mai multă confuzie, îşi zise el.

Duncan se întoarse în biroul său, unde îşi puse haina şi pălăria. Fără grabă, îşi înveli piciorul încălţat cu pantoful de sport într-o pungă de plastic, pe care o lipi cu bandă adezivă. Apoi luă banii, hainele, sculele, încuie uşa biroului şi se îndreptă spre ieşire. Se opri o clipă, studiind holul puternic luminat şi întunericul de dincolo de acesta. E momentul cel mai periculos, îşi zise. Dacă intră cineva acum, se termină totul. Ezită o secundă, apoi îşi lăsă capul în jos şi se repezi afară, spunându-şi: acum nu mai are sens să mă opresc. Folosi propria sa cheie la ieşirea din bancă, apoi trecu de casieriile automate şi ajunse în stradă. Cât timp se aflase în bătaia luminii, se simţise rău; apoi, învăluit în întuneric, se simţi uşurat.

Alarma exterioară era montată chiar lângă intrarea principală. Scoase foaia de hârtie pe care notase codurile numerice şi o aruncă în noroiul din boscheţi. După asta se lăsă pe piciorul învelit în punga de plastic, lăsând astfel o urmă neclară.

Păşi înapoi şi scoase repede punga, se descălţă de pantoful de sport şi le aruncă pe amândouă într-o altă pungă de plastic. Îşi puse pantoful în picior şi se îndepărtă, cât putu de repede, de intrarea băncii.

Brusc, îşi dădu seama că era afară şi că noaptea îl

înconjura şi-l îmbrăţişa cu braţele ei reci.

Îşi ridică privirea spre semafor şi simţi strălucirea sa învăluindu-l ca o ceaţă.

Porni pe jos spre locul de parcare unde îşi ascunsese maşina. Ţinea punga cu obiecte într-o mână şi servieta în cealaltă şi avea impresia că amândouă lucesc electric, dezvăluind tuturor ceea ce făcuse. O maşină trecu pe lângă el pe stradă şi lui Duncan îi veni să ţipe. O alta îl prinse câteva clipe în lumina farurilor şi avu impresia că era scuturat de valuri, pe o mare în furtună. Ezită, apoi îşi continuă drumul. Străzile din Greenfield păreau străine, nefamiliare. Se holba la magazine pe care le ştia de mulţi ani şi totuşi nu le recunoştea, ca şi cum ar fi aparţinut unui alt timp. Grăbi pasul cât putu de tare, mai mult şi mai mult, până ce o luă de-a binelea la fugă, dar asta doar câţiva metri, după care încetini şi se împletici, încercând să-şi tragă respiraţia. Se opri, inhală aerul îngheţat şi apoi porni mai departe cu un pas măsurat. Un marş funerar, îşi zise el – cu o cadenţă lentă, de moarte, interpretat de un strigoi.

Acum cercul este complet, îşi spuse el. Am trădat pe toată lumea.

Cu excepţia fiului meu.

Copleşit de greutatea propriilor fapte, Duncan dispăru în noapte.

NOUĂ

Sâmbătă

Judecătorul Pearson stătea aşezat pe unul din paturi, ţinând capul nepotului său pe genunchi şi mângâindu-i fruntea cu gesturi încete, ritmice. Tommy dormea, gemând uşor din când în când, ca şi cum visurile sale l-ar fi purtat la limita unui coşmar. Dar avea respiraţia adâncă şi regulată, aparent normală şi total diferită de cum fusese mai devreme. Când Olivia îi închisese, copilul începuse să gâfâie greoi, făcând să se strecoare teama în sufletul bunicului său. Judecătorul aruncă o privire spre ceas şi constată că trecuse bine de jumătatea dimineţii şi că erau multe ore de când reuşise să închidă puţin ochii. Îl lăsă pe Tommy să doarmă mai departe, convins că astfel băiatul mai prindea puteri. Se întăreşte, îşi zise el. Se odihneşte şi îşi revine. Îşi trecu uşor palma peste una din vânătăile de pe braţul băiatului, apoi îi pipăi zgârieturile de pe frunte, dorindu-şi să poată să transfere înspre sine toate suferinţele şi durerile copilului.

Totuşi, avem noroc, conchise el. N-are oase rupte, comoţii sau răni interne, după cât se pare. Nu a fost rănit de gloanţe. Nu era sigur dacă asta se datora faptului că Olivia trăgea prost sau că ţintise în altă parte.

— O să fie bine pentru amândoi, şopti el către nepotul său. Şi tu vei fi sănătos. Nu-ţi fie teamă.

Tommy clipi şi se trezi.

O umbră de panică îi trecu peste chip şi bunicul îl strânse la pieptul său. Apoi copilul reveni la realitate şi se ridică în capul oaselor, privind în jur plin de curiozitate, ceea ce-l încurajă pe bătrân. Judecătorul Pearson îi zâmbi, molipsit de vitalitatea copilului. Aseară am crezut că l-au

omorât. Copiii sunt întotdeauna mai puternici decât cred adulţii. Întotdeauna ştiu mai multe, văd mai multe. Îşi puse în gând să ţină minte acest lucru.

— De când mi-am pierdut cunoştinţa? întrebă Tommy.

— De aproape şaisprezece ore. A fost o noapte lungă.

Tommy încercă să se întindă, dar se opri la jumătate.

— Au, bunicule, mă doare!

— Ştiu, Tommy. O să treacă, crede-mă. Te-au bumbăcit un pic. Şi pe mine... adăugă el, trecându-şi degetele peste fruntea plină de lovituri. Însă nu e nimic serios. Cred că ai să fii puţin înţepenit, atâta tot. Dar să-mi spui dacă te doare undeva mai rău.

Tommy îşi frecă mâinile şi picioarele. Se ridică uşurel şi le întinse pe rând, scuturându-se ca un animal după un somn prelungit. Aruncă o privire împrejurul podului.

— Sunt bine, spuse el, după care făcu o pauză. Ei, iată-ne iarăşi aici.

— Exact, răspunse bunicul încurajat. Iată-ne iarăşi aici. Ia spune-mi, mai bine: ai dureri de stomac? La cap?

Tommy ezită, ca şi cum şi-ar fi făcut un inventar interior.

— Nu, sunt bine.

— Mi-am închipuit eu, îi spuse bunicul, apoi îi zâmbi. Doamne, ce bine că ţi-ai revenit.

— Am crezut că vor să mă omoare.

Bunicul să se pregăti să răspundă „Şi eu”, dar apoi se răzgândi.

— Nuuu, nici vorbă. Au fost destul de furioşi şi au vrut să-ţi dea o lecţie, dar au nevoie de tine. Cu adevărat. N-or să-ţi facă nimic, nu fi îngrijorat.

— Când a răsunat împuşcătura...

— Mda, te-ai cam speriat, nu?

— Aproape că reuşisem. Timp de un minut am văzut vârfurile copacilor şi pădurea. Dacă aş fi putut ieşi pe fereastră, nu m-ar mai fi prins.

— Cred că ştiau şi ei asta.

— Afară părea să fie rece şi cenuşiu. Genul de zi când

nu-ţi vine să ieşi să te joci, orice ţi-ar spune mama şi tata. Dar am dorit atât de mult să ajung afară. Cred că am făcut-o fără să mă gândesc.

— Nu, ai făcut bine.

— Ştii, bunicule, parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva. Ca şi cum nu eu eram acela care a sărit şi a luat-o la fugă, ci un altul, mai puternic şi mai şmecher.

— Nu ştiu să existe aşa ceva. Nici măcar un alt copil mai curajos.

— Zău? clipi Tommy, răsucindu-se spre el.

Dar zâmbea.

— Nu. Nimeni.

— În orice caz, îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am părăsit.

Judecătorul Pearson se forţă să zâmbească.

— Ai fost grozav. Ne-ai luat pe toţi prin surprindere. A fost cel mai uimitor atac pe care l-am văzut vreodată, al naibii să fiu dacă nu-i aşa. Ai fost formidabil. Le-ai arătat din ce eşti făcut. Tommy, eşti de o mie de ori mai puternic şi nu trebuie să uiţi asta. Am fost mândru de tine. Mama, tatăl şi surorile tale vor fi şi ei mândri când am să le spun că aproape ai reuşit.

— Adevărat?

— Adevărat.

Tommy îşi lăsă capul pe pieptul bunicului şi îl întrebă:

— Cât mai durează?

— Nu prea mult.

— Sper că nu.

Cei doi rămaseră câteva clipe tăcuţi. Tommy zări o grămadă de cârpe într-un colţ şi îl privi pe bunicul său.

— Te-au legat.

— Cum?

— Şi, după ce au plecat, eu te-am dezlegat. Mi-au spus că n-am voie şi că vor fi furioşi când vor veni să verifice. Nu ştiu de ce nu m-au legat şi pe mine. Cred că erau la fel

de năuciţi şi de speriaţi ca şi noi. Poate că, de fapt, chiar au vrut să te dezleg. Vom vedea.

Tommy dădu din cap. Îşi dădea seama că nimic nu mai avea prea multă logică.

— De ce ne urăsc? întrebă el.

— Păi, probabil că Bill a luat-o rău de tot pe coajă...

— Pun pariu că a luat-o, spuse Tommy şi zâmbi.

— ...iar cel mai mititel pare aşa de slab şi de furios tot timpul. Te tot lovea; de fapt, îţi dădea palme, după ce-ţi acoperiseşi capul cu mâinile. Adevărul este că Bill l-a oprit până la urmă.

Tommy dădu iarăşi din cap.

— Probabil că urăşte pe oricine are o viaţă puţin mai bună decât el.

Judecătorul ezită, apoi continuă:

— Şi Olivia? După mine, răutatea ei nu are margini, nu crezi?

Tommy clătină din cap.

— Cum crezi că a ajuns aşa, bunicule?

— Nu ştiu, Tommy. Tare aş vrea să ştiu.

O serie de portrete psihologice diferite trecură prin mintea judecătorului, dar acesta le respinse pe toate.

— După mine, fiecare creşte simţind dragoste, ură şi toate celelalte sentimente. Ei bine, undeva pe drumul vieţii, ea şi-a pierdut toate sentimentele bune şi le-a pătrat numai pe cele rele.

— Ca-n desenele animate.

Judecătorul izbucni în râs.

— Corect. Ca-n desenele animate.

— Dar cu o inimă mult mai măruntă, zâmbi Tommy.

Strânse copilul în braţe. După o clipă, acesta se desprinse din îmbrăţişare.

— Cred că ar trebui să ne apucăm de perete, rosti el cu o fermitate cazonă.

Judecătorul aprobă cu un gest al capului.

— Dacă te simţi în stare...

Băiatul îşi frecă zonele tumefiate de pe braţe.

— La urma urmei, de ce nu? spuse el.

Se îndreptă spre locul unde lucraseră în ziua precedentă. Apoi se întoarse şi-i zâmbi bunicului.

— Chiar că se simte, spuse el. Vorbesc de aerul care pătrunde de afară. Încă mai putem să ne eliberăm, bunicule. Ştiu eu.

Bătrânul încuviinţă şi privi cum Tommy începe să tragă de stinghii. Judecătorul Pearson se lăsă pe podea alături de Tommy şi se sprijini cu spatele de zid. Închise ochii să se odihnească, copleşit brusc de atâtea emoţii. Încăpăţânarea băiatului îl întărea şi-l liniştea în acelaşi timp. Dorea să doarmă, dar ştia că ar fi imposibil, că trebuia să fie cu ochii pe Tommy şi să-l protejeze, în cazul că ar fi încercat să-l lege din nou. Clipi, încercând să-şi alunge oboseala şi să ţină ochii deschişi. Tommy se întoarse spre el şi-i făcu un semn cu mâna.

— De ce nu te odihneşti puţin, bunicule? N-o să mi se întâmple nimic.

Bătrânul clătină din cap, dar se relaxă. Închise iarăşi ochii şi se gândi la propria tinereţe. Îşi aminti de un moment în care se luptase cu puştiul cel mai mare din vecini. Câţi ani avea? Nu-şi amintea precis. Se şi vedea, subţire ca o trestie, mereu murdar, cu hainele de obicei ponosite, asta graţie mamei lui. Zâmbi. Care era numele băiatului? Un nume de bătăuş care i se potrivea, ceva gen Butch, Biff sau cam aşa ceva. Se luptaseră pe terenul de joacă al şcolii, după ore. Era primăvară şi cald; îşi amintea de briza uşoară care făcea să tremure firele de iarbă. Simţise gust de sânge şi praf pe limbă. Butch sau Biff îl dominase fără efort, punându-l la pământ de vreo zece ori. Îi dăduse sângele pe nas şi îşi pierduse un dinte. Suportase totul cu atâta stoicism, încât băiatului i se făcuse milă şi, până la urmă, îşi ceruse scuze. Judecătorul îşi amintea cum îi curgeau lacrimile pe obraji când se ridica şi se lăsa iar lovit, până când Butch sau Biff îl dăduse deoparte şi

plecase.

Deschise ochii şi îşi văzu nepotul.

Îi veni să râdă în hohote. Probabil că are asta în sânge.

Se gândi la sutele de cazuri care ajunseseră în faţa lui la tribunal. Problema era că victoria sau eşecul la bară aveau foarte puţin în comun cu viaţa reală. Eu gândeam în termeni legaţi de vină sau nevinovăţie, succes sau nereuşită. Un om acuzat de crimă de gradul întâi, condamnat pentru crimă de gradul doi, mulţumită discursului pătimaş al unui avocat; pentru el, era un succes comparativ cu ce risca, dar era un eşec pentru familia victimei. Acelaşi lucru era valabil pentru un şofer beat, achitat în cazul uciderii cuiva într-un accident, deoarece poliţistul uitase să-i citească drepturile înainte de a-i face un examen de alcoolemie; justiţia, adusă pe tavă în faţa celui vinovat, dar păgubită din cauza neglijenţei supravieţuitorilor. Hoţul, condamnat pentru spargere, pentru că arma sa fusese descoperită în timpul unei percheziţii ilegale; realitatea suferea transformări, din cauza supunerii orbeşti în faţa regulilor. Acestea erau momentele obişnuite din procesele penale, la niveluri diferite. Totul era un teatru unde fiecare parte încerca să susţină o versiune a adevărului, împotriva alteia. Era un loc rece, lipsit de suflet, plin de sute de minciuni minore, într-o conspiraţie pentru realizarea unui adevăr unic.

Privi în jur, studiind podul. Acesta e adevărul, îşi spuse. Nu are nimic de-a face cu atmosfera gravă şi emoţionantă din tribunal. Clătină din cap. În toţi aceşti ani, am auzit atâţia oameni vorbind despre atâtea orori şi n-am ştiut niciodată cu adevărat ce înseamnă. Îşi amintea valul de spaimă pe care îl simţise când Olivia ridicase pistolul şi-l ţintise pe Tommy în spate. I se strânse stomacul şi se simţi vinovat: trebuia să sar peste ea înainte să tragă. Trebuia să mă arunc în calea glonţului. Îl durea inima gândindu-se cât de aproape fusese de abisul eşecului. Făcu un efort să se stăpânească.

Data viitoare voi fi pregătit.

Am fost sedus, îşi spuse el. Încet-încet, m-am obişnuit cu mica mea închisoare, m-am obişnuit cu gândul că va apărea cineva, ca prin farmec, să ne elibereze. Ce m-a apucat? Tommy a avut dreptate de la bun început. Noi suntem soldaţi, iar ei reprezintă inamicul.

Îl privi pe Tommy. Ai perfectă dreptate, îşi spuse. Trebuie să ne salvăm noi înşine.

Judecătorul ridică încet capul. Auzi paşi care se apropiau de uşa podului şi se întoarse spre Tommy. Dar copilul se apucase deja să acopere, în grabă, urmele.

Împreună, se întoarseră pe unul din paturi şi îşi aşteptară vizitatorul.

La volanul maşinii, Megan străbătea în viteză periferia oraşului, pradă unei furii pe care şi-o stăpânea cu greu: noi ne-am făcut treaba. Ei unde sunt? De ce naiba nu sună?

Strânse volanul mai tare şi intră pe un drum în serpentină, accelerând spre final, lăsându-şi îngrijorarea să treacă direct în motorul maşinii şi mergând cu o viteză cu care nu era obişnuită. Strânse din dinţi şi ascultă scrâşnetul cauciucurilor într-o altă curbă. Revedea în minte paloarea lui Duncan din seara trecută, la revenirea acasă, şi îşi amintea că, timp de o clipă, se temuse că nu reuşise, după care începuse să se teamă că reuşise. Pusese servieta cu bani pe masa din bucătărie şi reluase, fără grabă, toate momentele furtului.

— S-a terminat, spusese el.

— Nu, nu-i adevărat, răspunsese ea. Nimic nu s-a terminat până când nu-i vom avea din nou pe cei doi Tommy lângă noi.

El încuviinţase şi replicase:

— Da, dar cel puţin am început.

După aceea, Megan îi povestise despre pătrunderea în casă şi despre felul în care lucrurile fetelor fuseseră rupte în bucăţi. Îşi petrecuseră aproape toată seara precedentă

încercând să facă ordine, în aşteptarea lui Duncan.

Le ţinuse în braţe pe fete. Însă ele depăşiseră stadiul în care mai aveau nevoie să le liniştească altcineva şi îi spuseseră:

— Trebuie să trecem cumva şi de asta.

Megan era de acord. Dar avea dubii că era posibil.

Nu reuşea să şi-o scoată din minte pe Olivia şi era răscolită de sentimente contradictorii; ştia că Olivia îşi trimisese omul de încredere să răvăşească dormitorul gemenelor. Asta făcea parte din planul ei: distruge şi anulează obişnuinţele domestice, iar apoi distruge siguranţa noastră, făcându-ne să credem să suntem total vulnerabili, în orice clipă, oricând. Acesta era substratul politic al acţiunii de la banca din Lodi. Parcă o şi vedea pe Olivia în casă, înainte de pornirea spre dezastru, sigură pe ea şi plină de aroganţă, ţinând discursuri trupelor.

Megan zâmbi fără să vrea: discursul ăsta s-a cam fumat, căţea ce eşti. L-am auzit prea des – în fiecare dimineaţă, la prânz şi seara, la fiecare întâlnire clandestină, la fiecare întâlnire publică. N-ai avut înţelepciunea să schimbi melodia.

Megan fu gata să rateze intrarea în zona unde se afla groapa de gunoi a oraşului. Obligată să cotească brusc, se gândi pentru o clipă că pierde controlul volanului pe drumul pietruit, plin de gropi. Apoi redresă maşina şi se îndreptă într-acolo. Un bătrânel şedea într-o gheretă. Fuma o ţigară şi citea un număr din *Naţional Enquirer.* Îi făcu semn lui Megan să treacă, observând că avea permisul de trecere lipit pe parbriz. Nu-i acordă prea mare atenţie, ceea ce era un lucru bun. Ea se îndepărtă cât putu de mult de groapa de gunoi. Mirosul greu părea să plutească în aerul rece. Respirând pe gură, opri maşina şi coborî.

În portbagaj avea trei pungi verzi de plastic. Una conţinea hainele şi celelalte lucruri pe care Duncan le folosise pentru furt. Următoarea era plină cu lucrurile pe

care le găsiseră gemenele pe podeaua camerei lor. Megan fusese imediat de acord cu dorinţa lor de a arunca tot ce fusese atins de invadator. A treia pungă conţinea gunoiul obişnuit; verificase totul cu grijă, să se asigure că nu exista nimic – vreun plic sau vreo chitanţă poştală – care ar fi putut face o legătură între ei şi celelalte pungi.

Luă fiecare pungă pe rând, verifică încă o dată că fuseseră bine închise şi apoi le aruncă, una câte una, în grămada de gunoi, cât mai departe cu putinţă. Efortul îi accelera respiraţia; era mulţumită că reuşise să scape de toate. Sacii păreau să fi fost înghiţiţi de sutele de alţi saci similari, urât mirositori.

În regulă, îşi spuse ea. Îşi scutură mâinile pe haină. Acum, înapoi acasă, în aşteptarea Oliviei.

Nu-i vorbise lui Duncan şi nici gemenelor despre cercetările pe care le făcuse; ştia doar că orele petrecute lângă listele de închirieri făcute cu câteva luni mai înainte, verificate apoi prin locuinţele încă disponibile, avuseseră drept rezultat vreo zece posibile amplasamente. Le localizase pe fiecare, marcându-le pe o hartă a zonei, dar nu era sigură ce va face cu lista. Refuza să ia o decizie asupra posibilităţilor existente. Se forţa să creadă că Olivia va aranja să ia banii şi că Tommy şi bunicul vor fi trimişi înapoi acasă – şi cu asta, basta. Dar, cu cât se străduia mai mult să gândească în acest mod, cu atât mai puţin convinsă era că se va întâmpla într-adevăr aşa.

Duncan o întâmpină în faţa uşii. Îi răspunse la întrebare chiar înainte ca ea să aibă timp să o formuleze:

— Nu, deocamdată nimic. Niciun cuvânt.

— La naiba, răspunse Megan. Ce crezi că aşteaptă?

Aruncă o privire spre ceas, apoi se uită afară.

— E trecut de trei şi jumătate. Lumina asta n-o să mai ţină mult. Crezi că vor încerca să facă schimbul la noapte?

— Nu ştiu. Probabil că vrea doar să ne mai chinuie puţin. E sadică şi crede că toată aşteptarea asta e

distractivă.

— Ce porcărie...

— Ştiu.

Un gând ciudat trecu prin mintea lui Megan.

— Crezi că ştie? Adică, şi-a dat seama că ai banii? Cum de ştie că suntem pregătiţi?

— A spus că va şti. Poate că a stat la pândă la bancă şi m-a văzut ieşind aseară. Poate că doar bănuieşte. Nu are nicio importanţă; azi e ultima zi. Ne-am încadrat.

Sub privirile lui Megan, Duncan măsura încăperea în lung şi în lat.

— Crezi că... începu ea.

— Nu ştiu.

— Adică, trebuie să...

— Ce? ripostă Duncan. Cine poate şti ce-i în mintea ei? Tot ce ştiu este că va găsi o cale să primească banii, iar eu îi voi pretinde să facă schimbul cu cei doi Tommy în acelaşi timp. Asta e. Până aici am ajuns cu planurile! M-am chinuit destul să mă gândesc cum să-mi jefuiesc propria bancă, spuse el pe un ton sarcastic. Acum însă, dacă tot am reuşit, ce pot să fac? Aşteptăm!

Duncan dădu buzna în bucătărie şi privi nesigur în jur. Megan îl urmă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

El strânse pumnii, apoi se întoarse pe jumătate.

— Nu-i nimic, îi spuse. Nicio problemă. Şi mie îmi pare rău.

Ea aprobă cu un gest al capului, după care întrebă brusc.

— Ce-am făcut?

— Ce vrei să spui? îi răspunse Duncan, surprins.

— Ce am făcut? Am pierdut totul?

— Totul şi nimic, spuse el, dând din cap, apoi o privi şi izbucni în râs. E vorba numai de bani.

— Ce vrei să...

— Asta e. Numai bani. Îi vom da înapoi, sau poate că eu

voi fi închis, dar sunt numai nişte bani. Ăsta e singurul lucru pe care Olivia nu l-a înţeles de la început; crede că banii sunt încă importanţi pentru noi.

Duncan zâmbi amar şi continuă:

— ...dar hai să ne gândim că noi nu reprezentăm decât nişte bani, maşini şi proprietăţi de vacanţă, stocuri, fonduri mutuale şi cine mai ştie ce, în felul acesta, zău dacă lucrurile nu se simplifică. Să-i vedem mai bine pe cei doi Tommy înapoi acasă şi pe urmă ne descurcăm noi.

Megan încuviinţă.

— Oricum, totul s-a schimbat, spuse Duncan. Mi-am dat seama de asta când am ieşit din bancă. Nu mai suntem cei care eram în ’68 şi nici cei din ’86. Dacă reuşim să reunim toată familia, ei bine, cred că totul va fi perfect.

Megan încuviinţă din nou.

Duncan o privi.

— Nu mă crezi? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

El zâmbi.

— Nu-i nimic. Nici eu nu cred ce spun.

Se aşezară amândoi la masa din bucătărie.

— Nu-i ciudat că poţi rosti un discurs complet absurd, care să te facă să te simţi mai bine şi mai rău în acelaşi timp?

Preţ de o clipă, Duncan îşi prinse faţa în mâini, ca şi cum s-ar fi ascuns, şi Megan îşi aminti cum îşi acoperea faţa cu palmele şi se juca de-a v-aţi ascunselea, mai întâi cu gemenele şi apoi cu Tommy, răbdător, ore întregi. Reuşi să-şi stăpânească lacrimile.

Duncan îşi ridică privirea.

— Seara de ieri mi se pare un vis. Eram singur în bancă şi îndesam bancnotele în servietă.

Se lăsă pe spate în scaun, privind deasupra capului.

— Am senzaţia că s-a rupt ceva în mine. S-a rupt în două.

Tăcu o clipă, ca şi cum ar fi reflectat la ce spusese. Apoi

adăugă:

— Mă simt de parcă ar trebui să rostesc un discurs despre sacrificiu şi schimbare, despre datorie, dragoste şi alte prostii dintr-astea. Dar nu pot. Nu vreau decât să aud că sună telefonul.

Megan nu-i răspunse. Rămaseră amândoi tăcuţi, pândind telefonul, aruncând câte o privire spre lumina mereu mai palidă a zilei, ca şi cum, odată cu cerul cenuşiu, se întunecau şi speranţele lor.

Olivia Barrow îşi coborî privirea spre judecătorul Pearson şi nepotul său şi le spuse:

— Mi-aş cere scuze şi v-aş spune că îmi pare rău că a trebuie să acţionez aşa, dar ştiu că nu m-aţi crede, aşa că n-am s-o fac.

Judecătorul Pearson o privi pe Olivia cu răceală, fără să spună nimic. Avea mâinile legate în faţă; cu aceeaşi sfoară îi fuseseră legate şi gleznele. Îşi simţea muşchii şi încheieturile înţepenite. Tommy, la fel de burduşit, se afla lângă el.

Olivia ţinea în mână o rolă de bandă adezivă albă.

— Ţi-aş fi putut pune dintr-asta peste gură, domnule judecător.

— Nu e necesar, spuse el repede, poate puţin prea repede.

Îşi regretă imediat cuvintele.

Olivia trase o bucată de vreo cincisprezece centimetri şi o rupse. O ridică în mâini, în aşa fel încât ei s-o poată vedea, apoi o apropie la câţiva milimetri de gură. Se strâmbă.

— Ce miros, spuse ea. În plus, e şi lipicioasă.

— Nu e necesar. Vom aştepta în linişte.

— Zău? rânji Olivia. Îmi dai cuvântul dumitale de judecător?

El încuviinţă.

— Dar tu, Tommy? Pe cuvânt de cercetaş?

Tommy aprobă cu un gest al capului, dar se trase mai aproape de bunicul său.

— În regulă, spuse ea. Vedeţi? La urma urmelor, nu sunt chiar un căpcăun.

Făcu bucata de bandă adezivă ghem şi o aruncă într-un colţ.

— N-aş vrea să se sufoce cumva vreunul din voi. Să mă întorc şi să-l găsesc pe careva mort. Şi încă atât de aproape de sfârşit. Ar fi păcat să fi ajuns până aici şi pe urmă să stricaţi totul, nu-i aşa, domnule judecător?

El mormăi ceva în semn de aprobare.

— Mai ales tu, Tommy. Să nu cumva să-ţi imaginezi că am uitat de picioruşele tale iuţi. La închisoare erau mereu câţiva rapizi ca nişte iepuri. Bună expresie. Prinde în ea esenţa dorinţei de evadare.

Îl privi pe Tommy.

— N-ai să mai faci pe iepurele, nu?

— Nu, răspunse el. Promit.

— Iar eu nu te cred câtuşi de puţin, zâmbi ea. Oricum, să nu facem vreo prostie. Gândiţi-vă bine. Mai e puţin şi veţi fi liberi, acasă.

— Vrei să spui că ai să-ţi iei banii ăia nenorociţi şi că ne vom putea duce acasă?

— Mai mult sau mai puţin, domnule judecător. Mai trebuie doar să-l pun pe Duncan să treacă peste nişte hopuri şi pe urmă spectacolul va lua sfârşit. Asta vă face să vă simţiţi mai bine? Tommy?

— Vreau să merg acasă, spuse el.

Zâmbetul fals pieri de pe chipul ei.

— Nemernic mititel ce eşti, ne-ai convins din plin de asta.

Tommy se înfioră, dar Olivia reveni la tonul său batjocoritor şi, aruncând o privire spre ceas, le spuse:

— Ei, e timpul să plec. Voi, băieţi, staţi cuminţi şi liniştiţi, căci sunteţi în siguranţă, iar noi ne vom întoarce, nu peste mult timp, să ne luăm rămas bun, da?

Judecătorul nu răspunse. Tommy o privi fără un cuvânt. Nimic din toate astea nu-i adevărat, îi trecu brusc prin minte. Forţa acestei înţelegeri aproape că-l făcu să tresară. Căscă ochii mari şi o sfredeli pe Olivia cu privirea. Ochii li se întâlniră şi Tommy nu putu să nu observe că fu surprinsă de forţa privirii lui, chiar dacă totul nu durase decât o clipă.

Olivia se întoarse cu spatele. Coborî cele câteva trepte şi, ieşind din pod, trânti uşa în urma ei. Puse zăvorul şi îl verifică de două ori. Pentru o fracţiune de secundă, îşi permise să se lase cuprinsă de o furie îngrijorătoare. Se gândi la expresia de speranţă de pe chipul judecătorului. Pe el l-am păcălit, aproape de la început, îşi zise ea. Am ştiut întotdeauna ce va spune, ce va face. Dar băiatul îmi ghiceşte orice minciună. Inocenţa asta a lui e periculoasă.

Ridică geanta de pânză de unde o lăsase, pe podea. Verifică tot ce se afla înăuntru: un revolver, un binoclu cu lentile speciale pentru timp de noapte, o busolă. Puse rola de bandă adezivă tot acolo.

Se uită spre cei doi bărbaţi.

— Înarmaţi şi periculoşi, spuse ea.

Ei zâmbiră, iar Olivia ieşi prima, dând piept cu frigul pătrunzător de afară.

— Spectacolul poate începe, spuse ea.

Cei doi porniră în urma ei.

Când sună telefonul, săriră amândoi ca electrocutaţi. Se întinseră după receptor în acelaşi timp, dar Megan îşi trase brusc mâna, lăsându-l pe Duncan să răspundă.

El apropie receptorul de ureche şi rosti:

— Da?

— Bună, Duncan, spuse Olivia.

— Bună, Olivia, îi răspunse el.

— Ai banii?

— Da.

— Mai ştie cineva?

— Nu.

— N-ai fost prost să anunţi poliţia, nu?

— Ştii răspunsul la această întrebare.

— Bine. Te-ai descurcat frumos, Duncan. Suntem gata să trecem la etapa următoare. Un nivel superior, cum s-ar zice, adăugă ea, râzând scurt.

— Fir-ar să fie, uite ce e, Olivia. Am banii. Mulţi bani. Acum îmi vreau băiatul înapoi. Şi pe judecător. Am să-ţi dau banii când voi şti că sunt sănătoşi.

Olivia rămase tăcută preţ de o clipă. Se afla într-un restaurant, în apropierea aceluiaşi centru comercial pe care îl vizitase Duncan în ziua precedentă. Ramon şi Bill erau aşezaţi la o masă, nu prea departe, sorbind câte o ceaşcă de cafea. Pe masă, în faţa lui Bill, se vedeau resturile unui hamburger.

— Nu-mi da tu mie ordine, Duncan. Ai să faci ce-ţi spun şi ai să-i primeşti înapoi. Cu condiţia să aduci destui verzişori...

— Uite, e mai mult decât...

Olivia îl întrerupse.

— Lasă, să fie o surpriză.

— M-am săturat de jocul ăsta, Olivia.

— Zău? Eu însă nu, şi sunt singura persoană a cărei părere contează.

— Te avertizez, Olivia. Ai împins lucrurile puţin prea departe.

Imediat după ce le rostise, se gândi cât de lipsite de sens păreau aceste cuvinte, ca un clişeu. Se simţi năucit şi stupid. Olivia îi răspunse cu un hohot de râs.

— Ce cuvinte dure. Dar nu sunt de aceeaşi părere. Oricum, în acest joc, Duncan, aşii sunt la mine.

Rămaseră amândoi tăcuţi o vreme. În cele din urmă, Duncan rupse tăcerea, cu o exasperare care-i umplea mintea şi-i întuneca raţiunea.

— În regulă. Ce urmează? întrebă el.

— Ei, vezi? Iată o atitudine cât de cât normală. Uită-te la

ceas, Duncan.

— E aproape patru.

— Fii mai atent.

El îşi privi din nou ceasul.

— E patru fără trei minute.

— Bine, spuse ea. Acum să trecem la partea mai interesantă. Ştii cabinele telefonice din faţa farmaciei Smith de pe East Pleasant Street? Ar trebui să le ştii, că doar de acolo îţi iei medicamentele.

Duncan reflectă, apoi spuse:

— Da, cred că da.

— Grozav. Exact ca la televizor. A treia cabină de la perete. Trebuie să fii acolo la patru şi cinci. Singur-singurel, să nu uiţi. La revedere.

— Cum?

— Grăbeşte-te, pui de căţea. Şi fă ce ţi se spune. Exact ce ţi se spune, Duncan, altfel s-a terminat. Prematur. E nevoie să mă exprim mai clar?

— Nu.

— Drum bun, Duncan. Ai pierdut deja treizeci de secunde.

Olivia închise. Se întoarse spre cei doi bărbaţi de la masă.

— Gata, le spuse ea. A pornit.

Duncan aruncă receptorul şi apucă servieta cu bani. Megan păru înspăimântată.

— Ce este?

— Am cinci minute ca să ajung la o cabină telefonică din centru.

Karen şi Lauren intraseră în cameră chiar când sunase telefonul.

— Venim cu tine, spuse Karen.

Fără să-şi dea seama, se oprise în uşă şi Duncan trecu în goană pe lângă ea.

— Nu, nu, nu, insistă el.

Îşi luă haina din cuierul din hol.

— Ar trebui să vină cineva cu tine... începu Megan, dar el îi tăie vorba, în timp ce se chinuia să-şi tragă pardesiul pe umeri.

— Nu, nu. Singur – am s-o fac singur.

— Venim după tine, spuse Lauren. Cu maşina ta.

— Nu! strigă Duncan. Singur! Mi-a cerut să vin singur.

— Dar noi ce facem? întrebă Megan.

— Nu ştiu, aşteptaţi! Doamne, te rog, dă-te din drum, spuse el, repezindu-se la uşă.

Cele trei femei rămaseră în urmă, privind cum Duncan se aruncă în maşină şi porneşte în viteză pe alee.

— Ah, Doamne, spuse Megan, văzându-l cum goneşte spre capătul străzii, într-un scrâşnet de cauciucuri. Ah, ce-am făcut?

— Ce e, mamă? întrebă Karen.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu.

Se întoarse spre geam şi arboră un surâs de încurajare, deloc convingător. Reveniră toate trei în casă, punându-se pe aşteptat. Megan avea multe de spus, dar nu rosti niciun cuvânt, dându-şi seama că ar fi fost unul mai stupid decât celălalt. Preţ de o clipă teribilă, se întrebă dacă avea să mai revadă pe vreunul dintre bărbaţii familiei. Apoi făcu un efort să alunge acest gând, înainte să-i facă rău. Primi cu recunoştinţă cana cu ceai aburind din mâinile lui Lauren, încercând să-i absoarbă căldura şi să uite frica rece care-i pătrundea din ce în ce mai adânc în suflet.

Duncan nu se uită la ceas, dar ştia că întârziase. Parcă maşina în spatele unei staţii de autobuz, rugându-se ca niciunul din poliţiştii din zonă să nu observe cum o ia la goană pe trotuar. Pe când se apropia, auzi telefonul sunând şi se strecură în cabină, apucând receptorul.

— Da...

— Ei, Duncan! Bravo, spuse Olivia. N-am crezut că ai să reuşeşti.

Împreună cu cei doi bărbaţi, intrase în centrul

comercial. Existau telefoane în vreo şase locuri diferite, aşa cum presupusese.

— Ce mai urmează? întrebă Duncan. La naiba!

— Eşti nerăbdător, aşa-i?

— Îmi vreau băiatul.

— În regulă. La celălalt capăt al oraşului, în faţa magazinului „Stop and Shop”. De acolo îşi face Megan cumpărăturile. Ai opt minute. Dar, Duncan...

— Da!

— Mai întâi caută sub suportul telefonului şi ia ce găseşti acolo.

Închise şi îşi verifică ceasul.

Duncan duse mâna dedesubtul telefonului şi găsi un obiect lipit pe partea de dedesubt a suportului. Era o busolă. O aruncă în buzunar şi se repezi înapoi la maşină.

Duncan nu se gândea la nimic altceva decât la fiul său şi la faptul că trebuia să se grăbească. Trecu pe galben şi depăşi o altă maşină fără să se asigure, ceea ce făcu să răsune un cor de claxoane în aerul rece. Îşi simţea fruntea asudată când intră în parcarea din faţa magazinului. Zări cabina telefonică şi apăsă pe frână. Ieşi şi porni în goană. Vitrina luminată a magazinului făcea ca totul în jur să pară cenuşiu şi pustiu.

Telefonul tăcea.

Duncan îşi privi ceasul. Şapte minute, îşi zise el. Sunt sigur că nu mi-a luat mai mult de şapte minute să ajung aici. Aşteptă. Văzu minutarul îndreptându-se spre împlinirea celui de al optulea minut şi întinse mâna.

Telefonul rămase mut.

Cu mâna tremurând, atinse receptorul.

Sună, fir-ai să fii, îşi spuse el.

Nu se auzi niciun sunet.

Simţi cum îl cuprinde panica. Inima îi bătea mai repede. Se uită disperat în jur, întrebându-se dacă nu cumva încurcase telefonul. Altele nu se mai vedeau. Se uită la ceas.

Nouă minute.

O, Doamne, îşi zise el. Ce s-a întâmplat?

Se făcea tot mai frig şi mai întuneric. Parcă fusese prins în plasa ultimelor clipe ale zilei, în vreme ce Olivia mânuia sforile din umbră. Privi disperat în jur. Contururile oraşului păreau ciudate, estompate, şi avea impresia că priveşte o sută de locuri familiare, văzându-le totuşi pentru întâia dată.

Zece minute.

Tommy, îşi spuse el cu disperare.

În acea clipă sună telefonul. Aproape că smulse receptorul, ducându-l la ureche.

— Ei, m-am gândit să-ţi dau ceva timp în plus, căci se circulă greu şi cine ştie ce se mai putea întâmpla, spuse Olivia pe un ton amabil.

Duncan strânse din dinţi.

— Crezi că te urmărim, Duncan? Nu ţi-ai dat seama că undeva, pe drum, cineva e cu ochii pe tine? Acesta e scopul acestui mic joc de-a şoarecele şi pisica. Trebuia să văd dacă respecţi ordinele. Ştiu că nu erai în stare de asta acum optsprezece ani.

— Unde trebuie să plec de aici?

— Magazinul cu produse agricole al lui Harris, de pe Highway 9. Ştiu că-l cunoşti. Îţi place să cumperi seminţe de acolo şi probabil că şi pomul de Crăciun. Sau paie pentru tufele de flori. Îţi place grădinăritul, nu? Ştii unde să mergi. Ah, da, ai la dispoziţie, să zicem, cam şase minute. Telefonul e chiar în faţa magazinului, dar cred că ştii asta.

Porni în goană spre maşină.

Zări indicatorul spre magazinul agricol şi îşi făcu loc printre celelalte maşini, intrând în trombă în locul de parcare. Şase minute, îşi spuse. Au trecut şase minute. Apăsă cu toată puterea pe frână şi sări de pe scaun, dar se opri imediat. Simţi o împunsătură în inimă: o femeie vorbea la telefonul din faţa magazinului.

Alergă spre ea. Văzându-l, femeia îşi ridică privirea.

— Nu durează decât un minut, îi spuse ea.

— E o urgenţă, răspunse Duncan.

Era o femeie de vârstă mijlocie. Purta o canadiană împotriva frigului.

— Mamă, uite, e o problemă aici. Vin la tine să-i iau pe copii îndată ce rezolv aici şi trec pe la băcănie.

— Vă rog, spuse Duncan, privindu-şi fix ceasul.

Femeia îl privi cu răceală.

— E cineva care zice că are nevoie de telefon. Vin cât pot de repede.

Duncan întinse mâna după telefon.

— Închideţi-l! strigă el.

— N-am să uit de *broccoli,* spuse femeia.

Duncan îi smulse receptorul şi-l trânti în furcă. Femeia făcu repede un pas înapoi.

— Ar trebui să chem poliţia, spuse ea. Mitocan nenorocit ce eşti!

Duncan îi întoarse spatele şi îi ascultă paşii apăsaţi îndepărtându-se pe aleea pietruită. Privi telefonul.

Când în sfârşit sună, întinse mâna spre el, uşurat.

— Olivia? N-a fost vina mea, era cineva la telefon – îmi pare rău, spuse el.

— Cât pe ce să o-ncurci, matematicianule, râse ea. Cât pe ce. Zău că nu mă aşteptam să găsesc telefonul acela ocupat. Cine să vrea să stea de vorbă în frig? Ei, mă rog, să ne vedem de ale noastre. Acum, cât e de mers până la Leverett cu maşina?

— Douăzeci de minute.

— Perfect. Pe drum spre centrul oraşului, găseşti un magazin universal, chiar lângă staţia de benzină. Telefonul e chiar în faţă. Douăzeci de minute...

Duncan porni în mare viteză. În câteva secunde, ieşise deja din Greenfield şi străbătea zona împădurită, în alternanţe de întuneric şi lumină. Aprinse farurile, alungând în parte noaptea care se apropia, dar simţindu-se

singur, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul mării. Drumul spre Leverett era şerpuit, cu numai două benzi de circulaţie. Trecuse adeseori pe aici; totuşi, de această dată i se părea ciudat de nefamiliar. Timp de câteva clipe se strădui să ţină drumul drept; oricât ar fi învârtit de volan, tot nu reuşea să-şi stăpânească maşina. Coborî geamul din partea sa, lăsând aerul îngheţat să pătrundă înăuntru. Dar tot îi era cald şi îşi simţea ceafa transpirată pe sub gulerul hainei. Îşi privi mâinile încleştate pe volan şi constată că erau albe, fantomatice.

Descoperi staţia de benzină şi magazinul universal de alături; nu-i trebuia mai mult de un minut să ajungă până acolo. Trecu în viteză pe lângă pompele de benzină şi opri în faţa telefonului. Sări din maşină şi se repezi la aparat, dar rămase lângă el, în aşteptare, întrebându-se ce va urma. Pipăi busola din buzunar.

Telefonul nu suna.

Sunt aici, îşi zise el. Sunt aici.

Drumul reuşise să-i mai calmeze nervii încordaţi. Îşi privi ceasul. Haide, fir-ar să fie. Sunt aici.

Telefonul rămase mut.

Aşteptă, aşa cum făcuse şi înainte. La început, se gândi că Olivia se juca iarăşi cu el, aşa că nu se îngrijoră prea tare. Apoi, cu fiecare minut care trecea, starea sa de nesiguranţă se amplifică, trecând încet de la nemulţumire la îngrijorare, apoi la teama aceea care făcea să-l treacă năduşeala, la limita panicii.

Telefonul rămase mut.

Nu ştia ce să facă.

Ca şi înainte, privi în jur, întrebându-se dacă nu cumva ajunsese în altă parte.

Se uită spre benzinăria din apropiere. Zări singurul telefon aflat afară, lângă drum, la jumătatea distanţei între parcarea magazinului şi ieşirea din benzinărie.

Se întoarse din nou spre telefonul din faţa sa, rămas, din păcate, la fel de tăcut.

Nu, îşi spuse el, la ăsta mi-a spus să vin.

Îşi privi ceasul. Termenul limită fusese depăşit cu cinci minute.

Duncan refuza să se gândească la consecinţe. Ştia că Olivia coace ceva, dar nu era sigur ce anume. Încercă să-şi imagineze, dar nu reuşi.

Se înserа. Abia dacă mai putea distinge limita dintre cer şi pământ. Îşi zărea aburul respiraţiei în aerul rece.

Zece minute după termenul limită.

Se uită din nou la celălalt telefon.

Ea îi spusese ceva de staţia de benzină.

Duncan rămase cu privirea pierdută într-acolo. Urmă o clipă unică, scurtă, în care nu trecu niciun camion, nicio maşină şi se lăsă liniştea.

Duncan îngheţă şi ciuli urechea.

Sună, îşi zise, năucit de frică.

Părăsi locul din faţa magazinului, îndreptându-se spre cabina singuratică. O maşină trecu, acoperind sunetul, dar el grăbi pasul şi sunetul deveni mai clar, mai insistent.

Precaut, se apropie de telefon. Privi peste umăr la celălalt, aflat în faţa magazinului. Nu ştiu ce să facă.

Iuţi şi mai mult pasul.

Sunetul îi bubuia în urechi.

Mai repede. Începu să alerge.

În acest timp, zări un om de la benzinărie îndreptându-se spre cabină. Nu! îşi zise Duncan. Nu!

O luă la goană, trecând ca vântul prin parcare.

Benzinarul deschise uşa cabinei şi ridică receptorul, privindu-l în mod ciudat după o clipă.

— Nu, strigă Duncan. Stai! Nu închide!

Omul se holbă nedumerit la telefon.

— Aici! Aici! La naiba sunt aici! urlă Duncan, gonind de-a binelea şi dând disperat din mâini.

Bărbatul ieşi pe jumătate din cabină, uitându-se la Duncan.

— Hei, spuse el, dumneata eşti Duncan?

— Da!

— Măi, să fiu al naibii, spuse omul. Te caută cineva la telefon.

Duncan îi smulse receptorul din mână.

— Da! Da! Sunt aici! strigă el, închizând uşa în nasul omului uluit, care ridică din umeri şi se îndepărtă.

— Bravo ţie, Duncan. N-am crezut c-ai s-o reuşeşti şi pe asta. Zău că n-am crezut, spuse Olivia, prefăcându-se entuziasmată.

— Ai spus la magazin!

— Ei, trebuie să fii puţin mai maleabil.

— Aşa ai spus şi am fost acolo!

— Duncan, Duncan, calmează-te. Am vrut doar să văd dacă te supui sau nu, spuse ea, pufnind în râs. Aş fi sunat şi la celălalt telefon, peste câteva minute. Am vrut doar să văd dacă te prinzi, adăugă ea şi râse din nou. Poate că aş fi sunat şi la celălalt telefon...

Duncan trase adânc aer în piept. Încercă să se calmeze, deşi ştia că e inutil. Reuşi doar să scape de tremurul vocii.

— Ce mai urmează? întrebă el.

— Indicaţii. Ţi le voi spune o singură dată. Eşti gata?

— Nu... da... poţi începe.

— Gata!

Duncan mai inspiră o dată, adânc.

— Da.

— Ia busola. Mergi 3,3 mile spre nord. Spre est 2,6 mile. La bifurcaţie o iei spre nord, 1,1 mile. Opreşti maşina. Spre vest ai să vezi un câmp. Ia-o pe acolo, până ce vei găsi un semn. Apoi aştepţi instrucţiuni. Ai înţeles?

— Repetă, te rog, Olivia.

— Duncan, Duncan, eu încerc să fiu corectă şi totuşi, am impresia că nu apreciezi eforturile mele, spuse ea, râzând batjocoritor. În regulă. Am să repet: 3,3 la nord; 2,6 la est, apoi 1,1 la nord. Du-te, Duncan. E timpul să porneşti la drum.

Olivia închise telefonul. Se întoarse spre Bill Lewis şi

Ramon Gutierrez şi le spuse:

— Ca şoarecele la caşcaval. E dezorientat, speriat şi ascultător. S-ar putea spune că e copt, adăugă ea şi zâmbi. Misiunea a fost îndeplinită. Să mergem.

Amândoi erau prea tensionaţi ca să mai facă altceva decât să surâdă. Sunt slabi, îşi spuse Olivia şi trebui să facă un efort ca să-şi alunge dezgustul. Miros banii şi li se urcă la cap. Totuşi, am încă nevoie de ei, reflectă ea. Nu pentru multă vreme, încă puţin. Ieşi cu pas grăbit din clădire, urmată îndeaproape de cei doi bărbaţi care reuşeau cu greu să ţină pasul cu ea.

Duncan urcă la volanul maşinii şi se aplecă peste bord, să regleze indicatorul de distanţă la zero. Îşi prinse capul în mâini, încercând să scape de ameţeală. Se simţea ca prins într-un vârtej. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ca să se calmeze, repetă în gând instrucţiunile, ca pe un descântec drăcesc, apoi scoase busola din buzunar. Acul zvâcni câteva clipe, parcă la fel de derutat ca el, apoi se opri şi Duncan constată că putea intra pe un drum de ţară care mergea către nord. Porni motorul, expiră violent printre buzele strânse şi porni la drum.

La numai o jumătate de milă, pătrunse iarăşi într-o zonă rurală. Mergea încet, privind fermele vechi, specifice Noii Anglii, pe lângă care trecea. Case albe, cu acoperiş de şindrilă, roase de vreme şi de iernile grele, cu şoproane slăbite de ani şi de greutatea roadelor. Pământ brun şi bănci negre de lemn. Ramurile copacilor se profilau, întunecate, pe cerul serii. Lumea părea să fi devenit dintr-odată străveche, primitivă şi înspăimântătoare. Drumul era alunecos şi maşina trecea cu greu peste hârtoape. Străbătea câmpii şi dealuri; era singur şi numai din când în când întâlnea câte un tractor care se îndrepta în sens invers spre oraş.

Încheie cu bine prima parte a drumului şi porni mai departe, cu ochii pe indicator.

Găsi bifurcaţia de drumuri, verifică busola şi coti spre nord-est. Cuprins de nerăbdare, îndrăzni să creadă, chiar şi numai pentru o clipă, că era la un pas de a-şi revedea fiul. Încercă să nu-şi facă speranţe deşarte şi se uită la indicator. Nouă zecimi dintr-o milă, o milă, o milă şi o zecime.

Duncan opri maşina.

Lumina încă rămasă era preţioasă. Cerul era cenuşiu, dar se întuneca din ce în ce mai mult.

Coborî din maşină şi studie câmpul care se deschidea în faţa lui. Se zărea un gard viu şi un zid vechi, de piatră, care-i ajungea până la brâu. Dincolo de acesta, poate la o milă distanţă, văzu liziera pădurii. Pajiştea ducea până spre pădure, ca un ocean calm spre ţărm. Se îndreptă spre zidul de piatră şi sări de cealaltă parte.

Duncan îşi limpezi gândurile, concentrându-se numai asupra banilor din servietă şi a fiului său. Păşi pe pajişte, dar se afundă în noroi până la glezne. Trase piciorul înapoi oftând şi îşi continuă drumul, atent la solul moale şi alunecos, simţind umezeala pătrunzându-i în tenişi şi ciorapi, făcând să-i îngheţe picioarele. Din loc în loc, dădea de pământ îngheţat şi auzea crusta subţire crăpând sub tălpi.

O dată se împiedică şi scăpă servieta. Merse mai departe.

Ce caut? se întrebă el. Privea atent în toate părţile, încercând să descopere vreun semn. Lumina dispăruse aproape complet; odată cu întunericul, îl cuprinse disperarea.

Duncan îşi croi drum mai departe. Se întoarse spre drumul pe care îl lăsase în urmă, constatând că străbătuse deja jumătate de pajişte.

Trebuie să fie aici, îşi zise el.

Noaptea părea să-l înghită.

— Unde e? strigă el. Unde?

După încă douăzeci de metri, observă o bucată de lemn

înfiptă în pământ. Partea de sus era vopsită într-un portocaliu fosforescent. Asta e, îşi spuse el şi porni din nou, pe jumătate alergând, pe jumătate împleticindu-se, spre semn.

Apoi se opri.

Ajuns lângă bucata de lemn, o privi cu atenţie. Nu era nicio indicaţie, niciun mesaj care să-l convingă că era altceva decât un ţăruş oarecare în mijlocul câmpului. Preţ de o clipă, se simţi copleşit de zăpăceală şi durere.

Duncan trase aer în piept. Picioarele ude îl făceau să tremure din tot trupul. Se înfioră şi simţi cum ultima boare caldă a zilei se risipea pe cerul acoperit de nori.

— Mi-a spus să aştept instrucţiuni, rosti el ca pentru sine. În regulă, Olivia, instruieşte-mă.

Tăcerea se lăsa grea în jurul său.

Se sprijini de ţăruşul de lemn şi oftă încet. Pe neaşteptate, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Ce e cu tine? se întrebă, dar nu reuşi să se stăpânească. Sunt puternic, sunt pregătit, îşi spuse, dar cuvintele nu reuşiră nici pe departe să-l liniştească. Întunericul care îl învăluia aducea cu sine mai multă disperare şi simţi cum îşi pierde speranţa. Strânse servieta le piept, ca pe un copil şi se legănă înainte şi înapoi de câteva ori, încercând să se încălzească şi să înţeleagă ce se întâmplase, cu ce greşise, ce trebuia să facă. Îşi revedea fiul în minte şi asta îi aducea şi mai multă durere în suflet. Suspină, dar rămase acolo, lângă ţăruş, dându-şi seama, în acel moment oribil, că nu avea niciun alt plan şi nici nu ştia ce să facă.

La o sută cincizeci de metri mai departe, ascunsă în spatele copacilor, Olivia îl urmărea cu binoclul. Cuprinsă de satisfacţie, se înfioră – dar asta nicidecum din cauza frigului din ce în ce mai pătrunzător.

— Să vedem, Duncan, cât ai să aştepţi? Cât ai să stai acolo, în ţara nimănui? Ai să-ţi aştepţi fiul toată noaptea? Ai să aştepţi câteva minute? Câtă răbdare ai? Poţi suporta

frigul? Poţi suporta durerea? Singur-singurel? Cât timp, Duncan? Optsprezece ani, şopti ea. Optsprezece ani.

Privea şi aştepta.

După o oră, Duncan se convinse că Olivia nu va veni, dar nu avu forţa să plece. Aşteptă încă o oră, până nu-şi mai simţi picioarele şi începu să se teamă că nu va mai putea găsi drumul înapoi, prin aerul întunecat ca smoala care-l înconjura.

În cele din urmă, se ridică în picioare, întoarse capul în toate părţile, nesigur ca un beţiv.

Lacrimile de pe obraji i se uscaseră.

Simţi un gol imens, nesfârşit, în suflet.

Mintea golită de gânduri îi căzuse pradă disperării.

Porni cu paşi egali, ca un robot, pe pajişte, înapoi către locul unde spera să-şi regăsească maşina. Părea că tot timpul risipit cu alergările prin oraş, apoi pentru a găsi acest loc pustiu, aparţinea unor vremuri de demult, rămase în memoria sa, şi nicidecum celor câteva ore anterioare.

Alunecă şi căzu cu capul înainte, rămânând o clipă întins pe câmpul umed, noroios. Simţi gustul sângelui pe buze. Apoi se ridică şi încercă să se cureţe de noroi, împleticindu-se, merse mai departe până când zări zidul de piatră care, la prima vedere, părea un val întunecat, ameninţător. Strângând servieta în braţe, reuşi să treacă dincolo de el. Îşi văzu maşina la vreo trei sute de metri distantă şi se târî într-acolo.

Nu ştia ce va face când va ajunge acasă.

Timp de câteva clipe, până când deschise portiera şi se strecură în maşină, se gândi: era normal pentru ea. Un test, doar ca să vadă ce voi face. Duncan strânsese atâta furie în el, încât acum nu mai simţea decât un gol imens.

Mă-ntreb dacă va suna diseară. Sau mâine. Încercă să-şi imagineze ce gen de aranjament avea să-i propună, dar fu incapabil să ghicească. De data asta voi insista, îşi zise el.

Voi pretinde ca schimbul să aibă loc. Cei doi Tommy în schimbul banilor. Poate că asta a vrut şi ea, de la bun început, deşi se îndoia.

Încetini, apropiindu-se de bifurcaţie. Se gândi la cât de dezamăgită va fi Megan şi se strădui să găsească ceva de spus, în aşa fel încât ea să nu-i ghicească disperarea. Se întrebă ce vor zice Karen şi Lauren. Şi ele au trecut prin clipe grele. Trebuie să fac ceva pentru ele. Expiră încet şi se pregăti să cotească spre stânga, concentrat asupra drumului pe care îl mai avea de parcurs, încercând să-şi amintească fiecare detaliu.

În aceeaşi clipă, scoase un strigăt.

Brusc, fu orbit de strălucirea farurilor unei maşini şi răsuci violent volanul, pentru a evita vehiculul în plină viteză, apărut din întuneric asemenea unei fantome care venea drept spre el. Auzi zgomotul motorului şi scrâşnetul cauciucurilor care se luptau pentru a-şi menţine locul pe pietrişul drumului, într-un contact violent. Maşina se îndrepta direct spre el. Apăsă cu toată puterea pe frână şi simţi maşina zvâcnind într-o parte, după care se opri brusc.

Duncan ridică braţul, încercând să se apere de valul de lumină ce se reflecta în parbriz. În clipa următoare, cineva deschise violent portiera maşinii sale.

Se răsuci şi dădu cu ochii de Olivia.

Îl împinse cu ţeava revolverului în obraz şi trase piedica armei – un zgomot dur, răscolitor.

— Banii, Duncan. Dă-mi banii.

Făcând un efort să vorbească, rosti răguşit:

— Băiatul meu…

— Dă-mi banii, Duncan, sau te omor chiar aici.

— Îmi vreau băiatul, spuse el cu o voce tremurătoare.

— Omoară-l! se auzi o voce din întuneric. Omoară-l imediat pe porcul ăsta!

Duncan apucă servieta.

Vocea Oliviei nu-şi pierduse calmul.

— Gândeşte-te, Duncan. Fii raţional. Ai putea muri chiar aici şi totul s-ar termina, iar ei n-ar mai ajunge niciodată acasă. Te-ai putea lupta, ai putea refuza şi muri şi n-ar servi la nimic, nu-i aşa? Dă-mi banii, Duncan, atât ai de făcut ca să trăieşti. E singura ta şansă. E singura şansă a băiatului.

O altă voce se auzi din întuneric:

— Hai odată, Olivia, grăbeşte-te!

Duncan cunoştea vocea. Era a lui Bill Lewis. Se chinui cu disperare să-l descopere prin întuneric.

— Zboară-i creierii nenorocitului! spuse cealaltă voce.

— Duncan, pune-ţi mintea la contribuţie, spuse Olivia încet.

Nu se repezi la servietă, dar îi făcu un semn clar spre ea.

— Nu vezi că pot s-o iau, dacă vreau?

El îi dădu servieta şi ea o aruncă în spate, ţinându-l în continuare în bătaia armei.

— Bine, şopti ea. Bine gândit, Duncan.

Se aplecă peste el şi îi smulse cheile de contact.

— Am să le arunc la cincizeci de metri mai sus, spuse ea, când vei vedea că aprind stopurile. Le găseşti în mijlocul drumului, dacă eşti atent.

— Tommy... gemu Duncan.

— Număr banii şi apoi te sun. Păstrează-ţi calmul, Duncan. Aproape că ai reuşit. Încă n-a murit nimeni. Nimeni nu trebuie să moară. Gândeşte-te la asta. Gândeşte-te foarte bine la asta. Nimeni nu *trebuie* să moară...

Accentuase cuvântul *trebuie.*

— Dar s-ar putea întâmpla, şopti ea, după o ezitare.

Olivia făcu un pas înapoi, aplecându-se ca să ridice servieta de unde o lăsase. Duncan fu pe punctul de a cădea din maşină, în disperarea cu care încerca să se ţină după ea. Ea se răsuci şi-l împinse cu arma în piept.

— Respectă regulile jocului, Duncan, îi spuse.

El se opri ţintuit în drum, cu mâinile întinse, pe jumătate în implorare, pe jumătate din disperare. Olivia îi întoarse brusc spatele, pufnind dispreţuitor. O privi urcându-se în maşină. Farurile care îl orbiseră se stinseră brusc. Auzi motorul pornind şi trebui să sară într-o parte, pentru a nu fi strivit sub roţi. Aşa cum spusese Olivia, stopurile maşinii clipiră. Reaprinseră farurile prea departe ca să poată vedea numărul sau marca maşinii; apoi, luând viteză, se pierdură în întuneric. Duncan o luă la fugă după ei, abia respirând, dar maşina dispăru după prima curbă. Duncan rămase o clipă pe loc, cu ochii aţintiţi spre întunericul fără sfârşit.

Apoi, neavând absolut nimic altceva de făcut, se lăsă în genunchi şi începu să-şi caute cheile.

ZECE

Duminică

Trecuse bine de miezul nopţii, dar Duncan continua să răscolească subsolul casei, vorbind de unul singur, în timp ce căuta prin tot felul de cutii prăfuite, pline cu chitanţe fiscale, reviste vechi şi printre mobilele vechi, adunate în camera întunecoasă. Megan era aşezată pe trepte, la lumina singurului bec de o sută de waţi existent, urmărindu-şi soţul, fără să ştie exact ce căuta. Era epuizată şi distrusă; în orele trecute de când el se întorsese acasă, vărsaseră lacrimi, strigaseră, îşi aruncaseră unul altuia tot felul de învinuiri şi, în cele din urmă, amuţiseră, până când Duncan sărise brusc de pe scaun şi spusese:

— Ei bine, măcar un lucru n-o să se mai întâmple iarăşi.

Apoi se repezise la subsol, fără să dea vreo explicaţie cuvintelor sale misterioase. Sub privirile ei, îşi continuase căutările timp de o jumătate de oră, iar ea nu scosese niciun cuvânt – de fapt, îi era frică să vorbească – pentru că se temea ca astfel să nu înrăutăţească situaţia în care se aflau.

— La naiba, ştiu că e pe aici, pe undeva, spuse Duncan, dând la o parte una din cutii. Cristoase, ce mizerie!

Umbra sa neclară se zbătea pe podea.

Megan se sprijini cu coatele pe genunchi şi îşi cuprinse bărbia în palme.

— Duncan, rosti ea încet, crezi că mai sunt în viaţă?

Regretă imediat aceste cuvinte.

Duncan se opri cu o cutie de carton în mâini, după care, cu o mişcare violentă, o lovi de perete. Cutia se făcu bucăţi, ridicând un nor de praf.

— Da! Ce fel de întrebare...

— De ce? şopti ea.

— Ce motiv ar fi avut să... începu el.

— O sută patruzeci şi unu de mii şapte sute optzeci şi şase de motive, spuse Megan îndurerată.

Duncan rămase nemişcat pe loc, aşteptând ca soţia sa să continue ce avea de spus.

— Are banii. Probabil că ne-a ruinat vieţile. Ce ar putea s-o împiedice să-i omoare şi să scape, pur şi simplu, mulţumită, mai bogată şi liberă ca pasărea cerului?

Duncan nu-i răspunse preţ de câteva minute. Reflectă, alegându-şi cu atenţie cuvintele.

— Ai dreptate, spuse el. Nu are nicio logică dacă lasă martori în urmă. Nu are nicio logică să mai rămână pe aici măcar şi o clipă mai mult decât e necesar. Ştie că luni de dimineaţă banca va fi ticsită de poliţişti. Ştie că ne-a împins dincolo de orice limită. Dacă mai stă pe aici, riscă şi mai mult. Logic ar fi să-i împuşte pe cei doi Tommy şi să o-ntindă naibii de-aici.

Megan se lupta cu lacrimile.

— Şi tocmai de aceea, spuse Duncan, n-o s-o facă.

— Cum?

— N-o s-o facă. Ea nu face lucruri logice.

— Dar... cum... nu înţeleg... se bâlbâi Megan.

Duncan trase adânc aer în piept.

— Ştii, ciudat este că am spus chestia asta zilele trecute. Joi? Sau vineri? Doamne, pare să fi trecut o veşnicie de-atunci. În orice caz, am spus-o. Apoi am uitat şi n-ar fi trebuit: nu-i vorba de cei doi Tommy. Nici de bani. Pe noi ne vrea.

Megan deschise gura să-i răspundă, apoi se opri.

Rămaseră amândoi tăcuţi câteva clipe. Apoi Duncan îşi reluă ideea.

— Pe noi. Înţelegi? De asta e încă aici. De asta nu va pleca, cel puţin deocamdată. Oricât de logic ar fi să dispară. N-o va face, cât timp mai are o carte-două de

jucat.

— Ce cărţi crezi că mai sunt de jucat?

— Numai două, rosti Duncan încet. Regele şi regina de pică.

Megan încuviinţă.

— Crezi că vrea să ne ucidă?

— Poate. Poate că nu. Să ne facă să suferim? Să ne tortureze? Asta a făcut până acum. Nu ştiu; însă sunt sigur că vrea să ne strivească într-un fel pe care să-l poată vedea, simţi, gusta. Un lucru a cărui savoare să se păstreze peste ani. Poate că intenţionează să ne ucidă. Poate că e vorba de altceva, de un lucru cu care va trebui să trăim în fiecare zi, ca să nu putem uita ce a făcut, spuse Duncan şi se înfioră. Nu sunt sigur. Dar ştiu că Tommy şi judecătorul sunt în viaţă.

Megan îşi dădu seama că dădea iarăşi din cap în semn de aprobare. Se întrebase de ce nu-l omorâse Olivia pe Duncan mai devreme, acolo, pe drumul pustiu de ţară. Avusese o ocazie perfectă. Dar eu nu eram acolo.

— Crezi că există vreo şansă să ni-i trimită înapoi pe cei doi Tommy? La urma urmelor, dacă pe noi ne vrea…

Duncan îi tăie vorba.

— Nu. Absolut niciuna.

Megan dădu din cap.

— Ştii, o să ţi se pară absurd…

— Nimic nu mi se pare absurd acum.

Ea zâmbi cu tristeţe.

— …dar cred că, dacă ar fi mort, aş simţi ceva în suflet. Aşa, ca şi cum s-ar rupe ceva în mine.

— Şi eu cred acelaşi lucru, încuviinţă Duncan. Ori de cât ori a fost bolnav sau a avut probleme, am ştiut că voi simţi şi eu…

Duncan se întrerupse. Văzuse ceva într-un colţ al subsolului şi se aplecă brusc.

— Şi-atunci rosti Megan cu o hotărâre neaşteptată, care o surprinse chiar şi pe ea însăşi, ce facem? Încotro

mergem? Cum ripostăm?

Duncan se îndreptă de spate şi reveni, ţinând în mâini un container metalic, de mărimea unei cutii de pantofi.

— Ştiam eu că am să-l găsesc, spuse el, clătinând din cap. Nu ştiu cum de nu m-am gândit mai devreme.

— Mergem la poliţie? întrebă Megan.

— N-am ştiut niciodată ce să fac cu el, spuse Duncan.

— Nu, răspunse Megan la propria sa întrebare. Nu. Ştiu ce-o să facem, adăugă ea, gândindu-se la lista pe care o ţinea în geantă, împreună cu harta zonei. Asta trebuia să facem de la bun început.

Se trezi că se ridicase în picioare şi că vorbea pe un ton pe care nu şi-l cunoştea. Cuvintele sale aveau o duritate cu totul nouă, dar binevenită.

Duncan se apropie de ea. Becul din tavan îi învăluia în lumină, aruncând umbre uriaşe pe perete. El desfăcu zăvorul cutiei de metal şi dădu capacul deoparte. Megan se aplecă să vadă ce era acolo şi apoi îşi aminti, în clipa în care zări pânza îmbibată în ulei care acoperise conţinutul cutiei atâţia ani.

— Crezi că mai funcţionează? întrebă ea.

— A mers în ’68, ripostă Duncan. N-am ştiut niciodată cum să-l folosesc, repetă el. Cred că ar fi trebuit să-l arunc când ne-am întors prima dată aici, dar n-am făcut-o şi, de atunci, n-am mai reuşit să scap de el. L-am târât după noi oriunde ne-am mutat.

Ridică pistolul de calibrul 45 în lumină, verificând cât era de ruginit şi de vechi. Descărcă toate gloanţele, apoi trase pistonul şi, decuplând piedica, apăsă pe trăgaci. Se auzi un zgomot dur, metalic.

— Îţi aminteşti cum ne spunea ea? întrebă Duncan. La rugăciunea de dimineaţă?

— Noi suntem noua Americă, intonă Megan.

Luă pistolul din mâna lui Duncan şi se uită pe ţeavă.

— Noi suntem noua Americă, repetă ea.

Apăsă pe trăgaci şi cocoşul lovi camera încărcătorului

gol, făcând să răsune zgomotul sec în subsol şi în imaginaţia lor.

Megan îl lăsă pe Duncan să doarmă. Măsurase salonul în sus şi în jos până după ora trei dimineaţa, cu mintea plină de sute de idei, pentru ca până la urmă să cadă, epuizat, într-unul din fotolii, adormind cu pistolul în poală. Gemenele îl descoperiseră aşa, când se treziseră; Lauren îi luase cu grijă arma din mână, în timp ce Karen îşi pusese braţele pe umerii lui, ca să nu se sperie dacă se trezeşte. Câteva clipe mai târziu, Megan li se alăturase gemenelor, în bucătărie, unde aşezaseră arma în mijlocul mesei şi o priveau ca pe o vietate.

— De unde avem asta? întrebă Lauren.

— Şi ce-o să facem cu ea? adăugă Karen.

— O avem din ’68. Însă n-am avut niciodată nevoie de ea…

Megan era puţin surprinsă de atitudinea gemenelor, de tonul natural cu care vorbiseră; nu păreau nici şocate, nici înspăimântate să descopere existenţa armei în casă.

— Până acum, încheie Lauren propoziţia mamei ei.

— Până acum, repetă Lauren.

— Suntem într-adevăr pregătiţi să… începu Karen, dar maică-sa o întrerupse, ridicând braţul.

— Avem un plan? întrebă Lauren.

— Nu. Încă nu.

— Atunci, ce vom face?

— Acum? întrebă Megan, privindu-şi fetele. Voi veţi sta aici, ca să aveţi grijă de tatăl vostru. Nimeni nu face nimic. Dacă sună telefonul, treziţi-l. S-ar putea să fie ei. Au spus că vor ţine legătura cu noi.

— Urăsc aşteptarea asta, spuse Lauren, cu o forţă neaşteptată. Urăsc că trebuie să aştept să văd ce ni se întâmplă! Vreau să fac ceva.

— Vine şi vremea noastră, spuse Megan. Vă promit.

Lauren, mulţumită, aprobă cu un gest al capului.

Karen îşi îndreptă privirea spre maică-sa.

— Şi acum ce facem? întrebă ea.

Megan luă pistolul de pe masă şi-l puse în geantă.

— Sper că n-ai de gând să faci vreo prostie de una singură, nu? Vezi că-l trezesc pe tata, o admonestă Lauren. Trebuie să acţionăm împreună.

Megan clătină din cap.

— Nu. Nicio grijă. N-am să fac nimic. Mă duc doar să văd nişte case, spuse ea. Asta fac agenţii imobiliari duminica. Inspectează proprietăţi.

— Mamă!

— Mamă, nu poţi pleca singură. Tata o să sară în sus de supărare.

— Ştiu, spuse Megan brusc. Ştiu că o să se supere. Dar voi face treaba asta de una singură.

— De ce? Şi ce anume ai de gând să faci?

— Să caut acul în carul cu fân, răspunse Megan, alegându-şi cu grijă cuvintele. Am ales câteva locuri pe care le-ar fi putut închiria ei. Poate am noroc să-i găsesc pe cei doi Tommy.

— Mda. Dar poate n-ai noroc şi te bagi în bucluc, mormăi Karen.

— Mamă, e o nebunie, începu Lauren.

Megan încuviinţă încet.

— Da, cred că da. Dar cel puţin fac ceva, iar asta e mai bine decât nimic.

— Eu tot cred că ar trebui să-l aştepţi pe tata, insistă Karen.

— Nu, spuse Megan, clătinând din cap. El a făcut singur ceea ce trebuia să facă. Acum voi face şi eu ce am de făcut.

Le privi pe fete cu atenţie. Preţ de o clipă, se întrebă de ce era aşa de dogmatică – dar ştia că trebuia să iasă din casă înainte să se trezească Duncan. El ar fi rezonabil şi plin de simţ practic, ştia asta, şi s-ar teme pentru ea. Ar împiedica-o să-şi susţină cauza şi asta ar fi mai rău decât orice pericol cu care s-ar fi putut confrunta. Se simţea

răvăşită de sentimente contradictorii. N-am făcut nimic, îşi zise. Iar acum e timpul să acţionez.

— Mamă, eşti sigură de ceea ce vrei să faci? o întrebă Lauren.

— Da, răspunse Megan. Nu. Ce mai contează?

Îşi îmbrăcă jacheta, îşi puse pălăria şi eşarfa.

— Când se trezeşte tatăl vostru, să-i spuneţi că-l sun peste o oră sau două. Spuneţi-i că n-are niciun motiv de îngrijorare.

Le lăsă pe gemene, care nu credeau nimic din cele auzite, să vegheze protector asupra lui Duncan, care continua să doarmă după atâta efort.

Afară, în faţa uşii, Megan se opri, trăgând în piept aerul tare şi lăsând răcoarea să-i pătrundă în creier, să-i limpezească gândurile. Se simţi puţin vinovată, gândindu-se cât de furios va fi Duncan când se va trezi. Apoi alungă acest gând şi porni mai departe. Se îndreptă spre maşină cu un pas sigur, studiind locul, pentru a descoperi o eventuală urmă a prezenţei Oliviei sau a echipei sale. Se uită în susul şi în josul străzii, dar nu văzu pe nimeni în afară de vecinii ei. Privi o familie care urca în maşină, părăsind fără grabă aleea din faţa casei. Încărcaseră maşina cu echipament de hochei şi patine şi toţi purtau pulovere în culori vii, roşu cu albastru. Văzu un alt vecin care mătura frunzele uscate de pe alee. Mai încolo, doi bătrâni acopereau răzoarele de flori cu paie, în aşteptarea primei zăpezi. O clipă se simţi copleşită de normalitatea lucrurilor. O maşină trecu pe lângă ea şi recunoscu la volan un alt agent imobiliar de la biroul său, care locuia pe aceeaşi stradă. Megan îi făcu semn cu mâna, simulând o veselie care o îngreţoşa. Dar folosi prilejul pentru a petrece cu privirea maşina vecinului său şi a studia întreaga stradă. Asigurându-se că nu era urmărită şi că nimeni nu stătea la pândă în faţa casei, se strecură în spatele volanului, înainte de a porni motorul, verifică dacă luase cu ea tot ce-i trebuia. Hartă. Adrese. Hârtie şi creion.

Binoclu. Aparatul Polaroid şi un film. Pistolul. Îşi pusese în picioare o pereche de cizme de cauciuc şi se îmbrăcase cu pufoaica. Pe cap îşi pusese una din căciulile de schi tricotate ale lui Duncan şi o trăsese până peste ochi. Cuplă cheia de contact, trase încă o dată aer în piept şi porni la drum. Străbătu repede oraşul, privind mereu în oglinda retrovizoare şi întrebându-se, pe rând, dacă limuzina neagră, rulota, maşina sport sau camioneta de livrări care mergeau în spatele maşinii o urmăreau. Trebuie să fiu sigură, îşi zise ea. Opri de două ori să ia benzină şi rămase pe loc mai multă vreme, lăsând cât mai multe vehicule să treacă înainte, dar nu era convinsă că acesta era cel mai bun mod de a scăpa de urmăritori. În cele din urmă, schimbă direcţia. Merse până la intrarea în Colegiul Greenfield, aflat la periferia oraşului. În faţa clădirii administrative se afla o alee lungă, circulară. Se strecură rapid printre maşini şi intră pe alee, accelerând şi ieşind din nou în şosea, dar în direcţie opusă. Imediat după aceea opri, verificând în retrovizor dacă şi alte maşini făceau aceeaşi manevră. Cum niciuna nu venise după ea, porni mai departe, nu tocmai sigură de felul în care avea să acţioneze, dar hotărâtă să încerce.

La fermă, răpitorii se certau.

Euforia serii trecute, când număraseră banii, trecuse, lăsând loc discuţiilor în legătură cu ceea ce urmau să facă în continuare. Olivia, aşezată într-un fotoliu adânc, asculta cu atenţie dorinţele exprimate de Bill Lewis şi de Ramon Gutierrez. Era ciudat cum nişte bani puteau schimba oamenii şi cât de repede ajungeau aceştia să piardă din vedere esenţialul. Îi venea să râdă de purtarea lor. Cu douăzeci şi patru de ore mai înainte, amândoi tremurau, neştiind ce să facă, sub tensiunea momentului. Acum, mirosind succesul, dădeau din gură şi făceau pe nebunii. Nu simţea decât dispreţ pentru ei, dar avea grijă să nu se vadă. Era timpul să treacă la faza următoare a planului.

— Nu înţeleg, spuse Ramon, de ce nu ne luăm naibii tălpăşiţa de aici chiar acum? Ce ne mai reţine? Am făcut ce ne-am propus. Fiecare minut de aşteptare în plus este o greşeală.

— Chiar aşa? întrebă Olivia cu răceală. Sunteţi siguri că am dus la bun sfârşit ceea ce ne-am propus?

— Eu, da, răspunse Ramon, după care tăcu imediat.

— Ramon are dreptate, Olivia. De ce să mai stăm aici? De ce nu sărim în maşină, s-o luăm la vale?

— Credeţi că au plătit destul?

Trebuia să fie atentă, să-i lase să creadă una, pe când ea făcea alta.

— Ies aproape cincizeci de miare de fiecare. Mai mult decât am avut vreodată. E suficient pentru a lua totul de la capăt în altă parte.

— Nu credeţi că mai au bani?

— Unde? A jefuit banca. Ce-a mai rămas?

— Dar toţi banii pe care i-a încasat? Acţiuni, cecuri, conturi confidenţiale, proprietăţi, tot rahatul pe care-l are Duncan, tot ceea ce vinde ca un nebun. Nu vă daţi seama, crede, probabil, că poate da totul înapoi băncii, ştiu precis că asta crede. Ei bine, banii aceia ar trebui să fie ai noştri.

Cei doi bărbaţi rămaseră pe gânduri. Olivia îi urmări cu atenţie.

— Cum punem mâna pe ei?

Olivia zâmbi. I-am prins în plasă!

— Putem să ne întoarcem oricând.

— Cum aşa? întrebă Bill Lewis.

— Pur şi simplu. Plecăm. Trece timpul. Rămânem pe drojdie. Ne întoarcem. Nimic mai simplu.

— Cum putem fi siguri că va colabora?

— Nu are nicio şansă. Nu va avea niciodată. Colaborarea cu noi va fi întotdeauna mijlocul cel mai sigur şi mai rapid pentru el.

Lewis aprobă cu un gest al capului

— Nu ştiu ce să zic, comentă Ramon. Până unde putem

împinge lucrurile?

— Până unde vreau eu, răspunse Olivia.

— Eşti nebună, i-o trânti el. Dacă se gândeşte că-i ajunge şi anunţă poliţia?

— N-o s-o anunţe.

— Mda – dar dacă, totuşi, o face?

— Nici vorbă. Îl cunosc. N-o să-i anunţe.

— Nu-mi place. Nu vreau să mă mai întorc aici. Vreau să iau banii, să-mi acopăr urmele şi să plec. Trebuia să-l omori acolo. Trebuia să facem cum am zis eu. Poate aşa ai fi fost şi tu mai fericită.

Olivia încuviinţă.

— M-am gândit la asta. Nu era momentul potrivit.

— Dar „musafirii”? întrebă Bill Lewis, arătând spre pod. Sunt cam stresaţi. Mă întreb cât vor mai rezista. Mai ales copilul. Nu mi se pare cinstit.

— Cinstit? întrebă Olivia.

Surpriza şi sarcasmul se amestecară pe chipul ei.

— Ei, ştii ce vreau să zic, dădu Bill înapoi.

— Ce ar trebui să facem cu ei? întrebă ea.

— Să-i omorâm, spuse Ramon.

— Să-i lăsăm să plece, spuse Lewis, uitându-se pieziş la Ramon. Nu credeam că eşti chiar aşa, îi aruncă el.

— Nu dau doi bani pe ei! ripostă Ramon. Ne cunosc. Ne pot descrie. Nu vreau să-mi petrec următorii zece ani ca tine, privind mereu peste umăr. Vreau să fiu liber. Asta înseamnă fără martori. E al naibii de simplu.

— Mda, ce să zic! Ca tine. Auzi, să-i ucidem, repetă Bill Lewis calm, sarcastic. Şi cine o să-i împiedice pe Duncan şi pe Megan să-şi petreacă restul vieţii hăituindu-ne? Dacă noi am putut să-i găsim, ce te face să crezi că ei nu ar putea să ne găsească pe noi? Cristoase, ce prost eşti!

— Dacă mai au un rest de viaţă de trăit, interveni Olivia.

— Isuse! spuse Bill Lewis, pe un ton exasperat. Ce vorbeşti? Să punem la cale o crimă, ca Charlie Manşon? Asta nu ne duce nicăieri. Eu nu ucid bătrâni şi copii, aţi

înţeles? Pur şi simplu nu fac aşa ceva. N-am vrut să-l termin nici pe tipul ăla din California, dar a fost spectacolul tău, iar eu m-am supus. Dar nu putem face la fel cu un copil, în plus, e un copil bun.

— Nici nu trebuie, spuse Ramon. Poate că alţii nu simt la fel ca tine. Poate că alţii nu sunt aşa fricoşi…

— Am să-ţi spun eu de cine nu mi-e frică, nemernicule – nu mi-e frică de tine.

— Ar trebui să-ţi fie, prostănacule. Nu vezi că devii sentimental şi strici totul? Asta-i şansa mea cea mare şi n-am să las un poponar, un fost *hippie,* să-mi facă figura!

Lewis se repezi spre fostul său iubit cu pumnii încleştaţi. Ramon sări de pe scaun şi duse mâna la revolver.

— Potoliţi-vă! urlă Olivia.

Ezitând, amândoi bărbaţii se întoarseră spre ea.

Olivia îi ameninţă cu degetul.

— O să faceţi ce vă spun eu şi când vă spun eu. E spectacolul meu şi eu am să vă spun când s-a terminat.

Cei doi bărbaţi se holbară la ea.

— Deci, ce facem? Îi omorâm pe toţi? întrebă dezgustat Bill Lewis.

— Indiferent ce vom face, hai s-o facem odată şi să plecăm dracului de aici, spuse Ramon.

Olivia cântări măsura voinţei fiecăruia dintre cei doi de a i se opune. Sunt speriaţi şi stresaţi, îşi zise ea. Dă-i fiecăruia ceea ce crede că-i trebuie. Apoi fă ce vrei.

— În regulă, spuse ea, ca şi cum ar fi predicat unor copii, sunteţi de acord că vreţi să punem capăt, da?

Amândoi încuviinţară, deşi încă îşi aruncau priviri furioase unul altuia.

— Iar eu cred că Duncan ne mai datorează ceva.

Mult mai mult, îşi spuse ea în gând.

Cei doi continuară să o privească încurcaţi. Olivia observă că nu se uitau unul la celălalt. Aţi picat în cursă, îşi zise ea şi zâmbi.

— Haide, calmaţi-vă amândoi. Am greşit cu ceva până

acum? Oare nu mi-am petrecut ani la rând calculând fiecare amănunt?

Cei doi se priviră, apoi făcură semn că da.

— Nu s-a întâmplat totul exact aşa cum am spus?

Încuviinţară din nou, ceva mai liniştiţi.

— Ei bine, acesta este unul din punctele la care am reflectat cel mai mult. E lovitura finală – şi nu are niciun cusur. Uitaţi care e planul: am să iau legătura cu Duncan astă-seară, exact când va fi pe punctul să-şi piardă minţile. Am să-i spun să ne întâlnim mâine dimineaţă. Într-un loc drăguţ şi izolat. Şi am să-i spun că n-a terminat de plătit. Vom pleca de aici în jur de opt şi un sfert. Vom fi în avion la prânz. E destul?

Olivia îi privi pe cei doi. Încă erau îmbufnaţi, dar numai puţin.

— Eu tot cred că ar trebui să-i omorâm şi să ne luăm zborul, mormăi Ramon.

— Deştept mai eşti, spuse Bill Lewis. Mie mi se pare perfect, Olivia. Dar de ce să aşteptăm până diseară?

— Pentru că atunci va fi cel mai vulnerabil. Oamenii sunt mai uşor de speriat când se lasă întunericul. Lumea pare mai mică, mai strâmtă, mai periculoasă.

— Dar, uite, am putea să pornim chiar acum şi s-o facem de la un telefon, de departe. Nu e nevoie să fim aici.

— Ba da, aşa trebuie, spuse Olivia. Nu crezi că şi-ar da seama? Faptul că suntem aici creează culmea tensiunii, pentru că ei ştiu că am putea pleca, lăsându-i cu buzele umflate. Toate astea combinate – aşteptarea, întunericul, ameninţarea – vor face ca Duncan să execute orice îi vom spune.

— Cum facem?

— Simplu, spuse Olivia. Planul meu este să-l trimit undeva la naiba în praznic şi să-i las pe cei doi ostatici aici, în pod. Până la urmă îşi vor da seama, dar noi vom fi deja departe. Ne vom strecura pur şi simplu afară, lăsând uşa deschisă. Nemernicului ăluia bătrân o să-i trebuiască ceva

curaj ca să încerce uşa. Apoi va trebui să descopere cum să iasă de aici. Vom tăia cablul telefonic. Poate le luăm şi pantofii. Până să ia el legătura cu Duncan şi cu Megan, noi vom fi la Aeroportul Logan din Boston, gata să plecăm în zbor spre ţările calde. Apoi, când rămânem în pană, nu trebuie decât să facem o mică vizită la Greenfield, la bancherul nostru personal. N-o să mai vrea să treacă încă o dată prin asta. Îl cunosc pe Duncan. Matematicianul va prefera calea mai uşoară şi mai rapidă. Ne va da banii. Sfârşitul povestirii. Până când vom avea nevoie de puţin mai mult. Şi mai mult. Şi mai mult.

Ramon ridică din umeri, dar Bill păru uşurat.

— Ai dreptate, spuse el. Nemernicul va plăti mereu. Şi noi nu lăsăm martori, lăsăm amintiri. O să-şi amintească mereu cât de uşor ne-a fost să-i prindem în plasă. Am putea s-o facem din nou.

— Aha, spuse Olivia, râzând scurt, începi să înveţi.

— Eu tot aş prefera să nu lăsăm martori, spuse Ramon.

Olivia ezită, apoi răspunse, jucându-se cu revolverul pe deget.

— Trebuie să insist?

Ramon ridică din umeri.

Olivia, mijindu-şi pleoapele, îl aţinti pe bărbatul cel scund cu privirea.

— Nu, spuse el bosumflat.

— Bine, spuse Olivia.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre Bill Lewis. Îl mângâie cu degetele pe obraz, apoi îl bătu uşor cu palma.

— Te-ai cam înmuiat, îi spuse ea. Am ştiut de la bun început că s-ar putea să fie şi morţi. Am ştiut şi am fost de acord, adăugă ea, împungându-l brutal cu degetul în stomac. Trebuie să fii puternic, nu moale.

Bill clătină din cap, dar ea întinse mâna şi-i prinse strâns bărbia cu degetele ei lungi, împingând-o când în sus, când în jos, ca şi cum ar fi aprobat-o.

Ramon izbucni în râs, iar Olivia zâmbi. Bill Lewis surâse

şi el, frecându-şi urmele lăsate de degetele Oliviei.

— Cred că ai dreptate, spuse el. Ar trebui să te ascult si-atât.

— Asta ar uşura lucrurile, răspunse Olivia, bătându-l în joacă pe obraz. În regulă, acum duceţi-le musafirilor ceva de mâncare. Le puteţi spune că mai au foarte puţin de aşteptat. Nu le daţi prea multe detalii, dar spuneţi-le că, după părerea voastră, vor putea pleca acasă mâine sau poimâine. Daţi-le speranţă şi spuneţi-le să se poarte frumos. Aşa îşi mai exersează răbdarea.

Lewis aprobă cu un gest al capului şi ieşi grăbit din cameră. Ramon era pe punctul de a-l urma, dar îngheţă brusc când Olivia se întoarse spre el. Orice urmă de zâmbet dispăruse de faţa ei şi, cu ochii îngustaţi, maxilarele strânse şi gura încleştată, îl somă cu privirea să rămână unde se afla. O clipă mai târziu, auziră paşii grei ai lui Bill Lewis pe scară.

— Da? începu Ramon.

— Planul va include şi soluţia ta.

— Într-adevăr? Dar am crezut...

— Banii sunt una, spuse Olivia, răzbunarea – alta.

Ramon încuviinţă şi zâmbi.

Olivia păşi spre el. Îşi trecu degetele prin părul lui des şi creţ.

— Gândim aproape la fel, îi spuse ea. Eşti destul de dur. Vezi lucrurile aşa cum sunt în realitate. Mă întreb cum de n-am observat asta până acum.

El zâmbi.

— Dar cum facem? Adică, Bill crede că...

— În niciun caz până mâine dimineaţă. Exact când plecăm. Pe Bill o să-l apuce isteria, aşa că trebuie să fim atenţi.

El dădu mai departe din cap în semn de aprobare.

— Să-l ia naiba. Habar n-are cum se fac treburile astea. Să-l ia naiba.

— A fost iubitul tău pe vremuri.

— Demult. S-a schimbat. E moale. Şi eu m-am schimbat. Sunt puternic.

Olivia zâmbi.

— Şi dacă nu reuşeşte să scape cu viaţă? întrebă ea.

— Atunci, rânji Ramon, împărţim banii pe din două.

— În regulă, spuse ea. Acum, fă-mi un serviciu şi verifică armele.

Ramon luă imediat poziţia de drepţi şi ieşi grăbit din cameră, lăsând în urmă o căldură neobişnuită, dar ameţitoare. Privind în urma lui, Olivia clătină din cap. A fost uşor, îşi zise ea. Acum, nu-mi mai rămâne decât să-i dau de înţeles lui Bill că n-am încredere în Ramon, după care să mă dau deoparte şi să privesc focurile de artificii. Era impresionată de măsura în care pot fi manevraţi oamenii aflaţi în tensiune. Dar tot eu comand, îşi spuse ea. Se trezi fluierând o melodie oarecare şi se lăsă mai bine în scaun. Nu simţea nevoia să stea de vorbă cu nimeni despre chinurile pe care le mai avea de trăit Duncan. Asta făcuse parte din plan, de la bun început.

Megan stătea în maşină, încălzindu-şi degetele cu o cană de cafea. Parcase lângă un magazin şi, preţ de o clipă, se întrebase dacă era acelaşi magazin în faţa căruia aşteptase Duncan în ziua precedentă. Studie lista de locuinţe şi clătină din cap. Se uită spre cerul înnorat, sorbi din nou din cafea şi se gândi că nu mai avea la dispoziţie mai mult de două-trei ore de lumină. Oftă şi întinse harta pe bordul maşinii.

Unde eşti? se întrebă.

O îngrijora timpul necesar pentru a verifica fiecare casă. Nu putea să-şi facă apariţia aşa, direct; în consecinţă, trebuia să localizeze casa, apoi să parcheze la oarecare distanţă şi să studieze locul cu atenţie. Până acum nu rezolvase nimic. În faţa primei case zărise nişte copii jucându-se şi asta o zăpăcise pentru o clipă. Rămăsese nemişcată pe şosea, holbându-se la grupul de copii care

păreau să joace ceva cu indieni şi cowboy la un loc. Tot ce putea spune era că unii dintre ei erau „ţinta” şi că toţi se întreceau în împuşcături glumeţe. Se retrăsese împotriva voinţei ei, amintindu-şi de vremurile când privea aceleaşi jocuri de la fereastra propriei case.

În curtea altei case, doi bătrâni strângeau frunzele uscate; de acolo plecase foarte repede. A treia casă fusese eliminată de pe listă când zărise un scaun de copil montat în maşina veche parcată la intrare.

Două case erau pustii. Făcuse efortul de a merge până la intrare şi privise înăuntru pe geamurile prăfuite, verificând dacă nu existau semne de viaţă. Tot ce găsise erau pânze de păianjeni şi praf.

Privi harta. Mai rămâneau patru case. Se gândi la posibilitatea ca această casă să nu se afle, din diverse motive, pe lista ei. E drept, Olivia ar fi putut închiria casa prin intermediul unui anunţ şi nu printr-un agent imobiliar. Dar nu era stilul ei; Oliviei i-ar fi displăcut să ia legătura direct cu proprietarul. Un proprietar ar fi putut cere referinţe, sau s-ar fi uitat la ea cu atenţie, în timp ce un agent imobiliar ar fi văzut doar banii. Megan se întrebă dacă Olivia s-ar fi putut adresa cuiva dinafara zonei Greenfield. Poate că se afla în Amherst sau Northampton. În ambele locuri se închiriau locuinţe pentru studenţi şi existau zeci de case disponibile. Dar să vrea ea să stea atât de departe? Megan se îndoia. Îşi aminti la ce se gândise în seara trecută: suficient de aproape ca să ne urmărească, suficient de departe ca să n-o vedem.

E aici, îşi zise Megan. E pe listă.

Dar începea să-şi piardă încrederea.

Pe măsură ce verifica fiecare casă, Megan pătrunse tot mai mult în zona rurală. Acum se afla în faţa unui pâlc de pini ce se înălţau pe un deal din apropiere. Câţiva mesteceni cu trunchiurile albe întrerupeau, din loc în loc, valul de verdeaţă, ca un schelet apărut la suprafaţa oceanului. Megan se înfioră, îşi termină cafeaua şi coborî

din maşină. Zări o cabină telefonică şi se hotărî să sune acasă.

Lauren răspunse la al doilea semnal.

— Casa Richards.

— Lauren?

— Mamă! Unde eşti? Am fost îngrijoraţi.

— Sunt bine. Mai am puţin de căutat.

— Tata era bun de legat! Iar când şi-a dat seama că ai luat pistolul, am crezut că va pleca după tine.

— Totul e în regulă. El e acolo?

— Mda. Vine acum. I-am spus să nu-şi facă griji, dar n-a avut prea mult efect, pentru că, oricum, suntem cu toţii îngrijoraţi. De ce nu vii acasă?

— Vin cam într-o oră. O oră sau două, nu mai mult.

— Ce naiba se întâmplă? se auzi vocea lui Duncan.

Megan nu auzise când luase telefonul din mâna fiicei sale.

— Verific nişte proprietăţi, nimic mai mult.

— Ce faci? Verifici... ce?!

— Am o bănuială.

— Despre ce naiba vorbeşti? Fetele mi-au spus că-i cauţi pe cei doi Tommy.

— Duncan, nu fi supărat.

— Nu sunt supărat. Dar ne-ai tras o spaimă de moarte, spuse el, tăcând apoi câteva clipe. Sigur că sunt supărat. Sunt al naibii de furios! Dar dacă, dar dacă...

— Sunt bine.

— Deocamdată. De ce nu m-ai trezit?

— Nu m-ai fi lăsat să plec.

El rămase o clipă tăcut. Îl auzi oftând şi calmându-se puţin. În cele din urmă reluă, pe un ton egal, măsurat:

— Ai dreptate. Nu te-aş fi lăsat.

— Simţeam că trebuie s-o fac. Singură.

Duncan tăcu din nou.

— Uite ce e, rosti el în cele din urmă, te rog, fii atentă. Şi să nu mai stai pe-afară prea mult. Nu cred că am putea

suporta absenţa ta după lăsarea întunericului.

— Vin în curând. Ai grijă de fete.

— Dacă n-am veşti de la tine până, să zicem, la şapte, plec în căutarea ta.

— Am să fiu acasă, spuse ea.

— Şapte, insistă Duncan.

Megan se întoarse în maşină şi verifică următoarea adresă de pe listă. Simţi ceva, ca un fel de imbold interior şi, preţ de o clipă, se luptă să-şi domine spaima şi nerăbdarea. Eşti aici, îşi zise ea din nou. Întinse mâna, verificând dacă pistolul se afla la locul lui, sub nişte hârtii aşezate pe scaunul de lângă ea. Se temea cumplit că gloanţele vechi ar putea să nu ia foc. Dar, în fond, dacă trebuia să se folosească de armă, însemna că totul era deja pierdut. Îşi trase căciuliţa lui Duncan peste ochi şi ieşi din parcare.

Nu-i trebuiră decât câteva clipe pentru a intra în zona de pădure. Parcurse câteva mile într-o alternanţă de lumină şi umbră, descoperind, în cele din urmă, prima dintre casele rămase pe lista ei. Clădirea era mai retrasă, la vreo cincizeci de metri de drum. Posibil, se gândi ea imediat. Foarte posibil. Încetini. Eşti acolo? Nu se vedea niciun semn de activitate, aşa că opri maşina pe marginea drumului. Trebuie să verific, îşi zise ea. Trebuie să fiu sigură. Se răsuci în scaun şi văzu că drumul era pustiu, aşa că se dădu jos din maşină şi se apropie de aleea care ducea până în faţa casei. Privi o vreme clădirea, din spatele tufişurilor şi a stejarului masiv, care-i amintea de cel din curtea lor din Grenfield. Eşti acolo? se întrebă din nou, ezitând să meargă mai departe, decisă să afle cu certitudine. Făcu un prim pas, gândindu-se cum ar putea să ajungă până la uşă şi dându-şi seama, dintr-odată, că stătea în mijlocul drumului. Cum stătea aşa, neştiind ce să facă, auzi o maşină apropiindu-se.

Nu-i trebui mai mult de o clipă pentru a recunoaşte sunetul, dar asta o făcu să intre în panică.

Căută grăbită un loc unde să se ascundă, dar nu găsi nimic.

Făcu câţiva paşi spre maşină, încercând să-şi păstreze calmul, după care o luă de-a binelea la fugă, dorindu-şi să revină la locul său sigur din maşină. În spate se auzea zgomotul din ce în ce mai puternic al motorului. Deschise portiera şi se aruncă pe scaun, neştiind dacă fusese observată sau nu.

Dacă da, îşi spuse ea, s-a terminat.

Strânse din dinţi şi făcu un imens efort pentru a-şi păstra cumpătul.

Întinse mâna după pistol, aţintindu-şi privirea spre oglinda retrovizoare şi aşteptându-se s-o vadă pe Olivia cu arma în mână. În loc de asta, zări o limuzină gri oprindu-se pe alee, în spatele ei. Pasagerii nu se vedeau.

Întoarse capul, încercând să vadă mai bine, dar nu reuşi. Reveni în poziţia normală şi porni motorul în marşarier, într-un scrâşnet de cauciucuri pe pietrişul drumului.

În dreptul intrării frână brusc şi aruncă o privire rapidă asupra maşinii.

Dezamăgirea urmă imediat.

Mai întâi îşi făcură apariţia două femei cu braţele încărcate de cumpărături. Doi bărbaţi scoteau alte pachete din portbagaj. Râdeau cu toţii, ignorându-i prezenţa. Îşi dădu seama că erau studenţi. Probabil două cupluri de adolescenţi care împărţeau aceeaşi casă.

Constată că-i tremurau mâinile pe volan.

Se calmă, privind iarăşi casa şi maşina, suficient timp pentru a descoperi un abţibild cu emblema Universităţii din Massachusetts pe parbriz.

Răsuflă zgomotos, uşurată, dar şi frustrată.

Treci la următoarea, îşi spuse ea.

Păstrează-ţi calmul. Şi nu te lăsa văzută.

Dar următoarea casă se afla chiar pe şosea şi văzu imediat că acolo stătea o altă familie. În curtea din faţă erau tot felul de jucării, unele mai stricate ca altele. Într-

un fel, îşi zise ea, e un noroc. Opri maşina pe drumul de ţară şi aşteptă. În cele câteva minute petrecute acolo, reuşi să-şi recapete calmul.

Porni mai departe, conştientă de trecerea timpului. Lumina palidă a soarelui printre copaci părea să-şi fi pierdut forţa şi simţea deja răcoarea ce anunţa venirea serii. Haide, îşi spuse ea. Hai la drum.

Verifică adresele şi situarea lor pe hartă. Mai rămâneau două. Porni cât putu de repede spre prima dintre ele, cea mai apropiată, intrând pe un drum secundar, apoi pe un altul. Ajunse în dreptul unei bifurcaţii şi urmă indicatorul vechi, decolorat.

Se afla pe un drum de ţară, plin de hârtoape şi noroi îngheţat. Aici nu se cheltuie niciun ban pentru modernizare, îşi zise Megan. Era constatarea unui agent imobiliar şi asta o îngheţă brusc. Văzu totul cu alţi ochi. Nu e circulaţie. Nici ochi iscoditori. Un loc uitat de lume. Niciun vecin. Niciun contact cu nimeni. Încetini şi începu să studieze numerele scrise pe cutiile poştale. În apropierea celei pe care o căuta, simţi cum i se accelerează pulsul.

Descoperi aleea pietruită care şerpuia prin pădure înainte de a vedea cutia poştală şi se convinse că acesta era locul. De data asta, însă, trecu în viteză pe lângă ea, neîndrăznind nici măcar să arunce o privire printre copaci, spre locul unde se afla casa. La vreo cincizeci de metri mai departe, după intrarea pe alee, descoperi un alt drum secundar, mai degrabă o potecă murdară, plină de gropi, tăiată direct printre boscheţi şi care ducea tot spre pădure. Un drum vechi de salvare în caz de incendiu, îşi spuse ea. Sau poate bun pentru ca fermierii să treacă cu tractorul spre câmp. Îşi stăpâni dorinţa de a se opri aici, gândindu-se că era prea aproape. Merse mai departe. După o milă, văzu un alt drum care, de data aceasta, ducea în direcţie opusă. Opri maşina acolo, ascunzând-o vederii dinspre şosea.

Megan înghiţi cu greu şi îşi strânse lucrurile. Luă carnetul de schiţe, aparatul de fotografiat şi binoclul şi le puse pe toate într-un sac de pânză. Ascunse pistolul sub canadiană.

Ieşi din maşină şi străbătu tot drumul înapoi până la şosea la pas. Îşi trase căciula mai bine peste ochi şi porni în alergare, de-a lungul şoselei.

Când ajunse în dreptul drumului secundar, părăsi şoseaua şi intră în pădure. Îşi vedea aburul respiraţiei. Se opri o clipă, lăsându-se cuprinsă de întuneric. Îşi croi drum spre marginea pădurii, fără să se îndepărteze de potecă, sperând că o va duce spre cealaltă alee şi spre casă. N-avea de unde să ştie precis, dar drumul părea să ducă într-acolo. Îşi auzi bătăile inimii pe sub haină. Se agăţa de crengi, dar mergea mai departe, cât mai încet cu putinţă. I se părea că face un zgomot de nedescris; fiecare creangă răsuna în urechile ei ca explozia unui glonţ, fiecare pas prin noroi semăna cu lansarea unei rachete. Merse mai departe, printre pini, în căutarea casei.

Ezită în clipa în care zări o lumină. Se ghemui la pământ şi se furişă mai departe.

Începu să se teamă că ar putea fi şi câini prin preajmă, apoi se linişti. Dacă greşesc, îşi zise ea, datorez unui fermier amărât o explicaţie. Dar îşi continuă drumul.

Zări un zid despărţitor, vechi, la marginea pădurii. Se lăsă în genunchi şi se târî până acolo. Îşi lipi obrazul de piatra acoperită cu muşchi, lăsând ca răcoarea să-i readucă puţină linişte în suflet. Apoi, încet, ridică fruntea.

Privi casa veche, albă, cu acoperiş de şindrilă, care părea să atragă toată ceaţa serii în jurul său. Nu se vedea niciun semn de viaţă. Blestemă înserarea, conştientă că o ajuta să se ascundă atât pe ea, cât şi pe cea pe care o căuta.

Scoase binoclul şi îl focaliză spre maşina parcată în faţa casei. Inima începu să-i bată mai puternic când văzu că purta semnul de închiriere. Niciun fermier nu foloseşte

maşini de închiriat. Şi niciun student. Dar îmi amintesc de cineva care face aşa, îşi spuse ea. E stilul Oliviei.

Schimbă unghiul şi îndreptă binoclul spre casă. Clădirea nu ieşea prin nimic în evidenţă. Ca multe altele, avea trei niveluri. Stil colonial, cu fiecare etaj ocupând o suprafaţă mai redusă decât cel imediat inferior. Salon, sufragerie la parter, dormitoarele la primul etaj şi un pod la ultimul nivel. Era ideal.

Megan lăsă repede binoclul şi schiţă locul, atât cât se vedea. Se afla mai aproape de una din laturile casei şi îi putea vedea atât faţada, cât şi spatele. În partea din spate se vedea o pajişte lungă, în pantă, care ajungea până la linia copacilor. Se întrebă dacă într-acolo ducea drumul secundar şi presupuse că da. Oricine s-ar fi apropiat de casă ar fi trebuit să parcurgă cincizeci de metri de drum deschis. Luă aparatul de fotografiat şi făcu câteva poze în grabă. Erau întunecate şi tremurate, dar avea ce să-i arate lui Duncan.

Lăsă deoparte caietul de schiţe şi aparatul şi luă iarăşi binoclul. Se întuneca şi, pentru o clipă, se temu că s-ar putea rătăci pe drumul de întoarcere, prin pădure. Îşi alungă imediat frica şi studie din nou casa. Eşti acolo, Tommy? Încercă să se concentreze, să vadă dincolo de ziduri, să simtă prezenţa fiului său. Dorea să-l strige pe nume, dar se stăpâni, muşcându-şi buzele până ce simţi gustul sângelui. Dă-mi un semn, fir-ar să fie, arată-mi ceva! În clipa următoare zări o mişcare într-o cameră şi se uită în acea direcţie. O lumină se aprinse în interior şi, timp de o fracţiune de secundă, zări o siluetă.

Era Bill Lewis. Îl recunoscu instantaneu; stilul acela de mers, cu picioarele târşâite, era inconfundabil. Apoi, la fel de repede, silueta dispăru din raza ei vizuală.

Îi veni să ţipe.

Scăpă binoclul, apucă pistolul şi dădu să sară peste zidul de piatră, indiferentă la orice altceva în afara faptului că fiul ei se afla cu certitudine în casa aceea.

Vin, striga inima ei. Vin acum!

Dar se opri exact în clipa în care puse piciorul peste zid. Se legănă o clipă, înainte şi înapoi, nehotărâtă între dorinţă şi raţiune. Apoi se trase înapoi şi se aruncă din nou în spatele zidului. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi avu nevoie de câteva momente pentru a se calma. Încercă să-şi calculeze la rece şansele împotriva celor trei răpitori înarmaţi şi îşi dădu seama, oarecum spre surprinderea sa, că erau minime.

Închise o clipă ochii, încercând să adune destule forţe pentru a pleca de acolo. Îşi dorea cu disperare să găsească un mod de a-i da de ştire fiului ei că se va întoarce, dar nu găsi nicio soluţie.

Deschise ochii şi zări pozele şi schiţele. Luă creionul în mână. Păstrează-ţi calmul, se apostrofă ea. Cântăreşte lucrurile. Vei reveni aici. Ridică fruntea şi, privind cu atenţie, încercă să deseneze fiecare detaliu al terenului înconjurător pe care îl vedea, alcătuind o hartă exactă, în măsura în care tremurul mâinii şi lumina din ce în ce mai slabă a înserării îi permiteau aşa ceva.

Apoi luă binoclul şi studie din nou casa. Nu se mai vedea nicio mişcare în interior, dar asta nu însemna nimic. Ştiu că eşti acolo, îşi zise ea în gând.

— Tommy, vin la tine, şopti apoi pentru sine.

Puse pistolul înapoi sub canadiană şi îşi luă lucrurile. Se forţă să pornească târâş înapoi, printre boscheţi, în întunericul aproape deplin. În timp ce mergea, vorbea încetişor cu sine, sperând că toate cuvintele sale se vor ridica prin aer, vor trece dincolo de zidurile acelei închisori, se vor strecura pe lângă răpitori, îl vor căuta pe copilul ei şi-i vor şopti blând la ureche: „Tommy, vin după tine. Mă auzi? Mă duc după tati şi vom veni înapoi, să te luăm acasă. Venim după tine.”

Megan se retrase prin pădure, singură, hotărâtă şi simţindu-şi sufletul plin de nerăbdarea dinaintea luptei.

UNSPREZECE

Duminică seara

Duncan umbla de colo-colo prin casă, nereuşind să-şi mai stăpânească furia. Parcă-i fugea pământul de sub picioare. Voia să scape, să poată face ceva, în loc să aştepte. Simţea valuri de spaimă în stomac. Aruncă o privire spre ceasul de la mână, spre telefonul rămas mut, apoi afară, pe fereastră, la lumina din ce în ce mai slabă a zilei şi din nou spre fiicele sale care stăteau lângă el, fără să scoată un cuvânt.

— Unde naiba e mama voastră? întrebă el.

Karen şi Lauren nu-i răspunseră.

— Nu mai suport, spuse el. Ne-a lăsat să stăm aici şi Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat.

— E bine, spuse Lauren. Ştiu eu că e bine.

— Nu-ţi face griji, tată. Se întoarce ea.

Şi unde naiba e Olivia? se întrebă el. Ce ironie! Le aştept pe cele două femei care mi-au mai rămas: Megan şi Olivia. Sunt prins în capcană între ele.

Se simţea răscolit, ca şi cum tensiunea dinăuntrul său era pe cale să explodeze. Inspiră adânc.

În aceeaşi clipă, se auzi telefonul.

Gemenele tresăriră speriate.

Duncan ridică receptorul.

— Da?

— Ah, Duncan, ce plăcere să-ţi aud iarăşi glasul.

— Olivia, vreau...

Ea ignoră începutul de rugăminte, continuând să-i vorbească, în batjocură, pe un ton amical.

— Deci aşa, matematicianule. Probabil că ai numărat secundele, minutele şi orele, încercând să-ţi imaginezi

dobânda pentru tot acest timp. Cuantumul de aşteptare pentru fiecare zi, nu?

— Olivia...

— Cred că, în acest caz, matematicianule, timpul înseamnă într-adevăr bani.

Râse zgomotos de gluma pe care o făcuse.

— Olivia, eu m-am achitat de partea mea din înţelegere.

— Vorbeşti ca un om al banului, domnule bancher. Ai numărat minutele până acum. Eu am numărat dolarii.

— Vreau să mi-i trimiţi înapoi chiar acum! strigă Duncan în receptor.

— Fii calm, matematicianule, răspunse Olivia încet, dar în glasul ei se ghicea, ca de obicei, tonul ameninţător. Poate că ar trebui să închid şi să te las să mai aştepţi puţin.

— Nu!

— Duncan, n-ai niciun pic de răbdare. Ar trebui să înveţi să te controlezi. Eu am reuşit. Am să te sun mai târziu. Poate.

— Nu, te rog, rosti Duncan cu vocea întretăiată. Sunt aici. Ce mai este?

Se înfurie imediat pe sine. De fiecare dată când am vorbit, m-a ameninţat în acelaşi fel, că taie orice legătură şi că mă lasă în aer. Şi de fiecare dată am căzut în capcana ei, fără să mă gândesc. Scrâşni din dinţi furios.

Dar, în clipa aceea de aşteptare, pe când tăcerea se lăsa grea între ei, Duncan îşi dădu seama că Olivia nu spusese nimic de Megan. Asta însemna că soţia lui era sănătoasă. Cine ştie unde, dar era sănătoasă. Se simţi mult mai uşurat.

După câteva clipe, auzi respiraţia Oliviei în telefon. Când începu să vorbească, vocea îi devenise o şoaptă abia auzită:

— Nu e destul, îi spuse ea.

Duncan simţi un junghi în inimă.

— Nu-mi vine să cred...

— Nu e destul, insistă ea.

— Am să fac rost de mai mult, răspunse el imediat.

— Ce repede ai răspuns, spuse Olivia, râzând încetişor.

— Nu ştiu cum, dar am să fac rost, spuse el. Dar lasă-i liberi pe cei doi Tommy.

— Nu înţelegi nimic, nu-i aşa, Duncan?

Duncan nu ştiu ce să spună, aşa că rămase tăcut.

— Poate că ceea ce ne lipseşte este o relaţie permanentă, spuse Olivia.

— Olivia, te rog, despre ce vorbeşti?

— Am nevoie de un bancher. Bancherul meu personal şi contul meu personal. Aşa cum ţi-am spus zilele trecute. Ei bine, matematicianule, tu vei fi contul meu. Când am să mai vreau, am să mă întorc după bani. Iar tu ai să mi-i dai, nu-i aşa?

Nu se va sfârşi niciodată, îşi spuse el.

Oliviei însă îi răspunse:

— Da.

Olivia izbucni într-un râs răguşit, neiertător.

— Ai răspuns prea repede, Duncan. Mult prea repede.

Duncan trase adânc aer în piept.

— Da, rosti el încet.

— N-ai cum să ştii, vezi bine. Ar putea fi peste şase luni. Sau şase ani. Dar mă voi întoarce. O relaţie pe termen lung, presupun. Nu aşa ai numi-o tu? O ipotecă pe viaţa ta, Duncan, asta e.

Duncan se gândi iarăşi că nu se va termina niciodată.

— Şi dacă accept?

— Îi primeşti înapoi.

— Atunci sunt de acord.

— Repede şi uşor, spuse Olivia. Să nu crezi că te poţi pregăti pentru sosirea mea, Duncan. N-ai să ştii niciodată momentul. Nu vezi ce minunăţie? Tu faci bani şi, din când în când, eu mai iau din ei. Familia ta trăieşte în pace. Niciun glonţ pe la spate. Dacă aş vrea s-o fac, ar fi foarte uşor. Poate unul din copii, când se întoarce de la şcoală,

într-o bună zi. Sau Megan, plecată la o întâlnire cu un client care se dovedeşte a fi cu totul altcineva. Asasinatul e simplu, Duncan. E o adevărată tradiţie americană. Precis că-ţi aminteşti asta, nu? Anul pe care l-am petrecut împreună a fost unul celebru pentru crimele sale.

Oare să fie adevărat? se întrebă Duncan.

— Fac ce vrei tu. Cum pot să-i primesc înapoi pe fiul meu şi pe judecător?

— Eşti sigur că-l vrei înapoi pe nemernicul ăla hodorog, Duncan? A fost un oaspete arţăgos. Dar moştenirea? Nu ţi-ar plăcea să scoţi nişte bani când crapă bătrânul? N-ai prefera să termin eu cu el acum?

Izbucni iarăşi în râs.

— Îi vreau acasă.

— Asta depinde de tine.

— Cum?

— Îţi aminteşti pajiştea pe care ai aşteptat?

— Da.

— Crezi că mai poţi găsi drumul până acolo?

— Da.

— În regulă. Mâine dimineaţă la ora opt. Să nu vii mai devreme. Să nu întârzii. Cineva te va urmări. Nu strica totul. Dacă mai văd vreo maşină sau pe oricine altcineva, chiar vreun fermier nenorocit cu tractorul, se vor întâmpla lucruri teribile, Duncan. Şi mai bine să fiţi amândoi, da? Tu şi Megan, în mijlocul pajiştii, la ora opt.

— De ce ea? Am să vin singur.

— Amândoi, şopti Olivia cu o forţă neaşteptată.

— Dar...

— Amândoi, în aşa fel încât să vă văd!

— Nu înţeleg...

— La naiba, nici nu trebuie să înţelegi. Trebuie doar s-o faci. Chiar nu-ţi dai seama? Sau poate preferi cealaltă soluţie.

În tăcerea care se lăsase, Duncan simţi că-i vâjâie capul.

— În regulă, rosti el încet. Cum zici tu.

— Bine, spuse Olivia pe un ton aspru. E limpede? Să nu faci vreo gafă.

— Da, înţeleg. Înţeleg perfect.

Olivia râse.

— În felul acesta, vei avea suficient timp să te schimbi şi să ajungi la bancă înainte să înceapă ziua de lucru. Nu-i aşa că va fi un moment plin de emoţii, Duncan? Crezi că ai să te descurci? Ai destul sânge rece? Nu-ţi tremură mâinile? Mai poţi zâmbi?

O clipă, Olivia ascultă liniştea de la celălalt capăt al firului, plină de satisfacţie. Se simţea ca un păianjen care îşi ţese ultimele fire ale pânzei.

Închise brusc telefonul.

Duncan puse receptorul la loc în furcă.

— Ce e? întrebă Karen.

Amândouă gemenele stăteau în picioare, aşteptând un semn de la tatăl lor.

— Sunt sănătoşi? O să ni-i dea înapoi?

— Nu ştiu, răspunse Duncan, expirând încet, ca şi cum n-ar mai fi avut destul aer.

— Ştiţi, femeia asta e nebună. Răvăşită de ură.

Rosti aceste cuvinte pe un ton indiferent, în totală contradicţie cu gravitatea situaţiei în care se aflau.

— Sunt groaznici, spuse Lauren.

— De cea mai joasă speţă, adăugă Karen, clătinând din cap.

Duncan simţi o încordare, ca şi cum toate emoţiile sale ar fi îngheţat sub răsuflarea viforului iernii. Se holbă la fetele sale, mijindu-şi ochii de furie. Şi eu sunt nebun, îşi zise el.

— Ei bine, există un răspuns la asta, rosti pe urmă cu voce tare.

— Care? întrebă Karen.

— Să fim mai răi decât ei.

Electrizată, Megan trecea hotărâtă, în plină viteză, prin

întuneric, printre umbrele colorate ale drumurilor de ţară, ajungând în cele din urmă în oraş, chiar la lăsarea întunericului. Se simţea golită de orice gând, păstrând în minte numai imaginea casei albe, cu acoperiş de şindrilă, apărută în faţa ochilor ei în lumina înserării. Nu ştia unde se afla, nu vedea celelalte maşini sau oamenii de pe trotuare, cu hainele strânse mai bine pe trupuri, pentru a se apăra de vântul pătrunzător. Se grăbea prin noapte, hotărâtă, cu inima răvăşită de dorinţă. Întoarse pe sens interzis, ca să intre pe autostradă dintr-o stradă laterală, şi acceleră până când zări apropiindu-se luminile parcării din centrul comercial. Ajunsese cu cincisprezece minute înainte de închidere.

Rosti o rugăciune scurtă, ipocrită, de mulţumire pentru magazin. Era magazinul lui Duncan. Când fusese construit, ea îl tachinase la nesfârşit, puţin răutăcioasă, fredonând: „... s-a pavat paradisul şi s-a construit un loc de parcare...” Acum, luminile strălucitoare o chemau către ele.

Se întorsese imediat după retragerea de la fermă. O deranjase că nu putea să-l sune pe Duncan, ca să-i spună ce descoperise şi ce avea de gând. Ştia că nu putea să mai amâne. El avea să înţeleagă, atunci când îi va prezenta rezultatele.

Megan coborî din maşină şi începu să alerge pe macadam. Trecu de uşile mari de la intrare, ciocnindu-se de ultimii cumpărători întârziaţi care se grăbeau spre locurile de parcare, şi străbătu în grabă coridoarele, lăsând în urmă ecoul propriilor paşi pe podeaua lustruită. Respira greu, ca un înotător care se luptă cu valurile. Luminile magazinelor – o nesfârşită varietate de buticuri şi raioane de îmbrăcăminte – o fixau cu răceală, scoţând parcă în evidenţă panica şi disperarea de care era cuprinsă. Trebuie să mă stăpânesc, se apostrofă ea. Dar o voce din interior recunoştea că ar fi trebuit să se lamenteze pentru sufletul ei pierdut. Nu e greşit ceea ce am de gând să fac, îşi spuse. Ochii manechinelor din

vitrine, nemişcaţi şi lipsiţi de viaţă, o aţinteau şi, continuând să gonească, ea se întrebă dacă aşa arată ochii morţilor. Alungă acest gând din minte şi merse grăbită mai departe.

Ajungând la raionul de articole sportive, se linişti văzând că era singură, în afara unui vânzător care calcula încasările într-un registru.

Tânărul se uită la Megan, apoi la ceasul din perete – văzu că mai erau douăsprezece minute până la închidere – şi apoi din nou la Megan. Lăsă registrul şi veni spre ea; era îmbrăcat în pantaloni, cămaşă albă şi cravată şi purta un cercel în ureche. Nu părea să-şi petreacă prea mult timp în aer liber.

Dar, la urma urmelor, îşi zise Megan cu tristeţe, nici ea.

— Bună seara, spuse tânărul pe un ton destul de amabil. Aţi reuşit să ajungeţi la timp. Cu ce vă pot servi?

— Aş dori să văd nişte echipamente de vânătoare, răspunse Megan, încercând să-şi ascundă tensiunea din glas.

— Nicio problemă, încuviinţă vânzătorul.

O conduse pe Megan în spatele raionului, unde un perete întreg era ocupat de arme de diferite tipuri: arcuri şi săgeţi viu colorate, plus o întreagă gamă de puşti, revolvere şi arbalete. Rafturile de jos erau pline cu pufoaice şi pantaloni vânătoreşti, de un portocaliu ciudat, strălucitor, sau în culori mate, de camuflaj. Tejgheaua avea capacul de sticlă şi dedesubt erau expuse tot felul de cuţite de vânătoare – zimţate, strălucitoare, periculoase. Erau acolo şi câteva reviste: *Field and Stream, Guns and Ammo, Soldier of Fortune. O* clipă, Megan se simţi pierdută şi ridicolă în mijlocul acestui arsenal. Apoi, însă, acest gând lăsă loc realităţii misiunii sale şi se concentră asupra lucrului pe care îl avea de făcut.

— Mai precis, ce fel de echipament de vânătoare căutaţi? îl auzi pe vânzător. Pentru dumneavoastră?

— Pentru familia mea, răspunse ea.

— Deci, un cadou. Şi la ce v-aţi gândit?

— La vânătoare, rosti ea scurt.

— Bine, şi ce veţi vâna? întrebă omul, răbdător şi uşor amuzat.

— Fiare sălbatice, şopti ea.

— Poftim? răspunse vânzătorul, privind-o ciudat.

Ea preferă să-i ignore privirile şi se gândi din nou la casa din Lodi. Îşi amintea serile petrecute în salonul întunecos, încărcat de fum de ţigară şi entuziasm, atentă la discuţiile despre arme pe care Olivia le purta cu Kwanzi şi Sundiata. Cei doi negri ce pricepeau la arme, ca toţi cei proveniţi din ghetouri: „specialităţile" de duminică seara erau revolverele cu ţeava tăiată. Cunoştinţele Oliviei erau mai sofisticate; ea vorbea despre viteză şi distanţa de tragere şi strecura cu uşurinţă în conversaţie detalii despre calibre, făcând astfel paradă de ce ştia. Megan şi-o aminti pe Emily, alăturându-se grupului şi arătându-le tuturor cum plănuise să-şi ascundă puşca sub pardesiul lung; o şi vedea cu arma în mână. Vedea ţeava neagră şi patul de lemn. Megan îşi ridică privirea spre raftul de arme aflat în faţa ei.

— Ca aceea, spuse ea, făcându-i vânzătorului un semn cu mâna.

— Asta nu prea merge la vânătoare, răspunse bărbatul, întorcându-se spre raft şi examinând arma pe care o indicase Megan. E o puşcă de doisprezece milimetri. Cam aşa sunt şi puştile pe care le ţin poliţiştii cu ei, în maşină. Fermierii le folosesc ca să împuşte prepeliţe şi vulpi. Vedeţi, ţeava e mai scurtă, mult mai scurtă, şi asta reduce precizia la distanţă. Unii le folosesc pentru a-şi proteja casele, deşi...

— Pot s-o văd, vă rog?

Omul ridică din umeri.

— Sigur. Dar majoritatea vânătorilor preferă ceva mai...

Se opri, îngheţat de privirea lui Megan.

— O cobor imediat de acolo, spuse el şi luă o cheie cu

care descuie lacătul care proteja armele. Apucă puşca şi i-o dădu lui Megan.

Ea ţinu o clipă arma la umăr, întrebându-se ce trebuia să facă. Încercă să-şi amintească toate lecţiile făcute după lăsarea întunericului, cu draperiile trase, în casa din Lodi. Apucă pârghia de sub ţeavă şi trase din toate puterile, ascultând clinchetul mecanismului de armare.

— Aşa, spuse vânzătorul. Dar puţin mai încet. Nu e nevoie să trageţi aşa de tare de ea.

Apucă puşca şi ţinti spre spatele magazinului, după care trase în gol.

— Uitaţi, spuse el. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase. După aceea trebuie să încărcaţi din nou – pe aici.

Îi arătă fanta din dreptul încărcătorului.

Megan luă arma şi făcu aşa cum îi arătase vânzătorul. Era mulţumită de armă. Nu era nici pe departe atât de grea pe cât îşi închipuise. Senzaţia dată de atingerea lemnului pe umăr era seducătoare. Dar ştia că se amăgeşte. Reculul avea să fie puternic în momentul descărcării şi se întrebă dacă va rezista.

Respiră cu greutate şi îşi zise: trebuie să reuşim.

— În regulă, spuse ea, aşezând puşca pe tejghea. O iau pe asta şi încă una la fel.

— Doriţi două... începu vânzătorul surprins, după care se opri şi ridică din umeri. Desigur, doamnă. Cum doriţi.

Se înălţă şi luă încă o armă identică de pe raft.

— Muniţie?

Megan îşi sondă din nou amintirile. Îşi aminti de lecţiile Oliviei: „Trebuie să folosiţi întotdeauna aceeaşi muniţie ca şi porcii ăia, dacă nu chiar mai bună. Nu vă lăsaţi dominaţi de armele lor.”

Amintirea o făcu să zâmbească amar.

Cu tonul cel mai amabil de care era în stare, spuse:

— Şi două cutii de cartuşe duble de 8,5 din plumb, vă rog.

Vânzătorul căscă ochii uşor şi clătină din cap.

— Doamnă, sper că plecaţi la vânătoare de elefanţi, de rinoceri sau de balene, spuse el şi scoase de sub tejghea două cutii de cartuşe. Zău aşa, astea găuresc şi oţelul. Ar putea să vă dărâme şi peretele casei. Duceţi-vă la poligon, să le încercaţi, vă rog, asta ca să ştiţi cu ce aveţi de-a face.

Megan încuviinţă şi zâmbi. Se uită din nou spre raft şi zări o altă armă care i se păru cunoscută din sutele de buletine nocturne de ştiri.

— Ce este aceea? întrebă ea.

Omul se întoarse încet şi studie din nou obiectul arătat de ea.

— Un Colt AR-16, doamnă. E o puşcă semiautomată foarte puternică. E versiunea civilă a armelor folosite de forţele armate. Nu e propriu-zis o armă de vânătoare. Ştiţi, tocmai am vândut una zilele trecute unui cuplu care intenţionează să navigheze prin Caraibe în iarna asta. E bine să ai o asemenea armă în barcă.

— De ce?

— Păi, are precizie mare la distanţe până la o sută de metri şi găureşte obiecte aflate la distanţă de o milă. Se descarcă foarte uşor şi se vinde împreună cu un încărcător cu douăzeci şi unu de gloanţe, la cerere.

— De ce în Caraibe?

— Pe-acolo mai sunt încă destui răufăcători şi traficanţi de droguri. Uneori le place să pună laba pe câte un iaht de lux, ca să-l folosească pentru transportul mărfii. Un AR-16 face minuni dacă vrei să pui pe fugă pe cineva care se apropie de tine cu intenţii necurate. Vedeţi, cu puşca sau revolverul trebuie să aştepţi până când beleaua ajunge prea aproape. Cu arma asta, însă, nu ai asemenea probleme.

Ridică puşca şi îi făcu o demonstraţie de tragere.

— Aşa funcţionează. Şi nici reculul nu e prea puternic.

Rămânând cu arma la umăr, se întoarse spre Megan.

— Presupun că o vreţi şi pe asta?

— Exact, confirmă ea. Nimeni nu doreşte ca belelele să

ajungă prea aproape.

— Pentru vânătoare, vasăzică?

— Corect.

— În regulă, spuse el şi ridică din nou din umeri. Cum doriţi. Altceva?

— Muniţie.

— Bineînţeles.

— O cutie în plus.

— S-a făcut.

— O cutie de cartuşe calibrul 45 pentru pistol.

Omul o privi pe Megan şi zâmbi.

— Poftim.

— Un încărcător suplimentar.

— Trebuia să ghicesc.

Megan se răsuci şi studie rafturile.

— Costumele acelea de camuflaj sunt pe măsuri bărbăteşti şi femeieşti?

— Da.

— Una bărbătească, de mărime mare. Trei femeieşti, de mărime mijlocie, vă rog.

Omul se îndreptă spre suport şi căută printre haine în grabă.

— Sunt de foarte bună calitate, spuse el. Marca Gore-Tex şi Thinsulate. Ţin cald în orice situaţie şi nu vă descoperă nimeni. Pălării, mănuşi, cizme?

— Nu, cred că de astea avem.

— Grenade de mână? Aruncătoare de mine? Artificii?

— Poftim?

— Glumeam şi eu.

Megan nu răspunse la zâmbetul bărbatului.

— Împachetaţi-le, spuse ea. Ah, şi una din acelea, vă rog, adăugă şi arătă spre unul din obiectele expuse.

Vânzătorul scoase un cuţit de vânătoare cu mânerul negru.

— E foarte ascuţit, spuse el. Lamă de oţel carbon. Intră fără probleme şi în caroseria unei maşini…

Clătină încet din cap.

— ...dar dumneavoastră nu porniţi la vânătoare de maşini, nu?

— Exact. Nu.

Vânzătorul începu să calculeze preţul total. Când sfârşi, Megan îi întinse cartea de credit American Express Gold.

— Vreţi să folosiţi o carte de credit? întrebă omul uimit.

— Da. E vreo problemă?

— Nu, nu, spuse el, clătinând iarăşi din cap. Doar că, mă rog, când cineva cumpără o colecţie, hm, de arme cum aţi făcut dumneavoastră, în general plăteşte cu bani gheaţă.

— De ce? întrebă Megan, încercând să păstreze acelaşi ton amuzat.

— Sunt mai greu de urmărit.

— Aha, spuse Megan. Cred că e logic.

Se simţi puţin jenată. În clipa următoare, însă, clătină din cap. Împinse cartea de credit spre vânzător.

— Presupun că magazinele de genul acesta sunt în general discrete, nu?

— Cred şi eu, răspunse omul. Şi e o reţea mare de magazine. Toate vânzările intră pe calculator, la un loc. Dar discreţia nu e de prea mare ajutor când vezi un ordin semnat de procuror, pe care ţi-l flutură un detectiv prin faţa ochilor.

Megan dădu din cap.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, spuse ea. Toate astea sunt pentru distracţie.

— Sigur, spuse vânzătorul, pufnind în râs. Pentru distracţie, în Nicaragua sau Afganistan.

Luă cartea de credit şi o trecu prin maşina electronică. Apoi puse hainele şi muniţia într-o pungă.

— Ar fi bine ca armele să stea în cutiile lor, spuse el.

— E în regulă, spuse Megan. Împachetaţi-le aşa cum sunt.

— Vă rog, spuse vânzătorul cu voce joasă. Vă rog, doamnă. Ştiu că nu-i treaba mea, dar, orice aţi vâna, vă

rog să fiţi atentă.

Megan făcu un efort să zâmbească.

— Mi-aţi fost de mare ajutor, spuse ea. Acum va trebui să fac două drumuri până la maşină.

— Pot să vă ajut?

Ea clătină din cap.

— Nici nu-mi imaginam, spuse el zâmbind.

Tommy auzi cheia răsucindu-se în uşă şi se grăbi să se aşeze lângă bunicul său.

— Poate că acum e momentul? şopti el, pe jumătate întrebând.

— Nu ştiu, răspunse judecătorul Pearson. Nu-ţi face prea multe speranţe.

Ştia că răpitorii primiseră banii de la Duncan; râsetele lor bucuroase răzbătuseră prin podeaua de lemn vechi. Apoi Bill Lewis le spusese că era aproape gata, că urma să aranjeze schimbul. Trecuseră însă ore întregi fără să se întâmple nimic; doar speranţele lor crescuseră şi apoi se risipiseră odată cu trecerea fiecărui minut.

Judecătorul Pearson încercase să găsească o explicaţie plauzibilă şi care să nu-l înspăimânte pentru această întârziere, dar nu găsise nimic. Ştia că Olivia se mai folosea de ei doi pentru a obţine ceva. Ceea ce însemna că, deşi banii fuseseră plătiţi, exista încă o datorie.

În cele câteva secunde de care avu nevoie Olivia pentru a urca treptele, el se simţi mai nesigur decât în oricare alt moment, de la început şi până atunci. Se temea că ar putea să-i tremure mâinile, că glasul i-ar putea deveni mai ezitant – şi că oricare din aceste amănunte l-ar face pe nepotul său să intre în panică. Mai mult ca orice, ura felul în care îl făcea să se simtă bătrân şi infirm.

— Bună, băieţi, spuse Olivia cu căldură.

— Ce-i cu întârzierea asta? întrebă el.

— Mai avem de rezolvat o ultimă afacere, răspunse ea. Nişte puncte neclare, atâta tot.

— Chiar crezi că vei scăpa basma curată după toate astea? o întrebă judecătorul.

Forţa cuvintelor sale îl surprinse chiar şi pe el. Dar Olivia izbucni în râs.

— Deja am scăpat, domnule judecător. Era prevăzut de la început să scăpăm. Mă surprinde ce spui. Ştii doar că majoritatea delictelor rămân nerezolvate. Bineînţeles, cel de faţă nu e chiar „nerezolvat”. Poate că mai bine i-am spune „neîncheiat”.

Se îndreptă spre Tommy şi-l apucă de bărbie. Vorbea cu judecătorul, dar se uita fix în ochii băiatului, ca şi cum ar fi căutat ceva.

— Delictele ideale, domnule judecător, sunt acelea care nu se termină niciodată. La care ameninţările şi posibilităţile continuă să existe. Cele care au un fel de viaţă a lor. Ajung să domine în totalitate viaţa oamenilor. Este exact cazul de faţă.

— Eşti nebună, spuse el.

Olivia râse din nou.

— Poate că sunt, domnule judecător. Multe femei au înnebunit în puşcărie – din cauza încarcerării, a plictiselii, a tensiunii, a urii. Poate că şi eu am păţit acelaşi lucru. Dar e mai bine să te obişnuieşti cu asta. De acum înainte voi face parte din familie. Ce crezi, Tommy? Voi fi poate un fel de mătuşă nemăritată, cam ţicnită. Înţelegi – fără copii, cam zgârcită, cam ciudată. Tipul de femeie pe care o inviţi la toate întrunirile familiei, la care lumea speră că nu va veni.

Tommy nu-i răspunse, iar ea îi dădu drumul şi se îndepărtă.

— Încă n-aţi văzut nimic. Gândiţi-vă la ce s-a întâmplat: v-am închis pe voi aici, pe ei în altă parte. Ce credeţi, că am să vă las pe toţi în libertate condiţionată după o singură săptămână? Nu aşa funcţionează sistemul, domnule judecător. Au de suportat ani grei de ocnă.

— Asta vrei să le spun?

— Nu, spuse Olivia şi clătină din cap. N-am nevoie de un mesager pentru asta.

— Atunci de ce ne spui nouă?

— Pentru el, domnule judecător, răspunse ea şi arătă spre Tommy. Ca să nu uite niciodată.

Îşi coborî privirea spre Tommy.

— Ţi-am spus de la bun început cât de important eşti în toată treaba asta, continuă ea. Tu vei fi cel care le va aduce aminte. Ca să nu uite niciodată.

Judecătorului îi trecu prin minte un gând teribil: o amintire vie? Sau una moartă?

— Când veţi termina cu noi? întrebă el calm, încercând să adopte un ton imperativ.

— Curând. În câteva ore, poate. Mâine cel mai târziu. Nu vă pierdeţi speranţele. Poate că n-or să dea în bară. Până acum au respectat toate ordinele, ca nişte soldaţi cuminţi ce sunt.

Îl ciufuli pe Tommy.

— Fiţi optimişti, le spuse ea.

Apoi, făcându-le un semn cu mâna, plecă, lăsându-i pe cei doi Tommy singuri în pod. Tommy aşteptă până ce auzi lacătul închizându-se şi apoi ciuli urechea, ascultând zgomotul uşor al paşilor ei care se îndepărtau pe hol.

— Bunicule, spuse el tremurând şi muşcându-şi buzele ca să nu plângă. Minte. Nu crede nimic din ce spune. Ne urăşte prea mult. Îi urăşte prea mult pe mama şi tata. N-o să ne lase niciodată să plecăm.

Judecătorul Pearson îşi trase nepotul mai aproape.

— Dar nu aşa a spus, îi aminti el copilului.

— Nu face niciodată ce spune. Vrea numai să ne sperie şi mai mult. Eu n-o cred. Când spune că ne lasă să plecăm. Aş vrea, dar nu pot.

Tommy se desprinse din îmbrăţişarea bunicului, ştergându-şi lacrimile din colţurile ochilor.

— N-ar putea suporta să ne vadă iarăşi acasă şi fericiţi. Nu înţelegi?

După aceste cuvinte, copilul îşi îngropă capul la pieptul bunicului, suspinând încet. O clipă mai târziu, se ridică din nou.

— Nu vreau să mor, bunicule. Nu mi-e frică, dar nu vreau să mor.

Judecătorul Pearson simţea un nod în gât de emoţie. Mângâie părul nepotului său, privindu-l drept în ochi, şi, dincolo de teamă şi durere, de problemele care îl chinuiseră pe acest copil atâţia ani, zări numai o lumină intensă. Rosti primul lucru care-i trecu prin minte:

— N-am să-i las Tommy. N-ai să mori. O să scăpăm de aici. Îţi promit.

— Cum? Cum poţi să-mi promiţi?

— Pentru că suntem mai puternici decât ei.

— Ei au arme.

— Totuşi, suntem mai puternici.

— Ce-o să facem?

Judecătorul Pearson se ridică şi studie camera, aşa cum făcuse în primele momente de captivitate. Se aplecă să mângâie obrazul delicat al copilului, zâmbind larg, ca pentru a-i transmite nepotului său puţină încredere. Îşi amintea ce gândise în primele minute de şedere acolo, în pod. Poate că nu era un câmp de bătaie glorios, dar, dacă era cazul, era un loc suficient de bun pentru a muri.

Trase adânc aer în piept, se aşeză pe pat şi-l aduse pe Tomy mai aproape.

— Ţi-am spus vreodată că Batalionul 20 din Maine a rezistat asaltului de la Little Round Top, în a doua zi a bătăliei de la Gettysburg? Ei au salvat Statele Unite. Ţi-am spus vreodată asta?

— Nu mi-ai spus-o, spuse Tommy, clătinând din cap.

— Dar cum a rezistat Divizia 101 aeropurtată la Bastogne?

Tommy clătină iarăşi din cap. Dar zâmbea şi ştia că bunicul îi răspundea în acest fel la întrebare.

— Sau cum s-au retras puşcaşii marini din Yalu?

— Pe asta mi-ai spus-o, comentă Tommy. De fapt, chiar de mai multe ori.

Judecătorul îşi ridică nepotul în braţe şi-l trase mai aproape de el.

— Să vorbim puţin despre curaj, Tommy. Iar apoi îţi spun ce vom face.

— Megan! Unde ai fost? urlă Duncan când o văzu intrând în grabă pe uşă.

Într-o clipă se afla lângă ea, în vestibul. Megan zări urmele tensiunii acelei zile în ochii lui obosiţi, pe care cu greu reuşea să-i ţină deschişi.

— Am fost morţi de spaimă, spuse el. N-am ştiut nimic. La naiba, să nu mai faci niciodată aşa ceva!

Ea întinse mâinile şi îi strânse din toate puterile braţele musculoase, ţinându-l însă la distanţă. Era palidă şi, o vreme, nu reuşi să vorbească.

— Te simţi bine? o întrebă el după ce se calmă.

Ea încuviinţă cu un gest al capului.

— Ce s-a întâmplat?

Megan trase adânc aer în piept.

— I-am găsit, spuse ea încetişor.

Duncan o fixă, cu ochii mari.

— Unde?

— Într-una din casele închiriate de care ţi-am vorbit.

— Eşti sigură?

— L-am văzut pe Bill Lewis.

— Unde e?

— Nu prea departe. La vreo douăsprezece mile de oraş, pe un drum de ţară.

— Dumnezeule!

— Ştiu.

— Dumnezeule, repetă Duncan.

De data aceasta, Megan confirmă cu un gest al capului.

— Am fost aşa de îngrijorat de când ai sunat, după-masă. M-am gândit... nu ştiu la ce m-am gândit. Nu puteam să nu

fiu îngrijorat.

— N-am păţit nimic, spuse Megan, fără să pară convinsă de ceea ce rostise.

Duncan se desprinse şi bătu cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— La naiba! Avem o şansă.

Se întoarse înapoi spre Megan.

— A sunat, spuse el dintr-odată, apoi rămase tăcut.

— Şi? insistă Megan, simţind cum inima începe să-i bată mai tare.

— Zice că ni-i dă înapoi – dar că încă îi mai suntem datori. Nu e destul, aşa a spus. A zis că se va întoarce după alţi bani. Într-o bună zi. Şi că nu se va sfârşi niciodată.

Megan îngheţă. Întâi avu impresia că nu va mai putea suporta durerea unei asemenea lovituri. Încercă să respire încet, pentru a se calma.

— Nu se va sfârşi niciodată? repetă ea.

— Da, răspunse Duncan.

Preţ de o clipă, greutatea cuvintelor păru să-l strivească, apoi se reculese.

— Vino încoace, spuse el. Avem de vorbit.

O conduse pe Megan în sufragerie.

Gemenele erau acolo, nefiresc de tăcute. Au fost nevoite să-şi descopere o forţă şi un curaj pe care nu şi-l bănuiau, reflectă Megan şi asta o întristă. E greu să fii forţat să te maturizezi. Se îndreptă către ele şi le strânse, pe rând, în braţe.

— Cred că a venit timpul să se termine cu toate astea, le spuse ea fiicelor sale.

— Dar cum? întrebă Lauren. Ce alternativă avem?

— Nu există decât o singură soluţie, spuse Duncan. Mergem să-i luăm pe cei doi Tommy.

— Dar cum facem? întrebă Karen.

— Nu ştiu, spuse Duncan. Dar ştiu unde îi ţin acum. Aşa că mergem acolo. Avem un pistol. Nu e destul, dar poate găsim o cale...

Tăcu, văzând-o pe Megan că se ridică în picioare. Ea ieşi din salon, traversă vestibulul şi se duse la maşină. Scoase unul din pachetele aduse de la magazinul sportiv şi apoi, fără să-i pese de frigul şi vântul de afară, reveni grăbită înăuntru.

Duncan o privea cu ochii mari.

— Megan, ce se întâmplă?

Înainte ca el să mai poată spune ceva, ea despachetă puşca semiautomată. O ridică, în aşa fel încât să o vadă cu toţii. Arma părea să strălucească în bătaia luminii din sufragerie.

— Înainte de a veni acasă am fost la cumpărături, spuse ea.

Olivia Barrow se îndreptă spre fereastra din dormitor şi privi în întunericul de afară. Îl auzea pe Bill în bucătărie, unde încerca să cureţe, măcar în parte, grămada de farfurii de carton şi vase ieftine pe care le adunaseră de-a lungul şederii lor acolo. Ştia că Ramon se află în altă cameră, curăţând nervos armele. Se întreba dacă va avea forţa de a face ceea ce îşi propusese să facă. Se încruntă, nemulţumită la gândul că nu putea să prevadă în orice clipă tot ceea ce vor face sau nu tovarăşii ei.

Mâine se va termina, îşi zise ea.

Olivia se întoarse cu spatele la fereastră şi privi teancul de bani de pe pat. Se apropie şi apucă o mână de bancnote. Trăia emoţii contradictorii, ca şi cum vederea şi atingerea banilor n-ar fi satisfăcut-o pe deplin, asemenea unui iubit care, după o încercare nereuşită, încheie prin a-şi cere scuze.

Începu să aşeze cu grijă banii într-o sacoşă roşie, numărându-i în acelaşi timp. Se gândi la Duncan şi la Megan şi se întrebă dacă aveau să doarmă în noaptea aceea. Râse uşor; se îndoia.

Terminând de aşezat banii, Olivia puse deasupra un revolver şi închise sacoşa. Se întoarse le fereastră. Cerul

negru ca smoala era punctat de stele strălucitoare, întinzându-se la nesfârşit. Noaptea începe cu mine, aici, îşi spuse ea.

Îşi imagină că aceeaşi noapte îi încolţea pe Duncan şi pe Megan, înghiţindu-i. Ce am să fac cu ei? se întrebă.

Pot să-i omor. Pot să-i rănesc. Pot să-i ruinez.

Exact aşa cum au făcut şi ei cu mine.

Se cuprinse cu braţele, ca şi cum ar fi încercat să păstreze în sine succesul planurilor sale. Apoi, cu gesturi încete, îşi desfăcu larg braţele, ridică un picior, ca o balerină, ţinându-l întins înainte. Şi-o amintea pe maică-sa, noaptea, dansând cu o graţie subtilă, înainte ca boala să-i răpească energia şi frumuseţea. Olivia se ridică în vârful picioarelor, aşa cum făcea şi maică-sa odată, după care se relaxă încet.

Ce se va întâmpla cu oaspeţii noştri? se întrebă ea.

Bill Lewis era un ogar credincios, Ramon Gutierrez un terrier capricios. Pe cine voi paria când se vor confrunta?

Olivia zâmbi. Nu are nicio importanţă.

Niciunul nu va scăpa cu viaţă.

Cât despre cei doi Tommy – ei bine, ce-o fi, o fi, îşi spuse ea, ridicând din umeri. Încercă să descopere o urmă de compasiune în inima sa, dar fără succes. Era de părere că orice rezultat era foarte bun. Ea n-avea cum să piardă. Dacă mor toţi, nu-i nimic. Dacă trăiesc, ei bine, atunci se va putea întoarce – exact aşa cum îl păcălise pe Duncan.

— Pot face orice, şopti ea spre fereastră şi noaptea nesfârşită. Pot face tot ce vreau eu, când vreau eu.

Râse scurt şi se întoarse cu gândul la plajele însorite şi la felul în care avea să-şi cheltuiască banii. O maşină rapidă, îşi zise ea, o maşină cu adevărat rapidă. Şi nişte haine scumpe. Pe urmă, mai vedem ce se mai întâmplă. Zâmbind, se întoarse în cameră, ca să împacheteze lucrurile rămase.

Duncan se afla la cel de al doilea telefon, cu mâna pe

receptor, ascultând sunetul de la celălalt capăt al firului. Megan îi prinse privirea, dădu din cap şi respiră adânc, încercând să se calmeze. Gemenele stăteau cuminţi, ascultând şi ele.

Îndată ţârâitul încetă şi Megan auzi o voce cunoscută, melodioasă.

— Alo?

— Barbara? La telefon Megan Richards, de la Country Estates Realty.

— Megan! Draga mea! Nu te-am mai auzit de câteva luni.

— Vai, Barbara, continuă Megan pe acelaşi ton de falsă veselie. Nici nu ştii ce ocupaţi am fost în ultimele luni. La voi e mai bine?

— A, am avut o vânzare grozavă. Îţi mai aminteşti de casa familiei Halgin, pe care cereau un preţ atât de pipărat? O pereche venită din New York a luat-o într-o clipă.

— Grozav, spuse Megan.

Se gândi la Barbara Woods. Femeia abia trecuse de cincizeci de ani şi îşi purta părul argintiu strâns într-un coc la spate, care îi dădea un aer de profesoară, deloc potrivit cu rochiile de lux pe care le purta şi cu bijuteriile care zăngăneau în mers. Nu e prea atentă, îşi spuse Megan, nu-şi dă seama de importanţa detaliilor. Oftă şi continuă.

— Îmi pare tare rău că te deranjez aşa de târziu acasă, dar tocmai am primit un telefon şi m-am gândit să iau legătura cu tine. Îţi aminteşti de casa aceea veche, o fermă lângă drumul spre Barrington, pusă pe listele din vară şi de la începutul toamnei?

— De vânzare?

— Nu, de închiriat.

— Stai să mă gândesc. A, sigur, casa bătrânului aceluia, cum naiba îl chema... Brr, te apucau fiorii numai când intrai acolo. Dar scriitoarei i-a plăcut la nebunie.

— A deci ai închiriat-o?

— Da, unei poete din California, care dorea să scrie un roman gotic. Aşa spunea. Mai zicea că are nevoie de şase luni de singurătate şi mi-a plătit în bani gheaţă pentru primele trei luni. Mă rog, asta a vrut, asta a avut. Singurătate găseşti, şi încă din belşug, în casa aia veche. Aveai pe cineva pentru ea?

— Da. O pereche venită de la Boston, care îşi caută un loc retras pentru weekend.

— Ar fi perfectă dacă ar fi renovată. Dar are nevoie de lucrări serioase. Vrei să aranjez s-o poată vizita?

— Stai să vorbesc cu clienţii mei şi să văd când ar putea veni încoace. Probabil cândva în primăvară. Acum fac doar nişte prospecţiuni.

— Aha, foarte bine.

— Ştii ce, ai putea să-mi descrii puţin casa?

Megan se uită la Duncan, care aprobă cu un gest al capului. Avea pregătit un top de hârtie şi un creion.

— Sigur, spuse Barbara, cu o ezitare.

Haide! îşi spuse Megan. Haide, iapă bătrână şi ameţită ce eşti! Aminteşte-ţi!

— De fapt, nu e într-o stare grozavă, dar structura e foarte solidă, aşa că nu sunt necesare lucrări majore la fundaţii...

Megan închise ochii şi întrebă:

— Cum e interiorul? Cum e împărţită?

— Stai puţin. O verandă frumoasă, lată, la intrare. Uşa din faţă dă spre un vestibul. Salonul în stânga, sufrageria imediat alături. Un culoar spre bucătărie – care se poate transforma în cameră – în spatele casei. Din bucătărie se iese pe uşa din spate, iar acolo e o pajişte. Loc destul pentru amenajat o curte pavată. O baie la parter. O cameră de serviciu pe dreapta, un spaţiu foarte drăguţ cu care s-ar putea face lucruri grozave – un dormitor sau un birou. Din vestibulul central porneşte scara spre etaj. Urmează o platformă şi încă un rând de scări, până la al doilea nivel, unde sunt trei dormitoare şi încă o baie. Niciunul nu e

dublu, aşa că poţi dărâma un perete. La capătul holului se află o uşă care duce sus, la podul de la al treilea nivel. Vechi şi plin de praf şi curent. Nimeni nu l-a izolat sau finisat vreodată, în niciun fel. Doar o grămadă de praf, dar e destul spaţiu pentru a putea fi transformat într-un loc de joacă sau ceva asemănător.

Megan dădu din cap.

— Barbara, mi-ai fost de mare ajutor. Pare exact ce caută prietenii mei. Am să revin cu un telefon, ca să stabilim o întâlnire.

— E o casă veche şi friguroasă. Are nevoie de puţină îngrijire şi dragoste. Ca toate fermele vechi. Oricum, după părerea mea, toate sunt bântuite de fantome... adăugă ea, chicotind.

Megan îi mulţumi din nou, apoi închise. Se uită la Duncan.

El agită pumnul în aer.

— Avem o şansă, îi spuse.

Timp de câteva clipe, Megan se simţi asemenea unui căţărător care alunecă pe stânci şi se rostogoleşte în gol. Îşi stăpâni emoţiile, încercând parcă să adune firele unei funii şi reuşi să se concentreze din nou.

— Aşa este, răspunse ea.

Noaptea, târziu, frigul şi întunericul se amestecau cu tăcerea. Megan era aşezată pe podeaua salonului de acasă, înconjurată de toate armele şi muniţia adusă. Unica lampă aprinsă într-un colţ al camerei arunca o lumină difuză asupra figurii ei încruntate. Răsfoia schiţe, poze şi diagrame. Karen şi Lauren stăteau una lângă cealaltă, pe canapea. Duncan era în picioare şi privea pe fereastră. Apoi se întoarse, se aplecă şi apucă puşca. O ţinu o clipă în mâini, apoi trase percutorul.

— Suntem nebuni? întrebă el brusc. Chiar ne-am pierdut minţile?

— Probabil, răspunse Megan.

Duncan zâmbi.

— Deci, cu asta suntem toţi de acord. Dacă acţionăm, suntem nebuni.

— Suntem nebuni şi dacă nu acţionăm.

— Adevărat.

Duncan îşi trecu degetul peste ţeava puştii, apoi se întoarse spre soţia sa.

— Ştii, rosti el încet, pentru prima dată după o săptămână, încep să simt şi eu că fac ceva. Nu mai contează dacă e bine sau rău.

— Tată? Mă preocupă un lucru, spuse Lauren. Problema e că, de fapt, nu ştim sigur că nu le va da drumul mâine dimineaţă.

— Exact.

— Deci, s-ar putea…

— Şi asta este exact. S-ar putea să stricăm totul. Dar şansele sunt egale şi, în acest fel, avem un aliat puternic.

— Care e acela? întrebă Karen.

— Surpriza, spuse Duncan.

Le privi pe cele trei femei.

— Vom face singurul lucru la care Olivia nu se aşteaptă.

— Eu ştiu un lucru, spuse Karen.

— Ce anume?

— Dacă facem în continuare ce spune ea, ajungem sigur la dezastru.

— Exact, sări şi Lauren. De fiecare dată când am făcut ce a zis ea, ne-a sucit cum a vrut. O s-o facă din nou. Ştiu sigur.

Atât Duncan, cât şi Megan le priviră uimiţi pe fete. Aveau chipurile mai întunecate ca oricând. Aceştia sunt copiii mei, îşi zise Megan. Copilaşii mei. Oare ce fac din ei?

Lauren se ridică în picioare, încercând să-şi controleze emoţiile. Izbucni în suspine reţinute:

— Nu vreau decât să-l aducem înapoi şi să terminăm odată! Vreau să fie iarăşi totul ca mai înainte.

Deschise gura să mai adauge ceva, dar sora ei ridică

braţul şi-i făcu semn să tacă.

— Nu-i nimic, spuse Duncan.

În cameră se lăsă tăcerea.

Megan se ridică în picioare, învârtind pe deget pistolul de calibrul 45.

— Ştiţi ce cred eu? spuse ea, îndreptându-se spre fete şi îngenunchind în faţa lor, cu mâinile pe genunchii lor. Dacă acţionăm şi ratăm totul, atunci ne vom simţi vinovaţi şi va trebui să trăim cu gândul ăsta toată viaţa. Dar dacă nu facem nimic, dacă avem încredere în Olivia şi se întâmplă ceva – nu cred că voi putea suporta. N-aş putea suporta aşa ceva nicio clipă.

Se întoarse spre Duncan, fără însă să se dezlipească de fete.

— Mă gândeam mai devreme la toate tragediile familiale despre care auzi vorbindu-se la buletinele de ştiri. Toţi plâng şi suspină în faţa aparatelor de filmat şi e îngrozitor. Dar în jurul lor există întotdeauna oameni îmbrăcaţi la costum. Poliţişti, pompieri, detectivi, avocaţi, doctori, soldaţi – la naiba, nu mai ştiu. Dar sunt întotdeauna nişte oficiali care au încercat să facă ceva şi care, până la urmă, n-au făcut nimic. Nu merge niciodată. Nu există un sfârşit fericit decât dacă acţionezi tu însuţi...

Respiră adânc şi îşi întoarse din nou privirea spre gemene.

— Vă mai amintiţi când Tommy era mic?

Amândouă zâmbiră şi încuviinţară cu un gest al capului.

— Şi când avea atâtea probleme?

Amintirea păru să le înalţe sufletele.

— Toţi doctorii au spus la început ceva, apoi altceva. N-au fost niciodată siguri, aşa că am crezut în noi înşine şi am făcut ce era bine. Împreună am reuşit. L-am salvat pe Tommy atunci...

— Şi îl vom salva şi acum, spuse Duncan.

Privi spre puşca pe care o ţinea în mână.

— Ştiţi ce m-a durut cel mai mult în toată situaţia asta?

Tommy ne aşteaptă. Ştie că vom veni după el. Am sentimentul că l-am dezamăgit.

— Dar bunicul? întrebă Lauren.

— Ştii ce-ar spune el, pufni Duncan. Trage mai întâi, întreabă după aceea. Lasă legea să rezolve lucrurile după aceea.

Megan se gândi la tatăl ei. Dacă ar fi aici, exact asta ar spune. N-ar avea încredere în nimeni pentru treaba asta. E prea importantă pentru a o da pe mâna unor profesionişti, aşa ar spune. Se gândi la mama ei şi îşi dădu seama că şi ea ar spune acelaşi lucru. Motivele ar fi diferite: tatăl ei ar acţiona din duritate şi hotărâre de puşcaş marin, în stare de orice; mama ei ar fi liniştită, sigură pe ea şi, probabil, la fel de neînduplecată.

— Ştiţi ceva? spuse brusc Duncan pe un ton ferm. S-ar putea să fie o nebunie. Dar nu e o greşeală. E singura surpriză pe care ne putem baza şi asta este forţa noastră. Crede că ne-am speriat şi că ne-a învins, dar nu e aşa. Crede că suntem gata să-i cădem la picioare şi să-i facem jocul, însă se înşală.

Se opri câteva clipe, după care zâmbi.

— N-aş suporta ideea că n-am făcut tot posibilul. Vreau să-mi scrieţi asta pe piatra de mormânt: A fost nebun, dar cel puţin a încercat.

— Tată! spuse Lauren. Nu-i deloc amuzant.

— Dar e adevărat, răspunse el.

Se lăsă tăcerea, apoi Lauren vorbi din nou.

— E adevărat, spuse ea. E rândul nostru.

Se ridică în picioare şi îl cuprinse pe tatăl său cu braţele.

Karen o privi pe mama sa.

— Hai să mai vedem o dată planul, spuse ea.

Megan respira greu, ca şi cum ar fi inhalat un aer prea fierbinte, care-i ardea plămânii. Arătă spre schiţa sumară a casei şi a zonei înconjurătoare.

— Pajiştea coboară în pantă în spatele casei, până în

pădure. Voi două luaţi puştile şi aşteptaţi acolo, acoperind spatele casei. Tatăl vostru şi cu mine mergem prin faţă.

— Ce trebuie să facem exact? întrebă Karen.

— Nu prea ştiu, răspunse Megan. În principal, să vă asiguraţi că nu scapă nimeni în direcţia aceea, în special cu Tommy sau cu bunicul. Folosiţi-vă mintea. Nu încercaţi să le ripostaţi cu foc, staţi la adăpost şi faceţi ceea ce consideraţi necesar. Atenţie la uşa din spate. Cred că totul se va întâmpla la intrarea din faţă, dar...

Se întoarse.

— Vreau ca niciuna din voi să nu se expună cumva, reluă Duncan. Mai ales în faţa armelor de foc. Puştile sunt ultima soluţie. Sunt numai pentru a vă proteja, aţi înţeles? Staţi la adăpost. Mama spune că acolo e un zid de piatră. Rămâneţi tot timpul în spatele lui.

Se întoarse spre Megan, ezitând. Se gândea ce diferenţă este între fiice şi fii. Dacă ar fi băieţi, îşi zise el, ar fi, probabil, nerăbdători să înceapă lupta. Dar n-ar fi la fel de siguri pe ei şi de încrezători.

— Poate că... începu el.

— Nici vorbă! îl întrerupse Lauren.

— Toţi suntem implicaţi! sări Karen, aproape strigând. Nu puteţi să ne lăsaţi acasă.

— Vom fi mereu pe lângă voi, insistă Karen.

Megan ridică braţul, în semn de împăciuire. Îl privi insistent pe Duncan.

— E vorba de nenorocita aia de uşă din spate, spuse ea încet. Nu ştiu prea multe despre lucrurile de felul ăsta, dar ştiu că trebuie să acoperim uşa din spate. Altfel, am putea fi prinşi în faţă, iar ei ar putea să scape. Cineva trebuie să stea acolo.

Duncan oftă, în semn de acceptare.

— Uite ce e, trebuie să-mi promiteţi ceva. Va fi şi-aşa destul de dificil să-i scoatem pe cei doi Tommy şi n-aş vrea să-mi mai fac griji şi din cauza voastră. Dacă aţi fi expuse vreunui pericol, am înnebuni cu totul. Asta ar periclita

întreaga acţiune. Aşa că staţi deoparte, la adăpost, nu vă băgaţi. Nu faceţi decât să staţi cu ochii pe uşa aia nenorocită şi asiguraţi-vă că suntem acoperiţi pe partea aceea. Aţi înţeles?

— Da, răspunseră ele la unison.

— Niciun risc, la naiba – să nu vă luaţi niciun risc! Indiferent ce vedeţi că se întâmplă.

— Am înţeles.

— Chiar dacă mama şi cu mine avem probleme, rămâneţi la adăpost.

— Ei, zău aşa, tată…

— Bine, spuse Duncan.

Era îngrozit.

Lauren însă îşi revenise considerabil.

— Şi în timp ce noi stăm acolo şi nu facem nimic, ce se întâmplă în faţa casei?

Megan zâmbi.

— Tatăl vostru ia puşca şi mă acoperă, în timp ce eu intru pe uşa din faţă…

— Megan, eşti sigură că…

— Da, îl întrerupse ea. Absolut. M-am gândit de un milion de ori. Probabil că n-aş putea nimeri nimic cu puşca asta, spre deosebire de tine, aşa că n-ar fi de mare ajutor să te acopăr eu pe tine. Eu mă mişc mai repede decât tine, deşi nu-ţi place să recunoşti. Şi sunt o ţintă mai mică, dacă se ajunge până acolo. În plus, cunosc exact cum arată casa în interior. Aşa că intru prima.

— Mamă, eşti sigură că sunt în pod?

— Da. Vă mai amintiţi de banda pe care Olivia ne-a pus s-o ascultăm? Tommy spunea că nu-i place acolo „sus”. Acolo sunt.

— Ce se întâmplă după ce intri în casă? Dar dacă uşa e încuiată?

Megan ridică cuţitul de vânătoare.

— Pentru zăvor, spuse ea. Iar când voi fi înăuntru, tatăl vostru va veni după mine. Totul ar trebui să fie foarte

simplu. Eu îl acopăr cu pistolul. Va fi foarte puţină lumină, pun pariu că vor dormi cu toţii şi vom fi deja în casă. Mâinile sus şi cu asta, basta. Se va termina totul.

— Urâtă trezire, spuse Duncan.

— Pare simplu.

— Chiar aşa este. Dacă-i luăm prin surprindere.

— Surpriza e garantată, spuse Lauren furioasă.

Se frecă repede la ochi, ca şi cum ar fi vrut să şteargă o parte din lacrimile acestei săptămâni, apoi ridică o puşcă de pe podea şi trase percutorul.

— Mamă, arată-mi, te rog, încă o dată cum funcţionează asta, spuse ea.

DOISPREZECE

Uşa din spate

Primii zori străpungeau stăruitor întunecimea pădurii, ca o lamă despicând carnea în două. Căzuse brumă în noaptea aceea; o peliculă albicioasă se întindea peste câmp şi acoperea frunzele şi ramurile copacilor. Pe când se strecurau printre copaci, aburul respiraţiei lor se înălţa ca un fum cenuşiu, într-o lume la fel de cenuşie. Erau îmbrăcaţi în costumele de camuflaj cumpărate de Megan cu o zi mai înainte, astfel că trupurile lor se confundau cu umbrele şi tonurile închise ale primelor momente ale zilei. Fiecare dintre cele două gemene se chinuia cu câte o puşcă de vânătoare; Duncan strângea în mână puşca semiautomată, iar Megan îşi pusese pistolul de calibrul 45 la brâu, alături de cuţitul de vânătoare. Se furişau fără zgomot, oprindu-se din când în când să pândească orice zgomot şi pornind apoi mai departe, pas cu pas, cu cea mai mare grijă. Odată cu trecerea prin pădure, lăsau în urmă tot ceea ce ştiuseră şi iubiseră şi păşeau într-o altă lume – un teritoriu rece, înfricoşător.

Megan dădu la o parte câteva ramuri pline de spini şi le ţinu aşa, pentru ca Lauren, care o urma, să poată trece şi ea. Apoi o lăsă în locul său pe Karen, ca să facă acelaşi lucru pentru Duncan. Megan trecu mai departe cu câţiva paşi, lăsându-se pe vine şi aşteptând ca restul membrilor familiei să o ajungă din urmă. Când se grupară din nou, le arătă, dincolo de copaci, silueta albă a fermei, cam la o sută de metri în faţa lor. Fără un cuvânt, Megan făcu semn spre zidul de piatră care marca liziera copacilor. Apoi arătă spre dreapta şi spre stânga, indicând încotro se întindea zidul. Gemenele încuviinţară cu un semn al

capului.

— Du-te cu ele şi arată-le unde să stea, şopti Duncan. Eu te aştept aici, într-o parte, de unde pot vedea intrarea în casă. Voi fi chiar în dreptul zidului, bine?

Megan îl luă de mână, strângându-l din toate puterile.

— Stai liniştit, spuse ea. Nu durează decât câteva minute.

Duncan se întoarse spre gemene.

— Vă rog... reuşi el să spună.

Îşi simţi tremurul buzelor şi speră că era numai din cauza frigului dimineţii.

— Nu-ţi face griji, tată, îi şopti Karen drept răspuns.

— Tu să fii atent, spuse Lauren. Zâmbi, apoi îl sărută iute pe obraz.

Duncan era răscolit de teamă şi de sute de gânduri. Încercă să întindă mâna şi să vorbească, dar se opri. Privind în ochii fetelor, le revăzu în minte, abia născute, îşi aminti cum, copile fiind, păreau atât de lipsite de apărare, încât simţea nevoia să le ia în braţele sale, să le protejeze.

— Să-i spuneţi lui Tommy că îl aşteptăm, şopti Lauren.

— Şi să-i mai spuneţi să nu ne mai dea niciodată atâta bătaie de cap, rosti Karen, zâmbind.

Duncan încuviinţă şi se întoarse spre Megan. Se priviră drept în ochi şi, pentru o clipă, se simţiră amândoi teribil de neajutoraţi. Apoi Duncan reuşi să zâmbească, dar zâmbetul său se pierdu în lumina rece şi palidă a dimineţii. Se uită din nou spre casă.

— În regulă, rosti el încet, dar ferm. Hai să terminăm odată!

Duncan porni târâş printre copaci. Megan aşteptă până când nu-l mai văzu şi apoi făcu un semn gemenelor să o urmeze. Duse degetul în dreptul buzelor, pentru a păstra tăcerea, însă o auzi pe Karen, şoptindu-i:

— Ştim că trebuie să tăcem. Hai să mergem!

În câteva minute reuşiseră să înconjoare pajiştea din spatele casei şi acum se deplasau paralel cu aceasta. Zidul

de piatră, lăsat în paragină, căzuse din loc în loc şi fetele erau nevoite să facă eforturi pentru a se ascunde. Mergeau aproape de-a buşilea, ghemuite, trecând pe după boscheţi şi copaci şi oprindu-se din loc în loc. Megan privea mereu în dreapta sa, peste pajişte, încercând să nu piardă nicio clipă casa din ochi. Supărată, blestemă în gând, rugându-se să găsească un fel de barieră naturală, o adâncitură în pământ, care să le ofere acoperire şi protecţie. Simţi o mână pe umăr şi se întoarse brusc.

Karen făcea semne în spatele lor, spre pădure. Lauren se uită şi ea într-acolo.

— Ce este? întrebă Megan, îngheţând de spaimă.

— Uită-te! îi şopti Lauren cu insistenţă.

— E o maşină, spuse Karen. Acolo, în spatele copacilor.

Megan îşi miji ochii şi zări reflectarea unei raze de soare pe o suprafaţă de metal.

— Aveţi dreptate, spuse ea. Haideţi, să mergem.

Se pregăti să pornească mai departe, dar Karen o opri, trăgând-o de braţ.

— N-ai observat? o întrebă ea.

Megan se întoarse încă o dată şi înţelese.

— E maşina bunicului, spuse Lauren.

Megan se întoarse încet şi le conduse pe gemene prin pădure, spre maşină. Automobilul era parcat la marginea unui vechi drum de ţară, plin de praf. Din loc în loc crescuseră smocuri de iarbă; numai o dâră de noroi mai amintea de ceea ce fusese odată.

Lauren îşi trecu degetele peste capota maşinii, pipăind zgârieturile de pe vopsea.

— Săracul bunicul, spuse ea. Era aşa de mândru de hârbul ăsta... De ce au pus maşina aici?

— Ca s-o ascundă, proasto, îi răspunse Karen în şoaptă. N-o puteau lăsa la vedere, s-o poată recunoaşte oricine.

— Aha...

Megan privi împrejur şi zări urmele de cauciucuri, acolo unde fusese întoarsă maşina. Observă că era îndreptată în

direcţia drumului principal, spre ieşirea din pădure. Se uită prin parbriz şi constată că şi cheile de contact erau la locul lor. Pe podea, în dreptul scaunului de pasageri, se zărea un sac de pânză. O clipă, se gândi să deschidă portiera şi să controleze interiorul maşinii, dar îşi dădu seama că era imposibil să deschidă fără un zgomot care le-ar fi dat de gol.

— Cred că ar fi mai bine să staţi cu ochii pe maşină, spuse ea.

— Să rămânem aici? întrebă Karen.

— De aici nu vedem nimic.

Megan se întoarse spre fermă.

— Bine, oftă ea. Staţi acolo, în dreptul ultimei grămezi de pietre rămase din zid. Dar fiţi atente, bine? Şi staţi cu ochii şi pe maşină.

Gemenele încuviinţară. Megan îşi dădu seama ce stupide erau îndemnurile ei. Auzi, să stea cu ochii pe maşină. Îi venea să râdă. De parcă ar şti vreunul din noi ce face, îşi spuse ea. Apoi alungă acel îndemn la raţiune şi le conduse pe fete înapoi, în locul de unde puteau vedea spatele casei. Le privi şi le aşeză pe rând la adăpost, în spatele pietrelor. „Să nu vă ridicaţi!” le şopti cu disperare. Apoi se întoarse spre casa albă, cu acoperiş de şindrilă. Câmpul argintiu, acoperit de brumă, părea un val înspumat, rostogolindu-se tot mai departe de locul unde se aflau.

— În regulă, spuse ea. Aşteptaţi aici. Şi fără riscuri inutile. Aţi înţeles?

— Lasă, mamă. Du-te repede. Răsare soarele şi tata te aşteaptă.

— Fără riscuri.

— Mamă...

Voia să le spună cât de mult le iubeşte, dar se gândi că asta le-ar stânjeni, aşa că îşi spuse în gând: vă iubesc pe amândouă. Vă rog, aveţi grijă să nu vi se întâmple nimic.

Înghiţi cu greu. Brusc, picioarele păreau să n-o mai asculte şi trebui să facă un efort supraomenesc pentru a le

comanda muşchilor să iasă din amorţeală. Închise ochii preţ de o secundă şi, întorcându-se brusc, porni târâş printre tufişuri şi copaci. Nu privi înapoi nici măcar o singură dată, de teamă că, oricât de curajoase ar fi fost fetele, ea n-ar mai fi fost în stare să le lase singure acolo, în pădure, atât de aproape de un rău atât de mare.

Duncan se ţinea de zid, aşteptând ca Megan să-şi facă apariţia prin ceaţa dimineţii, dar fără să scape din ochi ferma, în caz că acolo s-ar fi zărit vreo mişcare. Încercă să-şi alunge din minte orice gând; nu voia să reflecteze la ceea ce făceau sau îşi propuseseră să facă. Se strădui să-şi segmenteze viaţa în secunde, în ritmul în care trăgea în piept aerul tare, pentru ca apoi să-l expire din nou. Auzind în spate ceea ce părea mişcarea unei jivine, se răsuci şi dădu cu ochii de Megan, care venea târâş spre el.

— Totul e în regulă? întrebă el.

— Am găsit maşina judecătorului. E ascunsă pe drumul de acces, chiar în spatele locului unde le-am lăsat pe fete.

— Dârele – cum să zic...

— Cred că da. Sigur.

Megan îl privi în ochi pe Duncan şi, pentru o clipă, ezită. Şi el părea prins în ghearele îndoielii. Doreau să-şi vorbească, dar făcură un efort ca să păstreze tăcerea. Megan înaintă mai mult pe solul umed şi se aruncă în braţele soţului ei, ascunzându-şi capul la pieptul lui. Îi asculta inima şi îşi număra în acelaşi timp propriile bătăi.

Odată trecut momentul, se desprinseră unul de celălalt.

— E timpul să pornim, spuse Duncan. Dacă mai aşteptăm, s-ar putea ca unul din ei să se trezească mai devreme şi...

Renunţă să-şi continue gândul.

Megan se întoarse pe spate şi privi cerul. În depărtare se zăreau deja primele raze purpurii de lumină, ivindu-se din spatele norilor.

— O dimineaţă cu cerul înroşit, spuse ea.

— Avertisment pentru marinari, răspunse Duncan, privind şi el într-acolo şi dând din cap. Probabil că se apropie furtuna. Poate şi zăpada.

Răsucindu-se spre el, Megan îi luă mâna într-a ei, ţinând-o strâns.

— Te-ai gândit la Tommy?

— Puţin.

— Şi eu la fel. Hai să-l luăm.

Cu toată îngrijorarea, Duncan se strădui să zâmbească.

— Sunt gata. Când doreşti.

Megan privi spre marginea zidului de piatră şi inspiră adânc.

— Merg mai întâi la maşină. Apoi spre marginea verandei. Pe urmă la uşă. După ce intru în casă, numără până la cinci şi fugi cât poţi de repede spre maşină. Apoi spre uşă. Bine?

Duncan deblocă siguranţa armei şi trase percutorul până la capăt; se auzi un declic, semn că încărcătorul era gata de tragere.

— Fă şi tu la fel, şopti el pe un ton imperativ.

Megan apucă pistolul şi îl armă.

— Gata?

— Gata.

— Te iubesc. Acum, du-te!

Duncan se răsuci în sus, sprijinindu-şi arma de zid, în timp ce Megan sărea de cealaltă parte. O clipă, avu impresia că se aruncă în gol, spre întuneric. Tot ce am fost, toate lucrurile în care am crezut până acum au încetat să mai existe, îşi zise el. Dintr-odată, îşi dădu seama că fugea cu spatele aplecat lăsând aerul rece să-i aline fierbinţeala obrajilor, abia atingând pământul cu tălpile. Brusc, distanţa până la casă i se păru imensă, mult mai mare decât îşi închipuise – o lume vastă, nesfârşită, în plină lumină, periculoasă. Strânse din dinţi şi alergă mai departe.

Ramon Gutierrez stătea lungit în pat, privind cum lumina se întindea încet pe perete şi gândindu-se la crimă.

Încercă să se convingă că nu era aşa de greu. La urma urmelor, nu diferă de alte delicte.

În tinereţea lui, ca să poţi intra într-o bandă trebuia să fii iniţiat cumva. Un jaf, un viol, o crimă; sarcina era diferită, în funcţie de organizaţie. În cartierul lui nu se întâmplau lucruri prea importante, iar uşurinţa cu care era încălcată legea făcea ca astfel de acţiuni să pară mai degrabă normale decât deosebite. Lui nu-i displăcuseră actele în sine, ci numai riscul de a fi prins. La gândul acesta, se simţi fulgerat de ură împotriva celor doi prizonieri din pod. Sunt periculoşi, îşi spuse el. Sunt foarte periculoşi şi te pot ucide mai repede decât îţi închipui. Ochii lor sunt ca nişte ţevi de puşcă, îndreptate spre pieptul tău. Amintirile lor sunt împunsături de cuţit în gâtul tău. Vocile lor sunt curentul electric ce trece prin scaunul de pedeapsă. Te pot băga la zdup pe vecie. Te pot ucide la fel de bine ca orice poliţist.

Ramon îşi simţi fruntea asudată.

Nu se hotăra dacă trebuia să mai doarmă sau să se trezească de-a binelea. Regreta că somnul său nu durase decât câteva ore. Trebuie să fiu vigilent, îşi spuse. Îşi cântări forţele şi îşi dădu seama că stătea cu ochii deschişi, privind cum lumea din jur se pregăteşte să întâmpine răsăritul.

Îşi aminti de închisoare şi de cum se înscrisese în mişcare. Ca şi în cazul bandelor din tinereţe, conducerea mişcării îţi cerea întotdeauna să îndeplineşti o acţiune pentru a fi admis. Dar iniţierile într-o bandă aveau o latură practică. Mişcarea preferase simbolurile, în special bombele. El le considerase mereu un mod laş de a ucide oameni, dar înţelesese că aşa era mult mai sigur. Asta făcuse; ajutase la amplasarea unei bombe în toaleta unei clădiri guvernamentale. Nu fusese vina lui că maşinăria nu explodase la ora prevăzută.

Alungă această amintire şi se gândi la cei doi prizonieri de sus. Şi-i imagina pe cei doi Tommy, aşezaţi pe paturi, în faţa lui. Apoi încercă să pigmenteze acea viziune cu gloanţe, sânge şi răni. Îi şi vedea întinşi şi reci pe podea.

Abia acum îşi dădu seama că nu mai omorâse pe nimeni până atunci, deşi fusese prezent la înfăptuirea unor crime: o dată, în timpul unui război între bande, când doi tipi din tabăra adversă fuseseră prinşi pe o alee; a doua oară, la puşcărie, după ora de masă, când şirul de deţinuţi se îndreptase spre curte, la exerciţii, şi un informator fusese măcelărit în confuzia de moment, proprie oricărei deplasări a unui număr mare de oameni; a treia oară, în timpul vizitei Oliviei la directorul acela din California. Îşi amintea căutătura din ochii acelui om, când îşi dăduse seama că se va produce inevitabilul. Un amestec de panică şi furie. Se luptase. Nu avea nicio şansă şi ştia acest lucru, iar asta uşurase misiunea Oliviei. Ramon spera că judecătorul şi băiatul se vor opune. Atunci îi va putea ucide în luptă şi va fi mai uşor şi pentru el.

Trase o înjurătură şi îşi lăsă picioarele pe podea.

În lumina palidă din cameră, zări pachetul de ţigări, aşezat pe o măsuţă cam şubredă. Întinse mâna după ele şi strănută. S-o ia naiba de casă veche şi rece, îşi spuse el. Pe toţi dracii, nu vreau s-o mai văd niciodată.

Încercă să se gândească la alte locuri, mai calde. Mâine la prânz, se încurajă el, voi zbura spre sud, cu buzunarul plin de bani. Aruncă o privire spre geanta de pânză, deja pregătită.

Se ridică şi îşi puse pantalonii şi pantofii. Îşi trase un tricou gri, vechi, peste cap; tricoul avea şi o glugă, pe care şi-o puse în jurul gâtului, ca pe o basma.

Ciuli urechea şi auzi sforăitul lui Bill Lewis din camera de alături. Făcu câteva exerciţii, încleştând şi descleştând pumnii, apoi se îndreptă spre noptieră şi îşi luă revolverul, punându-l la brâu. După ziua de azi, îşi spuse el, totul va fi altfel. Îşi imagină că va fi foarte cald în patul său, lângă

Olivia.

Brusc, fu cuprins de entuziasm: împreună vom face lucruri remarcabile. Se întristă puţin, gândindu-se la Lewis. El nu înţelege, îşi zise Ramon. Apoi, ridicând din umeri, şi-l scoase din minte şi se lăsă pradă furiei izvorâte dintr-o gelozie neclară.

Ramon ieşi pe hol şi îşi îndreptă privirea spre uşa zăvorâtă a podului. Aş putea s-o fac acum, când Lewis doarme. L-aş lua prin surprindere; la fel şi pe ei. Ar fi un fapt împlinit şi nimeni n-ar mai putea face nimic. Ramon se trezi cu pistolul în mână, deşi nu-şi amintea să-l fi scos de la brâu. Îl studie şi văzu că era armat, dar nu-şi amintea nici de asta. În somn ar fi mai uşor, conchise el. Păşi în direcţia podului şi ezită. Mai întâi, să beau o cafea, îşi zise. Ca să nu-mi tremure mâna. Puse arma înapoi la brâu.

Scara scârţâi uşor sub paşii săi. Totul părea încremenit; ura felul în care frigul părea să se insinueze peste tot. Dimineţile erau parcă mai tăcute şi mai cumplite. În sud, te trezeai întâmpinat de un freamăt şi de o căldură prietenoasă, care creşteau odată cu ziua. Străbătut de un nou fior, intră în bucătărie, deschise robinetul de apă caldă la maximum şi căută o ceaşcă de cafea mai puţin murdară. După câteva clipe, găsi una acceptabilă. Trânti în ea două linguriţe de cafea *espresso* şi o umplu cu apă fierbinte de la robinet. Sorbi, se strâmbă şi, întorcându-se cu spatele, se rezemă de chiuvetă şi lăsă căldura ceştii să-i pătrundă, prin degete, până în suflet.

Când auzi bufnitura de la intrare, mai întâi nu ştiu ce să creadă. Ce-a fost asta? se întrebă în gând. N-ar trebui să se audă niciun zgomot. Nu aici. Nu acum.

Apoi, brusc, îl cuprinse teama.

Mâna îi tremura uşor când puse ceaşca pe masă.

Ciuli urechile, doar-doar va mai auzi ceva. Nimic.

Totuşi, era ceva. Ba nu. Era casa asta veche, scârţâind din toate încheieturile. Sau era poliţia, ocupând poziţii. Simţi un gol în stomac, neştiind ce să creadă – auzise sau

nu un zgomot suspect? Coborându-şi privirea, observă că ţinea din nou în mână revolverul. Preţ de o clipă, se gândi să alerge sus, s-o strige pe Olivia. Apoi reflectă: nu sunt aşa de slab. Ce nevoie am de ea, ca să verific un zgomot oarecare pentru ca, până la urmă, să constat că mi-a jucat imaginaţia o festă?

Se simţi puţin dezgustat de această slăbiciune. Dar reproşul era amestecat cu teamă.

Păşi cu grijă, dar în mare viteză, către uşa de la intrare. Se uită afară prin panoul de sticlă, însă nu zări decât curtea strălucind de brumă.

N-a fost nimic, îşi spuse. Ai dormit prost.

Suntem aproape de final şi eşti aşa de tensionat că sari în sus din orice.

Ramon se înfioră. Probabil că nu e nimic, încercă el să se convingă. Poate că era vântul. Dar văzu chiar atunci copacii desfrunziţi şi neclintiţi pe fundalul cerului cenuşiu.

Nu voia să renunţe la bruma de căldură din casă, dar ştia că trebuia să se asigure. Răsuci încet clanţa şi deschise uşa: parcă simţi o răsuflare de gheaţă. Ezită din nou, nedorind să iasă afară.

Totuşi, ieşi.

Tremurând de frig şi, poate, şi din alte motive, Ramon păşi încet pe verandă. Ţinea strâns pistolul, cu braţul întins, şi mătura curtea cu privirea, întorcând capul când spre stângă, când spre dreapta.

Lauren se uită spre spatele casei şi întrebă:

— Crezi că totul e în regulă?

Tăcerea adâncă o făcea mai suspicioasă; în ultimele minute încercase să alunge din minte zeci de viziuni de coşmar. Karen o cuprinse cu braţul, încercând s-o liniştească.

— Sigur că da, îi răspunse ea pe un ton blând.

— Nu se aude nimic.

— Păi, asta înseamnă că lucrurile merg aşa cum trebuie.

— Măcar de s-ar auzi ceva.

— Ţi-e frică?

— Sigur. Ţie nu?

— Numai puţin... Ba mor de spaimă!

— Da. Crezi că Tommy şi judecătorul...

— A, ei sunt bine, ştiu precis. Probabil că dorm. Ştii cum e Tommy. Dacă e puţin obosit, doarme de poţi tăia lemne pe el. Ce bine ar fi să fie şi mama cu noi.

— Într-adevăr.

— Ştiu ei ce fac.

— Vino mai aproape. Mi-e frig.

— Nu frigul e de vină, spuse Karen, cu simţul său practic obişnuit. Totuşi, se mută mai aproape de Lauren şi îşi privi arma. Când se vede punctul roşu, reluă ea, înseamnă că e pusă siguranţa sau nu?

— Nu.

— Aha. Bine.

Cuplă din nou siguranţa.

— De ce faci asta? întrebă Lauren.

— Păi, tata a spus...

— A spus să fim atente. N-a spus să fim proaste.

— Ce vrei să spui? întrebă sora mai mare, burzuluindu-se.

— Ei bine, nu cred că aş fi în stare să nimeresc prostia aia de siguranţă, dacă aş fi nevoită s-o fac. Cred că ar trebui să fim pregătite, în caz că e nevoie să fugim şi să-i ajutăm.

— Ne-au zis să stăm la adăpost.

— Da, dar tu ce crezi?

Karen rămase o clipă pe gânduri. Dorea să fie responsabilă, dorea să se comporte corect. Dorea ca părinţii ei să fie mândri de ea. Lauren o privi insistent.

— Ştiu la ce te gândeşti, şopti ea. Ştiu ce ne-au spus. Dar suntem aici ca să-i ajutăm! Tommy e fratele nostru.

Karen încuviinţă.

— Cred că ai dreptate.

Amândouă traseră siguranţele armelor. Se aplecară puţin, rămânând cu privirile aţintite asupra casei.

— Nu simţi nimic? şopti brusc Lauren.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Parcă s-a pornit vântul sau a trecut un nor, aşa ceva.

Karen dădu din cap şi zâmbi.

— Ştii, nimeni de la şcoală nu ne-ar crede dacă le-am povesti.

— Oho, ai dreptate, chicoti Lauren.

Dar momentul de veselie se risipi repede în copleşitoarea încremenire a dimineţii. Tăcerea se instală din nou lângă ele şi, odată cu ea, o cumplită teamă de necunoscut. Rămaseră aşa, umăr lângă umăr, privind spre fermă. Lauren luă mâna surorii sale, strângând-o cu putere. Un curent electric păru să le străbată pe amândouă. Îşi auzeau bătăile inimii, îşi simţeau respiraţia.

— Va fi bine, spuse Lauren încetişor.

— Ştiu. Numai că aş vrea să se întâmple ceva, răspunse Karen.

Aşteptau, pradă neliniştii şi speranţei.

Când Megan alunecase pe prima treaptă a verandei acoperite de brumă, braţul în care ţinea pistolul se lovise de planşa de lemn. Auzind zgomotul, rămase pe loc, nemişcată. În urechile ei, zgomotul răsunase asemenea unei adevărate explozii. În loc să pornească mai departe spre uşă, se dăduse înapoi, ascunzându-se sub platformă şi aşteptând să vadă dacă o auzise cineva.

Zgomotul uşii de la intrare o îngheţă. Rămase pe loc, cu pistolul în mână, încercând să se strecoare sub marginea verandei, ca să nu fie văzută de sus.

Habar nu avea ce să facă.

Când auzi lemnul scârţâind, aproape deasupra ei, sub pasul cuiva, începu să tremure. Dar ridică arma şi îşi spuse că nu se va termina aşa.

Se lupta cu spaima care-i anchiloza braţele, picioarele şi muşchii, gândindu-se numai la Tommy. Inima începu să-i bată mai tare şi simţi adrenalina urcându-i prin vene. Sosesc, fir-ar să fie, vin după tine.

Se încordă, auzind paşii care se apropiau tot mai mult de ea.

Duncan o văzuse alunecând, auzise bufnitura şi trase o înjurătură. Şi el aşteptase, neslăbind-o nicio clipă din ochi pe soţia sa. I se părea că seamănă cu un animal micuţ, ghemuit la pământ de frică.

Văzând că se deschide uşa de la intrare, simţi un junghi de spaimă în inimă.

— Ah, Doamne, şopti el. Au auzit-o.

Pentru o clipă, simţi că i se taie picioarele. Apoi îl zări pe Gutierrez pe verandă.

— Ah, Doamne, rosti el din nou. *Megan, fii atentă.*

Abia şoptea.

Zări pistolul în mâna lui Ramón.

Îl văzu făcând un pas, apoi încă unul, spre locul unde se ascunsese soţia sa.

Încercă să-şi domolească bătăile inimii. N-am de ales, îşi zise el.

Încercă să înghită, dar gura îi era complet uscată. O amintire îi trecu prin minte cu viteza fulgerului: strada din Lodi, apoi el însuşi, agăţat de camionetă, de parcă s-ar fi aflat la marginea unui ocean întunecat, temându-se să nu fie înghiţit de adâncuri. Anii trecuţi îi strigau să nu mai aştepte, să nu ezite din nou şi să piardă totul din cauza îndoielii.

— Stai la adăpost, Megan, şopti el.

Trase adânc aer în piept şi îşi lipi obrazul de patul puştii. Lumea deveni dintr-odată mai mică, dincolo de ţeava puştii, peste pajişte, pe deasupra capului soţiei sale, direct în pieptul lui Ramon Gutierrez. Îl văzu pe acesta făcând încă un pas şi oprindu-se la doar câteva zeci de centimetri de marginea verandei, unde se ascundea Megan.

Expiră încet.

— Îmi pare rău, şopti el.

Ţinu degetul încordat pe trăgaci, aproape copleşit de durere. Îl trase încet înapoi, deschizând focul. Explozia în serie păru să sfărâme aerul de porţelan în mii de cioburi.

Explozia o smulse pe Olivia din vis. Se făcea că era în închisoare, în celula ei de securitate maximă, numai că, de data asta, uşa nu se mai închidea cum trebuie. Reuşise să o deschidă fără probleme. În vis, simţise răcoarea oţelului lipicios şi auzise zăngănitul grilajului care se deschidea în faţa ei. Ieşise singură pe platforma aflată dincolo de şirul de celule, liberă să plece unde vrea. Simţise o nesfârşită bucurie, înălţându-se de parcă n-ar mai fi atins pământul cu picioarele. În vis, tocmai se îndepărta în mare viteză de celulă, când auzise o bubuitură ca de tunet şi, o clipă, crezuse că se pornise furtuna.

Apoi reveni din vis la o realitate teribilă, neaşteptată.

Sări în capul oaselor, ignorând frigul dimineţii şi ciulind urechea.

— Ce dracu’ a fost asta? strigă ea pe un ton strident.

Lângă ea, Bill Lewis sărise şi el. În lumina slabă a dimineţii, pielea lui părea palidă, aproape translucidă. Făcuse ochii mari şi în glasul său se simţea un tremur de panică.

— Nu ştiu. Ce-a fost? Habar n-am, dormeam.

— Mi s-a părut că am auzit o împuşcătură.

— Unde e Ramon?

— Nu ştiu. O fi în camera lui?

— Ramon? Ramon! Unde naiba eşti? strigă Olivia.

Nu primi niciun răspuns. S-a dus să-i ucidă, îşi zise ea.

Sări jos şi rămase în picioare, goală, lângă pat. Ar trebui să se mai audă o împuşcătură. Ar trebui să se audă ţipete. Ar trebui să-mi răspundă. Ce se întâmplă?

— Ce face? se răsti Bill dintr-odată, bâlbâindu-se de frică. Ce naiba... unde s-a dus? Ce face? Nu înţeleg... asta nu face parte din plan.

Bill Lewis o privi pe Olivia cu furie.

— Asta nu se aude de sus, urlă el. Vine de-afară. Ramon!

Zăpăcită, Olivia nu ştie ce să mai creadă. *Gândeşte-te! Acţionează!* se îndemnă ea. Apucă un pistol automat de pe noptieră. Brusc, fu cuprinsă de o senzaţie minunată, de pace interioară, ca un copil satisfăcut. Părea să retrăiască visul de mai înainte. Îşi simţi pielea iradiind, cuprinsă brusc de fierbinţeală.

— Ce se întâmplă? zbieră Bill.

— Haide, spuse Olivia, alegându-şi cu grijă cuvintele. S-a terminat.

Trecu prin baie şi se îndreptă spre fereastră, privind afară. În spatele ei, Lewis se chinuia să-şi tragă pe el pantalonii, luptându-se cu perechea de jeanşi scorţoşi, iar Olivia se gândi cât de caraghios era, cât de absurd, şi izbucni în râs.

Zgomotul primei împuşcături îl smulse şi pe judecătorul Pearson din vis. Se făcea că se afla pe o plajă, înconjurat de nepoţii care se jucau în nisip. Soarele fierbinte îl încălzise şi clipea des, orbit de atâta lumină. În depărtare, Megan şi Duncan săltau pe coama valurilor verzi-albăstrii. Se întorsese să-i spună ceva soţiei sale, care stătea lângă el. „Dar ai murit”, îi zisese el. „Sunt singur”. Ea îi zâmbise, clătinând din cap, şi răspunsese: „Nimeni nu moare cu adevărat. Nimeni nu e cu adevărat singur”. Dar, când el întorsese din nou capul, ceilalţi dispăruseră, iar plaja era acum nisipul roşiatic din Tarawa, în timp ce el era iarăşi un tânăr speriat. Auzise şuierul unei singure împuşcături pe deasupra capului şi se ascunsese în nisip, cu faţa în jos, dar se ridicase imediat şi, în vis, îşi spusese: „Dar ăsta a fost un glonţ adevărat”.

Se trezi imediat.

Se răsuci îndată spre Tommy, care, în patul său, se ridicase deja în capul oaselor.

— Bunicule!

— Tommy, e adevărat. Doamne, au venit după noi!

— Bunicule!

Tommy sări jos din pat şi se repezi în braţele bunicului.

Judecătorul îl strânse la piept, apoi se desprinse din îmbrăţişare.

— Acum, Tommy, acum! Trebuie să facem şi noi ceva ca să ne salvăm.

Tommy înghiţi în sec şi dădu din cap în semn de aprobare. Judecătorul sări de pe pat şi apucă bara metalică.

— Acum, spuse el. Ajută-mă.

Se auzi încă o împuşcătură.

— Repede, Tommy. Aşa cum am vorbit.

Parcă prinsese puteri şi era din nou sigur pe sine; îşi amintea zecile de momente de luptă înspăimântătoare, paralizante, când, în ciuda morţii şi a ororilor care-l înconjurau, acţionase. Acum, dintr-odată, parcă şi muşchii îi întineriseră, iar oasele nu mai erau bătrâne şi fragile. Simţea din nou forţa şi îndrăzneala tinereţii.

Judecătorul ridică unul din paturi şi îl trase până în dreptul uşii. Adunându-şi toate forţele, îl împinse violent spre uşa podului. Sări înapoi, apucând şi patul lui Tommy.

— Acum, al tău! spuse el şi îl împinse şi pe acesta pe scări în jos, pentru a bloca intrarea.

Tommy era deja îmbrăcat şi revenise lângă perete, lovind zona deja slăbită cu bara de metal ruptă din cadrul metalic al patului. Judecătorul Pearson îi sări în ajutor. Apucă bara de metal şi o sprijini sub una din stinghiile slăbite. Împinse o dată, în forţă, şi apoi o ridică din toate puterile. Se auziră un scrâşnet şi apoi pârâitul lemnului crăpat. Prima stinghie se desprinse, ca un os rupt. Judecătorul scoase un strigăt: o aşchie îl împunsese în deget. El însă nu luă în seamă durerea şi lovi folia de plastic de dedesubt cât putu de tare. Plasticul se făcu ţăndări, ridicând un nor de praf. Lovi din nou, încă o dată şi încă o dată, după care, în plin avânt, făcu un pas înapoi, gata să continue, dar fu oprit de strigătul lui Tommy:

— Bunicule, am reuşit! Văd cerul!

Judecătorul strânse din dinţi, uitând de bătrâneţe, de îndoială şi de infirmitate, şi se repezi spre perete, trăgând şi rupând bucăţi de plastic şi lemn putrezit, plin de entuziasmul victoriei.

Primul glonţ pornit din puşca lui Duncan îl lovise pe Ramon drept în piept, ca pumnul unui boxer de categorie grea, aruncându-l pe spate, strivindu-l de uşa de la intrare. Trupul său mai zvâcni o dată, ca o marionetă cuprinsă de spasme, şi apoi alunecă în jos, rămânând sprijinit în şezut, parcă relaxându-se. Privi fix spre curte, fără să vadă nimic, întrebându-se ce i se întâmplase. Se întrebă cum de nu-i mai era frig. Acesta fu ultimul său gând.

Al doilea glonţ explodă în faţa bărbatului mort.

După a doua împuşcătură, Megan se ridică, privind îngrozită spre cadavrul lui Ramon Gutierrez, plin de sânge şi resturi de creier. Făcu un pas înapoi, simţind nevoia să urle, să se desprindă din acest coşmar.

În spatele ei, lângă zid, Duncan se ridicase în picioare.

Timp de o clipă, se lăsă din nou liniştea peste dimineaţa îngheţată.

Duncan îşi simţi gâtul uscat, încordat şi, înţelegând ezitarea soţiei sale, îi strigă răguşit:

— Du-te, Megan! Du-te! Acum!

Reuşi să se caţăre pe zidul de piatră, gata să scape puşca din mână. O strânse mai bine şi sări în picioare, împleticindu-se, luând-o la fugă spre ea şi continuând să-i strige:

— Du-te! Du-te! Acum!

Îngrozită, Megan se întoarse spre el. Îl văzu făcându-i semne disperate spre uşă. Privirile li se întâlniră timp de o clipă şi el o văzu încuviinţând cu un semn al capului. Megan se răsuci din nou spre trupul întins pe verandă şi, cu un strigăt de furie amestecată cu spaimă şi hotărâre, se

repezi, cu arma în mână, pe trepte în sus, intrând în casă pe lângă cadavrul lui Ramon.

— Ei sunt! strigă Olivia în mijlocul hohotelor de râs.

— Cine? urlă Bill Lewis, apucând pistolul automat.

— Cine crezi? se răsti Olivia, trăgând piedica armei sale şi armând-o.

Izbi geamul cu ţeava. Îl văzu pe Duncan alergând spre casă.

— Acoperă scara! urlă ea spre Lewis.

Acesta ezită.

— Acum, idiotule, până nu se apropie mai mult!

El se răsuci pe călcâie şi se repezi afară pe uşa dormitorului, pătrunzând în inima casei.

Karen şi Lauren auziră împuşcăturile şi încremeniră.

În tăcerea grea care urmă, se simţiră amândouă cuprinse de o spaimă ameţitoare, ca atunci când maşina îţi fuge de sub control pe o stradă alunecoasă.

— Ah, Dumnezeule, şopti Lauren. Ce se întâmplă?

— Nu ştiu, răspunse Karen. Nu ştiu.

— Crezi că ei sunt bine?

— Nu ştiu.

— Ce facem?

— Nu ştiu.

— Trebuie să facem ceva!

— Ce?

— Nu ştiu!

Luptându-se cu panica, lacrimile şi dorinţa de a ieşi din ascunzătoare, fetele rămaseră nemişcate, speriate de moarte.

În vestibul, Megan se împiedică şi căzu. Rămase acolo, ameţită, câteva clipe, apoi se rostogoli pe burtă şi se ridică în genunchi, cu pistolul în mâna întinsă, întorcându-se în toate părţile, gata să tragă la orice zgomot, la orice mişcare, în fantome sau în întruchiparea temerilor sale. Îşi auzi respiraţia sonoră, întretăiată.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre scările aflate chiar în faţa ei.

Auzi paşi deasupra capului, pe podeaua de lemn şi sări într-o parte, se lipi de perete şi îşi ridică privirea spre scară. Ridică arma în poziţie de tragere şi zări figura lui Bill Lewis apărând pe după balustradă. Preţ de o clipă, niciunul din ei nu făcu nicio mişcare, apoi ea zări arma din mâinile lui. Într-o fracţiune de secundă, amândoi începură să strige cuvinte de neînţeles; Megan trase o dată, apoi se ascunse la adăpostul unei uşi, în clipa în care Lewis deschise focul. Dar ezitarea de moment îi anulase acestuia avantajul iniţial. Gloanţele pătrunseră în zid şi în canatul uşii, ridicând un nor de praf şi aşchii de lemn.

Megan ţipă, simţind o împunsătură în antebraţ. Se dădu înapoi, privind uimită sângele care-i şiroia pe mâneca hainei. Un colţ de lemn ieşea prin pânză, prins în carne. Cu un urlet, îl trase afară din braţ. Sângele îi picura printre degete. Se întoarse, ridică arma şi trase câteva focuri, simţind din plin forţa reculului. Deasupra ei, o lume a terorii păru să explodeze cu un zgomot asurzitor.

Bill Lewis sări înapoi şi gloanţele loviră tavanul deasupra capului său; scăpase ca prin urechile acului de acest atac neaşteptat.

Trase şi el, tot la întâmplare, cu aceeaşi disperare, umplând aerul cu suflul morţii.

În dormitor, Olivia privea răbdătoare cum Duncan alerga spre casă. Venea direct, fără nicio precauţie, fără nicio ezitare, drept spre uşa de la intrare. I se părea că se mişcă cu încetinitorul; o clipă o surprinse că, la urma urmelor, era acolo. N-am crezut că eşti în stare, matematicianule. Nu mi-am închipuit că ai să încerci s-o faci. Iar acum riscul te va ucide. Se simţi cuprinsă de furie, ca de un curent electric care-i pătrundea în picioare, în braţe, în inimă. O mânca palma, cerându-i să tragă. Asta şi făcu, printre blestemele care răsunau mai puternic decât rafala armei automate.

— Mori! urlă ea.

Dar cuvântul prelung părea mai degrabă un bocet gutural, nelămurit. Arma din mâinile sale părea cuprinsă de aceeaşi furie dementă şi ucigaşă; Olivia ochi cu grijă, zguduită de forţa exploziei.

Continuă să tragă în silueta care se încăpăţâna să se apropie. Duncan fugea, ţinând o mână deasupra capului, ca şi cum astfel s-ar fi putut apăra de gloanţe. Prin fumul iscat, văzu gloanţele muşcând pământul pe lângă el. Mirosul încins şi înţepător al prafului de puşcă îi umplea nările.

— Mori, laşule! urlă ea din nou.

Izbucni în râs în clipa în care Duncan căzu la pământ, parcă împiedicat de o mână uriaşă, nevăzută. Se afla exact în bătaia focului armei sale.

— Te-am prins, nemernicule!

Ochi cu grijă şi apăsă din nou pe trăgaci, dar trase o înjurătură când constată că încărcătorul era gol. Se răsuci pe călcâie, apucând un altul.

Îl durea tot trupul.

Simţea gustul amar şi uscat, de praf, acolo unde căzuse la pământ.

În acel prim moment, nu fusese sigur dacă era mort sau viu. Se privise şi observase sângele care-i şiroia din picioare. Acum mă va ucide, îşi zise el.

Cu un efort, reuşi să se ridice.

Uşa de la intrare părea acum foarte îndepărtată, de neatins. Într-o fracţiune de secundă, se întrebă unde erau restul de gloanţe. Ce mai aştepţi? strigă el în gând. Apoi observă că maşina răpitorilor se afla la numai câteva zeci de centimetri distanţă. Întinse mâna după armă, o apucă de ţeavă şi, pe jumătate târâş, pe jumătate şchiopătând, se ascunse în spatele maşinii. Fără să-i lase timp să-şi revină, o nouă rafală de gloanţe lovi în plin vehiculul, scrâşnind şi suspinând ca nişte orfani nefericiţi, ricoşând pe suprafaţa

de metal. Deasupra lui, un geam se făcu ţăndări, acoperindu-l cu cioburi din cap până în picioare.

Duncan se trase într-o parte şi îşi privi picioarele însângerate. Lovite? Distruse? Ce avea oare? Se gândi la Tommy şi la gemene, la Megan şi la judecător.

Ridică din umeri. Nu se poate altfel, îşi spuse. Se ridică cu greu în picioare; durerea cumplită din genunchi şi coapse îi tăie respiraţia. Îşi înghiţi lacrimile şi încercă să se calmeze. Un val de durere îi fulgeră creierul, ameţindu-l. Îşi muşcă buzele şi se gândi la familia sa; gândul acesta îi dădu putere. Se rezemă cu obrazul de aripa maşinii şi respiră adânc.

Încă nu m-ai ucis. Ar fi râs, dacă ar fi avut destulă putere.

Prin mintea lui Duncan trecură tot felul de idei şi de gânduri imperative. Ştia că nu va reuşi să ajungă la uşa din faţă. Dar putea să se adăpostească pe o latură a casei şi se hotărî să pornească într-acolo.

Trase încă o gură de aer şi se întrebă unde dispăruse durerea. E acolo, îşi zise el. Se ascunde. Probabil că e numai o iluzie, înţelese el şi zâmbi.

Încă n-am murit. Tommy, tot am să vin după tine.

Duncan îşi adună forţele şi se ridică în picioare, ţinând puşca lângă umăr. Ochi în direcţia aproximativă a locului de unde ştia că Olivia trage în el. Apăsă pe trăgaci, trimiţând gloanţele unul după altul cât putu de repede. Printre pleoapele strânse, văzu cum ele despică rama de lemn şi trec prin geam. Continuă să tragă, îndepărtându-se de maşină, împiedicându-se, chinuindu-se să ajungă la aripa casei, la adăpost de linia focului, întrebându-se cât îl vor mai ţine picioarele şi surprins că încă le mai putea mişca.

Olivia se dădu înapoi, pradă şocului, chiar când gloanţele pornite din arma lui Duncan trecură prin geam şi izbiră peretele şi tavanul, împroşcând-o cu sticlă, praf şi

bucăţi de tencuială. Se aruncă pe pat şi începu să se legene înainte şi înapoi, fără să fi păţit nimic, însă uluită de ferocitatea pe care o ghicea plutind în jurul ei. O nouă rafală sfâşie aerul la câţiva paşi, iar Olivia simţi că e pe punctul de a se prăbuşi. După o clipă, corpul ei ateriză pe podeaua tare. Nu-i trebui prea mult ca să-şi dea seama ce se întâmplase, după care se ridică şi, dintr-un salt, se apropie din nou de fereastră, unde îl văzu pe Duncan, care tocmai dădea colţul fermei, şchiopătând, târându-şi un picior, dar trăgând în continuare. Îşi îndreptă pentru ultima dată arma spre el şi înjură, în timp ce se apleca pe fereastră.

Pe urmă se întoarse în cameră.

Ei sunt, îşi zise. Doar ei doi.

Auzi împuşcăturile din casa scărilor şi se gândi la prizonierii din pod.

Zgomotul strident al pistolului-mitralieră încetă, înlocuit de răpăitul puternic al armei lui Megan. Olivia îşi coborî privirile şi văzu traista roşie, plină cu bani. O închise repede şi şi-o atârnă de umăr. Apoi îşi ridică ochii şi dădu peste Bill Lewis, care se oprise în prag.

— Mai dă-mi un încărcător, spuse el.

Olivia se conformă, iar el scăpă cartuşele, aplecându-se imediat să le ia de jos.

— Ucide-i, şopti ea.

Lewis o privi ţintă.

— Du-te şi ucide-i pe cei din pod, rosti ea pe un ton firesc şi totodată ferm, ca şi cum ar fi avut de gând să pedepsească un copil care nu era cuminte.

Lewis rămase cu gura căscată.

— Ucide-i! ţipă ea cu un glas ascuţit.

— Dar...

Olivia răcni, iar vocea ei începu să semene cu zgomotul strident al unei sirene:

— Ucide-i! Ucide-i! Ucide-i pe amândoi! Fă-o acum, fir-ar al dracului! Fă-o acum! Ucide-i!

Lewis se uită la Olivia cu ochii mari. Pe urmă dădu din cap şi ieşi pe uşă, însoţit de ordinele ei isterizate. Femeia porni după el pe coridor şi se îndreptă spre casa scărilor, pregătindu-se pentru confruntarea cu Megan. Auzi undeva în spate cum Lewis umbla la uşă, încercând s-o descuie.

Îngenunchind la adăpostul cadrului uşii dintre hol şi camera de zi, Megan se pregătea să-şi reîncarce pistolul de calibrul 45 când auzi ţipetele Oliviei, răsunând mai puternic decât vâjâiala din urechile sale. Cuvintele o îngheţară şi îi dădură puteri în acelaşi timp – o furie de mamă rănită, disperată. Se ridică în picioare cu un efort şi, la rândul său, îşi strigă disperarea şi hotărârea.

— Nu! ţipă ea. Tommy!

Într-un acces dezlănţuit de mânie şi durere, Megan se repezi pe scări în sus, ignorând rănile şi riscul ce plana asupra ei, gândindu-se numai la copilul său şi deschizând focul din fugă.

Ferocitatea neaşteptată a atacului ei o luă pe Olivia prin surprindere şi, printre strigăte sălbatice de asalt, ripostă cu o salvă trasă inutil, la întâmplare. Gloanţele trecură şuierând pe deasupra capului lui Megan şi se înfipseră în perete. Explozia o culcă pe Megan la podea, dar nu reuşi decât să-i încetinească mersul – dar acesta, constată ea, putea fi pericolul cel mai mare.

Se ridică din nou şi, refuzând să se dea bătută, se târî mai departe, lipită de scări, gata să tragă în orice moment.

— *Omoară-i! Omoară-i!* strigă Olivia.

Megan se întoarse şi îl văzu pe Lewis luptându-se cu uşa.

— E ceva acolo! ţipă el.

— Fă-ţi loc cu arma!

— Ce?

Înainte să-i poată răspunde, Olivia auzi rafala pornită din arma lui Megan, de la numai câţiva paşi. Un glonţ îi trecu pe lângă cap, zgâriindu-i obrazul şi retezându-i lobul

urechii. Se dădu înapoi împleticindu-se, ca şi cum ar fi primit o lovitură foarte puternică. Era ameţită, derutată; doar nu m-a omorât, îşi zise ea, înspăimântată. Nu e posibil. Ridică mâna în dreptul feţei şi simţi firul de sânge lipicios din rană. Sunt desfigurată, m-a sluţit. Urlă din nou şi trase orbeşte spre Megan; inutil, pentru că se împiedică şi căzu pe spate în dormitor.

Judecătorul Pearson lovi cu toată puterea, pentru ultima oară, crăpătura din perete şi, abia respirând, se întoarse spre Tommy, întrebându-l:

— Poţi ieşi pe aici?

— Eu pot, bunicule, dar...

Judecătorul privi repede afară şi zări pădurea şi cerul nemărginit. Se trase înapoi.

— Du-te Tommy, du-te! Sări pe acoperiş. Scapă! Fugi! Acum!

În momentul de ezitare al copilului, amândoi auziră ordinul dat de Olivia, printre urlete, lui Bill Lewis. Cuvintele pluteau grele în aer, reverberând în podul vechi, îngheţat acum de suflul iernii.

— Bunicule! strigă Tommy.

— Lasă, du-te! Du-te odată!

— Bunicule! strigă Tommy, luându-l de mână pe judecătorul Pearson.

Judecătorul auzi cum Bill Lewis forţează uşa. Uşa cedă şi crăpă peste baricada de paturi.

— Acum, Tommy, te rog!

Îşi apucă nepotul în braţe şi îl împinse, cu picioarele înainte, prin gaura micuţă. Preţ de o clipă, se temu că va rămâne prins acolo; apoi, spre bucuria lui, trecu de cealaltă parte. Judecătorul îl văzu pe Tommy prinzându-se cu mâinile de marginile deschizăturii, gata să sară pe acoperiş.

— Du-te, Tommy, du-te! urlă el.

În spatele său, îl auzi pe Lewis înjurând şi împingând

uşa. Mâinile lui Tommy dispărură şi judecătorul auzi o bufnitură, când nepotul său ateriză pe acoperişul etajului inferior. Se aplecă, văzu că băiatul era în siguranţă şi îi strigă din nou: „Scapă!”, apoi se întoarse şi apucă bara de metal. Cu un strigăt de luptă din adâncul pieptului, se repezi spre intrarea în pod, rotind bucata de metal deasupra capului.

În clipa în care se aruncă deasupra baricadei, simţi că lumea întreagă explodează în jurul lui. Bill Lewis străpunsese uşa cu o rafală de pistol automat; gloanţe, schije metalice, aşchii de lemn şi pene din pernele de pe paturi se dezlănţuiră într-un dans al morţii în jurul lui. Se răsuci, ca şi cum ar fi fost prins de suflul vântului şi aruncat la pământ. Înţelese că fusese lovit, nu o dată, ci de sute de ori. Trupul rănit îi comanda să se ridice, revoltat de insulta de a fi fost străpuns de bucăţile fierbinţi de metal. Şocul şi rănile îl trăgeau, încet, în întuneric. Dar se luptă cu leşinul. Încă nu am murit. Pot respira, îşi zise el. Cu un efort, reuşi să se ridice şi se aruncă înainte, baricadând uşa cu trupul său.

Dar greutatea lui nu era suficientă. Se simţi dat la o parte fără nicio greutate.

— Du-te, Tommy, şopti el.

Încă nu leşinase. Durerea întunecată îi îngreuna pleoapele, dar deschise ochii şi îl zări pe Bill Lewis, deasupra lui, ezitând.

Lewis aşteptă până când privirile li se întâlniră.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu trebuia să se întâmple aşa.

— A scăpat, răspunse judecătorul. E în siguranţă.

Lewis ezită din nou.

— N-am vrut... spuse el. Nu aş fi...

Judecătorul Pearson nu-l crezu. Întoarse capul într-o parte, aşteptându-şi moartea.

După ultima rafală, trasă de Olivia la întâmplare, Megan îşi croise drum în sus pe scări şi îşi zărise adversara, în

clipa în care aceasta căzuse pe spate în dormitor. Aproape concomitent, văzuse cum Bill Lewis intra cu spatele pe uşă.

Instantaneu, ştiu că acolo se aflau cei doi prizonieri.

Trebuia să ajungă acolo. Nu avea dreptul să se dea bătută. Porni în goană, pe lângă dormitor, observând în treacăt că Olivia zăcea goală, însângerată, la numai câţiva paşi mai încolo. Megan schimbă încărcătorul, urlând ca o Walkirie scoasă din minţi şi înaintând cu strigăte de luptă izvorâte din furie şi dorinţă.

Se aruncă pe uşa podului, se împiedică şi căzu cu o bufnitură. Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Lewis, câţiva centimetri mai încolo, cu pistolul automat în mână, nemişcat, ca un copil prins asupra faptului. Stătea aplecat deasupra judecătorului. Ea scoase un urlet şi trase în plin.

Primul glonţ îl ridică pe Lewis în aer şi apoi îl aruncă la pământ. Pieptul i se umplu instantaneu de sânge. O privi pe Megan uimit, ca şi cum ar fi făcut un gest neaşteptat.

Megan trase din nou şi, de data aceasta, trupul lui se răsuci şi aterizâ, diform şi moale, într-un colţ al camerei, privind cu ochi ficşi spre deschizătura din perete.

— Tommy! strigă Megan. Tommy!

Îl văzu pe judecător, care încerca să se ridice şi făcea semne spre zidul spart.

— E afară, şopti el cu greu. E în siguranţă. Am reuşit împreună.

— Tată!

— Ajută-l, fir-ar să fie, ajută-l imediat! strigă bătrânul cu ultimele forţe dinaintea morţii. Lasă-mă pe mine! Ia-l pe băiat!

Megan încuviinţă şi el închise ochii, mulţumit. Nu ştia dacă avea să-şi găsească moartea în acele minute sau dacă va trăi, dar se simţea nespus de mândru şi respira încet, cu grijă, dorind să poată vedea sfârşitul, oricare ar fi fost acela. Îşi auzi bătăile inimii pulsând în acelaşi ritm în pieptul său şi îşi zise: am o inimă puternică. Se gândi la

toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse, care luptaseră şi muriseră pe toate plajele tinereţii sale. Ar fi mândri, înţelese el. Se gândi la soţia lui şi îşi spuse: am reuşit.

Liniştit, rămase în aşteptare.

Olivia o văzu pe Megan trecând ca fulgerul pe lângă ea şi apăsă pe trăgaci, dar auzi un declic în gol, urmat de un altul. Apucă ultimul încărcător de pe masă, apoi şi sacul cu bani. Fugi, îşi spuse. S-a terminat. Cu grijă, făcu un pas spre uşă, apoi încă unul. Fugi! Scapă! Te vei lupta într-o altă zi. Picioarele sale goale erau uşoare, de parcă ar fi prins aripi. Se repezi pe uşă afară şi o luă la fugă pe coridor, lăsând-o pe Megan să se lupte cu uşa blocată a podului, şi se îndreptă spre spatele casei. Ajunsă jos, alunecă pe un preş, gata să cadă, dar reuşi să-şi menţină echilibrul. Străbătu toată casa, strecurându-se printre mobile, până ajunse în bucătărie. Acolo se opri o clipă să-şi tragă sufletul şi profită de acest moment pentru a-şi încărca din nou arma. Era încălzită, cu trupul pregătit pentru luptă. Simţi gustul propriului sânge pe buze şi, coborându-şi privirea, constată că se prelinsese de la ureche în jos, mânjindu-i sânii cu un strat ce părea să semene cu vopseaua purtată de războinici. Se repezi afară, fără să simtă durerea sau furia, cuprinsă doar de o exaltare fără margini. Privi în jur, încercând să-şi imprime totul în memorie, luându-şi rămas bun. N-am nevoie de nimic, îşi zise ea. Sunt complet liberă. Îşi aduse aminte de hainele lăsate în maşina judecătorului şi îşi spuse: trebuie să scap acum. Îi trecu prin minte că ar putea rămâne veşnicul lor blestem, niciodată distrusă, doar dispărută pentru o vreme, aşteptând să-şi facă iarăşi apariţia în viitor, când va fi pregătită. „Nu mă puteţi învinge!” urlă ea din răsputeri. „N-o să mă puteţi învinge niciodată!” Se opri, aşteptând un răspuns dar, cum nu veni niciunul, căzu pradă unei furii incontrolabile. Ezită, privindu-şi arma încărcată, luptându-se cu dorinţa de a se întoarce sus şi de

a continua bătălia. Reuşi să se stăpânească după câteva momente. Eşti învingătoare dacă fugi, îşi spuse ea, ca să se calmeze. Izbucni într-un râs scurt, fals, sonor, sperând că Megan o va auzi, după care ieşi în goană pe uşa din spate, cu pistolul automat într-o mână, sacul cu bani în cealaltă şi mintea plină de imagini ale libertăţii.

Tommy se ţinea strâns de acoperiş, încercând să-şi menţină echilibrul pe suprafaţa înclinată. Bruma căzută cu o noapte în urmă făcuse ca acoperişul să fie alunecos şi Tommy se mişca anevoie. Auzi ultimele schimburi de focuri şi porni mai departe târâş. Vântul rece îi biciuia faţa şi făcu un efort să nu se gândească la bunicul său, să nu ezite. Auzi strigătele mamei sale şi înţelese că ea era acolo, undeva, aşteptându-l. Luptându-se cu lacrimile şi zăpăceala, alungând orice îndoială, se îndreptă spre marginea acoperişului.

Megan îşi croi drum înapoi spre holul de la etaj, dar, ajunsă acolo, auzi strigătele sfidătoare ale Oliviei venind de la parter. Nu le dădu nicio atenţie. Se gândea numai la Tommy, aproape copleşită de nevoia de a-l vedea şi strânge în braţe. Se repezi într-unul din dormitoare şi se duse la fereastră. Aceasta dădea spre acoperiş.

— Tommy! urlă ea.

Dintr-odată, îl văzu, sprijinit de marginea acoperişului, ca o pasăre ce se odihneşte înainte de a-şi lua iarăşi zborul.

— Tommy! reîncepu ea. Sunt aici!

Auzindu-i glasul, el se întoarse şi strigă:

— Mamă!

Megan văzu imensa bucurie oglindită în ochii fiului ei. Trase disperată de fereastră. Rama nici nu se mişcă. Se întoarse şi zări un scaun aşezat într-un colţ. Îl apucă şi, ridicându-l deasupra capului, îl izbi cu toată puterea în geam, ţipând întruna:

— Sunt aici, Tommy! Sunt aici!

Geamul se sparse în afară. Ea lovi cioburile rămase pe margini şi se strecură prin deschizătură. Se tăiase în vreo zece locuri şi mâinile îi sângerau, dar nu-i păsa. Nici durerea, nici rănile, niciun altfel de agonie n-ar fi putut fi mai puternice decât emoţia profundă pe care o simţea văzându-şi fiul care se căţăra spre ea pe acoperiş. Plângând, îi întinse mâna şi strigă cu tot clocotul din suflet:

— Aici, Tommy, aici!

În clipa aceea o văzu pe Olivia în spatele fiului ei. Stătea în picioare, în curtea din spate, şi se uita fix la silueta micuţă care se târa pe acoperiş.

O spaimă adâncă o cuprinse pe Megan.

— Nu! urlă ea şi întinse braţele spre fiul său.

Ieşind pe uşa din spate, Olivia auzise zgomotul făcut de Tommy, care se târa pe acoperiş, încercând să-şi menţină echilibrul. Văzuse copilul aproape în acelaşi timp cu Megan, apoi observase cum aceasta aruncase scaunul pe fereastră, încercând să ajungă la copil.

Olivia se dădu câţiva paşi înapoi, ca să-şi potrivească mai bine ţinta. Trase piedica pistolului automat şi ochi cu grijă în direcţia celor două siluete aflate în vizor.

Duncan reuşise să înconjoare casa, chinuit de dureri la fiecare pas. Se simţea asemenea unui câine lovit de o maşină, prea speriat şi prea prost ca să-şi dea seama că are picioarele strivite, chinuindu-se să scape de agonie şi grăbindu-şi astfel moartea.

Fusese de două ori la un pas de leşin, dar de fiecare dată alungase ispita căderii în lumea viselor.

Văzându-l pe Tommy pe acoperiş, încercă să-l strige, dar avea gura uscată şi nu se auzi decât o şoaptă. Se târî mai departe, reuşind, în cele din urmă, să strige: „Tommy, sunt aici!” Spre surprinderea lui, vocea sa părea sigură şi

puternică. Încurajat, găsi destulă putere pentru a porni mai departe, cu paşi tremurători, dar siguri.

Apoi o văzu şi el pe Olivia.

Rămase nemişcat, privind îngrozit cum ea ridica arma, şi înţelese ce avea să se întâmple. „Nu! Nu!” urlă el, ridicând puşca în acelaşi moment. Trase, cuprins de panică, în direcţia Oliviei. Trase din nou, iar şi iar, ţipând neîncetat, cu ochii aproape închişi de durere şi revoltă.

Olivia era pe punctul de a apăsa pe trăgaci când primul dintre gloanţele trase de Duncan în disperare şuieră pe deasupra capului ei; al doilea îi trecu de puţin pe lângă nas. O clipă avu impresia că fusese lovită şi alunecă pe spate, reuşind cu greu să-şi menţină echilibrul. Din nebăgare de seamă, irosi câteva gloanţe care se pierdură în aer. Pradă spaimei şi furiei, mugind ca un animal încolţit, se răsuci cu faţa spre el. Îl văzu întins la pământ, ascuns parţial de latura casei. Nu avea cum să-l nimerească. Zări explozia glonţului pe ţeava puştii.

Încă o lovitură despică aerul, puţin deasupra capului ei.

Olivia trase în direcţia lui Duncan, împroşcând locul cu gloanţe până când încărcătorul rămase gol. Aruncă arma deoparte şi apucă, furioasă, sacul de pânză roşie. Îl desfăcu cu un gest violent, descoperind banii şi pistolul ascuns acolo. Apucând arma, privi din nou spre locul unde se afla Duncan şi constată că majoritatea gloanţelor se înfipseseră în perete, deasupra capului lui. Apoi se răsuci pe călcâie, scrutând acoperişul, dar apucă să vadă cum Megan îl prinde pe Tommy de mână. O fracţiune de secundă, în timp ce ea ezita, cei doi părură să se mişte cu încetinitorul. Apoi, când reuşi să se adune şi se pregăti să ochească şi să tragă, mişcările lor căpătară brusc viteza fulgerului şi, înainte ca ea să poată acţiona, văzu cum picioarele copilului se mai zbat o clipă în aer, amintindu-i de un înotător care plonjează în apele unui iaz, după care dispărură definitiv.

Brusc, se simţi pustiită. Se întoarse din nou spre Duncan.

Probabil că e mort, îşi zise ea. Se ghemui la pământ şi făcu un pas spre el. Dar chiar în acea clipă zări ţeava puştii ridicându-se din nou, drept spre ea. Sări într-o parte cât putu de repede şi încă un glonţ şuieră milimetric pe lângă ea.

Megan îl trase pe Tommy spre ea cu ultimele puteri, icnind din cauza efortului, apoi se rostogoliră unul peste celălalt pe podea. Megan sări să-l acopere, să-l protejeze cu trupul ei de o eventuală rafală de gloanţe. Copilul gemu şi, după câteva secunde, o împinse la o parte. Înţelese că-i şoptea numele printre suspine, ţinându-l în braţe, cuprinsă de un val de bucurie şi uşurare. După câteva clipe, simţi lacrimile lui pe obraji, dar copilul o împinse uşor înapoi. Megan îi cuprinse faţa cu mâinile, fără să poată spune un cuvânt, cu buzele tremurând de fericire.

El îşi şterse ochii, redobândind dintr-odată tot curajul său de copil.

— Hai, mamă, sunt bine.

Ea încuviinţă, plină de recunoştinţă.

Duncan îl văzuse pe Tommy căzând în braţele mamei sale, de cealaltă parte a ferestrei, şi simţi o bucurie nebună, nesfârşită, mai puternică decât orice durere. Am reuşit, îşi spuse. Ah, Doamne, am reuşit.

În clipa următoare o văzu pe Olivia în faţa lui. Aruncase o armă şi acum ţinea o alta în mână. Trase încă un foc în direcţia ei şi o văzu întorcându-se cu spatele şi luând-o la fugă. Privi în urma ei câteva momente.

Trase adânc aer în piept şi încercă să ţintească pentru ultima oară. O fracţiune de secundă, spatele gol al Oliviei îşi continuă dansul prin faţa ochilor lui, drept în vizor, apoi apăsă pe trăgaci. Dar nu se auzi nicio împuşcătură. Şi el rămăsese fără gloanţe.

Nu contează, îşi zise.

Am reuşit. Suntem cu toţii în viaţă şi am reuşit. Am câştigat.

Se răsuci pe spate şi se chinui să se ridice în şezut, sprijinindu-se de zidul lateral al casei. Respiră adânc şi se ridică cu greu în picioare, ignorând durerea care părea să renască în trupul său. Ridică braţul, ca să-i facă semn soţiei sale, s-o anunţe că era în regulă – ceea ce era discutabil. Îşi privi picioarele pline de sânge. Asta se poate aranja, îşi spuse. Orice rană se vindecă. Închise ochii şi îşi lăsă capul într-o parte, să se odihnească. Nu se gândea la bancă, la bani, la trecut sau la viitor. Se simţea sfârşit. Dorea să doarmă. Nu-şi dădu seama în ce direcţie fugea Olivia.

Olivia alerga.

Goală, plină de sânge, cu părul în vânt, devorând pământul cu picioarele ei lungi, ajutându-se cu mâinile, ca un sprinter care vede linia de finiş, ieşi în goană din spatele fermei şi intră pe pajiştea lungă, abruptă, spre liziera pădurii. Sub tălpile goale, stratul subţire de gheaţă crăpase din loc în loc, risipindu-se în mii de cioburi, dar ea continuă să alerge, înfruntând frigul începutului de zi, grăbindu-se să ajungă în umbra întunecată a copacilor ce aveau s-o ascundă şi să-i îngăduie să scape. Strânse pistolul într-o mână şi sacul de pânză roşie în cealaltă. Deschise larg gura, trăgând în piept aerul îngheţat şi umplându-şi trupul cu o forţă sălbatică. Sunt liberă, strigă ea ca pentru sine. Simţi vântul trecând pe lângă ea şi se şi văzu în maşină, la aeroport, într-un avion ce se îndrepta spre sud, liberă şi scăpată de lanţuri. Se abandonă dorinţei de succes şi sfidare care creştea în ea şi alergă mai departe, mai repede, ajutată de înclinarea pantei, într-un imens zbor spre libertate, tropăind uşor pe pământul care se trezea sub cerul înnorat al dimineţii.

Karen şi Lauren observaseră zvârcolirea lui Tommy pe

acoperiş. O văzuseră pe Olivia ochind şi pe fratele lor tras înăuntru, la loc sigur. O singură dată se ridicaseră în picioare, dar imediat se ghemuiseră din nou, la adăpostul grămezilor de pietre. Văzuseră cum Olivia îl împroşcase pe tatăl lor cu gloanţele pornite din pistolul automat şi, cuprinse de furie, izbucniseră în ţipete. Dar mai văzuseră apoi că el nu fusese atins şi, în timp ce o urmăreau pe Olivia întorcându-se şi pornind în goană în direcţia lor, văzuseră cum tatăl lor ridicase braţul, făcând semne spre fereastra unde se aflau Tommy şi mama lor.

Strigătele şi ţipetele lor se pierduseră printre umbrele pădurii, acoperite de zgomotul focurilor de armă ce se auzeau neîncetat dinspre casă.

Erau zăpăcite, înspăimântate, înlăcrimate.

— Ce facem? urlă Lauren.

O văzură pe Olivia venind direct spre locul unde stăteau ascunse. Văzură urmele de sânge care conturau, ca nişte riduri, trupul ei gol. Părea o creatură de coşmar, pe jumătate demon, gata să le ia cu asalt.

— Nu ştiu! strigă Karen.

Dar, în aceeaşi clipă, înţeleseră amândouă ce aveau de făcut.

Se ridicară în acelaşi timp, cu armele ţinute la umăr, neclintite, ţintind drept înainte, cu precizia cu care fuseseră instruite.

Olivia le văzu pe cele două fete ridicându-se din pământ înaintea ei, ca nişte năluci. Pe moment rămase nedumerită, dar nu-şi încetini cursa temerară spre ele. Ce se întâmplă? se întrebă ea, înnebunită. Nu se poate. Asta nu trebuie să se întâmple. Sunt liberă. Sunt în siguranţă. Încercă să-şi domolească elanul, să încetinească goana, să caute un sprijin, să poată ochi pentru a-şi salva viaţa, dar inerţia o împingea inexorabil înainte.

Karen şi Lauren nu rostiră niciun cuvânt, dar acţionară instinctiv, prin aceeaşi memorie electrică, indestructibilă –

un lucru ce le fusese inoculat cu atâţia ani în urmă, pe când încă se mai aflau în pântecele mamei lor şi constituiau motivul pentru care aceasta îşi găsea scăparea într-o lume atât de diferită. În tăcere, apăsară în acelaşi timp pe trăgaci; două explozii asurzitoare răsunară brusc în aerul îngheţat, dintr-odată încremenit, şi închiseră definitiv poarta spre copilăria trecută, inocenţă şi visurile simple ale tinereţii.

Loviturile o ridicară pe Olivia Barrow de la pământ şi o aruncară pe spate, pe pământul rece. Sacul de pânză cu banii jefuiţi îi scăpă din mână sub forţa impactului. Arma zbură cât colo, ca şi cum ar fi fost smulsă din mâinile sale de o forţă de neînvins. Deasupra ei, cerul începu să tremure şi Olivia îşi auzi respiraţia frântă în pieptul rănit. Răcoarea pământului se insinua în trupul ei, în jurul ei, ca o îmbrăţişare nedorită. Un frison adânc îi străbătu tot trupul. Îşi aminti ochii iubitei ei din alt vremuri, când Emily îşi ridicase privirea spre ea, de pe strada unde îşi găsise sfârşitul. Dar e total anormal, îşi spuse ea. E o greşeală. Nu, am reuşit. Sunt liberă.

În clipa aceea, vârtejul morţii o înghiţi în neagra sa uitare.

Împuşcăturile gemene pornite din armele fetelor străpunseseră aerul îngheţat, smulgându-l pe Tommy din îmbrăţişarea mamei sale. Acesta străbătu camera din câţiva paşi şi privi pe fereastră, printre resturile de sticlă spartă, peste câmp, până la marginea pădurii. Nu reuşi să le zărească pe surorile sale imediat; hainele de camuflaj se confundau cu tonurile de maro şi gri ale copacilor. După câteva clipe însă le observă; stăteau în picioare, ascultând ecoul împuşcăturilor, nemişcate, de parcă lumina rece a dimineţii le-ar fi îngheţat. Apoi, sub privirile lui, cele două fete prinseră viaţă şi ieşiră din pădure. Ca două căprioare înfricoşate, o luară la fugă peste câmp, grăbindu-se către

casă. Tommy văzu că niciuna din surorile sale nu aruncă vreo privire spre trupul întins pe pământ când trecură pe lângă el.

În spate, o auzi pe maică-sa cotrobăind printre mobilele sfărâmate din cameră. Vorbea de una singură.

— La naiba, unde e telefonul? Unde e telefonul?

În vocea ei se simţea o iritare, un ton disperat pe care nu-l mai auzise.

— *Tommy! Unde există un telefon?* se răsti ea.

Tommy se întoarse cu spatele la fereastră pentru o clipă şi constată că ea descoperise telefonul într-un colţ, lângă noptieră. Acum forma numărul în viteză.

Reveni la fereastră şi, din acea poziţie avantajoasă, le văzu pe Karen şi Lauren repezindu-se spre casă şi îmbrăţişându-l pe tatăl lor. Se aplecă şi el pe fereastră şi le făcu cu mâna, fără să spună nimic. Ele nu-l văzură, dar nu-i păsa, căci simţea ceva special, nebunesc, pe care nu ştia cum să-l numească, dar care punea stăpânire pe el, ca un curent electric care-l înălţa şi-i amintea de bucuria primelor clipe din dimineaţa de Crăciun când, luptându-se cu somnul, sărea nerăbdător din pat. Le văzu pe gemene sprijinind câte un braţ al tatălui lor pe după umeri şi ajutându-l să se îndrepte spre casă.

Maică-sa terminase de format numărul şi Tommy o auzi indicând o adresă şi spunând:

— Vă rog să trimiteţi imediat ajutoare. Ambulanţe. Există răniţi prin împuşcare. Vă rog să vă grăbiţi.

Tonul vocii ei îl umplu de panică şi disperare.

Dar ceva întunecat şi cumplit din cuvintele ei îi străpunse inima. O clipă, simţi risipindu-se toată căldura şi bucuria şi o negură ameţitoare îi luă locul. Avu sentimentul că se sufocă şi, plecând de lângă fereastră, trecu în fugă pe lângă maică-sa, care continua să vorbească la telefon, repetând rugămintea de ajutor. Megan întinse mâna spre el când îl văzu trecând, apoi îşi trase braţul şi îl lăsă să plece.

— Vă rog, grăbiţi-vă, o auzi el spunând, dar se afla deja în hol, pe drumul înapoi spre podul unde fusese ţinut ostatic.

Se strecură printre sfărâmături şi împinse la o parte resturile paturilor, care încă blocau parţial uşa. Apoi, sărind câte două trepte deodată, intră în cameră, fără să-i pese de nimic în afară de spaima ce i se cuibărise în suflet.

Judecătorul reuşise să se ridice în şezut, sprijinit de perete. Dar ţinea ochii închişi şi respira greu, abia auzit, când Tommy ajunse lângă el. Copilul încremeni la vederea rănilor bătrânului. Îi veni să se arunce peste bunicul său, dar se temea că ar putea să-i mărească suferinţa. Rămase o clipă în picioare, nehotărât, alături de trupul prăvălit lângă perete, după care se lăsă cu atenţie în genunchi, lângă bunicul său. Se temea să-l atingă, se temea şi să-l lase aşa. Judecătorul clipi şi deschise ochii când îşi auzi nepotul aşezându-se lângă el.

— Bunicule?

— Spune, Tommy.

Tommy trase adânc aer în piept, încercând să-şi domolească bătăile inimii.

— Te rog, nu muri. Mama a sunat după ajutor şi vor ajunge în curând aici. Ai să te faci bine.

Judecătorul Pearson nu-i răspunse imediat, dar, când o făcu, păru să vorbească de undeva de departe.

— Ei bine, spuse bătrânul, am reuşit împreună, nu-i aşa?

— Da.

— Toţi sunt...

— Tata a fost rănit, dar poate să meargă. Mama e bine. Karen şi Lauren sunt şi ele aici şi n-au păţit nimic.

— Şi...?

Tommy nu-i răspunse.

— Bun, spuse bătrânul. Maică-ta l-a lichidat pe ăsta înainte să termine el cu mine.

Tommy urmări privirea judecătorului şi observă trupul contorsionat al lui Bill Lewis zăcând într-un colţ al

camerei. Băiatul îşi feri iute privirea.

— E în regulă, spuse judecătorul. N-a avut încotro. Ei, am făcut-o, adăugă el după o secundă. Ţi-am spus că vom reuşi şi aşa a fost.

Vocea bătrânului părea mai fermă şi Tommy nu se putu stăpâni să întrebe, grăbit:

— N-ai să mori, bunicule?

Judecătorul nu-i răspunse. Tommy văzu cum pleoapele bătrânului se închid încet.

— Te rog, deschide ochii, bunicule, spuse el.

Simţi lacrimile curgându-i pe obraji şi, fără să se gândească, le şterse cu palma. Ridică puţin vocea, rostind pe un ton imperativ:

— Deschide ochii. Te rog.

Bătrânul clipi şi se uită la nepotul său.

— Voiam doar să mă odihnesc puţin, spuse el.

— Te rog. Continuă să vorbeşti cu mine.

— Sunt rezistent, spuse judecătorul, ca şi cum ar fi vorbit cu o nălucă. Mult mai rezistent decât au crezut ei.

Tommy zâmbi.

— N-am să te las să mori, bunicule. Îţi aminteşti de ghicitoarea cu umblatul? Îţi aminteşti? Ai spus să mă gândesc la ea când mi-e teamă, pentru că ne va ajuta, ca un talisman. Asta fac acum. Patru picioare, două picioare, trei picioare, bunicule. N-am să te las să mori.

Bătrânul închise iarăşi ochii şi Tommy, insistent, se aplecă deasupra lui:

— Bunicule! Răspunde la ghicitoare. Cine este?

Judecătorul Pearson păru să se trezească. Pufni, zâmbi chinuit şi îi răspunse:

— Omul.

Tommy luă mâna judecătorului şi o strânse cu putere. Preţ de o clipă, judecătorul simţi toată tinereţea şi viitorul copilului pătrunzându-i în vine, ca şi cum inepuizabila vitalitate a copilului i-ar fi putut închide toate rănile. Era nespus de mulţumit.

— N-am să te las! repetă disperat copilul.

— Ştiu, răspunse bătrânul.

— Zău că nu. Nu spun numai aşa. N-am să te las.

— Ştiu.

Rămaseră amândoi tăcuţi câteva clipe.

— Sunt obosit, spuse judecătorul. Sunt foarte, foarte obosit. Trei picioare.

Tommy îi strânse mâna şi bătrânul îi răspunse în acelaşi fel.

Rămaseră aşa, păstrând între ei această delicată legătură, aşa cum făcuseră de-a lungul întregii săptămâni, aşteptând orice avea să urmeze.